

Truyện được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Editor:

Shaoran Cò
gadainhan

Cánh Xuân Như Mộc

Ngô
Đồng
Tư
Ngữ

LÊ QUÝ ĐÔN

Danh sách chương

- [Giới thiệu Cảnh Xuân Như Mộc](#)
- [Chương 1: Năm Tháng Tĩnh Lặng, Kiếp Nay Bình Yên](#)
- [Chương 2: Phía Trước Là Tình Yêu](#)
- [Chương 3: Mũi Đất Số 7](#)
- [Chương 4: Bí Mật Thời Thanh Xuân](#)
- [Chương 5: Một Tòa Thành, Một Giấc Mộng.](#)
- [Chương 6: Nề Hà](#)
- [Chương 7: Xin Chào, Hoắc Đông Xuyên](#)
- [Chương 8: Luôn Có Bất Ngờ](#)
- [Chương 9: Nhịp Đập Của Trời](#)
- [Chương 10: Mối Tình Thứ Hai](#)
- [Chương 11: Tòa Nhà B](#)
- [Chương 12: Tình Yêu Màu Nắng](#)
- [Chương 13: Chúc Mừng Sinh Nhật](#)
- [Chương 14: Nước Hoa](#)
- [Chương 15: Tín Ngưỡng](#)
- [Chương 16: Không Đổi](#)
- [Chương 17: Thời Hạn Cả Đời](#)
- [Chương 18: Thành Phố Ảo](#)
- [Chương 19: Dám, Không Dám](#)
- [Chương 20: Cọc Gỗ Tình Yêu](#)
- [Chương 21: Phía Dưới Đầu Trời Là Thành Phố](#)
- [Chương 22: Đồng Ý](#)
- [Chương 23: Nơi Cuộc Sống Không Đáp Ứng](#)
- [Chương 24: 23.2 :nơi Cuộc Sống Không Đáp Ứng](#)
- [Chương 25: Nhìn Lại Kẽ Hở Trong Móng Tay Năm Xưa](#)
- [Chương 26: Có Đôi Khi Nhún Nhường Chính Là Để Nâng Cao Chính Mình](#)
- [Chương 27: Lê Ngôn](#)
- [Chương 28: Súng Và Hoa Hồng](#)
- [Chương 29: Súng Và Hoa Hồng.\(Tiếp\)](#)

- Chương 30: Âm Áp
- Chương 31: Một Nửa Tình Yêu
- Chương 32: Một Nửa Tình Yêu (Tiếp)
- Chương 33: Trên Thế Giới Có Một “Chính Mình” Khác
- Chương 34: Gặp Gỡ Mẹ Chồng Đại Nhân
- Chương 35: Có Thể Hạnh Phúc
- Chương 36: Sinh Thời, Không Thể Buông Tha
- Chương 37: Có Một Cách Yêu Khác+ Ngoại Truyện
- Chương 38: Chương 37
- Chương 39: Hối Tiếc
- Chương 40: Bong Bóng Hạnh Phúc
- Chương 41: Em Muốn Chúng Ta Ở Cùng Nhau
- Chương 42: Hạnh Phúc Là Điều Giản Đơn, Đơn Giản Chính Là Hạnh Phúc
- Chương 43: Em Muốn Nghe Lời Nói Thật
- Chương 44: Chênh Lệch 24 Giờ
- Chương 45: Rượu Brandy Và Hoa Hồng Đen
- Chương 46: Chương 45

Giới thiệu Cảnh Xuân Như Mộc

Cảnh Xuân Như Mộc là câu chuyện ngôn tình sắc, tình yêu nhẹ nhàng tình cảm, ẩn chứa sự sâu sắc của các nhân vật. Chúng tôi gặp nhau, yêu nhau, mười đầu ngón tay đan quyện vào nhau, hưởng thụ thời gian trôi qua. Có người nói, giúp nhau trong lúc hoạn nạn chính là cùng nhau chia sẻ khoảnh khắc khó khăn. Và tôi rất vui, vì đó là em.

Tình yêu không thể diễn tả bằng lời, cũng không thể đo đếm được, những gì mắt thấy không nhất định là sự thực, chỉ khi cảm nhận bằng cả trái tim thì đó mới là tình yêu chân thực nhất. Truyện về lúc còn trẻ không biết, cứ nghĩ rằng chỉ một chút thương tổn thôi là bản thân cũng sẽ không chịu đựng nổi. Sau khi đã trải qua mưa gió nhấp nhô trong cuộc sống, mới biết qua những ngày tháng dài dằng dặc của một kiếp người thì không có gì là không tha thứ, không có gì là không thể buông tay.

Những tình khúc vàng trong truyện cũng mang nhiều thông điệp sâu sắc như trong Mẹ 17 Tuổi: Con Trai Thiên Tài Cha Phúc Hắc, mời các bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Như Mộc được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Năm Tháng Tĩnh Lặng, Kiếp Nay Bình Yên

Ngày 6 tháng 6 tại Thành Đô của tỉnh Tứ Xuyên, ngoài trời mưa rơi nhỏ hạt, Nhan Giác lại ngồi ngay vị trí quen thuộc ở gần cửa sổ.

Văng vẳng bên tai cô không biết đã mấy lần vang lên giai điệu bài hát quen thuộc - Sealed With A Kiss do chính Jason Donovan sướng ca, kiểu nhạc xưa kinh điển, giọng hát khàn khàn có phần quyến rũ. Ông chủ quán đi tới kệ sách đặt lên những quyển sách mới, mùi mực của sách lan tỏa khắp phòng, ngào ngạt vị than và hương hoa nhài. Tay Nhan Giác chึง cầm, nhìn chầm chằm chồng sách mới tinh.

Chuông gió trên cửa khẽ vang, ông chủ cũng không quay đầu lại, theo phản xạ chỉ nói: "Hoan nghênh quý khách"

"Ở đây có sách căn bản về lý luận quân sự không ạ?" Một giọng nam trầm thấp lạnh lẽo, giống như tảng băng trôi tan chảy trong nước.

Tay anh ta đang đóng chiếc ô lại, một nửa khuôn mặt ẩn đằng sau quầy, ngay cả đường nét cơ thể cũng đều mơ hồ ẩm ướt. Nhan Giác còn chưa kịp nhìn rõ, ông chủ đã trước mồm miện: "Cha chả, thì ra lại là cậu? Cũng đã ba năm rồi, hàng năm cậu đều đến đây, năm nào cũng hỏi đến cuốn sách ấy. Hiệu sách chỗ tôi chỉ có sách về nghệ thuật....." Ông dùng ánh mắt vô tội lướt qua những kệ sách.

"Bức lương vi xướng." (1) Một thanh âm chợt vang lên, Nhan Giác miện ngậm đuôi bút chì nhỏ giọng nói, âm điệu trêu đùa, vẻ mặt xấu xa.

(1) Ý nói: Đe dọa người hiền lương.

"Làm phiền rồi." Anh ta hơi chui mặt xuống đất, toan tính bước chân ra cửa đã nghe tiếng ông chủ gọi tới, "Thôi được rồi, lần sau nhập hàng cùng lăm thì tôi giúp cậu mua hộ một quyển. Thật không hiểu nổi người

"tuổi trẻ các cậu nghĩ gì" Tiếp đó ông vẫy vẫy tay, "Lại đây, để số điện thoại của cậu lại."

"Không cần, cảm ơn." Anh ta cự tuyệt khiếu ý cười trên mặt Nhan Giác có chút ngạc nhiên.

Tính cách ngay thẳng của người Sơn Đông nổi dậy, ông chủ cũng không chịu khuất phục, trực tiếp vọt tới cửa kéo người anh ta. "Sao lại không cần, chuyện gì cũng phải kiên trì một chút, cậu cũng không phải Ngưu Lang, tôi lại càng không giống Chức Nữ, để không năm sau lại phải gặp cậu!"

Cũng không biết có phải là do cụm từ "Ngưu Lang" của ông chủ hay không mà khuôn mặt anh ta có vẻ ngượng ngùng, sau đó anh ta quay trở lại quầy. Lần đầu tiên Nhan Giác thấy rõ mặt anh ta —— cầm gầy, góc cạnh trông rất nam tính, mặt trắng bệch, xem ra mang chút bệnh trạng.

* Ngưu Lang: cũng có ý nghĩa tương đồng với cụm từ "trai bao"

Khi viết chữ, lông mày anh ta hơi nhăn lại, môi mím chặt, vẻ mặt trông rất nghiêm túc.

Vài giây qua đi, anh ta mới trả lại tờ giấy cho ông chủ, "Sách về thì gọi cho tôi tới lấy." Nói xong, cũng không lưu lại, cũng không quay đầu nhẹ nhàng rời đi.

Chuông gió trống rỗng vang lên, Nhan Giác nhìn ngoài cửa sổ, mưa không biết từ khi nào đã ngừng rơi, mây đen cuồn cuộn che kín bầu trời tạm thời nhường chỗ cho ánh mặt trời chói chang, chiếu sáng cả vòm trời thành phố, xuyên qua cửa sổ rơi thẳng vào hai cây hoa hồng, đượm một màu đỏ rực lên trên hoa hồng.

Người đàn ông bước đi trên làn dành cho người đi bộ, anh ta đứng trước cửa hàng sách sau đó sang đường bên kia chờ đợi, một cơn gió mạnh thổi qua, bám lấy chiếc áo sơ mi của anh ta, giống như biển vì sóng nâng lên những cánh buồm, sóng vì biển tấu khúc tình xanh. Nhìn thấy phản quang

của ánh mặt trời rọi vào người anh ta, Nhan Giác khẽ nheo mắt, không hiểu cô dường như nhớ tới câu gì: Năm tháng tĩnh lặng, kiếp này bình yên.

Though we gonna say goodbye for the summer (Mặc dù chúng tôi sẽ nói lời tạm biệt cho mùa hè)

Darling, I promise you this (Em yêu, anh hứa với em này)

I'll send you all my love (Tôi sẽ gửi cho em tất cả tình yêu của tôi)

.....

Giai điệu cũ rích của Jason Donovan lại lặng lẽ phân tán bâu không khí, Chiếc đĩa CD theo quán tính vẫn chạy mãi trên dàn máy nghe nhạc ở trong cửa hàng, vốn dĩ cô đang buồn chán với cái nóng trưa hè, lại bởi vì người nào đó xuất hiện khiến thời gian bỗng dừng trơ nên ấm áp thêm.

Trước khi rời khỏi hiệu sách, Nhan Giác chọn mua cuốn sách có tựa đề « Lời hứa trong sáng ». Khi chờ ông chủ thói tiền, ngón tay cô gó gó mặt bàn theo nhịp điệu của bài hát, ánh mắt cô vô tình nhìn đến tờ giấy kia. Không biết từ khi nào ông chủ đã đặt tờ giấy ở cạnh chậu hoa trên bàn, cánh hoa màu trắng vươn trên tờ giấy, hòa quyện với nét chữ cứng cáp của anh ta, mạnh mẽ nhưng không hỗn tạp. Là chữ của người đàn ông kia.

Nhan Giác cầm lấy tờ giấy dính mùi hương hoa, là mùi hoa nhài. Cô xúc động đến nỗi kết luận, bên tai vọng lại câu nói của năm năm trước. "Tên tôi là Lê Tranh, luôn luôn sẵn sàng trong tư thế chiến đấu. Bảo vệ tài sản và an toàn của nhân dân chính là chức trách của quân nhân, thế nên cô không cần phải cảm tạ."

Năm ấy, Nhan Giác hai mươi mốt tuổi, suýt chết trên một chiếc thuyền, là một người có tên Lê Tranh - chiến sĩ hải quân đã cứu cô.

Năm nay, Nhan Giác hai mươi sáu tuổi, ở hiệu sách của tỉnh Tứ Xuyên đã

nhận ra được người trước kia, anh ta giống như đã từng mặc quân trang trên người.

Ông chủ còn chưa kịp tìm tiền lẻ để thối, Văn Cảnh đã điện thoại tới như muốn thúc giục cô. Nhan Giác ấn phím call, lập tức nghe được giọng nói phóng đại của Văn Cảnh vang lên như loa phóng thanh nổ banh nhà sách, "Nhan Giác, cậu ở đâu!"

Cô cười gượng xin lỗi ông chủ, sau đó liền cầm sách lao khỏi cửa hiệu, "Cô nương à, hội nghị tuyên dương trao thưởng, cậu giúp tớ thay thế nhận thưởng một lần được không? Cũng không phải quan trọng gì." Đại học Bắc Đại hôm nay mở hội nghị, nhưng trường hợp này từ trước đến nay cô chưa bao giờ để ý.

Đứng trong khuôn viên trường học, Nhan Giác tiện tay hái ngay một đóa hồng vừa mới nở hoa.

"Không được, chủ nghiêm rất là nguyên tắc — Cậu không thể vắng mặt, lần này người tài trợ tự mình trao giải, cậu không thể không tới, bị lãnh đạo khiển trách thì khó sống, bị. . . . ."

"Trưởng phòng Văn Cảnh!" Người này cái gì cũng tốt, duy nhất khuyết điểm càn quấy khiến cho người ta khó chịu.

"Bộ trưởng văn hóa hiện tại muốn mời cậu đi uống trà, trước tiên cậu phải đến đây!" Văn Cảnh giống như pháo nổ, mặc kệ Nhan Giác nói thế nào cũng không đồng ý, cô chỉ biết thảng lưỡng suy sụp, "Được rồi, được rồi, chờ tớ năm phút. . . . ."

"Nhất trí!"

Nhin cuộc trò chuyện mất hết 59 giây trên màn hình di động, cảnh tượng Văn Cảnh đang nhếch mép cười gian hiện rõ trong đầu Nhan Giác. Trên thế giới này, người có thể khiến cô thay đổi chủ ý chỉ trong một phút đồng hồ ít có mấy ai. Đặt điện thoại ở chế độ im lặng, Nhan Giác ngẩn đầu nhìn lên bầu trời, chỉ không bao lâu mà ánh nắng mặt trời đã như

muốn thiêu đốt người ta, thật sự là một buổi chiều buồn chán.

Phải đến bảy phút sau Văn Cảnh mới nhìn thấy sự xuất hiện của Nhan Giác. "Ở đây!" Cô cực lực vẫy tay. "Tổ tiên nhà cậu, không dám năm phút đồng hồ, thế nào sao bây giờ mới đến!" Kéo Nhan Giác đến bên người, Văn Cảnh chỉ chỉ đồng hồ.

Nhan Giác cúi đầu ngồi oán thầm, mới trễ có hai phút mà cô ấy đã than vãn như vậy, có là 'thánh nhân thì cũng không thể nhanh đến thế' . . . .

"Bởi vì tôi gặp được Chu Dịch ở ngoài cửa." Cô vừa giải thích vừa lấy áo khoác trong túi ra, máy lạnh ở khán phòng bật hơi lớn, cô mới ngồi xuống đã thấy lạnh.

"Chu Dịch" Tên vừa ra khỏi miệng, vẻ mặt oán trách của Văn Cảnh đột nhiên hứng thú, người cô tự động dịch về phía Nhan Giác tiếp cận, "Lần này cậu được bảo trợ, hẳn là nên phát biểu cao kiến gì?"

Nhan Giác đẩy đẩy người Văn Cảnh, trên người cô ấy toàn mùi nước hoa, sau đó mới ngồi thẳng thân mình, "Lần này đến lượt tôi lên khán đài rồi."

"Vậy cậu định đáp trả ân tình anh ta thế nào?" Văn Cảnh hiểu rõ Nhan Giác, biết cô từ trước đến nay không hề nói nhiều, nhưng chỉ cần nói, một câu cũng có thể khiến người khác sặc chết.

"Người kia thì muôn đời vẫn đứng thứ 2." Nhan giác nhún vai, bình tĩnh nhìn Văn Cảnh, "Tới lúc này có ưu điểm tốt, trước giờ không mang thù."

"Đúng vậy, có thù lúc đó liền báo rỗi!" Văn Cảnh lúc này vạch trần Nhan Giác. "Tục ngữ có câu, quân tử báo thù mười năm không muộn, còn cậu, cậu là nữ tử báo thù cấp bách."

"Có gì bất thường sao?" Nhan Giác nở nụ cười, bộ dạng thư thái.

Hội trường đột nhiên ồn ào, Nhan Giác nhìn theo ánh mắt mọi người,

thấy được một số lãnh đạo vây quanh các nhà tài trợ tiến vào.

Ngoài ý muốn cô nhìn thấy được Lê Tranh. Chỉ một cái áo sơ mi trắng cùng quần tây, trông anh ta thật giản dị, nhưng cô vẫn nhận ra. Lê Tranh nghiêng đầu đang cùng hiệu trưởng nói chuyện, bộ dáng vô cùng nghiêm túc. Không biết hiệu trưởng nói gì mà trên mặt anh ta thoảng chốc nữa lại.

Trong lúc Nhan Giác đang tập trung đến mức xuất thần thì Văn Cảnh ở một bên bả đầu bu lại, "Anh ta thật sự đẹp trai!"

"Ai?"

"Anh ta đó!" Văn Cảnh chỉ vào người đàn ông đứng kế bên hiệu trưởng, xem thường Nhan Giác "Nhưng từ nghĩ cậu sẽ thích con chim Khổng Tước (2) đang đứng bên cạnh anh ta hơn" Hai tay Văn Cảnh tạo thành hình chữ thập dựa vào Nhan Giác, "Chỉ tiếc là từ đã lập gia đình, bằng không từ cũng nguyện biến mình thành cái móc câu, để câu những loại đàn ông kiểu này."

(2) Khổng Tước: đại diện cho những gì cao sang, quý phái.

"Số điện thoại của chồng cậu 3 số đầu là 187 đúng không?" Nhan Giác lập tức lấy điện thoại cầm tay ra.

Văn Cảnh dường như hơi sốc, nhanh chóng thu hồi mơ mộng "Thật mất hứng, lão Trình nhà tôi chẳng thèm đếm xỉa đến việc tôi háo sắc đâu. .... ."

"Thử xem?" Nhan Giác một mặt nghiêm cẩn áng chừng di động.

Tổng số tiền thưởng tài trợ là 50 vạn đang được nhà trường liệt kê từng chi tiết một. Từ hiệu trưởng, hiệu phó, lại đến đảng uỷ **. .... Trên chỗ ngồi Nhan Giác cảm giác có chút buồn ngủ.

Không biết từ nơi nào mẹ của Nhan Giác tiến đến gần, ngồi xõm bên người cô. "Mua cho con bánh ngọt hương cơ, sao con không trở về

nhà, lại còn ngồi đây như muốn ngủ gà ngủ gật?"

Nhan Giác xoa mắt lắc đầu, "Mẹ, con đang họp."

"Con cũng biết là mình đang họp đấy à!" Giọng mẹ Nhan Giác có chút thay đổi, tương mạo so với Văn Cảnh không khác bao nhiêu. Nhan Giác nháy mắt mấy cái, tinh mang.

"Bánh ngọt hương bơ không có, nhưng đàn ông thì có." Văn Cảnh bĩu môi, "Tỉnh đúng thời điểm." Tất nhiên, một cái tát nhẹ vào mặt Nhan Giác thủ phạm không ai khác ngoài Văn Cảnh, nếu không làm thế thì biết đến khi nào cô ấy mới chịu tỉnh dậy? Nhan Giác xoa xoa mặt nhìn người trên khán đài, dáng người anh cao to, lưng thẳng đứng, ngũ điệu thấp, giọng trầm ổn, nghĩ cũng không nghĩ đến trên đời này lại có người đàn ông như thế.

Bài phát biểu của Lệ Tranh vô cùng tuyệt vời.

Từ cuộc khủng hoảng tài chính năm 2008 đã mang đến nhiều nguy cơ, anh ta đã trình bày về sự phát triển trong tương lai của một số ngành công nghiệp, quy mô trường học, việc làm cho sinh viên, rồi lại nói về các công ty tìm kiếm nhân tài kèm theo khía cạnh hợp tác, chỉ cần một vài chữ đã khiến cho người ta nhìn ra anh ta rất uyên bác.

"Cậu vừa nói công ty bọn họ làm cái gì?" Nhan Giác lẩy khuỷu tay đụng chạm người bên cạnh. "Tài liệu bảo vệ môi trường." Tròng mắt Văn Cảnh hơi híp, cánh tay cũng thư thái, "Thế nào, có ý tưởng gì chăng?"

"Đương nhiên! Muốn làm vật liệu kỹ thuật sinh học thậm chí cũng không biết. . . . không phải là cần thiết để đi nghiên cứu hạ đòn bẩy nguyên lý." Nhan Giác nghiêm túc nói, lại đổi lấy hai chữ vô tình của Văn Cảnh: "Nói dóc!"

Hai người bọn họ đang nói chuyện, hàng trước đột nhiên có người lên tiếng, "Người chiến thắng giải thưởng tranh vẽ Columbia Thế giới, nhà tài trợ muốn trả lời câu hỏi thay mặt cho những người chiến thắng."

Nhan Giác ngẩng đầu, nhìn thấy bộ mặt vui sướng của Chu Dịch, rõ ràng là biết tên kia nãy giờ cũng không nghe nhà tài trợ hỏi gì rồi.

Nhan Giác mỉm cười, chủ động đứng lên: "Thật ngại quá, vấn đề của anh khi nãy tôi nghe chưa rõ, có thể lặp lại lần nữa hay không?" Sắc mặt hiếu trưởng trực tiếp tái mét.

"Không sao, chung quy tôi cũng không nghe rõ người khác nói." Lệ Tranh đột nhiên cười rộ lên, hàm răng trắng đều lộ ra. Nhan Giác bỗng chốc nhớ tới năm năm trước, cùng là một người, cùng một kiểu cười.

"Nếu tiền thưởng đến trong tay em, em có thể trả ơn cho tôi cái gì?"

..... Trả ơn? Cô thoáng chốc suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu, "Là một giáo viên, tôi có thể bồi dưỡng người khác trở thành nhân tài cũng giống như anh....."

Hiệu phó, hiệu trưởng hài lòng mỉm cười, Lệ Tranh lại hơi sững sốt, nhưng anh nhanh chóng lấy lại tinh thần, vỗ tay tán thưởng "Thật vinh hạnh!" Khi diễn thuyết, tay áo của anh bị kéo xuống một đoạn, lúc này dưới ánh đèn Nhan Giác vẫn đang chăm chú nhìn cánh tay anh, vẻ mặt trắng bệch đang cười so với dáng người không chân thực lắm.

Rốt cục cũng đến giai đoạn trao giải. Nhan Giác là nhóm đầu tiên bước lên khán đài, lại đúng dịp do Lệ Tranh trao giải. Cô tiếp nhận giấy khen, sóng vai cùng anh ta đứng chung một chỗ chờ chụp ảnh.

Trước khi ánh đèn flash lóe lên, Nhan Giác điều chỉnh khóa miệng và biểu cảm, Lệ Tranh đứng bên cạnh đột nhiên nhỏ giọng, lặng lẽ nói câu gì đó khiến cô kinh ngạc, thanh âm như nước: "Người phung phí tiền thì cũng không thể bồi dưỡng người khác được tốt."

Tiếng chụp hình tanh tách chậm khắc không chỉ khiến Nhan Giác bất ngờ, còn có khuôn mặt ẩn đằng sau câu nói kia — làm thế nào anh ta nghe được !

Lệ Tranh vừa mới đáp trả câu nói hoàn chỉnh của cô: "Là một giáo viên, tôi có thể bồi dưỡng người khác trở thành nhân tài cũng giống như anh.... kẻ phá của à!". Ở trong lòng Nhan Giác, những kẻ có tiền luôn không có việc gì làm, ngoài việc quanh năm suốt tháng quyên giúp công ích, vì vậy chẳng khác gì "kẻ phá của", ngay cả khi người đó có là Lệ Tranh. Cô cảm thấy bản thân mình chẳng khác gì dân thường đang sống trong một cộng đồng nhỏ, những người bình thường thì luôn sống thực nhất.

Chỉ có ba chữ cuối cùng là cô không phát ra tiếng, thậm chí Văn Cảnh ngồi ngay bên cạnh cũng không nghe được, vậy tại sao Lệ Tranh lại biết? Nhan giác không nghĩ tới, nhanh như vậy cô sẽ được biết đáp án.

Trở lại chỗ ngồi, đầu óc cô rối tung rối mù, đột nhiên cô bị Văn Cảnh nắm chặt tay. "Tin tức chấn động!" Văn Cảnh cười hề hề nói.

"Heo nái nhà cậu cũng biết leo lên cây rồi hả?" (3) Nhan Giác không có tâm trạng đùa giỡn cùng với Văn Cảnh lúc này.

(3) Ý nói: Đàn ông mà tin tưởng được thì heo nái cũng biết leo cây.

"Đi chết đi, không nghe bảo đảm cậu sẽ hối hận!" Văn Cảnh nhìn sang hai bên, dán sát lỗ tai Nhan Giác nhỏ giọng, "Mới từ chủ nhiệm nghe lén, cái anh chàng đẹp trai lúc nãy trao giải cho cậu, chỗ này thật ra có vấn đề, thật sự là không ngờ tới. . . . ."

"Đầu óc cậu mới có vấn đề." Chỉ trỏ vào đầu Văn Cảnh, Nhan Giác có chút không kiên nhẫn. Văn Cảnh trợn trừng mắt, "Gì chứ, tớ chỉ là chỉ vào lỗ tai, lỗ tai đó biết chưa! Anh ta hình như bị khiếm thính. . . . ."

Văn Cảnh vừa dứt lời, Nhan Giác đã sững sờ rồi. Cô ngẩng đầu lên nhìn trên khán đài. Lệ Tranh tự mình trao giải cho Chu Dịch, Chu Dịch khom người cùng anh ta đang nói gì đó. Mắt Lệ Tranh hơi nghiêng, mang theo nụ cười ấm áp, đôi mắt anh ta nghiêm túc nhìn vào Chu Dịch, dáng vẻ vô cùng kiên nhẫn.

Cuối cùng Nhan Giác cũng biết được, tại sao Lệ Tranh có thể nghe được

câu nói đó của cô. Vẻ mặt anh ta thành khẩn khi tiếp xúc với người đối diện, thắc nào tạo được dấu ấn riêng, khắc sâu trong tâm trí Nhan Giác, thật lâu sau cũng chưa thể phai mờ.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Phía Trước Là Tình Yêu

【 Tình yêu không cần nhiều, từ mơ tưởng hao huyền cho đến đau triệt tâm can, chỉ một đú. 】

Buổi trao giải kết thúc thì Nhan Giác mới phát hiện ra mình đã bỏ lỡ hai mươi mấy cuộc điện thoại cộng với tám cái tin nhắn. Cùng lúc đó, cô mới biết được hiệu trưởng mở tiệc ăn mừng, dĩ nhiên cô "không thể trốn". Tiếng chuông điện thoại bất chợt vang, Nhan Giác liền đi nhanh về phía đại sảnh, trực tiếp nhấn nghe.

"Em không thể quay về lúc này."

"Khi nào em trở lại?!" Vừa tiếp cuộc gọi, hai người đồng thời mở miệng.

"Vậy, lúc nào thì em mới có thể trở về. . . ." Âm thanh lý sự nghe rõ ràng, Nhan Giác cười cười đưa di động đổi sang tay trái, tay phải vẫn vẫy vẫy Văn Cảnh đang chờ mình cách đó không xa, "Anh đến đến một vạn con cừu em sẽ có mặt ở đó, em còn có chuyện, về nhà hãy nói." Cơ hội kháng nghị cô cũng không cho người ở đầu dây bên kia nói tiếp, lập tức cắt điện thoại.

"Kẻ quấy rầy lại gọi tôi?" Đứng bên cạnh đại sảnh hình trụ, Văn Cảnh đưa tay đút túi quần nháy mắt về phía Nhan Giác.

"Cậu biết mà." Vẻ mặt Nhan Giác như một đứa con nít ranh, nhanh chóng đẩy đầy Văn Cảnh dừng lại ngoài cửa xe buýt. Tiệc mời khách quý, địa điểm đương nhiên không ở trường học.

Ngồi ngay ngắn trên xe, cô vốn định lấy ra quyển sách mới mua để đọc cho qua thời gian, ai ngờ chỉ mới cầm cuốn sách trong tay, Văn Cảnh đã trực tiếp cướp lấy.

"Nói thật, ngoại trừ những người không đáng tin, tên quấy rầy đó dù sao cũng là người có thành tựu, chẳng lẽ cậu chưa từng cân nhắc qua? Huống chi hai người cũng đã ở gần nhau lâu vậy." Chuyện kết hôn của cô xem ra Văn Cảnh còn lo lắng gấp bội, "Nhan Giác, hãy nhìn vào mắt tôi, tôi nói nghiêm túc!" Văn Cảnh không thích vấn đề trốn tránh này của cô.

"Trên mắt cậu có ghèn, buổi sáng quên rửa mặt rồi. . . ." Nhẹ nhàng đẩy tay Văn Cảnh ra, Nhan Giác cầm lại cuốn sách, tiếp tục cúi đầu.

Văn Cảnh: "%# ¥ *\$~~@#! . . . . ."

Hai mươi phút sau, trước cửa nhà hàng Goldmine, Văn Cảnh xuống xe nhếch miệng, "Thật không được sao?"

Đi theo những đồng nghiệp đã dần dần vào cửa chính nhà hàng, Nhan Giác bất lực nhìn Văn Cảnh, biểu cảm không thể làm gì, "Tình yêu đích thực là quá tệ nhạt, đừng có giới thiệu như thế mãi với tôi được không?" Nói cho cùng, tình yêu không cần nhiều, từ mơ tưởng hão huyền cho đến đau triệt tâm can, chỉ một đú. Hao tâm tổn sức vì tình yêu, cuối cùng chỉ làm tổn thương bản thân mình.

Ở trong chuyện này, Nhan Giác cố chấp thế nào Văn Cảnh cũng không hiểu được? Tim cô thót lại, "Được lắm, không ép buộc cậu nữa, nhưng nếu một ngày nào đó cậu hối hận, đừng quên lão Trình nhà tôi, là một người đàn ông quen biết rất nhiều người tài!"

Trước cửa chính của nhà hàng Goldmine có hai cây hòe cao to, chắc đã sống hơn một thế kỷ, một trận gió thổi qua, tán cây khồng lồ trên đỉnh đầu vang lên sáo sạt. Nhan Giác đứng dưới tàng cây, nhẹ lay động tay Văn Cảnh, "Nào dám quên!"

Lời nói của Văn Cảnh cô không dám quên, nhưng sau sự việc ở trên bàn cơm, cô càng không thể quên được.

Lúc ấy, cô mang theo một chiếc ly, hăng hái thư thái.

Chất lỏng trong ly thủy tinh chính là rượu nhỏ đỗ nổi tiếng nhất thế giới. Nó xuất phát từ Bordelais thuộc vùng Bordeaux, một thành phố cảng quan trọng của Pháp, mang theo lãng mạn cùng phong tình, tạo nên một mùi hương ngào ngạt, triền miên trên chóp mũi, giống như một nụ hôn sâu giữa hai người yêu nhau, còn chưa kịp uống thì đã có thể ngà ngà men say.

Đang thưởng thức mùi vị của rượu đột nhiên cô bị hiệu trưởng gọi lại, "Tiểu Nhan à, cô là người duy nhất ở trường chúng ta liên tục ba năm cầm được giải nhất của nhà tài trợ. Thế nào, không muốn cùng Lê tổng, Đinh tổng bày tỏ biểu hiện gì sao?"

Hiệu trưởng đã gần 50 tuổi, người gầy, cười lên càng thêm rạng rỡ, nhưng không ai không biết: hiệu trưởng chỉ cần cười một tiếng, tất thảy là có mục đích, lúc này hiệu trưởng đang ngầm tỏ rõ muốn cô kính rượu.

Nhan Giác nghiêng đầu về phía hiệu trưởng cười khẽ, "Vậy, tôi kính Lê tổng cùng Đinh tổng một ly." Nói xong, cô cầm chai rượu lên, rót vào ly, "Cảm tạ Lê tổng." Đối diện với cái ly ngạo mạn của Nhan Giác, vẻ mặt Lê Tranh như cũ nhẹ nhàng ấm áp. "Nhan tiểu thư khách sáo quá rồi."

Nhan Giác uống một hơi cạn sạch, lại tự mình rót thêm một ly, chuyển sang người ngồi bên kia, "Cảm tạ Đinh tổng!"

Đinh Chiêu Đông cũng là một trong những nhà tài trợ lớn, hẫu vấn không muốn tham gia bữa tiệc này, nhưng ngày hôm nay thì khác, hắn vì muốn đến nhìn mặt một người. "Nhan tiểu thư, không biết rằng cô thấy lương bổng ở Thành Đô thế nào?" Đinh Chiêu Đông xoa xoa chiếc nhẫn trên ngón tay, nhìn vào người phụ nữ đối diện.

Nhan Giác đã ngồi xuống, đang nhìn một bàn thức ăn đầy món sơn hào hải vị trước mặt thì nghe được câu hỏi của Đinh Chiêu Đông, cô nhàn nhạt trả lời, "Đủ để duy trì cuộc sống." Đối với một người đàn ông có cái khuyên tai ở mũi, quả thật cô không có cảm tình.

"À. . . ." Nghe được câu trả lời không đầy mong đợi, hắn lại tiếp tục lấy tay chạm mũi, ngượng ngùng liếc nhìn Lệ Trang đang ngồi bên cạnh, người phía sau không giống như đang thưởng thức rượu, trong lòng Đinh Chiêu Đông khinh bỉ một cái, vẻ mặt thay đổi liên tục, sau đó tươi cười nhìn Nhan Giác, "Nhan tiểu thư, tôi có chuyện muốn nhờ vả. Chẳng hay tôi có một người bạn, đưa con của người bạn đó rất muốn cùng Nhan tiểu thư học vẽ, nhưng lại nghe nói Nhan tiểu thư không có dạy thêm. . . ." Đinh Chiêu Đông mắt nhìn về phía hiệu trưởng.

"Đúng vậy, tiểu Nhan là một cô gái tài năng."

Không hề có biểu hiện gì kinh ngạc, Nhan Giác ngẩng đầu lên, lộ ra cái trán sáng bóng, "Hiệu trưởng, tôi chỉ làm việc ăn lương, về phần giờ giấc thì. . . . Tôi nghĩ là mình không sắp xếp được."

"Tiểu Nhan. . . . Chỉ là vấn đề nhỏ! Thời gian chứ gì. . . . sắp xếp là ổn. . . ." Trong phòng bập điềuh hòa hơi thở, cái nóng của mùa hè không đủ để thỏa mãn, giọng của hiệu trưởng có phần mệt mỏi, âm điệu kéo dài như vướng víu trên cổ khiến cho người ta cảm giác khó chịu. Nhan Giác hối hận vì không mặc đồ chất liệu bằng voan, ít nhất vẫn mát hơn so với bộ đồ bông vải đang mặc trên người.

"Sáng tạo đòi hỏi nhiều thời gian, và chỉ như thế mới có thể tạo ra một tác phẩm tốt, đây cũng là suy tính sâu xa, hiệu trưởng, ngài nói xem có đúng hay không?" Cô từ tốn nói chuyện, dáng vẻ hiền lành nhưng thái độ lại cự tuyệt rõ ràng.

Bị bác bỏ ý kiến ở trước mặt khách quý, mặt mũi hiệu trưởng có vẻ không vui, "Không đủ thời gian, vậy sao...!"

Nhin bộ mặt cứng rắn như dao găm đâm vào từng cánh hoa mềm mại của hiệu trưởng, Nhan Giác chớp mắt mấy cái, "Vâng. . . ."

Bầu không khí có phần ngọt ngào, vẫn chưa ai lên tiếng nói thêm điều gì đã nghe tiếng Lệ Tranh đột nhiên mở miệng với Đinh Chiêu Đông, "Nếu Nhan tiểu thư đã kiên trì như thế, cậu cũng đừng miễn cưỡng cô ấy

nữa." Đinh Chiêu Đông trực tiếp hướng về phía anh ta liếc mắt.

Cửa phòng tiệc lúc này bị đẩy ra, mấy nhân viên tạp vụ mang thức ăn đi vào. Âm thanh chén dĩa được thay nhau đưa lên, Nhan Giác nghe được Lệ Tranh hạ giọng, "Bắp cải trắng này không tệ, không cay lấm, Nhan tiểu thư có thể thử xem."

Cô cũng phải thử một chút, đồ ăn ở Thành Đô khá cay, cô sinh ra ở Giang Nam nên vẫn không quen hương vị này, lúc xưa cô đã từng sặc một lần. Nhai món bắp cải vào miệng, mùi vị thanh thanh dễ chịu, cô thậm chí cũng không phát hiện ra người đối diện đã chú ý đến mình từ lâu.

Nhan Giác thư thái thưởng thức vài món ăn tiếp theo, đột nhiên Văn Cảnh muốn đi toilet, Nhan Giác theo cô ta cùng nhau rời chỗ, coi như là tạm thời trốn được hiệu trưởng.

Lệ Tranh đứng ở phòng bên ngoài, ngẩng đầu nhìn trời tiếp chuyện điện thoại.

"Đối phương ra giá bao nhiêu? Cụ tuyệt. Không có nhưng nhị gì hết." Ba câu kết thúc cuộc nói chuyện, tay anh đút túi quần, nhìn xa xa cúi đầu đếm ô gạch.

Đầu mùa hè buốt chiều, gió hòa cùng hoàng hôn tuyệt đẹp, cành hoa hòe nhẹ nhàng diễm tấu lắc lư, trên cổ còn có mấy con chim bồ câu đang đi dạo, thỉnh thoảng nghiêng đầu phát ra tiếng xì xào, hình như đang tò mò với người đàn ông đứng gần Nhan Giác.

"Phải như thế nào thì em mới đồng ý?" Lời vừa ra khỏi miệng, Lệ Tranh cảm giác mình hơi có phần đường đột, bởi vì bà vai Nhan Giác lúc này run lên, rõ ràng cô cũng không ngờ tới sẽ có người tìm mình nói chuyện.

"Cái gì?" Nhan Giác quay đầu lại, uống mấy ly rượu sake, sắc mặt cô còn đang say nồng.

Thật ra thì tuổi lượng cô như thế là tốt lắm rồi, nhớ không lầm, hôm nay

cô đã uống ít nhất là sáu ly rượu đỗ. Mới vừa nghĩ như vậy xong, lông mày Lệ Tranh khẽ nhíu, đỡ người đứng không vững kia. "Việc Đinh Chiêu Đông nói, phải điều kiện gì em mới bằng lòng dạy đứa bé kia?"

"Lệ tiên sinh, làm người điều quan trọng nhất là gì nhỉ?" Ánh mắt của cô nheo lại, trong khói mắt lộ ra con ngươi màu đen pha lẫn màu nâu nhạt, quyến rũ như mèo, lòng bàn tay Lệ Tranh vừa di chuyển, sau lại hỏi, "Cái gì?"

"Trung thực." Nhan Giác đột nhiên tránh khỏi tay Lệ Tranh, lùi lại một bước đứng sau nghiêng đầu nhìn anh, "Tại sao anh không nói rằng người bạn hữu mà Đinh tổng vừa nhắc tới chính là mình?"

Vòm ngực rắn chắc cùng bờ vai rộng của anh lần nữa khom xuống, "Đúng vậy, là cháu gái của tôi muốn học vẽ." Nếu như không phải là Đinh Chiêu Đông nói muốn thách thức người phụ nữ mạnh mẽ kia, anh cũng không hề có ý định che giấu.

"Vậy tại sao lại là tôi?" Nhan Giác tiếp tục chủ đề này. "Giáo viên dạy vẽ không chỉ có một mình tôi, bằng vào tài lực của anh hoàn toàn có thể tìm được người ưu tú hơn."

Lời của cô là thật, Lệ Tranh đầu hơi khẽ nghiêng, chân thành nghiêm túc suy tư. Anh đứng lặng cả nửa ngày trời, sau đó chỉ nghe anh nói, "Bởi vì, người, đó, là, em."

Buổi chiều ở Thành Đô ôn tồn hắt hiu, mọi thứ đều trở nên yên lặng, trời cũng lam đến long lanh, không biết từ đâu truyền đến những tiếng rít rít của đàn chim bồ câu, mấy con chim bồ câu trắng còn đẹp nước tung cánh bay lên, trên mặt nước còn lưu lại mấy vòng xoáy nhỏ, Nhan Giác ngược đầu nhìn bầu trời, nội tâm cô không thể tĩnh lặng. Mới vừa rồi cô đã đồng ý yêu cầu của anh, nhưng phải kèm thêm một điều kiện.

"Muốn tôi dạy cũng không phải chuyện khó, giúp đỡ tôi."

"Cứ nói."

"Cũng không hỏi là gì?" Cô nghiêm nghị nhìn anh.

"Chỉ cần em nói ra."

Nhan Giác lẩy lại tinh thần thì Lê Tranh đã xoay người rời đi. Cô nhìn bóng lưng anh tuấn, mỉm cười, "Tự tin như vậy? Thật không sợ tôi làm khó anh hay sao?!"

Nhan Giác thu hồi suy nghĩ, quay đầu lại gõ cửa phòng vệ sinh, "Văn Cảnh, cậu ở trong đó mười phút đồng hồ rồi. . . . ."

Hai giờ sau, Nhan Giác về đến nhà, cô ngồi trên mép ghế salon nhấm nháp ly nước cam. Ở phía đối diện có người buồn bực cắn cắn chuối tiêu, đem vỏ chuối vứt sang cạnh bàn.

"Tiểu Nhan, anh có tin vui rồi!"

Nhan Giác nhắm hai mắt thiếp lại, "Gì đấy?"

"Em bắt anh đếm cừu, anh đã đếm được 35.000 con cừu và 742 con dê! 35.000 con cừu và 742 con dê, haha, đủ để ăn cả năm năm! " Anh ta tiếp tục lột trái chuối tiêu cuối cùng, cắn chuối tiêu giống như cắn Nhan Giác.

"Vậy chúc mừng anh, có thể độc chiếm thị trường thịt dê thịt cừu ở tỉnh Tứ Xuyên này rồi, không cần làm việc rồi. . . . ." Nước cam có đủ mùi vị chua ngọt, cũng giống như nụ cười của cô lúc này.

". . . . ." Anh ta thất bại ảo não nằm xuống, cái ghế sa lon mềm nhũn nhất thời lõm đi. Anh ta cắn chuối tiêu, vẻ mặt cô đơn nhìn lên trần nhà, "Tiểu Nhan, anh thất tình. . . . ."

"Khoan đã!" Nhan Giác tạm ra dấu tay, "Nhiếp Văn Hiên, lãng phí thời gian của mọi người là giết người, lãng phí thời gian của mình là tự sát. Anh có cần mỗi lần tự sát lúc nào cũng kéo em theo hay không... Em còn

chưa muỐn chẾt."

"Một chút lòng từ bi em cũng không có!" Đang khi nói chuyện, anh ta đã ăn xong hết mâm đựng trái cây, Nhan Giác cũng không chú ý, cô để ly xuống, đổi đề tài. "Tại sao mỗi lần anh đi ra ngoài đều để mất chìa khóa, mất rồi cũng không biết tìm钥匙 khóa mở cửa, lại muốn từ ban công đi qua nhà em? Không cảm thấy nguy hiểm đúng không?" Nhan Giác cũng không nhớ rõ đây đã là lần thứ mấy rồi.

"Nguy hiểm? Anh cứ cảm thấy như vậy mới thú vị, lại bảo vệ môi trường. Quan trọng nhất là tiết kiệm tiền mở khóa. Cho nên mỗi lần trước khi anh ra khỏi nhà, đều phải đem theo đồ dự phòng."

Anh ta cười ngây ngô nhưng Nhan Giác lại như có điểm nhọt. "Ở trong núi hết một tháng trời, anh còn chưa cảm thấy mệt hay sao? Trở về tắm rửa một cái rồi đi ngủ đi." Cô đứng dậy dọn dẹp cái bàn, thuận tiện đuổi khách.

"Không mệt, không mệt, anh còn chưa cho em xem hình anh chụp. Trước khi anh đi không phải chính em nằng nặc nói là khi trở về nhất định phải cho em xem hay sao?"

Những lời này đều do cô nói ư? Nhan Giác hoài nghi, nhưng cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp ngồi cùng anh ta xuống ghế, nhìn anh ta mân mê những chai lọ kia.

"Đây là một con bướm đặc biệt ở núi Alpes, cánh bướm màu xanh dương, cánh của nó to bằng một bàn tay! Đẹp, đẹp vô cùng!" Nhìn dáng vẻ anh ta hưng phấn khiến cho Nhan Giác cũng nhiệt liệt đồng tình, bởi vì tình yêu ở trong mắt anh ta, phụ nữ có đẹp đến đâu cũng chỉ ngang bằng một con bướm, thậm chí có thể thua thiệt, đúng là kẻ điên vì nghệ thuật.

"Ngừng đã!" Cô phản ứng quá nhanh, sau đó thu hồi súng sờ, Nhan Giác đột nhiên đoạt lấy máy chụp hình "Không phải anh đi Vân Nam sao? Sao lại là núi Alpes?"

"Đúng vậy!" Anh ta thản nhiên cười vô tội, "Vân Nam không vui, anh liền đổi sang Âu châu."

Cũng không sợ mình dài dòng khiến Nhan Giác phiền lòng, anh ta giống như một con người khác, liền thoảng không ngừng. Nhan Giác nghe choáng váng cả đầu, định dùng cách đòi quà tặng để bít cái miệng anh ta, "Đã hứa với em cái gì? Lấy ra mau."

"Không, không, anh làm sao quên được, một túi quà thật to. . . ." Anh ta đi chân trần bước tới cái hộp dưới đất, lấy ra một bọc túi giấy màu đỏ, sau đó gấp gáp chạy như bay, "Anh vào toilet trước!"

Nhan Giác liếc mắt nhìn bóng lưng anh ta xem thường, mười giây sau, trong cầu tiêu anh ta nghe tiếng Nhan Giác gầm gừ, "Nhiếp Văn Hiên! Đặc sản của Núi Alpes là kẹo đó ư ! ! !"

Kẹo dâu tây có hương vị ngọt ngào ấm áp, Nhan Giác chân trần vùi trên ghế sô pha nhìn máy chụp hình của Nhiếp Văn Hiên. Gần tối, hoàng hôn tỏa sáng chiếu vào nhà của Nhan Giác, hộp nhỏ bên trong lục địa châu Âu, hấp dẫn và quyến rũ. Người đứng đầu Giáo Hội Công Giáo ở bên cạnh tháp chuông cao chót vót. Đường đá uốn lượn quanh co giống như một con rắn nhỏ màu xanh, bò vào một cánh đồng lúa mì. Cô gái tóc vàng với hai bím tóc tự nhiên, hoạt bát và vui vẻ, chạy ủa vào trong gió.

"Nhan Giác, không được cầm máy chụp ảnh của anh!"

Cô đang chăm chú xem từng tấm hình trong máy ảnh đột nhiên nhìn thấy Nhiếp Văn Hiên từ bên trong lao vút ra, nếu như không phải là quen biết lâu, đổi lại một cô gái khác mà nhìn thấy bộ dáng thiếu chỉnh tề của anh ta lúc này, nhất định sẽ hô to đồ lưu manh, đồng thời cho anh ta ăn chối.

Nhan Giác lại phản ứng bình thản. "Mặc quần đàng hoàng lại. Cơ thể anh em còn nhìn thấy, cái này có gì mà em không thể xem?! "

"Cái này không đồng giống. . . . Cái này. . . . "

"Không phải là chụp hình cao nguyên sông nước hay sao?" Nhan Giác đứng dậy thuận tay đem máy chụp hình ném cho Nhiếp Văn Hiên. "Đem đống đồ này của anh dọn dẹp về nhà mau lên! Em mệt mỏi rồi, cần phải nghỉ ngơi."

Để lại bóng lưng nhàn nhạt trước mặt Nhiếp Văn Hiên, Nhan Giác đi vào phòng ngủ.

Con người khi còn sống nhất định sẽ gặp phải một người như vậy, anh ta phá vỡ nguyên tắc của bạn, thay đổi thói quen của bạn, trở thành một người ngoại lệ với bạn. Nhan Giác là một ngoại lệ với anh ta, một bất hạnh duy nhất.

Anh ta ở phi trường Thành Đô chụp hình mỹ nữ, lại vô tình nhìn thấy người kia. Hắn ta, cuối cùng hắn ta đã trở lại.

Nội tâm Nhan Giác đã bình tĩnh được mấy năm nay, từ đêm nay sẽ bắt đầu có chút rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Mũi Đất Số 7

【 Tôi ngược nhìn bầu trời đầy sao, Ở nơi đó sẽ không bao giờ thay đổi, tôi muốn tận hưởng giây phút này, mãi mãi — bộ phim điện ảnh "Mũi đất số 7" 】

Mũi đất số 7 là một bộ phim nổi tiếng thế giới, nhưng lại vô tình trùng với bức tranh vẽ của Nhan Giác.

Khi âm thanh cộc cộc của giày cao gót vang lên trong phòng thì Nhan Giác đang cho cá ăn, hai con rùa nhỏ trong hồ cũng tranh thủ giành dụt miếng ăn, đến độ như muốn đánh nhau đẫm máu.

"Tui bây cứ ăn nhiều vào thì tao sẽ ném tụi bây ra ngoài." Nhan Giác cau mày xoay người thì chợt nhận ra người phụ nữ kia, cô ta vẫn trên người một bộ đồng phục công sở — Chris, phụ tá của Lê Tranh.

Tấm ván gỗ có tựa đề "Mũi đất số 7" bị gió thổi bay, văng lộc cộc xuống đất rồi đụng lên vách tường, một đôi chim trắng bay ngang đỉnh đầu cô ta, Chris vuốt vuốt tóc như đang tận hưởng được bầu không khí đi biển. Động tác của Nhan Giác rất nhanh, trong chốc lát liền giơ lên những dụng cụ vẽ tranh, đứng ở bảng hiệu phía dưới nói, "Có thể đi được rồi."

Chris mở cửa xe ngồi vào tay lái phụ, cô dựa vào ghế ngồi đồng thời men theo kính chiếu hậu nhàn nhạt nhìn người ngồi phía sau, Nhan Giác đang chú tâm nhìn ngoài cửa xe, dáng vẻ vô cùng yên tĩnh. "Nhan tiểu thư, cháu gái của Lê tổng tên là Lê Viên . . . . . Việc dạy vẽ cho cô bé có lẽ sẽ khó khăn hơn bình thường." Mới nói đôi câu thì Chris đã im lặng, trước khi rời khỏi công ty, ông chủ đã ra lệnh cho cô phải giới thiệu sơ về tiểu sử của Lê Viên, nhưng cô rất khó nói tiếp khi mà người kia không hề có ý muốn nghe. Chris thu hồi tầm mắt, cô nhìn chằm chằm đèn đỏ trước mặt, suy tính tới việc sắp xếp hành trình ngày mai cho Lê tổng.

Mặc dù Nhan Giác không hề quan tâm đến những lời Chris nói, nhưng

vào giờ phút này cô hơi khá ngạc nhiên vì những bức tranh được treo trên tường của phòng khách Lệ gia.

Ngôi nhà rất lớn, là kiểu thiết kế hai tầng song song cả trên lẫn dưới, cửa đối diện còn xây một hồ cá thật dài. Khi vào đến cửa thì đã thấy những con cá đắt tiền thoái mái bơi lội. Cách đó còn được bao phủ đầy tranh vẽ, toàn bộ đều là tranh vẽ của cô, thậm chí còn có bức tranh cô đã đoạt giải trong lần dự thi hội họa ở Columbia.

"Tấm này là do Lệ Viên vẽ đấy." Thay giày xong, Chris dẫn cô đi vòng qua hồ cá, đứng trước bức tranh đang treo trên tường.

Nhan Giác gật đầu một cái, "Rất tài năng, nếu không nhìn kỹ tôi còn tưởng rằng đó là bức vẽ của mình. Cô bé còn vẽ cái gì nữa không?"

"Không có. Cô bé chỉ vẽ mỗi bức này thôi." Nếu không cô cho rằng Lệ tổng cần tìm thuê cô để làm gì? Đối với người phụ nữ này, Chris không hề có thiện cảm.

Nhan Giác còn đang kinh ngạc thì Chris chỉ chỉ ở phía sau lưng "Lệ Viên tới rồi." Cô quay đầu lại, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cháu gái của Lệ Tranh.

Ánh mặt trời trưa hè xuyên thấu qua cửa sổ sát đất, len vào bên trong phòng khách, rọi lên chiếc kẹp bướm bướm vàng nhạt trên đỉnh đầu của Lệ Viên, phía trên còn có những chấm bi màu xanh trông rất đáng yêu, hai mắt to tròn của thiên sứ nhỏ dường như không chút biếu cảm, đầm chiêu nhìn về phía trước. Nhan Giác hơi động lòng "Vậy, chúng ta bắt đầu thôi."

Nhan Giác là nghiên cứu sinh sau khi tốt nghiệp được trường giữ lại để giảng dạy, mặc dù đã có 3 năm kinh nghiệm, nhưng đứng song song với Lệ Viên thế này, cô quả thật không biết phải dạy làm sao.

Cuộc họp hội nghị kết thúc trước thời gian quy định, Lệ Tranh trực tiếp trở về nhà. Ở dãy lâu của gian phòng bên kia, anh đã nhìn thấy Nhan

Giác đang vẽ. So với mái tóc dài buông xõa lâng trước, hôm nay nhìn cô thật khác, búi tóc lỏng lẻo, cầm cây bút chì chăm chú thay ngòi. Áo thun polo cô mặc trên người trông rất thùng thình, có mấy phần lườn nháy. Lệ Tranh nói lỏng cỗ áo, dựa nghiêng trên khung cửa ngắm nhìn Nhan Giác còn đang loay hoay chỉ dẫn Lê Viên, anh cảm giác được một buổi chiều tà thật ấm áp.

Nhin cô một lát, anh lại xoay người tính toán quay đi, chân đang định cất bước, lập tức ngừng lại. Phòng vẽ đột ngột vang lên tiếng động giòn tan.

Bảng màu rơi xuống mặt đất, Nhan Giác ngồi chồm hổm để nhặt lên, nhặt xong cô cũng chưa muộn đứng dậy. Trên lưng cảm giác ngứa ngáy, khi quay đầu thì đã thấy Lê Viên đang cầm bút màu phác họa, cô bé vẽ bừa lên chiếc áo thun màu trắng của cô.

Ánh mặt trời như ôm trọn bóng dáng của Lê Viên, vẻ mặt cô bé mông lung đường nào.

"Lệ Viên." Giọng nói ở cửa truyền tới khiến Nhan Giác lấy lại tinh thần, cô ngẩng đầu nhìn thấy Lê Tranh đứng đó, trên mặt anh vẫn còn kinh ngạc. Cô giơ tay đặt lên khóe miệng, đối diện với anh bằng khẩu hình "Suyt. . . . Không nên quấy rầy buổi học."

Nhan Giác bắt đầu cam chịu trầm mặc, trong phòng Lê Viên, bao gồm người đứng ngoài cửa cũng tự nhiên ăn ý lạ thường. Một buổi chiều yên tĩnh, cô bé Lê Viên vẫn đang hì hục vẽ vời trên chất liệu thun, tiếng bút màu loạt xoạt lướt qua tròn một canh giờ. Ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ chiếu vào bó hoa Bách Hợp, dọc theo hình người phản quang lên vách tường, nếu như không phải sau lưng cô có động tác dừng lại, cô cứ ngỡ cả đời này mình sẽ biến thành tượng sáp mất.

Lệ Viên ngồi dưới đất đưa mu bàn tay vuốt mặt, gò má hồng hào đột nhiên trở nên xanh xao, cô bé hướng nhìn Nhan Giác cười, nụ cười rất xấu hổ.

Lệ Tranh gọi người giúp việc tới mang Lê Viên rời khỏi còn anh chờ

khom người vươn tay trước mặt Nhan Giác, "Đường như tôi đang mang đến phiền phức cho em."

"Thế nên tôi sẽ không ngại nhận thêm tiền bối dưỡng đâu." Nhan Giác cười, mượn sức trên tay của Lệ Tranh cố đứng dậy. Nhiệt độ tay anh hơi thấp, đối nghịch với cái nóng hè lại khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn. Dừng một chút, cô lại nhanh thu tay về, "Lệ Viên rõ ràng không giống người tự kỷ bẩm sinh." Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lệ Viên, cô có thể khẳng định rằng chưa từng có cô bé nào thừa hưởng một đôi mắt đẹp vậy — trong suốt giống như thủy tinh, lại trống rỗng sờ không tới đáy.

"Ừ." Giọng Lệ Tranh hạ thấp, "Tiền lương không thành vấn đề, chỉ cần em nguyện ý dạy cho con bé." Điều anh sợ nhất là dạy đến nửa chừng thì Nhan Giác sẽ hối hận, thậm chí anh còn phát hiện được Lệ Viên có chút thay đổi, bất luận là như thế nào, anh cũng không muộn từ bỏ.

Nhan Giác chắc không thể ngờ tới, chỉ cần anh nhìn thấy Lệ Viên đang chú tâm về trên lưng áo của cô thì hơi thở anh đường như ngừng đong.

"Tiền lương có thể bàn lại, Lệ tiên sinh, không phiền nếu tôi mượn phòng tắm ở nhà anh? Bột màu này thẩm vào..... không tốt lắm." Mùi bột màu cô không lạ gì, chỉ là mùi vị này bị dính trên người là lần đầu tiên.

Người giúp việc rất nhanh chạy tới, cùng cô rời phòng chỉ để lại bóng lưng về phía Lệ Tranh, khi cô bất chợt nâng eo bước thẳng, khéo léo để anh thưởng thức được tác phẩm kia. Dáng người cô vốn thanh thoát, vô tình hòa hợp với bức tranh ở đằng sau lưng.

"Rất đẹp." Ra khỏi phòng Nhan Giác nghe được tiếng cười khẽ của anh, cháu gái của anh về đây, có thể không đẹp hay sao?? Đến khi Nhan Giác đứng ở trong phòng tắm của Lệ gia, cởi quần áo xuống thì nụ cười của cô chợt tắt: Lạc Tranh chết tiệt, là hình con rùa thì có gì mà đẹp!

Chợt, người giúp việc gõ cửa nói vọng vào "Nhan tiểu thư, xong rồi thì cô hãy mặc cái áo ở trên giường nhé." Nhan Giác "ừ" một tiếng, sau đó

đặt quần áo bên cạnh. Mặc kệ là con quái vật gì, nhưng đối với Lê Viên đây hẳn là một khởi đầu tốt. Nhan Giác mở vòi sen, nước trong vòi nhanh chóng chảy xuống.

Lau khô nước trên người, Nhan Giác ra ngoài định thay quần áo thì liền ngẩn ngơ, trên giường bày một chiếc áo sơ mi, là một chiếc áo sơ mi của nam. Tay cô cứng lại nhưng vẫn mặc vào. Sắp cài đến chiếc cúc cuối cùng thì người giúp việc lại đến gõ cửa, "Nhan tiểu thư, trang phục của cô đã được mua về." Nhan Giác thở phào một hơi, thì ra cái áo sơ mi chỉ là tạm bợ. Cô bước đến gần cửa phòng đồng thời liếc nhìn mình ở trong gương, cổ áo rộng rãi mơ hồ để lộ hai bên xương quai xanh, khó trách có câu phụ nữ mặc áo sơ mi của đàn ông là gợi tình nhất.

Thu hồi tầm nhìn sau đó Nhan Giác mới ra mở cửa. "Thật ngại quá, trong nhà không có trang phục nữ, không thể làm gì khác hơn là đưa áo của Lê tiên sinh cho cô mặc tạm, giờ thì trang phục đã được mua về." Nhan Giác nhận lấy túi giấy, ngẩng đầu nhìn qua cửa quẹo hành lang, cô loáng thoáng thấy được như có ai đang ở ngoài đó, nhưng giờ thì không còn nữa.

Trang phục rất vừa người, Nhan Giác sếp gọn chiếc áo sơ mi lên giường, thậm chí cô còn nghe được hương thơm thoang thoảng của mùi nước biển trên áo sơ mi. Đây là lần thứ hai cô mặc áo của đàn ông, không giống với thời thiếu nữ, mùi hương của Lê Tranh thuộc dạng đàn ông trầm lặng và trưởng thành.

Nhan Giác bước xuống lầu thì thấy Lê Tranh đang ngồi trên ghế sa lon xem báo. Nghe được tiếng động anh liền ngẩng đầu lên, "Cùng nhau ăn cơm." Lê Tranh vừa nói hết lời thì con cá màu trắng trong hồ cũng phụ họa theo mà phun bọt. Lời của anh tự nhiên vô cùng.

"Không cần đâu ạ." Nhan Giác cho rằng mình chỉ là một giáo viên dạy vẽ mà thôi.

Biến mất một buổi chiều Chris lại xuất hiện ở cửa, cô ta hiển nhiên nghe được lời Nhan Giác cự tuyệt.

"Lệ tổng, chỗ ngồi đã đặt rồi à." Chris nói.

"Đi thôi." Lê Tranh đứng dậy, mặc kệ lời Nhan Giác nói, anh đi ra ngoài trước.

Nếu như thời gian có thể lần nữa quay ngược trở lại, cô tuyệt đối sẽ coi thường sự kiên trì của Lê Tranh, trực tiếp về nhà mách với bố mẹ, như vậy mới cảm giác được trên cõi đời này không chỉ có một tên đàn ông mà cô ghét.

Cho dù là Liya Phạm có phải là ngôi sao hay không thì cô ta cũng thích bôi son chét phấn, khác nhau chỉ ở thương hiệu mỹ phẩm, là Maybelline hay Chanel mà thôi. Nhan Giác chỉ cần nhìn sơ đã nhận ra người kia là Liya Phạm, tay cô ta cầm một chiếc kính râm đứng ở phía sau xe chiếc Rolls-Royce vẫy vẫy tay. Trời đã chang vặng tối, ánh mặt trời cũng không còn, hà cớ gì cô ta phải đeo kính râm? Nhan Giác đang suy tính định "làm lơ", nhưng người tính không bằng trời tính, thị lực của cô ta tốt vô cùng, xoay người là đã nhận ra Nhan Giác.

"Đã lâu không gặp." Liya Phạm ngoắc tay đi tới bên cạnh Nhan Giác.

"Thật tiếc bởi vì 'đã lâu' chứ không phải vĩnh viễn." Nhan Giác nhàn nhạt nói xong, xoay mặt về phía bãi đậu xe bên kia. Thiện ác chỉ là vấn đề thời gian, đêm giống như bàn tay vô hình, cố gắng vùi dập ánh sáng, mặt trời ra sức giãy giụa cuối cùng cũng phải đầu hàng dưới tay đêm tối. Thành phố mới vừa lên đèn, Liya Phạm đứng trước cửa hàng trang sức Pauli vô cùng thoát tục cười nói "Nhan Giác, cô hận tôi nhiều như vậy sao, từ lúc đại học cho đến tận bây giờ? Tôi nghe nói cô được nhận giải quốc tế trong ngành hội họa, thế nên chuyện năm đó cô hãy quên đi, cũng chỉ làm chậm trễ thành công của cô có vài năm. . . ."

"Cách nói chuyện thật vô liêm sỉ tháo nào đến bây giờ cô cũng chỉ là ngôi sao hạng 3." Nhan Giác đột nhiên cười rực rỡ "Thật ngại quá, Rolls-Royce không thể tiễn cô một đoạn rồi, tôi phải đi ăn cơm." Cô sảng khoái bước tới bên cạnh Lê Tranh, chủ động đưa tay mình khoác lên cánh

tay anh ta. Liya Phạm bực tức đến nỗi rằng, tầm mắt nhìn thấy Lê Tranh thì vẻ mặt cô ta có chút thay đổi, cô ta nhìn về bóng lưng Nhan Giác, chầm chậm nói "Đông Xuyên đã quay trở lại, cuối tuần sau sẽ tụ họp mọi người, cô có tới đó hay không?"

Nhan Giác từ tốn bước vào xe, vẫn như cũ mỉm cười, Lê Tranh nhìn cô một cái, sau chỉ hỏi, "Cô ta là?"

"Tiên nhân." Nụ cười trên mặt Nhan Giác càng to hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại [**wWw.EbookFull.Net**](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bí Mật Thời Thanh Xuân

【 Khi thời thanh xuân lặng lẽ qua đi, chuyện xưa đã sớm trôi vào quên lãng. 】

Nhan Giác ngồi ăn ở tầng cuối cùng trên tòa nhà Pauli, từ tòa nhà nhìn xuống như muốn thấy hết sự náo nhiệt của thành phố, đèn đường có vài phần mờ ảo và nhã nhặn. Phòng ăn có nhạc công đang khảy đàm, bài hát này cô cũng không nhớ tên, chỉ biết là giai điệu nghe rất du dương, vừa vặn khác với tâm trí của mình.

Lúc này, cô và Lệ Tranh đang nói chuyện về Lệ Viên.

Nhan Giác sững sờ cầm lấy đôi đũa trong tay, quay đầu nhìn người đàn ông đối diện. "Chính vì tận mắt chứng kiến cảnh tượng bố mẹ mình bị nổ chết, cho nên con bé mới như bây giờ sao?" Chỉ cần nghĩ đến việc đứa trẻ sáu tuổi kia phải gặp chuyện đau lòng này, cô đã không kiềm chế được.

"Ừ" Âm thanh Lệ Tranh trầm thấp, anh nhớ ngày đó gia đình anh chỉ đang đi nghỉ lễ, Lệ Viên đòi ăn KFC, không ai có thể ngờ tới kết cục của chuyên gia phá boom lại gặp phải tình huống này. "Bác sĩ nói đây là bệnh tâm lý."

"Cho nên anh mới thuê tôi dạy cho Lệ Viên, là muốn giúp con bé sao?" Nhan Giác nắm chặt tờ khăn giấy, mũi cô sụt sùi. Có lẽ là do Lệ Tranh bị khiếm thính, nên cô phát hiện, lúc nói chuyện anh ta rất nghiêm túc nhìn vào đối phương, tựa như bây giờ vậy. "Lệ Viên chỉ thích nhìn những tranh vẽ của em, theo lời bác sĩ đó là cơ hội để phục hồi, Nhan Giác, xem như tôi cầu xin em."

Bàn tay anh ta nắm chặt trên bàn, chẳng lẽ người như anh ta cũng sợ kẻ khác cự tuyệt hay sao? Nhan Giác mỉm cười lau mũi, "Chuyện tăng lương xem ra không cần thiết nữa rồi, tôi sẽ cố hết sức, có điều. . . ."

"Làm sao?"

"Trước hết phải để tôi no bụng cái đã, tôi đòi muốn xỉu rồi." Nói xong, cô còn sẵn sàng tư thế chiến đấu. Hành động này của Nhan Giác đã sớm khiến người đàn ông đối diện to mò.

Đã rất lâu rồi cô chưa ăn món rau Hàng Châu chính tông này, vậy mà Lệ Tranh lại chẳng đụng đũa bao nhiêu. Ăn xong cơm, Nhan Giác xin phép chạy vào toilet, lúc đi ra cô bất cẩn đụng phải một người.

"Liya Phạm, cô thật sự không muốn chấm dứt mọi chuyện tại đây đúng không!" Trong cuộc đời của Nhan Giác, cô ta chính là âm hồn bất tán không tan, bất kể là dung mạo hay là thời trang.

Nếu là ngày thường, Liya Phạm tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để muốn so tài cùng Nhan Giác, nhưng lần này, cô ta tựa như gấp quỷ, chỉ dám nhìn Nhan Giác một cái rồi vội vã rời đi.

Nhan Giác khẽ chửi thầm một tiếng, xoay người đi tìm Lệ Tranh, ngoài ý muốn thấy chỗ anh ta đang ngồi hình như có chuyện hỗn loạn. Một số người phục vụ và mấy tên nhân viên bảo vệ động tác đều đều, giống như là đang tìm kiếm thứ gì dưới đất. Bên cạnh bọn họ, người quản lý đang cùng Lệ Tranh nói chuyện.

"Lệ tiên sinh, tôi nghe nói là anh thích ăn cay, nhưng không ngờ tới anh lại ăn hết những món ăn này, thật là vinh hạnh cho nhà hàng chúng tôi." Quản lý mặt hướng về phía Nhan Giác xoa xoa tay, vẻ mặt vô cùng nịnh hót, nhưng Nhan Giác lại chú ý đến tấm lưng của người trước mặt mình hơn, cô không thấy được biểu cảm của anh, chỉ nghe được giọng nói anh mơ hồ "Người bạn của tôi thích khẩu vị thanh đạm, nhà hàng của anh không tệ, trông cô ấy ăn rất ngon miệng."

Trông cô ấy ăn rất ngon miệng, cô không nghĩ rằng người đàn ông này lại có lòng như vậy. Thời gian là liều thuốc chữa bệnh tốt nhất nhưng lại pha lẫn một chút độc dược, khiến con người như đã lâng quên chuyện

xưa, cũng suýt nứa bỏ lỡ quá khứ ngọt ngào, cảm giác ấm áp này vừa vặn làm cảm động một trái tim. Kéo vạt áo xuống, Nhan Giác giả bộ như chưa nghe gì, cô đi tới hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Một vị khách đang trúng Lệ tiên sinh, bọn họ đang tìm. . . ." Biết Nhan Giác đi cùng Lệ Tranh, quản lý xoay người lại với vàng giải thích, còn chưa giải thích xong, một bồi bàn đã cầm đồ chạy tới "Lệ tiên sinh, tìm được rồi, nhưng mà. . . ."

Lệ Tranh nhìn máy trợ thính trong lòng bàn tay bị vỡ vụn, đầu quay sang nhìn Nhan Giác "Nhan tiểu thư, em biết lái xe không?"

"Lỗi tai tôi không được tốt, rất phiền hà khi phải lái xe mà thiếu vật này." Lệ Tranh chỉ chỉ vào tai trái. Kỳ thực, mỗi con người đều luôn cảm thấy tự ti về khuyết điểm của mình, nhưng anh ta lại không một chút kiêng dè, thản nhiên nhìn vào đáy mắt cô, nói rõ nguyên nhân.

"Biết một chút ." Cô mở miệng đáp.

Năm phút sau khi nhìn thấy Nhan Giác nhấn ga để vượt qua hai chiếc xe kia, người ngồi ở tay lái phụ lắc đầu một cái "Đây có nên gọi là 'biết một chút hay không' ."

Cửa sổ xe nửa mở, gió lạnh ban đêm mang theo hương thơm hoa hòe lan tỏa, sâu kín như nụ hôn đầu, cũng đồng thời thổi loạn mái tóc dài của cô. Đèn đỏ vừa tới nên cô cho xe ngừng lại, tiện thể cánh tay cô dựa bệ cửa sổ day day thái dương.

"Lời nói của những kẻ tiểu nhân đều không đáng tin". Tay cô chợt nắm chặc vô lăng, sợ Lệ Tranh nghe thấy những lời khen naise, bèn cố ý nói thêm "Khó khăn lắm tôi mới có dịp chạm vào chiếc xe thế này, xin lỗi vì không kiềm chế nổi cảm xúc nên đã cho xe chạy khá nhanh." Con người ta càng mộc mạc càng dễ xúc động.

Một chiếc xe Buick màu bạc dừng ở bên cạnh, vừa vặn giai điệu quen thuộc Sealed with a kiss vang lên. Bên trong xe một đôi nam nữ đang cúi

đầu trò chuyen, chằng biết người đàn ông kia nói gì mà cô gái lại cười khúc khích. Hoa hòe nở rộ nhiều ở đầu đường Tứ Xuyên, người đi đường đi qua, ánh trăng mông lung hòa quyện vào nhau tạo nên khung cảnh nên thơ. Mặt cô có phần căng thẳng, tay nắm chặt tay lái, trước 1 giây khi đèn đỏ vừa chuyển sang xanh đã thấy cô vội vàng nhấn ga, bánh xe như muốn xông thẳng ra ngoài, cũng đồng thời cơ hồ nghe được giọng nói của người đàn ông đang ngồi trong xe truyền đến "Nhan Giác?"

Nhan Giác không biết mình đã chạy mất bao lâu? Cũng không đang ở hướng nào? Đến khi cô cho xe dừng lại thì cảnh trí xung quanh đã sớm trở nên xa lạ.

Lê Tranh vốn định đưa Nhan Giác trở về, sau sẽ gọi người đến chở, nhìn quanh quẩn bốn phía, cuối cùng anh chỉ cười "Nhan tiểu thư, đây là tính toán chạy tới nhà tôi hay nhà cô vậy?"

Nhan Giác có chút phiền muộn, cô nhìn chòng chọc nơi xa ngõ hẻm, đột nhiên nói: "Tôi nay Lê tiên sinh cũng ăn ít quá, hay là để tôi mời anh ăn cơm."

Nhan Giác mời anh ăn cơm là ngoài ý muốn, nhưng anh chỉ không ngờ cô lại dẫn anh đến nơi này. Chiếc ghế cọc và bàn gỗ thấp chật không thể thoa mãn được chiều cao một mét tám của anh, cảm giác như bản thân anh không thể thích nghi với môi trường này.

Anh nới lỏng cổ áo, "Đồ ăn ở đây rất ngon?"

"Đối với tôi thì có thể không, nhưng nếu là Lê tiên sinh thì chắc chắn như vậy." Nhan Giác đi tới gần cửa hàng bên kia, ngoắc ngoắc tay "Bà chủ, một phần mì sợi, hai mươi xâu xiên que, nhiều cay." May mắn là xe đã lái đến địa phương chỉ cách chợ đêm một con đường, đủ để Nhan Giác tránh lúng túng.

Lê Tranh xắn ống tay áo, nhìn về phía chợ đêm nhộn nhịp, như có chút đèn, sau lại hỏi: "Em xác định là ăn những thứ này?" Nhan Giác nhún nhún vai, trước đây Đông Xuyên ăn chưa đủ no thì nhất quyết không chịu

rồi đây, nếu không nhờ anh ta thì có lẽ cô sẽ không phát hiện Ở tỉnh Tứ Xuyên lại có một nơi bán đồ ăn cay và ngon như thế.

Động tác bà chủ rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã đem đầy dĩa tới "Ái chà, cô gái dễ thương, lại mang theo bạn trai tới à. A, đổi người rồi ư!" Trí nhớ bà chủ khá tốt lại khiến ánh mắt Nhan Bác chột dạ, ngượng ngùng nhức đầu, miễn cưỡng cười một tiếng, cô nhận lấy đồ ăn. Khách vô nườm nượp, bà chủ quán cũng không có nhiều thời gian hàn huyên, chào hỏi một tiếng rồi mới rời đi. Bà chủ vừa đi, Nhan Giác đã len lén nhìn Lệ Tranh một cái, sợ anh ta lại hỏi thì toi.

"Tôi không có mang máy trợ thính, cho nên không nghe được gì." Nhan Giác nghe thế thì cúi đầu thong thả ăn, sau mặt hoàn toàn đơ: không phải anh ta có thể nhìn khẩu hình miệng của người khác sao?

Xem ra khẩu vị cay xè này mới thích hợp với Lệ Tranh hơn, Nhan Giác nhìn Lệ Tranh ăn sạch những món trước mặt, mới cảm thấy quyết định của mình đúng đắn.

"Em biết người ngồi trong chiếc xe kia?" Lau sạch miệng, anh sửa sang lại tay áo "Người đàn ông đó, có phải là người 'Bạn trai' mà bà chủ đã nhắc tới?"

"Lệ tiên sinh, anh không phải là không nghe thấy gì sao? Cho dù có nghe được, bằng vào quan hệ của chúng ta, có thích hợp để tâm sự chuyện này hay không? Chúng ta căn bản không thân như thế." Lời vừa ra miệng Nhan Giác đã bắt đầu hối hận, cô và Lệ Tranh đúng là không phải bạn thân, nhưng ít ra cũng đã dùng cơm với nhau được ba bốn lần, hơn nữa anh đối với cô không tồi.

"Tôi không phải ý đó." Nhan Giác đang định bổ sung, Lệ Tranh đã bác bỏ cơ hội của cô, "Không sao, tôi cũng không muốn lát nữa mình lại tiếp tục ngồi cùng quái xế."

Đấy, quan hệ người với người chính là như vậy, một giây trước chung dung hòa hợp cũng không trở ngại, một giây sau đã tùy tiện trở mặt. Trở

mặt giống như lật sách, chỉ có con người mới có thể làm được. Nhan Giác lúng túng không biết nói gì, trên vai cô đột nhiên nặng nề, "Tiểu Nhan!"

'Kẻ quấy rầy' này mỗi lần xuất hiện thì toàn 'bất ngờ', Nhan Giác xoa vai "Yêu nghiệt, anh xuống tay nhẹ một chút thì chết người à?" Bất ngờ vì lúng túng, sau cô lại gạt qua một bên, chỉ vào chiếc quần cứt anh ta đang mặc, mỉm cười nói "Đèn đường đã bắt đầu lên rồi, anh thế này là đi thay ca?"

"Nói bậy, anh mang Tiểu Tuyết đi chụp hình, thấy hợp nên chọn luôn một bộ." Anh ta ôm chầm một cô gái nhỏ nhắn giống như nữ sinh nói. Nhan Giác gật đầu, cho rằng đây chính là người bạn gái mới của anh ta.

Nhan Giác chú ý đến 'anh ta', 'anh ta' cũng chú ý tới Nhan Giác, nhìn về Lê Tranh nháy mắt, Nhiếp Văn Hiên hưng phấn giống như một con chó Husky vẫy vẫy đuôi "Tiểu Nhan, vị này là?!"

Nếu bạn có thể biến thành lũ lụt nhấn chìm người trước mắt, thì Nhiếp Văn Hiên lúc này nhất định giống như con chó đã được huấn luyện để bơi trong Thái Bình Dương. Nhan Giác khá bất lực.

"Tôi là Lê Tranh, cháu gái của tôi học vẽ từ Nhan Giác." Anh chỉnh chu lại quần áo, tay hướng Nhiếp Văn Hiên vươn ra, mắt vô tình dừng lại trên tay người anh ta. Ngoài trừ tay anh ta đang ôm Tiểu Tuyết, tay còn lại vẫn đang gác trên vai Nhan Giác.

Ý thức được hành động của mình, anh ta liền vội vã thu tay "Chào anh chào anh, tôi là Nhiếp Văn Hiên, Tiểu Nhan hay gọi tôi là 'yêu nghiệt', tôi và cô ấy là bạn bè thân thiết, bây giờ thịnh hành nhất là quan hệ bạn bè kiểu này, vì vậy tôi không phải là 'mối nguy hiểm' đối với anh đâu, nếu anh muốn theo đuổi tiểu Nhan của chúng tôi thì anh nên táo bạo một chút!"

Nét mặt Nhiếp Văn Hiên tỏ ra trêu chọc, khiến cho Nhan Giác bức cát mìn, vỗ ngực một cái "Lê tiên sinh, thời gian không còn sớm, tôi tiễn

anh vè."

"Để sau." Lệ Tranh ngăn lại, "Bây giờ tôi không tiện lái xe, không biết cậu có thuận đường chở dùm Nhan Giác?"

"Không sao, không sao, hai chúng tôi ở 'gần'."

"Vậy còn anh?" Bị Nhiếp Văn Hiên lôi đi trước, Nhan Giác quay đầu lại hỏi Lệ Tranh. Chỉ mới đi được có vài bước, tầm nhìn giữa cô và anh đã bị che bởi nhiều người.

Ngày ấy, Lệ Tranh cũng không nói gì, trong chợ đêm ồn ào náo động, anh lấy điện thoại ra, trong tay quơ quơ.

Ngày ấy, Nhan Giác đọc theo đường dành riêng cho người đi bộ, đi thật xa, chung quanh là tiếng rao hàng huyên náo nhưng cô vẫn cảm nhận được, sau lưng mình đường như đang có ánh mắt dõi theo, thật lâu mới không còn nữa!

Nhà tiểu Tuyết cách chung cư Nhan Giác không xa, Nhiếp Văn Hiên đưa cô ta lên lầu, xuống lầu ước chừng tốn mười lăm phút, anh ta trở lại xe thì Nhan Giác đã nói móc máy câu, "Cô ấy còn chưa trưởng thành, anh cũng nên chừng mực một tí."

Nhiếp Văn Hiên cũng không nói gì, động cơ xe lần nữa cuộn cuộn vang lên thì cô nghe được anh nói, "Chỉ là hưng thú với vóc dáng mà thôi, cô ấy nhỏ hơn em ba tuổi, nhưng kỹ thuật hôn thì, chật chật...."

"Già đời như anh mà cũng dính?" Nhan Giác khẽ nhắm một mí mắt.

"Cho nên duyên phận của anh và cô ấy cũng chỉ đến hôm nay." Xe quẹo cua ra chung cư thì Nhiếp Văn Hiên mở đèn, ánh đèn xe như hù dọa đến một đôi mèo hang đang núp ở trong bụi cỏ, 'meo meo' một tiếng. "Tiểu Nhan, có một chuyện không biết có nên nói với em, cuối tuần này...."

"Cuối tuần này hoặc Đông Xuyên tụ họp mọi người, anh là đang muốn

nói cùng em chuyện này sao?" Nhan Giác phản ứng bình thản, ngược lại khiếp Văn Hiên hơi sốc, anh đạp mạnh thắng xe, âm thanh bánh xe Jeep vang lên chói tai, Nhan Giác lúc này che lỗ tai lại.

"Làm sao em biết?!"

"Liya Phạm nói."

Rõ ràng Nhan Giác và Liya Phạm là kẻ thù, Nhiếp Văn Hiên chỉ 'ừ' một tiếng "Ngày hôm qua Đông Xuyên đến tìm anh, cậu ấy hỏi anh em có phải hay không là một người. Tiểu Nhan, ban đầu chuyện kia lỗi phần lớn là ở Liya Phạm, quyết định của Đông Xuyên cũng không thể nói sai, anh hỏi em, nếu như Đông Xuyên chủ động, hai người bây giờ liệu còn có khả năng?"

"Ha ha." Nhan Giác cười to "Thật trùng hợp, em hôm nay cũng nhìn thấy anh ta, Văn Hiên, biết thời điểm đó em thấy gì không? Anh ta để cho Quý Vũ ngồi ở chỗ lúc xưa em ngồi, nghe bài ca em thích. Liya Phạm tác hợp cho chị họ của cô ấy và Hoắc Đông Xuyên nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đã thành công. . . ."

Nhan Giác là người ưa thích sạch sẽ: cô sẽ không để cho những gì thuộc về mình có người thứ ba xen vào, bất kể là khi bọn họ ở cùng nhau, hoặc là đã đường ai nấy đi. Cho nên Hoắc Đông Xuyên đã phạm vào điều cấm kỵ, khiến cô khi ấy hoảng sợ.

Yêu là chuyện của hai người, nếu chỉ có một bên chấp nhất và đau khổ, thì khác nào tự mình đào hố chôn vùi toàn bộ thời thanh xuân. Nhan Giác may mắn không phải một cô nàng ngốc nghếch. Cho nên tâm trạng của cô khi ấy khôi phục rất nhanh.

"Mẹ nó, vậy mà anh lại không phát hiện tên tiểu tử đó đã sống ở nước ngoài mấy năm, thay đổi cũng không nói gì, thật thà anh còn đồng ý bị cậu ta thuyết phục đưa em đi tham gia tụ hội, tiểu Nhan, anh không đi, không chỉ một mình em không đi, mà anh cũng không đi nữa, Văn Cảnh cũng sẽ không đi!" Còi xe bị Nhiếp Văn Hiên đè xuống đến mức bành

bạch vang lên, ở nơi trống trải xem bộ âm thanh này lộ vẻ chói tai.

Nhan Giác đánh nhẹ vào bả vai của Nhiếp Văn Hiên, không muốn anh ta nổi điên nữa "Tại sao không đi, người làm chuyện xấu cũng không phải là em. Lái xe."

Nhiếp Văn Hiên gật đầu một cái, đạp chân ga "Đúng, phải đi, nhất định phải đi! Đúng rồi, tiểu Nhan, cái người có tên Lê Tranh nhìn cũng không tồi, ánh mắt anh ta nhìn em như có tình ý, em không định suy tính gì sao?"

"Suy tính cái gì, anh ta là gia trưởng của học trò em."

"Đùa à, có gia trưởng nào lại gọi thẳng tên của giáo viên?" Nhiếp Văn Hiên nói trúng tim đen khiến Nhan Giác không thể nói được gì, cô cũng phát hiện, từ sau khi 'yêu nghiệt' xuất hiện Lê Tranh cũng không còn gọi mình là "Nhan tiểu thư".

"Yêu nghiệt, phải nói thật với anh thôi. . . . ."

"Cái gì?" Nhiếp Văn Hiên giảm tốc độ xe, đầu đưa lại gần. Nhan Giác nhân tiện níu lấy lỗ tai anh ta, nhỏ giọng thì thầm "Không ai nói cho anh biết, quần cựt phía sau của anh có vẽ một đóa Hoa Cúc à. . . . ."

Chiếc xe Jeep chợt vẽ một đường vòng cung thật to, một vì sao trên bầu trời xẹt qua, vừa lúc bị cô nhìn thấy. Cô đột nhiên nhớ về thời đại học, rằng mình rất thích chữ ký kia: cuộc gặp gỡ giữa người với người giống như thiên thạch, nháy mắt phát ra tia lửa, nhưng cuối cùng vẫn vội vàng qua đi.

Bây giờ suy nghĩ lại, rất giống tình cảm giữa cô và Hoắc Đông Xuyên khi đó.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Một Tòa Thành, Một Giấc Mộng.

【 Quê hương, bão luận là rời đi bao lâu, vẫn xao xuyến, vẫn nhớ nhung trong lòng.】

Gặp lại được Liya Phạm là bốn ngày sau.

Khi tiếng thét chói tai của Văn Cảnh truyền đến thì Nhan Giác đang sắp xếp hành lý ở trong phòng ngủ, nghe được âm thanh chói tai trong phòng khách cô dành để đồ xuống, "Văn Cảnh, cậu gặp quỷ à?"

"Tớ nhìn thấy, thấy . . ." Ngón tay Văn Cảnh phát run, chỉ vào màn hình tivi 32 inch, lời nói không chút mảnh lẹ. Chờ khi Nhan Giác thấy rõ hình ảnh trên ti vi, cô mới hiểu nguyên nhân Văn Cảnh nổi nóng.

Thì ra là lời tiên đoán của cô khi ấy đã sai, từ lúc Liya Phạm bắt đầu chuyễn qua ngành giải trí, Văn Cảnh đã chia ngón giữa lên nói với Nhan Giác "Loại phụ nữ đó thì dù có chết cũng không nổi tiếng được", nhưng Liya Phạm hôm nay vẫn như cũ, trang điểm lòe loẹt hướng về trước ống kính, duyên dáng tạo hình tham dự buổi ra mắt bộ phim điện ảnh 『Hoa Cúc Nhỏ』, cứ như mình đang ở lễ trao giải Premiere*.

*Premiere: một giải thưởng về phim ảnh giống như Oscar

『Hoa Cúc Nhỏ』 là một bộ phim điện ảnh được kỳ vọng, do chính vị đạo diễn nổi tiếng đã từng vắng bóng cách đây mười năm đứng ra sản xuất, điện ảnh ở thời kỳ đó Nhan Giác không rõ, cô chỉ nghe thoáng qua từ những đồng nghiệp, cũng không quan tâm đến Làng Giải Trí. Người nào diễn 『Hoa Cúc Nhỏ』 thì nhất định sẽ trở nên nổi tiếng. Cho nên khi vai nữ chính rơi vào tay của Liya Phạm, thì cô cũng ít nhiều hiểu được cảm xúc của Văn Cảnh.

Từ bất ngờ cho đến giận dữ, cuối cùng Văn Cảnh đã lấy lại tinh thần, nắm ôm gối thở phì phò trên ghế sa lon, tức giận nhìn sau lưng Nhan Giác lúc lắc đầu. "Cô ta nhất định là dùng thủ đoạn, nếu không thì làm sao đến lượt cô ta!"

"Đúng thì sao?" Nhan Giác nhún vai, cũng không quan tâm đến Liya Phạm, "Cô ta có nỗi tiếng hay không thì cũng không liên can đến tôi." Cuộc đời như một vở kịch, trong đó mỗi người đều đeo mặt nạ và đóng vai trò khác nhau, đôi khi chính bản thân chúng ta cũng không nhận ra. Hay nói một cách khác, ít người đang sống với con người thật, với giá trị thật của mình. Khi họ đeo những chiếc mặt nạ vào, họ có thể làm bất cứ việc gì mà họ muốn. Cô ta có cuộc sống thuộc về cô ta, dù là hạnh phúc hay không.

"Nhan Giác, nếu như không phải là Liya Phạm, cậu nhất định đã nổi tiếng rồi." Mỗi khi nhớ tới việc Nhan Giác bị lỡ mất thành công, Văn Cảnh lại tiếc thay, đồng thời càng oán trách Liya Phạm. Nhan Giác đứng ở ghế sa lon vỗ vỗ cánh tay Văn Cảnh "Bây giờ cũng không tồi, ít nhất cũng có bụi phấn và cậu làm bạn."

Người từng trải thì mới học được cách lớn lên, Nhan Giác bây giờ cũng không còn đanh đá như trước, bởi có một số việc, có một vài người cô cũng không cần quan tâm. "Một bức họa thôi mà, cậu không tin tôi còn vẽ được tốt hơn?"

"Tin chứ!" Văn Cảnh kéo tay Nhan Giác "Vàng thật thì không sợ lửa, huống chi trên người cậu dát một mỏ vàng!"

"Cô nương à, chờ tôi thật tỏa sáng thì cậu trở lại đào vàng cũng không muộn, hai giờ chiều máy bay bay rồi, cậu mà không buông tay thì tôi sẽ đem theo cậu trở thành hành lý xách về nhà." Ngày mai là Chủ Nhật, do dự thật lâu cô mới mua vé máy bay về nhà.

Văn Cảnh vỗ ót một cái "Để tôi giúp cậu một tay."

Người hậu đậu như Văn Cảnh càng giúp càng rối, may là trước khi máy

bay cất cánh 1 giờ là cô đã tới kịp.

Một giờ đồng hồ, đại sảnh rất nhiều người, trong loa phát thanh một giọng nữ trong sáng đang thông báo số hiệu chuyến bay, bốn phía có xe đẩy hành lý, lữ khách đi tới đi lui, trước đại sảnh có một số máy rút tiền tự động, Nhan Giác cầm thẻ căn cước xếp hàng đợi lên máy bay, cô chỉ mang theo hành lý đơn giản, không nhiều l้า, không cần gửi vận chuyển.

Điện thoại di động lúc này đột nhiên vang lên, Nhan Giác lấy ra, màn hình điện thoại hiện tên Lê Tranh. Không nghĩ tới anh ta sẽ điện thoại cho mình, Nhan Giác lèch cỗ để nghe điện thoại "Lê tiên sinh, có chuyện gì sao?"

"Nhan tiểu thư, tâm tình của Lê Viên hai ngày nay không tệ, không biết khi nào thì cô có thể quay trở lại?" Đại sảnh ở phi trường có chút huyên náo, giọng anh không nhanh không chậm, người phía trước đã lấy được vé lên máy bay rồi vội rời đi, Nhan Giác đổi tay đem điện thoại đổi sang bên kia, tiến lên một bước quét thẻ căn cước "Sợ rằng không được, mấy ngày nay tôi không có ở Thành Đô."

"Ừ." Người ở đầu dây điện thoại bên kia trả lời một tiếng, nghe không ra cảm xúc. Nhan Giác từ từ lấy phiếu máy bay rút ra, tính toán ngày về, "Chiều thứ ba đi, thứ ba. . . ."

Lời nói của cô còn chưa dứt đã liền nghe thấy có tiếng người gọi: "Nhan Giác?"

Quay đầu lại thì thấy cách đó không xa đang có ba người, người nói chuyện là người đàn ông đang đeo kính râm. Thấy Nhan Giác nhìn anh ta, anh ta thuận tay gõ mắt kính xuống, "Thật đúng là em!"

"Thứ ba này tôi có thời gian, đến lúc đó sẽ tới dạy vẽ cho Lê Viên, xin lỗi tôi phải lên máy bay, trước tiên cứ vậy đã." Phía sau còn có người xếp hàng, Nhan Giác nhanh chóng kết thúc điện thoại, lấy hành lý đi ra hàng ngũ. Cô luôn tin rằng, trên đời này không hề xuất hiện tình yêu sét đánh,

dù có thì cũng không thể bền vững dài lâu. Nhưng cô khẳng định, nếu bạn ghét một người thì cảm giác Đinh Chiêu Đông mang lại đúng là như thế.

Ngón tay anh ta cầm kính râm, sau đó khoát khoát tay kêu hai người bên cạnh rồi đi "Nhan Giác, tôi mời cô đến dạy cho Lê Viên, cô lại thảng thừng từ chối, Lê Tranh vừa lên tiếng, cô liền đồng ý. Phân biệt đối xử có cần phải rõ ràng vậy không?"

"Đinh tiên sinh, chúng ta không có thân quen đến độ gọi thẳng tên như vậy?" Nhan Giác cúi đầu sửa sang lại giấy tờ, mắt cũng không thèm liếc nhìn Đinh Chiêu Đông, chỉnh chu xong cô mới đành ngẩng đầu "Đến giờ rồi, tôi phải đi lên máy bay, hẹn gặp lại."

Trong loa phát thanh đang truyền số hiệu chuyến bay của Nhan Giác, sau khi liếc nhìn và xác nhận, cô mới xách theo hành lý đi qua kiểng an, rồi bước vào cửa để lên máy bay. Người bị Nhan Giác xem như bù nhìn chỉ biết dõi theo bóng lưng cô, trên mặt anh ta cười xấu xa, biểu cảm cơ hồ cứng ngắc, kính mát Ray-Ban nắm trong tay anh ta sắp bị bóp thành biến dạng thì đột nhiên anh ta buông tay. Nhìn từ phía xa xa thì đã thấy Nhan Giác đi qua kiểng an, anh ta bèn lấy điện thoại di động ra, ấn xuống một chuỗi con số. Điện thoại rất nhanh thông tin, Đinh Chiêu Đông mở miệng, câu thứ nhất đúng là "Lê Tranh, cậu nói xem có phải vừa khéo hay không?"

Có người nói, yêu một tòa thành, là bởi vì trong tòa thành đó có người bạn thích. Cũng có người nói, yêu một tòa thành, là bởi vì trong tòa thành đó có những cảnh quan sinh động, có quá khứ, có người nhà. Nơi này Nhan Giác đã sống gần mươi năm trời, quen thuộc từ những con hẻm, từ những phiến đá, và từng giai điệu thấp sáu mờ nhạt mỗi tối trên đường. Quê hương, bất luận là rời đi bao lâu, vẫn xao xuyến, vẫn nhớ nhung trong lòng.

Nhưng lúc này, thị trấn Giang Nam lại khắc sâu trong lòng Nhan Giác đến khó quên. Xách theo hành lý đứng ở trước cửa kiếng tự động của phi trường, Nhan Giác nhìn xa xa đèn sau xe buýt biển mất trong màn mưa.

Chỉ mới muộn có mười lăm phút, tắc xi, xe buýt cỗng thay nhau mất hút. Ở một thành phố to lớn như Trung Quốc, dân cư đếm hơn 1 tỷ mấy người, nhưng tắc xi cũng chỉ có 2000 chiếc ở thị trấn này, thật sự là ngoài dự tính.

Sau khi miễn cưỡng bắn thân, Nhan Giác cũng chấp nhận xách theo hành lý hướng về trạm xe buýt bên kia đi tới. Yu Yang là một thị trấn nhỏ, chuyến bay ít, đợi đến đủ người thì không biết là phải đợi đến bao lâu.

Trong khi Nhan Giác đang ngồi đợi xe buýt ở bên đường, tai cô chợt truyền đến âm thanh động cơ xe hơi, ánh đèn xe nhấp nháy trên đoạn đường xi-măng, tiếng còi vang lên cũng chứng tỏ được độ cao cấp của chiếc xe. Nhan Giác xoa xoa lỗ tai, nhìn vào bên trong cửa sổ xe dần dần lộ ra gương mặt đó.

"Hì hì, thật có duyên!" Đinh Chiêu Đông cười hì hì cùng Nhan Giác chào hỏi, không chút quan tâm vẻ mặt "khéo cái rắm" của cô. "Không đón được xe? Xe buýt chắc là lâu lắm mới tới. . . . . Thảm thật!"

Đinh Chiêu Đông lắc đầu cười hả hê, ở phi trường Thành Đô anh đã phát hiện Nhan Giác ngồi cùng chuyến bay với mình, chỉ là anh khoang hạng nhất, còn cô ở khoang phổ thông. Nhìn tình huống bây giờ của Nhan Giác anh cũng sớm đoán được, ai kêu cô ta ở bên trong phi trường chậm chạp như rùa. Cười nhạo Nhan Giác xong, Đinh Chiêu Đông cầm phẫn, hướng về phía cô phất tay một cái, anh đang định để Nhan Giác "đáng thương" bỏ lại, còn mình "thong thả" nghênh ngang rời đi, nhưng Đinh Chiêu Đông vẫn lần không ngờ: một giây trước cô còn mặc kệ đưa lưng về phía anh, một giây sau lại mở cửa xe ngồi vào bên cạnh.

"Ước hẹn không bằng vô tình gặp mặt, Đinh tiên sinh sẽ không ngại tôi đi nhờ xe chứ?" Đem hành lý để trên đầu gối, thái độ Nhan Giác nghiêm túc. Cô luôn là người nguyên tắc, thay vì bị người khác ghê tởm đến chết, cô cũng có thể chủ động tình nguyện nhờ vả đối phương. "Phố Giang Lan, chung cư Hân Vinh, cảm ơn." Cũng không để ý trên mặt Đinh Chiêu Đông bây giờ là vẻ mặt gì, cùng tài xế ở hàng trước lên tiếng chào hỏi, Nhan Giác xoay mặt hướng ngoài cửa sổ.

Mùa mưa dầm dai dẳng ở Yu Yang, luôn uyển chuyển cảm xúc mờ mịt, Nhan Giác nhìn đến mê mẩn.

Không nghe được chỉ thị của ông chủ, tài xế cũng không dám làm liều, ánh mắt ông xuyên qua kính chiếu hậu nhìn về hướng Đinh Chiêu Đông xin phép. Đinh Chiêu Đông trước trọn mắt há mồm nhìn Nhan Giác, sau lại suy sụp khoát khoát tay "Lái xe."

Tung hoành Thượng Hải khá nhiều năm rồi, Đinh Chiêu Đông tự tin thấy không ít người, nhưng Nhan Giác như vậy cứ giống nữ thố phỉ anh cơ hồ chưa từng gặp qua.

"Tính cách này, có thể đem Lệ Viên dạy thành cái gì?" Nói thầm một tiếng, anh ta ngửa đầu dựa người về sau, nhắm mắt an dưỡng. Nhan Giác rắc rối, Lệ Tranh cũng phiền toái, cùng mình nửa xu cũng không có quan hệ. Tự động nhủ thầm phải lựa chọn quên lãng, cuộc sống của Đinh Chiêu Đông lại trở nên tốt đẹp tự do, kiêu ngạo độc đoán.

Tốc độ Audi nửa giờ sau đã lái vào nội thành, mưa phun dần dần, cửa hàng trái cây ven đường của lão Lương đang được sửa sang lại. Tháng sáu mận chín thì cô đã trở lại. Nhan Giác thu hồi ánh mắt "Thả tôi xuống đây đường là được rồi."

"Lái vào chung cư cho rồi, kiểu cách." 'Nhắm mắt' cả đoạn đường, Đinh Chiêu Đông cuối cùng cũng tỉnh, mở mắt ra anh ta đã trực tiếp dùng ánh mắt nhìn Nhan Giác theo cái kiểu 'Cô đã nhờ vả tôi cả đoạn đường dài, giờ thì để ý làm gì một quãng chút xíu'. Nhan Giác tự nhiên băn khoăn, Đinh Chiêu Đông đã nói như vậy, cự tuyệt lại nữa thì thật sự quá kiểu cách, cho nên cô chỉ gật đầu một cái "Cảm ơn anh."

Cô không thể hiểu được, chỉ sau vài giây cô đã không còn cự tuyệt Đinh Chiêu Đông nữa, bởi vì dù là trễ một giây, Nhan Lương cũng không biết sẽ như thế nào. Còn chưa xuống xe, Nhan Giác nhìn xa xa đã thấy một đám người bao vây em trai của mình, cách đó còn có một người đàn ông đang níu lấy cổ áo của Nhan Lương, gương mặt căn thẳng vô cùng.

"Nhan Lương, mày là một thằng gây họa!" Bước xuống xe, Nhan Giác cuống quít, đang chui ra cửa xe thì nháy mắt bị Đinh Chiêu Đông gọi lại "Gặp phải phiền toái? Muốn giúp đỡ không?"

Mặc dù chỉ gặp qua Đinh Chiêu Đông có hai lần, nhưng Nhan Giác lại hoàn toàn thấy rõ cách làm người của anh ta, nhiệt tình. Anh ta có thể mặt dày mày dạn mà đem tất cả chuyện không vui trước đó quên mất. Nhìn biểu cảm và nụ cười đều của Đinh Chiêu Đông, Nhan Giác mặt không thay đổi nói ra bốn chữ, sau đó thư thái xuống xe.

"Tạm biệt, không tiễn!"

Cô không có thói quen dựa vào đàn ông, đối với giao tình cũng chưa nói gì tới Đinh Chiêu Đông. Nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Nhan Giác, Đinh Chiêu Đông mặt ngượng ngùng, anh hôm nay có gì phải vì một ngọn gió xuân lại có thể hăng hái tìm hiểu phụ nữ?

"Jason, Lệ Tranh có phải bị động kinh hay không, làm sao lại tìm được một người phụ nữ như thế để dạy Lệ Viên?" Đinh Chiêu Đông vô ý thức hỏi người phụ tá ngồi ở hàng trước, phụ tá cũng không trực tiếp trả lời, ngược lại đưa điện thoại tới "Đinh tổng, Hồ đống hỏi ngài lúc nào thì đến." Sắc mặt Đinh Chiêu Đông trở nên nghiêm nghị, quan tâm đến chuyện tào, thiếu chút nữa anh quên mất việc chính sự.

Nhan Giác cũng không quan tâm đến chiếc Audi ở phía sau lưng đang nhanh chóng rút lui, lúc này toàn bộ lực chú ý của cô đều tập trung vào hai người kia. Trên đầu Nhan Lương bết đầy nước mưa, mặt vẫn như cũ cương quyết "Đúng là tôi đánh cậu ta, nhưng cắn bẩn không bị thương nặng đến thế!"

Người đàn ông xách cổ áo của Nhan Lương đại khái đã hơn 40 tuổi, mặt giận đến không nguôi được "Còn không thừa nhận? Không muốn phụ trách đúng không, không sao, tôi đi tìm cha mẹ cậu, nhà cậu không phải ngay trên lầu sao!"

Vẻ mặt không sợ trời không sợ đất mới vừa rồi của Nhan Lương đột ngột có phần thay đổi, cậu ta giãy giãy cổ, cả người dùng sức muốn tránh ra "Không được tìm ba mẹ tôi! Đã nói rồi, vết thương tôi đánh cậu ta không nặng đến thế!"

Da đầu Nhan Giác cơ hồ tê dại, nghe thấy như thế thì vãy vãy tay đi vào "Tôi là chị hai của cậu ấy, có chuyện gì chúng ta cùng nhau bàn bạc. . . ."

Thật ra thì không cần đổi phuong nói, Nhan Giác cũng đoán được là do Nhan Lương gây ra, chỉ là cô không nghĩ tới lần này lại nghiêm trọng thế, chấn thương sọ não, hơn nữa còn đang hôn mê nửa ngày? Nhan Giác móc ra một tấm thẻ "Nếu người là do Nhan Lương đánh, chúng tôi chắc chắn sẽ không dùn đầy trách nhiệm, trong thẻ có 1 vạn tệ, các người cầm lấy trước để trả tiền viện phí. . . ."

"Cô nghĩ tôi là ăn mày chắc!" Nhan Giác còn chưa dứt lời, đối phuong đã hét to "Con tôi vẫn còn ở bệnh viện, có thể thành người sống đòi thực vật hay không còn chưa biết kìa!"

"Tôi mới từ vùng khác trở về, trên người không mang theo nhiều tiền, ông phải cho tôi thời gian chuẩn bị." Cách xử sự của Nhan Giác khiến Nhan Lương cáu gắt, cậu muốn hét thật to vào tai chị mình, rằng chuyện này không phải do cậu gây, nhưng câu nói tiếp theo của Nhan Giác đã làm cậu bình tĩnh lại. "Tiền sáng ngày mốt tôi sẽ sớm chuẩn bị, nhưng mong là thời gian này ông không được đến nhà tôi, lại càng không muốn ông làm phiền cha mẹ tôi."

Nhan Giác móc ra một tờ giấy trắng, soàn soạt viết xuống một chuỗi số "Đây là điện thoại di động của tôi, có chuyện gì cứ gọi cho tôi. Nếu như quấy rầy đến cha mẹ tôi, đừng trách tôi tình nguyện cho Nhan Lương ở tù chứ cũng không cấp một xu cho ông." Trong lòng mỗi người đều có khu vực cấm, nơi đó dùng để bảo vệ những người mà họ trân trọng nhất. Đối với Nhan Giác và Nhan Lương, quý nhất vẫn là hai chữ "gia đình".

Đứng ở trước lầu bốn của gia đình, Nhan Lương nói: "Chị, Chị định cho ông ta thêm tiền à? Không phải là lỗi của em, thật, trước khi bỏ đi em thấy tình trạng của tên kia vẫn khỏe."

"Vấn đề không phải nhất thiết đưa tiền, nhưng trước đó em có thể giải thích cho chị, lý do tại sao đánh nhau? Trước khi đi chị dặn dò em cái gì, tất cả mọi thứ em đều quên rồi có đúng hay không?" Lời nói của Nhan Giác khiến cho Nhan Lương cúi đầu, nửa ngày mới lú xùi mở miệng nói "Đông Vĩ nói ba mình không chỉ già nua ngốc nghếch, mà còn là kẻ điên, bởi vì ba nói với mọi người chị là một nghệ thuật gia nổi tiếng, một bức tranh vẽ đáng giá đến hàng chục triệu."

Lặng yên trong chốc lát, Nhan Giác vỗ vỗ bả vai em trai, kéo cánh cửa vô cùng quen thuộc, phía sau cửa, mùi thơm phưng phức từ trong phòng bếp truyền ra, kích thích vị giác của cô, nhìn vào người đàn ông tóc bạc râm ngồi trên ghế mây, vô thức run rẩy thân thể, miệng lẩm bẩm.

"Cha, mẹ, con đã về."

Sau nhiều năm rời đi, Nhan Giác đã xác định được, thậm chí cô còn bỏ lỡ nhiều thứ ở đây, 'gia đình' vẫn là số một.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nề Hà

【Đừng hỏi cuộc sống có thể làm gì cho ta, bởi vì nó luôn mang lại vô vọng.】

Bảy tuổi, Nhan Giác thích nhất là trèo lên lưng rộng của cha, năm ở đó cô như thấy được tất cả thế giới, mười sáu tuổi vào học trường cấp 3, cô thích chia sẻ cơm hộp cùng bạn, bởi vì cô tự hào về tài nấu nướng của mẹ mình. Năm nay cô hai mươi bảy tuổi, phát hiện mình vẫn còn rất gắn bó với cha mẹ, mặc dù Nhan Tuấn đối với việc cô trở về không có phản ứng, nhưng mẹ cô thì vẫn trước sau như một, dùng phuơng thức cũ để nghênh đoán cô. Eo bà buộc tạp dề, thậm chí còn quên bỏ cái xéng trong bếp mà trực tiếp cầm ra "Con đã về rồi? Sao lại không gọi điện thoại báo trước? Có phải là có chuyện gì hay không? Công việc không thuận lợi?"

"Đã không, muốn trở về thăm ba mẹ một chuyến. Chẳng lẽ mẹ không muốn nhìn mặt con? Thật đau lòng. . . ." Nhan Giác giang hai tay ôm Bộc Văn Tụ khi bà đến gần. Không cần nhìn cũng biết con gái bà đang làm mặt quỷ trêu ngươi, Bộc Văn Tụ giả vờ tức giận "Không thấy mẹ đang dính đầu mõi trên người hay sao, nói ôm liền ôm, mau buông tay."

"Ôm một lát thôi ạ. . . ."

Tinh khí trẻ con của Nhan Giác khiến Bộc Văn Tụ vừa miễn cưỡng lại vừa uất ức, đã lâu như vậy rồi mà bà vẫn không nhớ rõ đây là lần thứ bao nhiêu bị cô làm nũng.

"Cái con bé này, thật là..." Bà định vỗ vỗ lưng con gái, lại vừa lúc liếc nhìn người đứng phía sau cô, Bộc Văn Tụ bắt đầu lo lắng "Nhan Lương, con lại cùng người khác đánh nhau?"

Âm thanh của bà khiến cho Nhan Lương giật mình, cậu co bả vai, đồng thời đưa tay tới hành lý của chị, già lả nói "Chị, em giúp chị cầm hành lý"

Sau liền chui vào phòng ngủ. Bộc Vân Tụ đang cau mày định gọi thì cậu đã đưa mặt từ cửa phòng ra, mũi cậu ngửi ngửi, sau đó vể mặt thành thật nói: "Mẹ với chị thật thắn giao cách cảm, không biết chị trở về mà lại nấu ngay món ăn chị thích. Ha, lát nữa thì chị có thể ăn món mẹ trổ tài rỒi. . . ."

Bộc Vân Tụ "thở dài" một tiếng, sau cũng không có thời gian giáo dục con trai, vội vàng chui vào bếp tiếp tục nấu những món đang dở. Bị mẹ bỏ lại ở phòng khách, Nhan Giác dùng vể mặt "Tại em đấy. . . ." hướng vể phía cậu, đồng thời cô cũng xoay người đi tới người nằm trên ghế mây.

"Cha, con đoạt giải họa rỒi, lần này rốt cục con cũng thành công. Cha, cha có biết không?" Nhan Giác cúi xuống cái ghế bên cạnh, dùng tay đắp chăn cho ông nhưng ông vẫn phe phẩy nằm, đối với Nhan Giác thờ ơ hờ. Hai phút sau, Bộc Vân Tụ chuẩn bị xong xuôi thì đi ra ngoài gọi con gái, thấy được cảnh tượng con gái rơi lệ.

"Tiểu Giác. . . ."

"Mẹ, con đã đoạt được giải thưởng quốc tế về hội họa rỒi, con đang nói cho ba biết, mẹ nói xem ba nghe có hiểu hay không? Nhan Giác lau lau mắt, sau đó quay đầu nhìn vể phía mẹ.

"Ừ, dĩ nhiên có thể. . . ."

Có vài người không thể mất đi, nhưng lại không thể không buông tay; có một số việc không muốn xảy ra, nhưng lại không thể không tiếp nhận. Tựa như Bộc Vân Tụ và hai đứa con của bà. Sau biến cố bất ngờ, chúng ta đều phải học cách chấp nhận, bất luận là tự nguyện, hay là miễn cưỡng.

Sau buổi cơm tối, Nhan Giác giúp đỡ Bộc Vân Tụ đưa cha vào phòng tắm, sau liền bị bà đuổi vể phòng nghỉ ngơi. Nhan Lương đang định nói chuyện riêng với chị thì đã thấy ánh mắt mẹ đuổi mình đi. Nhan Lương năm nay đã mươi bảy, dáng người cậu dần cao lên, Bộc Vân Tụ cũng

không vì thế mà bỏ bê cậu. Trước khi vào phòng Nhan Giác còn liếc Nhan Lương một cái, người em trai này của cô cái gì cũng tốt, chỉ có điều tính quá bộc trực, từ nhỏ đến lớn không biết đã bao nhiêu lần mang đến tai họa cho nhà, mà lần này cũng giống như những lần trước, để rồi người giải quyết sau cùng chính là cô.

Cửa phòng đóng lại trong nháy mắt, nụ cười trên mặt Nhan Giác cũng biến mất theo, cô lấy điện thoại di động ra, ấn xuống một dây số, sau đó ngồi ở trên ghế chờ điện thoại tiếp thông.

Trên bàn sách có một chậu hoa thủy tiên, những lá cây Diệp Tử mềm mại cũng chưa nở. Bên dưới chậu hoa là một bức hình, khung hình cũ kỹ, nhìn qua hơn cả chục năm. Nhan Giác đưa tay vuốt ve khuôn mặt phía trên tấm hình, mấy năm trước khi Nhan Tuấn còn cười nói được, ông sẽ vuốt đầu cô trùm mến "Mặc kệ con gái ngoan của ta có trở thành Nghệ Thuật Gia nổi tiếng hay không thì ta cũng rất tự hào về con" Khi đó Nhan Giác cũng rất kiêu ngạo, nghênh đầu trả lời "Cha, nhất định con sẽ làm được!" Chính bởi vì cô cố chấp nên cha cô mới bị người ta chế giễu, tất cả đều là lỗi của cô.

Cố họng Nhan Giác nghẹn ngào thì Văn Cảnh ở đầu dây bên kia đã sớm không thể chịu được, het to một tiếng "Nhan Giác! Gọi điện thoại rồi không muốn nói chuyện là sao! Nhớ nhung tớ quá độ nên suy nghĩ đến nghẹn ngào à?!"

'Bộp' một cái, Nhan Giác liền đem khung hình để lên bàn, hắng giọng, "Văn Cảnh, cho tớ mượn ít tiền."

"Được, bao nhiêu?" Văn Cảnh nói chuyện dứt khoát còn hơn âm thanh khi cô ta "rột rột" ăn táo, chấn động ở bên tai Nhan Giác vang lên, cô vội xoa xoa lỗ tai "Năm vạn thôi." Nhan Giác cũng không rõ bao nhiêu tiền có thể giải quyết, nhưng cô luôn nghĩ tớ, chuẩn bị nhiều thì vẫn tốt hơn.

"Lão Trình đâu, mau vào chuẩn bị tư thế phục vụ. . . ." Tiếng hét xa xá của Văn Cảnh ở trong điện thoại vang lên, như 'lão phật gia' tựa như sai bảo Trình Bắc Vọng, trong lòng Nhan Giác không hiểu chút nào "Văn

Cảnh cô nương, xem ra trình độ giác ngộ của Trình tiên sinh nhà cậu còn cao hơn so với học sinh Bắc Đại."

Văn Cảnh rầm rì một tiếng "Là do tôi giáo dục tốt. . . . ."

Âm thanh dép lê để lại trong điện thoại, Nhan Giác nghe được một thứ tạp âm 'tình cảm', Văn Cảnh hướng nơi xa đưa tay hôn gió với Trình Bắc Vọng, nụ cười trên mặt Nhan Giác mở rộng "Chú ý chú ý, còn có người thứ ba ở đây."

Nhan Giác vẫn luôn cho rằng, trên thế giới này có hai chuyện khó khăn nhất: một là mang tư tưởng của mình bỏ vào đầu người khác; hai là đem tiền người khác bỏ vào trong túi sách của mình. Người trước thành công gọi là giáo sư, người sau thành công gọi ông chủ, hai thứ đó đều không bằng 'người vợ' của họ. Người ngốc nhưng có phúc như Văn Cảnh, thành công nhất chính là có một ông chồng tốt, Trình Bắc Vọng.

"Ước ao ghen tị à?" Văn Cảnh đỗi với lời nói của Nhan Giác xì mũi coi thường "Hâm mộ thì mau mau tìm một người đàn ông nào đó để yêu đi! Tiền chuyen vào tài khoản nào đây?"

"Số ATM của tôi là 6226900XXXXXXXX." Nhan Giác đọc một dãy số, Văn Cảnh bên kia lập tức 'giải quyết', điện thoại bên này của Nhan Giác cũng đồng thời rung lên, là tin nhắn thông báo ở ngân hàng, sờ sờ điện thoại, Nhan Giác nói: "Tiền tôi sẽ trả lại cậu sau."

"Lại nói, lần sau về nhà nhớ mang theo tiền, được thường tiền mà thậm chí quên mang về, cậu thật là!" Kẻ hay quên trước quên sau tự động xem Nhan Giác trở thành 'đồng loại', "Lão Trình nhà tôi hứa làm mì Ý cho tôi ăn, tôi đi xem lão ta cái đã, bái拜!"

Âm thanh tí tí trên điện thoại không ngừng vang lên, Nhan Giác chỉ biết thở dài, đột nhiên cảm thấy hạnh phúc là một điều khó nắm bắt, người cần thì bị bỏ rơi, kẻ không muốn lại dễ dàng có được, tựa như Văn Cảnh bây giờ vậy.

Cô chỉ kỳ vọng sau cơn mưa trời lại sáng, để cô có thể vô tình tìm được hạnh phúc. "Hoặc là 'gặp gỡ tương phùng' cũng tốt rồi. . . ." Nằm ngửa trên giường, cô cầm chăn che đầu lẩm bẩm.

Ở cùng cha mẹ cho đến Chủ nhật, thứ hai cô phải đi vào bệnh viện, trước mua chút trái cây, một hộp dương mai, hai mít dưa cùng với quả đào. Giơ đồ lên, Nhan Giác đứng ngẩn ngơ trước tòa nhà màu trắng đồ sộ, thật lòng hi vọng chuyện ngày hôm nay có thể thuận lợi giải quyết. Nhưng lý tưởng và thực tế thường không tồn tại, giống như một giây trước khi ra khỏi thang máy Nhan Giác dù thế nào cũng không nghĩ ra một giây tiếp theo lại phải đối mặt với những điều kiện khó nhẫn của Đông gia.

Bọn họ muốn không chỉ là tiền.

"Con tôi đã tỉnh lại nhưng đầu óc nó vẫn bị tổn thương, người khác nói chuyện nó đều không để ý tới, có thể hay không biến thành ngây ngốc cũng không biết chừng, cô nói xem bối thường bao nhiêu tiền thì mới là đủ?!" Nhan Giác đến thăm bệnh là khi mẹ Đông Vĩ đang ở đây, bà ngồi bên cạnh Đông Vĩ vuốt từng ngón tay, đồng thời còn khóc nức nở. Nhan Giác biết chuyện này không dễ giải quyết, cô kéo ghế ngồi xuống "Vậy nhà bà muốn gì?"

"Tiền chúng tôi cũng không thiếu, chỉ cần cô bồi thường thêm một vạn. Có điều, trước khi bà nội Đông Vĩ qua đời có một di nguyện, hi vọng Đông Vĩ có thể đậu vào một trường đại học nổi tiếng, nhưng tình trạng hiện tại của Đông Vĩ thế này. . . Nghe nói cô là giáo viên ở Thành Đô, tôi hy vọng cô có thể giúp cho thằng bé. . . ."

"Không thể được." Cả người Nhan Giác đang run, chuyện cô hận nhất chính là việc không nghiêm chỉnh liêm minh "Chuyện tiền nong coi như đã bàn bạc xong, nhưng để cử cậu ta vào trường đại học là điều không thể!"

"Nhan tiểu thư, nghe nói thân thể cha cô sức khỏe không tốt, không thì chúng tôi cũng không miễn cưỡng đi đến nhà cô quấy rầy." Bà Đông phủi

phủi cái váy, dáng vẻ không hề sơ hãi. Nhan Giác cắn môi, nghe lời của bà vang ở bên tai "Chúng tôi không vội, cô cứ từ từ suy tính. . . . ."

Đứng ở bên ngoài cửa bệnh viện, lần đầu tiên Nhan Giác không hạ được quyết tâm, thời gian ba ngày? Cứ cho là ba năm suy tính, cô cũng không thể đồng ý, nhưng nếu bọn họ cáo tố sự tình cho cha mẹ cô. . . . .

Tháng sáu ở Yu Yang, nhiệt độ mặt trời cũng giống như những âm thanh chói tai của còi xe vậy, nó khiến cho người ta trở nên nóng nảy, Nhan Giác vô ý tránh sang một bên nhưng những âm thanh đó cứ vang vọng trong đầu.

"Nhan Giác, mà thật sự không biết phải làm sao ư?!" Lỗ mũi cô ê ẩm, dứt khoát đi tới bên cửa lớn thì đụng cây cột ngồi xuống. Cho tới bây giờ cô mới học được bài học sâu sắc: ngàn vạn lần đừng hỏi cuộc sống có thể làm gì cho ta, bởi vì nó luôn mang lại vô vọng. Cuộc sống vốn là kỳ lạ như thế. Nhan Giác lau lau nước mắt, bên tai chợt truyền tới một giọng nam "Trời đẹp thế này, sao phải ngồi đây suy sụp?" Cô ngẩng đầu lên, thấy được người đáng ra không nên thấy.

Trong không khí ẩm ướt, Lệ tranh một thân long đong mệt mỏi, anh đứng ở trong gió nụ cười vẫn như cũ dịu dàng, hướng phía cô vươn tay "Chuyện gì mà làm cho em khóc thảm như vậy?"

Nhan Giác lấy tay lau lau nước mắt, lại quay đầu lúc này nói rõ với Lệ Tranh: "Ai khóc chứ."

Mười phút sau, 'vịt cứng mỏ' Nhan Giác vẫn đem đầu đuôi câu chuyện thuật lại. "Đối phương muốn hai vạn, còn bắt em phải giúp họ một tay để cử con họ vào trường Bắc Đại? Em không phải là để ý đến giá tiền, nhưng lại không muốn giới thiệu, tại sao? Đây cũng không phải việc khó."

Nhan Giác trầm mặc một lát "Nguyên tắc của em."

"Cũng giống như việc em đã từng cự tuyệt khi Chiêu Đông ngỏ lời dạy

vẽ cho cháu gái của tôi?" Lệ Tranh nhìn Nhan Giác, ánh mắt anh nghiêm túc.

"Cũng không khác là bao." Nhan Giác không muốn nhiều lời. Cô không thể trông đợi vào Lệ Tranh giúp đỡ, cho nên khi nghe Lệ Tranh hỏi câu đó thì cô ngoài ý muốn suy nghĩ.

"Đi thôi, tôi thay em đi gấp bọn họ." Lệ Tranh giảo hoạt cười, xem ra đây là lần đầu tiên cô thấy anh có kiểu cười này. Mà chuyện xảy ra sau đó càng khiến cô thêm bất ngờ.

Mẹ Đông Vĩ hiển nhiên không ngờ tới Nhan Giác đã đi mà quay trở lại, cho nên khi thấy cô dẫn Lệ Tranh vào phòng thì vẻ mặt bà cũng mất tự nhiên, bà liếc nhìn con trai rồi lại nhìn sang Nhan Giác "Cô quay lại sớm hơn tôi nghĩ?"

"Điều kiện của bà tôi sẽ đồng ý." Nhan Giác mặt kinh ngạc nhìn về phía người bên cạnh, bởi vì người nói lời này không phải cô.

Lệ Tranh nhìn được vẻ mặt không tin của bà ta, tay anh hướng về phía bà vươn lên "Nhan Giác là giáo viên của Bắc Đại, còn tôi là nhà tài trợ cho trường học đó, bà nói xem cam đoan của tôi và cô ấy, người nào hữu hiệu hơn?"

Thấy Nhan Giác gật đầu khẳng định, vẻ mặt bà Đông hưng phấn "Thật sao, vậy tôi cảm ơn trước, vì này là . . . . ."

"Tôi họ lê." Lệ Tranh gật đầu một cái, "Không chỉ có thể, tôi còn có thể an bài cho cậu ta vào học ở lớp dự bị, trực tiếp học ở đại học, thi tốt nghiệp trung học cũng có thể không cần tham gia."

Bà Đông "woa woa" một tiếng, hưng phấn quá không biết phải làm sao. Nhan Giác đứng ở một bên trong lòng cũng bức rứt vô cùng, muốn bác bỏ cũng không dám, chỉ có thể nghe Lệ Tranh nói tiếp. "Nhưng có một vấn đề, bây giờ đã là cuối tháng sáu, dù cho tôi có để cử thì thằng bé cũng không thể đi học, hiện tại đến nói chuyện thằng bé cũng không nói

được."

Sắc mặt bà Đông không được tự nhiên, bà đi tới trước giường bệnh nắm tay con trai "Con à, con nói một câu đi, chỉ cần con nói một câu thì con sẽ vào được trường đại học danh giá."

Nhan Giác không ngờ lời của bà Đông vừa xong thì Đông Vĩ thật sự lên tiếng "Con muốn lên đại học."

"Lệ tiên sinh, con tôi nói rồi, con tôi có thể nói chuyện rồi!" Bà Đông mắt nhìn chầm chằm Lê Tranh, Lê Tranh cũng không có phụ hy vọng của bà "Tốt rồi, tôi sẽ liên hệ với trường, hai người cứ ở đây chờ tin, không ngoài ý muốn thì tháng tám nay thằng bé có thể đi học."

Lê Tranh nói xong thì kéo Nhan Giác ra ngoài, vừa đi vừa nói "Thật đáng tiếc, thằng bé không thể cử động thì chỉ được chọn Trung văn, e là khó có thể chuyển sang ngành khác, đến lúc đó đội bóng rổ, đội banh tuyển người thì . . . ."

Lê Tranh lắc đầu, còn chưa đi tới cửa thì sau lưng xẹt qua một trận gió, ngay sau đó cánh tay anh bị Đông Vĩ nắm được.

"Tôi không muốn học Trung văn, thân thể tôi hoàn toàn khỏe mạnh, có thể chạy nhảy, chẳng qua tôi bị ba mẹ bắt ép nắm ở trên giường hai ngày rồi, Lê tiên sinh, chú phải giúp tôi chọn một chuyên ngành và một môn thể thao. . . . ."

Quay đầu lại giường mắt nhìn bà Đông, Lê Tranh cười cười "Hiện tại nghành gì cũng không cần thiết nữa rồi."

Khi cha mẹ làm điều tốt cho con cái thì con cái lại ngu xuẩn không biết phối hợp, chính vì lòng tham của bọn họ nên mới xảy ra cớ sự này. Đứng ở cầu thang lâu năm của bệnh viện, Lê Tranh nhìn Nhan Giác, người này giờ không nói được gì "Cứ xử với hành động của lưu manh thì không thể dùng thủ đoạn bình thường."

"Đúng vậy, tôi lại không thể ngờ anh cũng có mặt này." Nhan Giác cười cười, gánh nặng trong lòng nhẹ đi "Mà tôi cũng không hiểu, vì sao anh lại tới thị trấn này? Đừng nói là vì giúp tôi giải vây?."

Thời gian ngủ trưa vẫn trôi qua, thỉnh thoảng Nhan Giác nghe được những tiếng dép 'xoành xoạch' của bệnh nhân đi trên hành lang bệnh viện, ở nơi này tràn ngập mùi cồn, cô nhìn Lệ Tranh đưa tay lên đỉnh đầu mình, nhẹ nhàng vén mái tóc dài của cô.

Lá cây không biết từ lúc nào đã rơi xuống đầu cô, anh nắm chặt chiếc lá non nớt ở trong tay, Nhan Giác hoảng hốt khi nghe anh nói: "Chiêu Đông nhập viện rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Xin Chào, Hoắc Đông Xuyên

【Từ quen biết đến xa lạ, tình yêu giữa cô và Hoắc Đông Xuyên cũng rất mông lung.】

Nhan Giác vẫn đang nghĩ ngợi vì sao Đinh Chiêu Đông nắm viện thì một giọng nói vang lên "Con trai, cố nhịn thêm chút nữa, sắp đến phòng bệnh rồi! Cha bọn nhỏ đâu!"

Cô tò mò quay đầu thì bị một lực mạnh đẩy tới, giữa cái nắng trưa hè hừng hực đầu óc cô trở nên choáng váng, đến khi bình tâm lại thì đã thấy được vẻ mặt mệt mỏi bình tĩnh của Lê Tranh. Đôi vợ chồng trẻ ở phía sau lưng anh có phần lúng túng, bọn họ ôm khư khư đứa bé trai trong ngực, nhìn vào một mảng ướt đẫm trên lưng anh, đứa bé trai mặt vô tội nói: "Ba, con nhịn không được."

Từ ngày đó trở đi, Nhan Giác sâu sắc nhớ một điều: phương thức trị liệu dành cho những trẻ em 'đái dầm' là phải cách xa người khác. Lúc ấy, cô chỉ có thể vờ an ủi: "Không phải người ta thường nói, nước tiểu của trẻ con chính là thứ nước bổ dưỡng sao."

Cho đến khi đứng trước cửa nhà, Nhan Giác còn muốn cắn lưỡi, 'thứ nước bổ dưỡng', suy nghĩ cẩn kẽ thì cô cảm thấy lời an ủi này quá mệt mỏi. Cô móc chìa khóa mở cửa, trong nhà rất yên tĩnh, cha chắc còn đang ngủ, Nhan Lương đi học, về phần mẹ thì cô không rõ đi đâu, những thứ này bây giờ không phải trọng điểm. Ngón tay cô chỉ vào cửa nhỏ "Nhà tắm ở trong kia, anh nên đi tắm thôi, tôi vào tìm áo cho anh."

Đi tới phòng tắm, cô thuận tay mở cửa cho anh. Cùng là phòng tắm, nhưng khi ở nhà Lê Tranh, vật chất so với nơi này khác xa. Cô đứng ở tủ quần áo lật tìm trang phục, đồng thời nghe tiếng nước chảy ở phía bên ngoài, khoe môi giật giật, xem ra anh ta cũng không để ý.

Nhan TuẤn nǎm Ở trên giường ngủ rất say sưa, Nhan Giác lại rầu rỉ. Cha cùng Nhan LƯƠng vóc người hơi nhở, trang phục của hai người đều không hợp với Lê Tranh. Nhưng hết cách rồi, trong phòng ánh sáng mờ nhạt, cô chỉ hy vọng tìm được quần áo cho anh. Càng ngày càng nhiều trang phục bị xốc ra, tán loạn xếp thành núi nhỏ đặt ở trên giường. Dưới núi nhở ấy, Nhan Giác tay cầm trang phục, lấy lại tinh thần không biết anh tắm xong chưa.

Lê Tranh không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Nhan Giác im lặng thế này, nhìn cô bây giờ hình như đang nhớ chuyện xưa, ánh mắt mê ly lấp đầy những ký ức không hề có sự tồn tại của anh. Dựa vào khung cửa, anh mở miệng nói "Tôi đói với quần áo cũng không xem trọng, tùy tiện chọn một cái được rồi."

Từ trong ký ức ùa về, Nhan Giác ngẩng đầu nhìn đến Lê Tranh ăn mặc chỉnh tề, đỏ mặt "Ở đây chỉ có một vài cái thôi." Lúc đưa áo mặt cô hướng về một bên, đừng hỏi cô tại sao! Có trời mới biết đáng người anh ta đoán chính thế nào, những lọn tóc thấm nước chảy xuống, bắp thịt trên người rắn chắc, người đàn ông 'ăn mặc chỉnh tề' đứng ở trước mặt cô, lực hấp dẫn lớn biết bao. Nếu như bây giờ Văn Cảnh ở đây, Nhan Giác tuyệt đối tin tưởng cô ta sẽ trực tiếp 'gục ngã'.

Cô không phải là người 'háo sắc', nhưng trái tim cô vẫn đập rất nhanh.

"Chiều nay bay rồi, giờ tôi phải đi sắp xếp hành lý đây, anh cứ từ từ mặc." Nhan Giác như đào binh bố trận, nói xong liền vọt trốn ra ngoài. Cô tin rằng, nếu như cứ đứng ở đó mà nói chuyện tiếp, nhất định trong thời gian sau cô sẽ không dám gặp anh. Tất cả đều tại câu kia 'Đông Xuyên, con đến rồi!' Ngày trước khi còn tinh táo, Nhan TuẤn đều nói như vậy.

Trở lại phòng ngủ của cha mẹ, Nhan Giác nghe được câu nói đầu tiên của ông: "Đông Xuyên, con không thể bắt nạt con gái ta, ta muốn hai con phải sống hạnh phúc."

Nhan Giác choáng váng đầu óc, tâm tình không còn ở đây.

Lệ Tranh mặc đúng cái áo chia tay năm đó cô chuẩn bị cho Hoắc Đông Xuyên làm quà sinh nhật, mặt anh ôn hòa: "Chú cứ yên tâm, Nhan Giác mạnh hơn con, nhưng con nhất định bảo vệ cô ấy."

Lúc nói chuyện, Nhan Giác nhìn thấy anh đang nhét máy trợ thính vào, bộ dáng chăm chú.

Lời của Lệ Tranh cứ văng vẳng bên tai cho đến khi cô lên máy bay, cô không nghĩ rằng, lời nói bị đặt lại có thể xuất phát từ chân tâm. Dưới mắt Nhan Giác duy nhất là cảnh tượng hai người đàn ông cùng nhau trò chuyện ở bệ cửa sổ gần bồn hoa Lan Quân Tử, những đóa hoa màu đỏ đượm cả buổi chiều tà. Bởi vì Lệ Tranh, Nhan Giác mới thấy được nụ cười của cha, cho nên trước khi chia tay, cô nhìn anh dịu dàng nói: "Cám ơn."

Trước khi máy bay cất cánh, Nhan Giác gửi hai cái tin, thư vừa ghi xong thì cũng là lúc tiếp viên hàng không nhắc nhở hành khách phải tắt điện thoại. Cô tựa vào ghế ngồi, chờ cho trái tim mình ổn định. Máy bay cất cánh trong nháy mắt, toàn thân cô nặng trĩu cùng với hô hấp, hy sinh một chỗ giải thoát tất cả. Cô thích máy bay ở thời điểm tầng bình lưu*, 30.000 feet, không có sương mù, không có gió, không có gì để nhớ, không có tâm tình, chỉ là tự do vô tận, giống như cô là chủ nhân của nơi này, Vũ Trụ.

* Tầng bình lưu: hay còn gọi là tầng tĩnh khí, là một lớp của bầu khí quyển trên Trái Đất và một số hành tinh.

Nhan Giác không thích quá trình hạ xuống, bởi vì hạ xuống đồng nghĩa với việc bắt đầu lại.

Ban đêm ở Thành Đô, giao thông thuận tiện khiến người ta dễ chịu. Trong tắc xi, cô chỉ cảm thấy hai bên đường mây trời giống như đang bay, chốc lát đã đến chung cư nhà cô. Có thể không ngoài ý muốn, người đứng đợi dưới lâu không phải là Nhiếp Văn Hiên thì cũng là Văn Cảnh.

"Yêu nghiệt tính hoàn lương, cây dương mai* cũng không thu hút anh ta được đâu!" Nhan Giác từ trong hành lý lấy ra ba phần quà, sau đó trơ mắt nhìn Văn Cảnh đem hai phần giao cho tài xế.

*Cây dương mai: hay còn gọi là thanh mai đỏ (red bayberry)

"Cậu cướp đoạt quà của anh ta như thế không sợ anh ta đòi mạng à?"

Văn Cảnh khoát khoát tay, thái độ phẫn hận, "Anh ta không có thì giờ nói lý với tôi... tôi cũng không muốn để ý đến anh ta."

Nói xong Văn Cảnh đuổi tài xế trở về, trước khi xe lái đi cô còn không quên dặn dò 'Không được để lão Trình chồng tôi ăn trộm cây dương mai của tôi biết chưa'. Hành động này khiến Nhan Giác khinh bỉ Văn Cảnh một hồi "Trình Bắc Vọng cướp cậu, coi như là thua thiệt lớn."

"Ngại thua thiệt thì ban đầu cũng đừng ngỏ lời kết hôn với tôi." Văn Cảnh ngược mặt lên trời, dáng vẻ kiêu ngạo "Đi, lên lầu nói chuyện. . . ."

Nhan Giác nghĩ đến chuyện Văn Cảnh muốn nói cùng với việc Nhiếp Văn Hiên từng nhắc trước đó là có liên quan, chỉ là không ngờ sự tình lại còn có Liya Phạm. "Trước kia tôi biết ngay tên đó gấp 'sắc' là nỗi lòng tham, không nghĩ tới bây giờ còn thấy tiền sáng mắt! Mấy đồng tiền dor bẩn mà có thể khiến 'hắn ta' chụp ảnh cho Liya Phạm! Không có chính kiến!"

Lúc này người đang ở Tam Á giơ máy chụp hình, hắt hơi một cái, Nhiếp Văn Hiên cứ như vậy đứng đối diện với tư thế cứng đơ của Liya Phạm nửa ngày.

"Đó là công việc của 'yêu nghiệt' chứ sao." Tâm tình Nhan Giác ngược lại bình tĩnh, cô lấy ra một tấm thẻ đưa tới cho Văn Cảnh "Tiền không dùng, trả cậu."

"Không phải cho ba mẹ cậu à?" Văn Cảnh ngồi chồm hổm trên mặt đất bám vào ghế phía trên. Từ lúc bước vào nhà đã bận rộn, Nhan Giác mệt mỏi nghe được Văn Cảnh hỏi thì để đồ xuống, đem mấy chuyện xảy ra ở trong nhà nói một lần.

"Anh hùng cứu mỹ, khéo léo tinh, Nhan Giác, Lê Tranh đố vối cậu là có tình ý." Mới vừa thay Nhan Giác hận gả "yêu nghiệt", lần này phản ứng của Văn Cảnh trở nên bình tĩnh hơn "Bởi vì anh ta tàn tật nên cách thở lộ vòng veo, không như Hoắc Đông Xuyên, rung động và lảng mạn."

"Ngày mai tớ có tiết, tớ đi ngủ trước đây." Chỉ cần người khác nhắc đến cái tên Hoắc Đông Xuyên, Nhan Giác luôn muối trốn tránh.

Trí nhớ luôn là khắc sâu như vậy, khắc sâu đến độ khiến cho người ta đau đớn.

Nằm ở trên giường trằn trọc trở mình, cô nhớ về những ngày ấy.

Ngày quốc tế thiếu nhi vừa trôi qua, máy điều hòa ở trong phòng học cũng không thể xóa tan mùi mồ hôi nhẽnhại của những nam sinh mới vừa đá cầu xong, Nhan Giác ngồi ở hàng vị trí thứ ba ngáp ngủ, nếu không phải là Liya Phạm đẩy cô, cô cũng không biết suy nghĩ của giáo sư lúc ấy là gì.

"Thi giữa kỳ thành tích lớp chúng ta không tệ, duy chỉ có một bạn học được điểm 0, yêu cầu của em ấy là muốn đem bài thi của mình đọc cho mọi người nghe, Hoắc Đông Xuyên, em đứng lên."

Nhan Giác nhớ mang máng cái người này, đầu đầy mồ hôi trên người mặc áo thun cổ tròn, cô không chỉ gặp anh ta một lần, chỉ là hôm nay trông anh ta rất hồi hộp. Bài thi bị anh bóp nhăn nhúm trong tay, Hoắc Đông Xuyên bắt đầu đọc: "Cuộc thi lần này để mục là 《Tôi muốn hạnh phúc》. Hạnh phúc của tôi rất đơn giản, tôi muốn cô gái mà mình thích cũng yêu thích mình. Không biết có phải phương pháp theo đuổi của tôi sẽ sẩy hay không, ngay cả thở lộ cũng bị thất bại, tôi đánh đàn ghi-ta ở dưới ký túc xá của cô ấy, mới vừa đàn xong được đoạn thứ nhất thì tôi bị

một chậu nước lạnh trên lầu tưới xuống; lễ Giáng Sinh ở ven đường thổ lộ tình cảm bằng nến trái tim, cô ấy không tới một giây thì thổi hết nến; kiên trì hai tháng viết thư tình, đổi lại được chỉ là một tờ giấy trống. .... . Tôi hiểu rõ không nên đem bài thi của mình để thổi lộ cùng cô ấy, nhưng tôi thật sự hy vọng giáo sư sẽ để cho tôi đứng ở trong lớp, đọc bài thi này cho cô ấy nghe. Nhan Giác sinh viên lớp mỹ thuật, anh thích em, hãy làm bạn gái của anh có được hay không! ! !"

Khi Hoắc Đông Xuyên rống to câu sau cùng, trán anh ta liên tục đổ mồ hôi, trực tiếp đem bài thi ném đi, nhìn chằm chằm Nhan Giác.

Nếu như có thể lần nữa cho cô lựa chọn, cô tuyệt đối sẽ lớn tiếng hô to: không được!

Thứ ba, thời tiết âm u, Nhan Giác ấm đạm tĩnh lại trong giấc mộng, miệng cô lầm bầm "Không được". Mắt nhìn Văn Cảnh vẫn ngủ say bên cạnh, cô muốn nói cho mọi người biết, không phải là Hoắc Đông Xuyên từ bỏ cô, mà chính cô mặc kệ hắn.

Đầu tuần lễ mới, cô ngập mặt trong các bài thi, thời điểm này phòng học rất bận rộn.

Tiếng chuông reo một hồi, các sinh viên nộp bài cho Nhan Giác mới từ từ rời khỏi phòng thi, chậm mặt cô liền nhìn thấy Chu Dịch đang xé một tờ giấy của học trò. "Thưa thầy, thầy cũng không phải là chủ nhiệm của em, huống chi tờ giấy này em chỉ mới lấy ra, cẩn bản còn chưa kịp sao chép."

Chu Dịch và Nhan Giác đều là đồng nghiệp, cũng chính là người mà cô hay gọi 'muôn đời đứng thứ 2', khô khan vô cùng nhưng lại mười phần nịnh bợ. Lông mày anh ta khẽ nhướng "Sai chính là sai, cái gì gọi là chưa kịp sao chép? 0 điểm, không cần giải thích!"

Hôm nay là kỳ thi cuối khóa, thầy giáo với học sinh đôi co thì thật không hay, Nhan Giác vốn định tiến lên khuyên nhủ đôi câu, đang định mở miệng thì đối diện có một người đi tới, làm cô sực nhớ ra là mình đã thất

hứa, cô đồng ý với Lê Tranh là thứ ba tuần trước sẽ đến dạy Lê Viên, có thể là do bận rộn nên cô vội quên mất.

Sáng sớm lúc ra cửa tin tức khí tượng báo hôm nay thời tiết lên đến 39 độ C, vì vậy cô chọn trang phục tơ tằm, trời nóng như vậy mà vẫn có người khiến cô nể phục, Chris, đang vân trên người bộ đồ công sở, vẻ mặt cẩn trọng nhìn cô.

"Nhan tiểu thư, Lê tổng muốn tôi tới hỏi cô khi nào thì có thể đến dạy cho Lê Viên?" Thân hình cô ta dáng như người mẫu, vẻ đẹp lạnh lùng, chưa nói đến tiếng thứ hai thì đã thấy các bạn sinh viên đi ngang trầm trồ. Thấy vẻ mặt không tin của Nhan Giác, tính chất nghề nghiệp của cô ta nổi dậy "Được rồi, là do tôi tự chủ trương, Lê tổng không muốn tôi thúc giục cô, nhưng mấy ngày nay tâm trạng Lê Viên không được tốt, tôi nhờ cô khi nào rảnh rồi thì ghé qua, con bé hình như không bài xích cô."

Nhan Giác hứa hẹn từ thứ ba cho đến tận bây giờ, dù mệt mỏi cô vẫn đáp ứng Chris.

Đến Lê gia thì cô phát hiện Lê Tranh cũng đang ở đó, trên ghế salon trong phòng anh ta đang ngồi tiếp chuyện với khách. Thấy Nhan Giác, Lê Tranh hơi khẽ gật đầu, sau cũng không nói gì. Nhan Giác nhìn ra người kia chắc là trưởng bối của anh, nếu không anh sẽ không cung kính như vậy. Không có thời gian suy nghĩ nhiều, cô đi theo Chris lên lầu. Lê Viên lúc ấy đang ở phòng ngủ, Nhan Giác gõ cửa vào thì thấy thiên sứ nhỏ đang vui trong chăn.

"Lê Viên, cô giáo tôi rồi, chúng ta đi tới phòng vẽ được không?" Đối với Nhan Giác là cách nói chuyện khó chịu, nhưng đổi lại là Lê Viên thì Chris rất kiên nhẫn, ai ngờ cô ta mới vừa đưa tay, thiên sứ nhỏ đã la hét chói tai.

Nếu như tần suất vật lý có thể khiến người ta trực diện nhìn thấy linh hồn của mình, vậy tiếng thét chói tai bây giờ của Lê Viên chính là trực tiếp xúc với tế bào thần kinh của cô. Xoa xoa lỗ tai, Nhan Giác nói: "Vậy chúng ta học ở đây thôi."

Năm phút sau, Chris lần nữa nhìn quanh căn phòng, đợi đến khi an tĩnh cô ta mới đóng cửa rời đi. Nhan Giác ngồi xếp bằng trên thảm trải sàn nhất thời không biết vẽ cái gì, suy nghĩ một lát thì cô bắt đầu. Đầu tiên là cửa sổ, ngoài cửa sổ có ánh sáng, bên cửa còn có người. Đang vẽ thì cô cảm nhận được Lê Viên chui khỏi chăn, sau đó khoác cổ cô, dường như đang làm khán giả thưởng thức họa.

Người và người duyên phận thật kỳ lạ, giống như Nhan Giác thế nào cũng nghĩ không thông, cô tại sao lại được cô bé này để ý? Thời gian chậm chạp trôi qua, bút pháp phía trên cũng giống như vậy, trong lúc Nhan Giác vẽ xong một nửa, mặt trời ngoài cửa cũng dần ấm áp. Chuông điện thoại vang lên, một tay cô cầm bản vẽ, tay kia móc điện thoại ra.

Điện thoại vừa mới thông thì cô đã nghe được giọng nói mập mờ của 'yêu nghiệt', "Tiểu Nhan, em ở đâu?"

"Dạy thêm cho học sinh." Bộ mặt cô phớt lờ trả lời cũng khiến cho Nhiếp Văn Hiên sốc hông, "Quên đi, anh đã nhờ Văn Cảnh báo cho em, hôm nay tụ họp bạn bè! Bạn anh chờ em!"

"Ba ngày nay em không thấy Văn Cảnh rồi." Kể từ ngày đó tách ra, Nhan Giác cũng chưa gặp qua Văn Cảnh, trong phòng làm việc cũng không thấy cô ta. Nhiếp Văn Hiên đương nhiên tin lời Nhan Giác, nhưng là không thể chịu được "Văn Cảnh để anh giải quyết, trước năm giờ em phải có mặt ở đây!"

Nhan Giác còn chưa kịp nói gì thì Nhiếp Văn Hiên đã cúp điện thoại. Tụ họp với Hoắc Đông Xuyên cô có nên đi hay không, cô sợ sao? Không!

Nhan Giác đứng dậy tính toán thu bản vẽ, sau lưng có một lực mạnh ngăn trở, cô quay đầu thì thấy Lê Viên đang nắm vào tay tranh vẽ không buông "Con thích sao? Thế thì cô sẽ cho con."

Sửa sang xong dụng cụ vẽ tranh, mắt cô nhìn chăm chằm Lê Viên đang cầm bức tranh rời phòng. Lầu dưới Lê Tranh cũng vừa tiễn khách, sau chỉ nói "Chris, lấy giúp tôi tài liệu và máy trợ thính trên bàn."

Nhan Giác đứng ở cầu thang lan can, sau vài giây cô vẫn không nhịn được cười "Anh không sợ người khác phát hiện anh cẩn bản không nghe gì sao?"

Nếu như không phải tận mắt thấy, Nhan Giác nhất định không tin, một Lê Tranh nghiêm cẩn như vậy lại 'lừa gạt người'.

"Sợ, ông ấy mà phát hiện thì sẽ đánh người ngay." Lê Tranh nhận lấy máy trợ thính trong tay Chris, ngẩng đầu hướng Nhan Giác nháy mắt mấy cái "Chỉ sợ ông ấy càu nhau mệt chết người."

Nhan Giác nhớ tới một quyển sách: không có một loại khiếm khuyết nhất định, lạc quan và khôn ngoan cũng có thể khiến cho người ta trở nên ưu thế. Lỗ tai dùng để nghe những việc có lợi, nhưng nếu bạn không thích nghe thì không nên nghe.

Lê Tranh như vậy khiến cô hơi bất ngờ.

Nhan Giác còn đang đón nhận ý kiến của Lê Tranh thì cô đã thấy mình ngồi vào chiếc xe của anh rồi, lần này cô và Lê Tranh cùng ngồi phía sau. Cửa sổ xe nửa mở, chạng vạng tối gió mang hơi ấm rũ vào mặt cô, không chút thương tình thổi ấm trái tim cô. Thật may, đến cửa thì đã thấy Nhiếp Văn Hiên, Nhan Giác hít sâu một hơi rồi cùng Lê Tranh nói lời từ biệt.

Tấm biển hiệu MG được thiết kế theo phong cách Gothic, trải qua nhiều năm bấy giờ trở thành trường phái cổ điển, cùng Nhiếp Văn Hiên hòa quyện lại càng bổ sung khung cảnh cho nhau. Nghe được tiếng bước chân, Nhiếp Văn Hiên liền vỗ tay một cái "Hoặc là nói hai người ăn ý, thời gian không xích là bao."

Mặt Nhan Giác cứng đờ, nghe được giọng nói mảnh năm không nghe "Nhan Giác!", cô chậm rãi xoay người.

"Hoặc Đông Xuyên, anh khỏe chứ."

Thật ra thì, trên cõi đời này chia tay tốt nhất là không nên gấp lại, mà lúc gấp thì đã trở nên xa lạ.

Từ quen biết đến xa lạ, tình yêu giữa cô và Hoắc Đông Xuyên cũng rất mông lung.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Luôn Có Bất Ngờ

【 Tôi từng dùng toàn bộ sức lực để đuổi theo tuổi thanh xuân, thu hoạch lại chỉ là những mảnh vỡ của ký ức. Tôi không sợ không thể buông tha đối phương, chỉ sợ rằng tình yêu đến bất ngờ — nhật ký Nhan Giác】

Quý Vũ hôm nay trang điểm rất tự nhiên, quyến rũ nhưng không lòe loẹt, trước khi ra khỏi nhà cô còn đứng trước gương mấy lần, cảm thấy mình ăn diện thế này cũng sẽ không thua kém Nhan Giác. Đứng chung một chỗ, trái tim cô bỗng thắt lại. Nhan Giác coi cô như là người vô hình, còn có Hoắc Đông Xuyên cũng vậy. Rốt cuộc Quý Vũ phải mở miệng: "Nhan Giác, đã lâu không gặp, cô khỏe không?"

Lời nói của Quý Vũ thể hiện rõ chân ý, 'không đội trời chung không nên đối diện', cô ta và Liya Phạm đúng là chị em, từ lời nói cho đến điệu bộ nhu hóa thành một. Nhan Giác cũng cười, cô tự nhận mình không phải người lương thiện, lại càng không có thời gian 'đeo mặt nạ' giả nhân giả nghĩa trước mặt người khác: "Không cần phải lo lắng cho tôi, bị người ta mưu hại lâu như vậy, bây giờ tâm tình đã ổn."

Mặt Quý Vũ trở nên trăng bệ, cô ta liền hướng mắt qua Hoắc Đông Xuyên cầu cứu, cũng không ngoài ý muốn thấy anh ta nghiêm mặt. Nhiếp Văn Hiên đứng ở một bên muốn hòa giải, nhưng lại không biết phải làm gì.

Cục diện bế tắc may mắn bị một âm thanh phá vỡ. Liya Phạm mang một đôi giày Gucci cao tần mười hai cen-ti-mét như gió thổi tới bên cạnh Nhan Giác, tay cô ta nắm vào bả vai cô, bộ dáng thân mật: "Nhan Giác cũng không tồi, có thể một tay lo cho gia đình, không ai muốn干涉 thân mình bị ràng buộc cả."

"Thà thiếu để còn phẫn đấu chứ không dựa hơi kẻ khác." Nhan Giác mắt cũng không chớp, mỉm cười gạt phăng cánh tay của Liya Phạm, mặt không biến sắc đi về phía bên kia, giữ một khoảng cách rõ ràng. Thật ra

thì không cần cô phải nghiên cứu tìm hiểu, trong làng giải trí không ít thì nhiều mấy cô mồi chài đàn ông.

"Cô!" Mắt cô ta đanh lại, môi dường như run rẩy.

Cảm thấy tình huống trở nên tồi tệ, Nhiếp Văn Hiên đang định xoa dịu thì lúc này có một giọng nói chen vào. Âm thanh anh ta trầm thấp lành lạnh: "Tôi vừa mới tìm chỗ đậu xe, em gấp được bạn rồi à?"

"Vị này là?" Lần này Hoắc Đông Xuyên ngược lại mở miệng trước. Lê Tranh bước mấy bước đã đi tới bên cạnh Nhan Giác, đưa tay ôm eo cô: "Tôi là bạn của cô ấy, chào anh!"

Da đầu Nhan Giác trở nên tê dại, chớp chớp ánh mắt khô khang, nhấp mắt giới thiệu: "Vị này là Lê Tranh, còn đây là Hoắc Đông Xuyên. . . . . Là bạn thời đại học của tôi."

"Bạn thời đại học" Bốn chữ nói ra khiến cả khuôn mặt Hoắc Đông Xuyên tối sầm, ánh mắt anh ta gắt gao nhìn Nhan Giác, như muốn đem chuyện quá khứ nói ra. Liya Phạm ở một bên bùi môi, loay hoay cầm kính mát trong tay, nghĩ nghĩ châm chọc đôi câu lại bị Quý Vũ ngăn cản. Cho tới nay Quý Vũ cũng giống như con chim nhỏ nép vào người Hoắc Đông Xuyên, lúc này cũng học dáng vẻ Lê Tranh, cô nắm cánh tay Hoắc Đông Xuyên, khẽ nghiêng đầu nói: "Lê tiên sinh là người tài năng, cùng Nhan Giác rất xứng đôi, có phải hay không Đông Xuyên?"

Bị hỏi bất thình lình, mắt anh ta càng u ám, anh ta đẩy cánh tay Quý Vũ, xoay người không nói một lời đi vào cửa chính của MG. Quý Vũ đứng tại chỗ nhìn hai tay trống trơn, mặt lúng túng.

"Được rồi được rồi, chúng ta cũng vào trong thôi, tiễn Nhan, Văn Cảnh chờ em đã lâu, còn em nữa, Liya Phạm...!" Là người từng trải cũng như muốn dàn xếp mọi chuyện êm xuôi, Nhiếp Văn Hiên làm mấy động tác chỉ vào Liya Phạm: "Dù sao em cũng là người của công chúng, gây họa ở đây không sợ nhà báo chụp hình sao?"

Lời nói của Nhiếp Văn Hiên càng khiếng cho Liya Phạm căng thẳng, mặt trăng mặt xanh đeo mắt kính vào, cẩn thận nhìn ngó chung quanh mấy lượt, bực bội giẫm đạp giày cao gót lôi kéo Quý Vũ đi vào. Nhan Giác đứng ở ngoài cửa nhìn Nhiếp Văn Hiên nửa cười nửa không: "Yêu nghiệt, anh thật có triển vọng, không chỉ chụp hình cho cô ta mà còn muốn làm người quản lý?"

Nhiếp Văn Hiên nháy mắt: "Cái này là ghen tị sao, anh còn chưa ghen với em nữa là? Đem theo bạn trai tới mà lại không thông báo cho anh. "Né tránh ánh mắt 'hung dữ' của Nhan Giác, Nhiếp Văn Hiên nhảy đến gần: "Yêu tâm, anh là thân tại Tào doanh, tâm tại Hán (1), Liya Phạm nhất thời cũng chỉ là mây, còn em mới ở mãi trong tim anh!"

(1) Thân tại Tào doanh, tâm tại Hán: 'người' thì ở doanh trại của Tào Tháo, nhưng 'tim' lúc nào cũng hướng về phe Hán (Lưu Bị – Quang Vũ – Trương Phi)

Nhan Giác còn chưa kịp hỏi chuyện anh ta và Liya Phạm, anh ta đã trực tiếp nhìn cô 'tò mò', sau lại dùng tốc độ ánh sáng biến mất.

"Cái người này!" Nhan Giác vừa nói xong người đứng bên cạnh cô đã mở miệng: "Cái người bạn này thật không biết điều, nhưng lại rất đáng tin."

"Đúng vậy." Gật đầu xong thì cô mới kịp phản ứng, thì ra Lệ Tranh vẫn luôn đứng cạnh cô, cô sải chân một cái đã đứng ở trước mặt anh, tay chân cô luống cuống, mấy giây sau mới nói: "Cám ơn anh đã giúp đỡ, nhưng không phải anh đã đi rồi ư?"

"Vốn là định đi, nhưng mà 'nhìn' thấy các người nói chuyện. . . ." Mặt trời lặn về hướng tây, ánh nắng vụt tắt, Lệ Tranh cũng không vì thế mà lúng túng. Anh xuôi tay nhìn Nhan Giác: "Nếu như em cảm thấy chính tôi đã làm cho em xấu hổ, tôi có thể đi."

"Anh đi rồi, tôi còn xấu hổ hơn." Nhan Giác ảo não quay lưng lại nói thầm, không ai có thể uy hiếp cô như người đàn ông ở trước mặt này, lần đầu tiên cô bị cảm giác xấu hổ đần áp. Hít sâu một cái, cô chấp nhận

quay đầu: "Lệ tiên sinh, vậy tối nay làm phiền anh."

"Nhan Giác, tối nay chúng ta là 'bạn hữu'."

". . . ." Anh ấm áp mỉm cười lại khiến cho cô cảm thấy khó xử: "Lệ Tranh, chúng ta vào thôi."

Nhan Giác cho rằng mình đến đây khá sớm, nhưng khi cô đẩy cửa phòng ra thì đập vào mặt là mùi rượu cùng với âm thanh chói tai, một đám người sớm đã thác loạn rồi. Cô bịt lỗ tai quay đầu nhìn anh, phát hiện vẻ mặt anh không có gì là không thích ứng, lúc này cô mới yên tâm đi vào.

Ngồi trước màn hình tinh thể lỏng, anh chàng có biệt hiệu là 'Tăm Tre' năm nào giờ tự dưng mập mạp như 'Tru Bát Giới', đang ngồi gào thét bài 『Chết vì yêu』, bên trái trên ghế sa lon vốn là những người trầm mặc ít nói, không biết đang lôi kéo thì thầm to nhỏ cái gì, thỉnh thoảng cười to một tiếng. Nhan Giác đưa ánh mắt nhìn vào trong, mấy bạn học nữ ăn mặc hợp thời đang thảo luận chọn bài hát, duy chỉ có Văn Cảnh ngồi một mình ở ghế sa lon trong góc, bộ dạng rầu rĩ. Nhan Giác bất ngờ vì Quý Vũ, Hoắc Đông Xuyên, Liya Phạm, thậm chí là Nhiếp Văn Hiên cũng không có mặt ở đây.

"Sao thế, người nào có lá gan lớn như vậy, dám trêu 'lão phật gia' Văn Cảnh?" Nhan Giác ngồi vào bên cạnh, cố tình giới thiệu với Lệ Tranh. Cô cũng không hỏi tại sao, vừa nhắc đến thì đã thấy bộ dạng Văn Cảnh tuôn trào: "Nhan Giác à, tớ và lão Trình nhà tớ không xứng đôi sao?"

Nhan Giác cầm lấy ly rượu đặt ở trên bàn uống một hớp nhỏ: "Chỉ số IQ 250 Văn Cảnh gả cho thương nhân Trình Bắc Vọng thì có gì là sai?!"

"Thật không? Vậy mà tớ lại không biết chỉ số IQ của mình cao đến thế!" Tâm tình Văn Cảnh xấu tới cũng nhanh mà đi cũng lẹ.

Được Nhan Giác khích lệ là cô nàng Văn Cảnh phiêu phiêu tới tận trời xanh. Mắt nhìn vào chất lỏng ly cam vắt, Nhan Giác nở nụ cười thầm: "Thật, người không thông minh thì thường nhận được sự ưu ái về tình

cảm."

Bất chấp bị Văn Cảnh dùng tay bóp cổ đến 'lắc lư', Nhan Giác ôm cổ hỏi: "Rốt cuộc là ai, là ai ao ước ghen tị?"

"Trừ con nhỏ đắc chí Liya Phạm thì còn có ai!"

"À. . . ." Nhan Giác nhàn nhạt đáp một tiếng: "Lời nói của 'cái thứ' đó mà cậu cũng tin?"

Một ly rượu đầy còn chưa kịp hòa tan với đá đã bị Nhan Giác uống cạn, xúc cảm lạnh băng ở bên trong cổ họng, cô chỉ mơ hồ thấy được cửa phòng bị đẩy ra. Văn Cảnh đang ở một bên suy nghĩ, 'phụt' một cái rượu phun đầy bàn. Còn đang luống cuống tay chân dọn dẹp cùng Nhan Giác thì đã thấy Liya Phạm cố ý kéo Quý Vũ đi vào, nhân vật của công chúng mọi lúc mọi nơi đều phải chú ý hình tượng, nhưng cô ta mới vừa vào cửa liền mém trượt chân.

Văn Cảnh lôi kéo tay Lệ Tranh khuấy động, nghe được âm thanh liền đưa mắt nhìn Liya Phạm được Quý Vũ đỡ đi vào, Văn Cảnh nhỏ giọng nói với Nhan Giác: "Tớ xem cô ta diễn 'Hoa Cúc Nhỏ' rồi, diễn Thiết Quải Lý* rất hợp thích."

* Thiết Quải Lý: được minh họa như là một người xấu xí với khuôn mặt bẩn thỉu, râu ria lởm chởm, tóc tai bù xù.

Ngồi giữa Văn Cảnh và Lệ Tranh, Nhan Giác bị Văn Cảnh chen lấn đến nỗi cô mấy lần đụng vào người anh, tuy rằng người này rất lịch sự, khéo léo bảo vệ để cô không bị thương, nhưng lại khiến cô dễ dàng đỏ mặt.

Văn Cảnh vốn muốn mượn cơ để khoe khoang 'người bạn trai mới' của Nhan Giác trước mặt mọi người, nhưng người chủ trì tối nay lại là chủ tịch năm xưa, Nhiếp Văn Hiên. Thế nên cô dành từ bỏ hy vọng. Kết quả 'người nào đó' lại cúi xuống thì thầm với 'người nào đó': "Nhan Giác, sẽ không vì tức Hoắc Đông Xuyên nên cậu mới đem 'vị thần' này mời tới chứ, dù sao thì, cũng đáng!"

Chẳng hiểu gì về mình, đây mà gọi là bạn hữu sao? Bạn xấu Văn Cảnh! Nhan Giác liếc mắt xem thường, quay đầu nhìn về phía màn ảnh lớn sau lưng Nhiếp Văn Hiên, trái tim tự lửa dối mình. ‘Yêu nghiệt’ đem cả cái này ra sao. . . . .?

Hình ảnh trên màn hình tinh thể lỏng được phát ra, những thước phim và hình ảnh của mấy năm trước về thời sinh viên, ghép hợp lại từng tác phẩm, Nhiếp Văn Hiên đứng ở một bên giải thích: "Bức này là tác phẩm nghệ thuật khi tôi lần đầu tiên chụp hình Văn Cảnh, biểu cảm không tốt tí nào, nhìn kỹ đi, cô ấy như vậy mà lại được gả cho Trình Bắc Vọng, chắc là em lại thầm mến ‘người ta’ trước chứ gì."

"Đi chết đi! thầm mến cái con khỉ!" Văn Cảnh ngồi ở phía dưới trực tiếp quăng một quả cam công với một câu thô tục. Nhiếp Văn Hiên lạnh lẽo chụp được quả cam, cợt nhả bổ sung: "Bạn học Văn Cảnh hiện được trường học giữ lại giảng dạy, phụ trách công việc ‘gioe hại con cháu’. Bức tiếp theo của chúng ta đó là ‘tài tử trầm mặc’, Nhãn Kính Nam. . . . ."

Nhiếp Văn Hiên từng chút giới thiệu, trong lòng Nhan Giác lại càng u ám. . . . . Thừa dịp Nhiếp Văn Hiên bù lu bù loa ở phía trên kia, Nhan Giác lặng lẽ đứng dậy rời đi.

Mỗi tầng MG đều có một gian phòng riêng để hút thuốc, Nhan Giác chui vào trực tiếp đóng cửa, lục lọi khắp người, cho đến khi cô phát hiện trên người mình rỗng tuếch, cô mới nhớ tới mình đã sớm không còn dùng đến món đồ kia. Tay cô run run, đang định ngồi xổm xuống thì lúc này cửa phòng lại mở ra, người tiến vào không có hút thuốc mà là trực tiếp ôm cô: "Nhan Giác, anh nhớ em nhiều lắm."

Nhan Giác còn nhớ rõ năm đó, nghỉ hè ngày thứ hai, cô nằm gần giàn hoa ở bệ cửa sổ, chăm chú nhìn lên bầu trời. Một buổi sáng của quá khứ, những chú kiến con bò trên giá vẽ, dưới mái hiên chim Yến chiêm chiếp kêu 26 lần, người bán hàng rong qua lại rao hàng đúng 5 lần, cô và một người có tên là Hoắc Đông Xuyên vễn vẹn xa cách đến 39 canh giờ.

Khi đó, không có gì hơn là muốn được nhìn thấy dưới lầu xuất hiện một người thiếu niên đầu đầy mồ hôi ngửa đầu nói: "Nhan Giác, đã lâu không gặp, anh tới rồi", hạnh phúc thật ngọt ngào.

Khi đó, chân trời cũng không cảm thấy xa, khoảng cách vốn không quan trọng.

Hiện tại, Nhan Giác nghe được nhịp tim của anh ta, nhưng lại cảm thấy mơ hồ.

'Cám ơn đã nghĩ tới em.' Nhan Giác không có tâm tư để nói câu này, đây chỉ là câu nói kiểu cách trong phim, cô tùy ý để anh ta ôm một lát, sau mới hạ giọng: "Ôm đủ chưa? Ôm đủ rồi thì em có chuyện muốn nói."

Cảm giác được bàn tay ngang hông mình chậm rãi buông ra, cô điều chỉnh vẻ mặt sau đó xoay người: "Những hình ảnh thời thanh xuân trên màn hình kia em đã sớm xóa, nếu anh cứ cố chấp giữ lại, em cũng không có ý kiến, nhưng chuyện ngày hôm nay lần sau đừng làm nữa."

"Nhan Giác, chúng ta thật sự không thể quay lại được sao?" Ánh mắt anh ta như đang nhìn về quá khứ, cô cũng đọc được vẻ ưu thương. Tránh Hoắc Đông Xuyên rồi cô đi tới cửa, đưa lưng về phía anh ta: "Nếu như quay lại, người đó chắc hẳn không phải là em."

Người yêu của cô, nhất định phải cùng cô đi chung lối, không thể dừng lại, cũng không được rẽ ngang, dù lối cô muốn đi có là địa ngục.

Trở về hành lang không ngoài ý muốn Nhan Giác bắt gặp vẻ mặt lúng túng của Quý Vũ: "Đừng sợ, tôi không có thói quen dừng lại đột cù."

Phải nói hôm nay, người duy nhất mà Nhan Giác không ngờ tới chính là Lê Tranh, vốn tưởng rằng chỉ có mình cô chống đỡ, ai ngờ đến cả anh cũng phải dựa vào ghế sa lon bị ép nghe hát karaoke.

"Không thấy ầm ĩ sao?" Ngồi trở lại chỗ cũ, Nhan Giác nhìn anh hỏi. Lê

Tranh cúi xuống mỉm cười, mở lòng bàn tay ra. Lần này cô thật lòng khinh bỉ chính mình, vì sao cô lại không có một cái máy trợ thính giống như anh. Văn Cảnh hát thật to, tiếng nhạc thật ồn ào, Nhan Giác vùi mình cùng rượu trên bàn chiến đấu.

Nhiếp Văn Hiên biết mình đã vô tình chọc giận Nhan Giác, cả buổi tối anh ta vẫn duy trì khoảng cách với cô. Lúc còn học đại học, Nhan Giác nổi tiếng thanh cao, cho dù anh ta có là chủ tịch sinh viên thì cũng không dám tiếp tục làm liều. Vì vậy Nhan Giác yên tâm uống rượu, Lê Tranh lại giả vờ làm 'khán giả', thỉnh thoảng ứng phó một chút để chào hỏi bạn bè của cô. Lê Tranh, người bạn này rất xứng bầu bạn, Nhan Giác nửa tỉnh nửa say suy nghĩ.

Tiết tấu quen thuộc của Sealed with a kiss khiến cho cô tỉnh táo hơn, giai điệu này cô sớm đã thuộc lòng, nhắm hai mắt lại cô cũng có thể hát được. Trừ Lê Tranh ra, tất cả mọi người trong phòng đều biết, đây chính là bài hát ước hẹn giữa cô và Hoắc Đông Xuyên.

Đôi mắt cô khẽ nhẹo, liếc nhìn xung quanh căn phòng, Hoắc Đông Xuyên ngồi ưu tư trong góc, còn Quý Vũ cùng Liya Phạm nói chuyện. Chợt cô đứng dậy,旗下 đầu đem ly rượu trong tay uống cạn, liếm môi một cái: "Mọi người không ai hát sao? Vậy để tôi hát."

Lê Tranh cực ít nghe nhạc, nhưng lại chăm chú 'lắng nghe' Nhan Giác hát. Giọng cô giống như cây cổ lau, giai điệu là gió, gió thổi cổ lau lay. Hát xong âm cuối cùng, Nhan Giác mở mắt vung tay một cái vào micro, tự mình hô: "Bài hát rất hay!"

Cũng không đợi người khác vỗ tay, Nhan Giác trở lại chỗ ngồi của mình: "Như thế nào, tôi hát hay chứ?"

"Đáng ra tôi không nên cất máy trợ thính." Lê Tranh mỉm cười lần nữa nhìn Nhan Giác, cô tựa như một vật sáng mâu thuẫn, yếu đuối thì khóc thút thít, kiên cường cũng không ai đánh bại, miệng chua ngoa nhưng lại rất kiên nhẫn. Không biết từ lúc nào, ánh mắt anh đã bắt đầu truy đuổi cô.

Mọi người bất tri bất giác vỗ tay, Liya Phạm cả một đêm không gây sự đột nhiên đi tới: "Nhan Giác, bạn trai cô ngồi lâu lắm rồi, sao không để cho anh ta ca thử, cũng phải để cho bạn bè thưởng thức tài nghệ của anh ta chứ."

Liya Phạm và mọi người nhìn sơ thì ít nhiều cũng biết giá trị của Lê Tranh, tiền thì chắc không dám đề cập tới, nhưng thật sự muôn thử bắn lịnh của anh ta. Liya Phạm giọng cao micro, mặt khiêu khích. Nhan Giác biết được thính lực không tốt thì sẽ phát âm không chuẩn, huống chi là ca hát. Cô muốn tìm lý do từ chối, nhưng vạn lần không ngờ là Lê Tranh tự tay nhận micro: "Vậy để tôi thử."

Đêm đó, Nhan Giác vui sướng chưa chịu về nhà, cô chạy một mạch vọt tới lề đường đối diện MG, rốt cuộc không kiềm chế được cười to.

"Lê Tranh, anh có nghe được mình đang hát cái gì hay không?" Cô cơ hồ cười ra nước mắt, chống nạnh nhìn anh mang máy trợ thính vào, người sau trả lời cũng rất bình tĩnh "『Tôi là một con sói đến từ phương bắc』."

"Xác định là không phải như thế!" Nhan Giác thử lau sạch nước mắt, nhưng vẫn không ngừng được lần nữa cười to. Lê Tranh phát âm xen lẫn âm hưởng bên trong, vấn đề không quá lớn. Mấu chốt chính là khi anh đem bảy nốt: đồ rê mi fa sol la xi hát theo kiểu 'hành quân' thì khiến cho người nghe 'rơi lệ'.

"Ngũ âm của tôi hoàn toàn không tốt, nhưng người bạn kia của em thật nhiệt tình."

Nhan Giác luôn tin tưởng là Lê Tranh cố ý, nhưng cố ý thì sao, vừa nghĩ tới Liya Phạm bịt lỗ tai nhưng vẫn e ngại vỗ tay cho 'Nhà Tài Phiệt' không rõ lai lịch này, Nhan Giác đã cảm thấy hả giận vô cùng.

"Cảm tạ người anh em. Nghĩ tới anh, em dành cảm tạ, hãy phát biểu một lời đi." Nhan Giác ngồi vào tay lái phụ, một buổi tối kể vai chiến đấu đú

để cô biến Lê Tranh thành ‘người anh em’.

‘Người anh em’ chợt mở miệng hỏi: “Tôi muốn biết vì sao em và cậu ta lại chia tay?”

Nụ cười của cô bỗng ngưng lại.

“Cậu ta yêu người khác?”

“Vậy thì em chà đạp cậu ta?”

Nhan Giác không hiểu tại sao đột nhiên Lê Tranh lại hỏi nhiều thế, cô xoa xoa đầu chào thua: “Anh ấy không làm bất kỳ chuyện gì có lỗi cả. Nói ra thì chắc anh sẽ không tin, chia tay là do tôi muốn.”

Mỗi lần nhớ tới quá khứ đó, cô thỉnh thoảng sẽ hối hận, nhưng chỉ là thỉnh thoảng mà thôi.

“Chia tay thì cũng đừng nên đau lòng như vậy. . . .”

Gió đêm phất phơ ngoài cửa xe, một đám côn trùng vây quanh đèn đường vè thành một quỹ đạo hình tròn. Cửa sổ xe không mở, Nhan Giác tay nắm dọc theo tay ghế phụ, không biết làm sao chỉ mở to mắt. Trong không gian hận hẹp, Lê Tranh mạnh mẽ chòm tới hôn vào môi cô.

10 mấy giây sau, khi hơi thở dồn dập của anh rời khỏi môi cô, cô mới lấy lại được hô hấp cho mình, cô há hốc mồm, nửa ngày sau nhỏ giọng: “Tôi uống không ít, anh như thế này thì có tính là người điều khiển xe có nồng độ cồn hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Chương 9: Nhịp Đập Của Trời

【Shangri-La, nơi để gửi gắm ước nguyễn.】

Một ngày chủ nhật cuối tuần.

Vừa mới đánh răng được một nửa, chuông điện thoại lại vang lên, Nhan Giác mở loa ngoài trả lời 'lập tức tới ngay', sau lại cúp điện thoại. Cô cầm bàn chải đánh răng chưa kịp trở lại toilet, hướng về phía ban công, hận không thể đem bọt kem đánh răng phun vào trên mặt 'người nào đó': "Nhiếp Văn Hiên, lần sau qua nhà em thì cũng đừng có ăn mặc giống như ăn trộm có được hay không! Quần góc bẹt! Còn có hình con ếch xanh xanh!"

Sự xuất hiện của Nhiếp Văn Hiên chậm hơn mười phút so với dự kiến của Nhan Giác. Hôm nay cô nhờ anh ta chở cô tới trường. Cửa phòng làm việc mở ra, ngồi ở bàn là chủ nhiệm đang từ tốn đặt câu hỏi: "Chu Dịch bị thương, người nào có thể phụ trách lớp học tham gia ngoại khóa ở Vân Nam, ai có khả năng đây?"

"Cao Nguyên lại còn đèo núi, điều kiện kém như vậy có ai tình nguyện không . . ." Gọi điện thoại thông báo cho Nhan Giác tới trường, chủ nhiệm nhỏ giọng than vãn. Cả phòng tổng cộng có bảy tám giáo viên, giáo viên nữ nào cũng có lý do từ chối tương tự.

Chủ nhiệm xoa bóp huyệt thái dương: "Không ai chủ động? Vậy tôi chỉ điểm. . . ."

Nhan Giác đứng ở trong góc, nghe các giáo viên khác đang niêm thắn chú, cô yên lặng giơ tay: "Chủ nhiệm, tôi đi."

Nhan Giác không phải thương cảm với việc Chu Dịch nằm viện, cũng không phải là một giáo viên gương mẫu, cô luôn cho rằng mình là người phàm tục, làm những việc đúng với quan điểm, vì vậy cô chưa từng

kiêng dè hay trốn tránh những chuyện cực nhọc.

Ba ngày sau, khi Nhan Giác cáo biệt Văn Cảnh và vẫy tay với Nhiếp Văn Hiên để đến Vân Nam, trên xe cô mới sực nhớ và nhắn tin cho Lê Tranh. Đại khái nội dung là: trường học sắp xếp cho tôi dẫn sinh viên đi tham gia ngoại khóa, tôi tạm thời không thể tới dạy Lê Viên.

Còn chưa nhận được tin nhắn phản hồi của anh, cô đã bị mấy học sinh kéo đi đánh bài rồi.

Thoát khỏi cuộc chơi tinh thần cô phán chấn hấn lên, ván bài kéo dài từ giữa trưa đến gần tối. Người bị thua thì oa oa kêu oan, Nhan Giác thấy đồng nghiệp cười cười: gọi các em đánh bại cô ấy nhưng ai ngờ cô ấy lại là một cao thủ.

Đánh bài hơi lâu khiến Nhan Giác đói bụng, vì quá lười nên cô tìm một hộp mỳ xoay sở.

Trong khi chờ nước sôi, Nhan Giác miệng ngậm gói gia vị lấy ra điện thoại trong túi, trượt màn hình, trừ Văn Cảnh càu nhau dặn dò cộng với tin tức ‘mờ ám’ của Nhiếp Văn Hiên ‘em trở về thì sẽ có kịch hay để xem’, cô cũng không nhận được tin của anh.

Nhan Giác cười ngẩn suýt nữa thì rơi gói gia vị trong miệng. Cho gia vị vào hộp mỳ, sau lại chế nước sôi vào trong, nhìn sợi mỳ đang dần nở ra, trong lòng cô bỗng im lặng: nhìn đi, cũng chỉ là một cái hôn mà thôi, anh ta thậm chí còn không coi trọng, vậy mà mình cứ phô trương báo với anh ta?

Khi Nhan Giác không còn để tâm nữa, cô tự biến mình thành khách du lịch tìm hiểu Vân Nam.

Mây trời ở Shangri-La không xanh lầm, ánh mặt trời chói chang chiếu vào những chiếc lá màu xanh, gió Tây Tạng thổi vào lá cờ Phật giáo, ong ong phát ra tiếng vang, giống như là tinh linh* đang ca hát.

*Tinh linh: yêu ma, quỷ quái .

Xe đến trạm, Nhan Giác xuống xe chỉ huy học sinh mang hành lý vào nhà, mắt thấy nam sinh chủ động mở cửa, tay cầm giỏ xách hộ các nữ sinh.

"Phong cảnh nơi đây không tệ." Không đợi Nhan Giác hỏi, Lê Tranh đã đi tới cầm lấy hành lý của cô. Nhan Giác ngỡ ngẩn vô ích nửa ngày trời, sau mới lấy lại tinh thần do bị đồng nghiệp và học sinh nhìn mình 'chế giễu', cô ho nhẹ một tiếng, dặn dò mấy nam sinh không được mượn cớ chui vào phòng nữ sinh: "Trở về phòng sắp xếp hành lý, nửa giờ sau tập hợp!"

" Người trẻ tuổi muốn yêu nhau, giáo viên có muốn gây trở ngại cũng không được." Lê Tranh vòng qua cột nhà chính, lên cầu thang. Tầng thứ ba bên cạnh cánh cửa cầu thang treo một tấm bảng có dòng chữ: "Cô giáo Nhan". Lê Tranh dễ dàng đẩy cửa đưa hành lý vào trong, lúc này mới quay đầu lại: "Tôi đến đây không phải vì công việc, tôi đến đây là vì em, em can thiệp vào việc yêu đương của học sinh, nhưng đừng hòng can thiệp được tôi."

Anh chặn đường lui của cô, cô chỉ biết thở dài: "Anh đã nói là cho em thời gian suy nghĩ."

Từ sau nụ hôn kia, anh liền đề xuất qua lại, còn cô thì lo lắng như rùa rút đầu. Lê Tranh nhìn cô, cười đến dịu dàng: "Nếu em cứ như thế này, đoán chừng mấy năm sau cũng chưa có câu trả lời, cho nên anh mới tới đây cùng em suy tính."

Nhan Giác biết, trong cuộc sống không thể xuất hiện tình yêu sét đánh, mà nếu có thì cũng chỉ là thỏa mãn nhu cầu đôi bên. Trong tình yêu, Nhan Giác thuộc loại bị động, nhưng cô lại ngoài ý muốn bị anh mặt dày mà dạn tấn công.

Từ trước đến giờ cô luôn thích mềm chứ không thích cứng, đối mặt với sự dịu dàng cùng cách tiếp cận chậm chạp của anh, nhất thời cô không biết xử lý thế nào, nghiêm mặt một chút, cô cúi đầu bước nhanh vào

phòng: "Vậy anh thử suy tính xem, ngồi xe cả ngày rồi, liệu tôi có nên đi thay quần áo khác hay không!"

Nói xong cô lại hối hận, lời này rõ ràng là muốn đuổi người, chung quy lại không đúng lầm. Trước khi đóng cửa, cô còn nghe anh nói: "Thời gian tắm có thể không đủ, không phải lát nữa em muốn tập họp mọi người hay sao?"

Nửa giờ làm sao không đủ, cô nổi tiếng là người tắm nhanh, cô vừa cởi quần áo vừa nghĩ. Cô nóng lòng ngồi trong bồn tắm suy nghĩ, thế nào anh ta lại biết nửa giờ không đủ?

Tập họp là vì ăn cơm trưa, Nhan Giác thay xong quần áo vội vã xuống lầu, lại buồn bã phát hiện, bất luận là học sinh hay là đồng nghiệp, bọn họ đã sớm ngồi ở phòng ăn rồi, chỉ đang chờ một mình cô thôi.

"Nhan Giác, bên này." Một đồng nghiệp nam hướng cô ngoắc, Nhan Giác nhìn cũng không nhìn đi thẳng. Ngồi xuống rồi cô lại bắt đầu hối hận. Bên tay trái Lệ Tranh bình tĩnh thong dong, đang mỉm cười nhìn cô, bên tay phải là những ánh mắt 'tò mò' của những đồng nghiệp, hình như bọn họ đang muốn chứng thực cái gì. Rốt cuộc người đồng nghiệp cũng không nhịn được hỏi: "Vẫn biết tiêu chuẩn chọn bạn trai của cô rất cao, xem ra thanh niên độc thân ở Bắc Đại không vui rồi. . . . ."

Nhan Giác cắn cắn răng, buồn phiền nổi dậy, Trát Tây - chủ nhân của nhà trọ đang cùng người nhà mang theo rượu lúa mạch đi vào. Bữa cơm của người người Tây Tạng từ trước đến nay không thể thiếu rượu, Nhan Giác cũng nghe nói, người Tây Tạng giống như người Hàn Quốc, bọn họ rất xem trọng lợi ích của rượu, giá trị của nước hoa đôi khi không bằng rượu, cho nên khi Trát Tây rót một chén đầy đưa cô, cô nói tiếng 'cám ơn' rồi trực tiếp uống cạn.

"Rất ngọt." Cô bưng chén không quét quét mồm, rượu lúa mạch tươi nhập khẩu, hương vị mượt mà khuấy động đầu lưỡi, không nói hai lời cô liền thuận thế uống chén thứ hai. Sự nhiệt tình của họ khiến cô càng uống càng khát, một người Tây Tạng cũng thầm thán phục tinh lượng

của Nhan Giác. Cô vừa định nhận chén thứ ba, tay đột nhiên bị ngăn lại, chỉ nghe người kia nói: "Rượu này uống nhiều không hại sức khỏe, nhưng sẽ dễ say."

"Tửu lượng của tôi rất tốt." Uống xong chén thứ ba, cô khiêu khích nhìn anh, ánh mắt kia như muốn tố cáo 'làm sao say được', Lê Tranh nói xong thì Trát Tây không ép buộc Nhan Giác nữa, ông quay sang những người khác kính rượu.

Nhan Giác không thích chủ động, càng không thích bị người ta quản thúc. Khi đầu óc cô bắt đầu mơ hồ, thậm chí làm rớt cả cái muỗng trong tay, cô mới phát hiện Lê Tranh nói không sai. Nhan Giác kiểm soát không nổi, đầu cô gục ngay tại bàn.

"Phịch" tiếng va chạm không lường trước truyền đến, cô nhũn người trong vòng tay ấm áp của 'ai kia', ngay sau đó hai chân cách mặt đất, cô lại bị bế lên. Bên tai truyền đến giọng nói của Lê Tranh, âm thanh đó giống như mùi vị trên người anh, là mùi hương cỏ xanh nhàn nhạt: "Rượu của Trát Tây là rượu ủ, tác dụng rất chậm."

"Không, hiểu, thả, tôi, ra. . . ." Cô say không biết trời trăng, không biết mình đang nói gì.

Ngày thứ nhất của Nhan Giác cứ như vậy trôi qua.

Cô cũng không biết mình ngủ bao lâu, tóm lại cho đến khi ánh trăng yêu kiều ngoài cửa sổ ló dạng cũng là lúc cô bị một tiếng thét chói tai đánh thức. Âm thanh đến từ sát vách, cô trực tiếp mang giày, mở cửa đi ra ngoài.

Tiếng thét chói tai kia là của hai nữ sinh, lúc cô đi ra thì thấy bọn họ đang ngồi núp ở cửa, còn có anh chàng trưởng lớp ở đây. Vẻ mặt cậu ta bình tĩnh hơn, nhưng cũng rất hoảng sợ.

"Sao vậy?" Nhiệt độ ngày và đêm ở Shangri-La chênh lệch rất lớn, Nhan Giác hít hít mũi, kéo váy xuống đi tới hỏi.

"Gián. . . . . Con gián. . . . ." Nữ sinh đứng ở phía trước khóc lén, đưa tay lên ước lượng: "Cô ơi, có con gián to lắm!"

Một thầy giáo khác và các nam sinh ở lầu một nghe thấy thì chạy tới, hỏi rõ nguyên nhân sau lại cười hề hề, thầy giáo xắn tay áo rồi đi tới cửa: "Có gì đâu chứ! Ở Bắc Đại đâu phải chưa từng thấy qua. . . . . Ưc. . . . . chúa ơi, đó là con gián thành tinh, căn bản không phải con gián, á, á, á, á!"

Lão thầy giáo sợ sệt thối lui, chung quy cũng giống như các nữ sinh khác. Nhan Giác chướng mắt nhìn, từng bước quay về phía sau anh ta, vỗ vào bả vai nói: "Đưa dép cho tôi."

Cầm chiếc dép đi vào, cô vỗ 'bộp bộp' xuống đất, sau lại quay ra nói: "Không còn con gián nào hết, mọi người đi ngủ đi!" Gương mặt ai nấy đều ngẩn tò te.

Sắc mặt thầy giáo trở nên lóng túng, vừa nhìn thấy người ở đầu hành lang kia xuất hiện thì nói chuyện vòng vo: "Lệ tiên sinh, sao bây giờ anh mới đến, lúc nãy Nhan Giác còn can đảm hơn cả đàn ông?"

"Thầy Trần, thầy còn không mau trở về phòng, tôi không dám bảo đảm lát nữa sẽ xuống lầu giúp đỡ thầy giết gián đâu đấy." Nhan Giác nói một câu khiến cho thầy Trần xấu hổ, ảo não được học sinh đỡ về phòng.

Mọi người đều trở về phòng, trong hành lang yên tĩnh chỉ còn lại cô và anh. Lệ Tranh mặc đồ ngủ, sạch sẽ nhưng có chút xốc xếch, anh chỉ chỉ lỗ tai: "Tôi không nghe thấy gì cả."

"Không sao." Nhan Giác nhún nhún vai: "Lệ Tranh, đây là lời thật lòng, tôi không tin vào tình yêu sét đánh. Tôi biết hút thuốc, lại thích uống rượu, nóng nảy thì sẽ chửi bậy, bình thường ít nói muốn chết, bạn gái thì cho rằng tôi giống đàn ông, các đồng chuyện nam lại nghĩ cuộc sống của tôi không giống con người, cuối cùng tôi cũng không biết là tôi có điểm gì thu hút anh? Nếu như anh trả lời được câu hỏi này, yêu cầu hôm đó của

anh, tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ."

Ánh trăng mờ nhạt rọi vào một bên gò má của Lê Tranh, thái độ yên lặng khiến cho trái tim Nhan Giác càng thêm hoảng loạn, cô cũng không biết, rốt cục là cô đang sợ cái gì, là sợ câu trả lời của anh sao?

Mặc dù không phải là kết quả, chỉ nghe tiếng Lê Tranh nói: "Đáp án này tôi muốn suy nghĩ thật kỹ."

Suy nghĩ thật kỹ! Đáp án này ngoài ý muốn khiến cô thắc vọng. Cô thở dài một cái: "Cũng không vội!"

Đi tới trước cửa gian phòng của mình, Đang lúc đóng cửa thì đột nhiên cô nói: "À còn nữa, ngày mai tôi phải mang theo học sinh ra ngoài vẽ phong cảnh, tốt nhất là chúng ta không nên gặp nhau, như vậy sẽ ảnh hưởng đến phạm vi hoạt động của tôi."

Ở độ cao 3300 mét của Shangri-La, Nhan Giác không thể tập trung ngắm cảnh, những hình ảnh tuyệt đẹp về miền đất hạnh phúc, giai điệu cao vút vang vọng trên thảo nguyên bao la, lại không thể gửi gắm được ước nguyện tươi đẹp của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Mối Tình Thứ Hai

【 Em hút thuốc, em uống rượu, với tôi em cũng là một cô gái tốt.】

Đến Vân Nam đã là ngày thứ ba, Nhan Giác vẫn chưa quen với thời tiết nơi đây, cô vẫn chảy nước mũi ròng ròng.

Lấy một hộp khăn giấy trước mặt, Nhan Giác ngồi trên cỏ nhìn cách đó không xa, một nam sinh đang vẽ tranh cũng chảy nước mũi như cô, cảnh tượng này y chang một bộ môn nghệ thuật hào phóng. . . . .

Cầm trong tay một tờ khăn giấy sạch sẽ, Nhan Giác đi tới bên cạnh nam sinh: "Nước là nguồn tài nguyên khan hiếm ở Trung Quốc, em mau chùi sạch sẽ đi!"

Nhận lấy khăn giấy từ giáo viên, học sinh hít hà lỗ mũi, chỉ chỉ bắn vẽ: "Cô xem, vẽ thế này có được hay không?"

"Chú ý độ sáng tối một chút. . . . ."

Sau khi chỉ đạo xong, Nhan Giác vội vã thoát thân trở về chỗ cũ, nếu không nước mũi của cô sẽ chảy ra mất. Cô cầm hai bao giấy trực tiếp xuống lầu, đi ngang phòng của Lệ Tranh thì dừng chân lại. Cách đây mấy ngày, cô nói nhiều lời không hay với anh, đã 48 tiếng rồi cô cũng không nhìn thấy anh, nghe đồng nghiệp nói, tiền tài trợ cho chuyến đi này là Lệ Tranh đóng góp, thế nên cả ba bữa cơm của anh đều do chính tay Trát Tây mang tới.

"Nghĩ thông rồi sao?" Nhan Giác tự giễu nhún nhún vai, trên cõi đời này, làm gì xuất hiện tình yêu sét đánh.

Trở lại khu vực vẽ tranh, âm thanh đàn hạc* dọc theo những đoạn đường nối quanh co trên cỏ, là cảnh tượng người dân Tây Tạng đang đưa dâu. Mắt cô hướng về nơi xa xa, lúc này một nữ sinh cầm bắn vẽ chạy tới

bên cạnh: "Cô ơi, bọn em nghe chú Trát Tây nói hôm nay sẽ có đám cưới, bọn em muốn đi xem một chút, thuận tiện tìm chút tư liệu, ở chỗ này không có cảm hứng gì hết."

* Âm thanh đàn hạc: một loại đàn ba dây.

Nhan Giác nhìn những người đang đi đưa dâu, không yên lòng: "Đường đi ở đây khá phức tạp, bọn em không được tự ý hành động."

"Không sao đâu ạ, có con trai của chú Trát Tây dẫn bọn em đi." Nữ sinh tiễn tay hướng phía sau lưng chỉ chỉ, Nhan Giác hiểu, thì ra còn có đồng phạm. Cô nhìn chầm chằm nam sinh đang chảy nước mũi cũng ở đây, lấp đầy một bọc giấy lau, sau nói: "Chăm sóc tốt cho mọi người, tập họp thời gian đúng hạn."

Gần tối cũng không thấy hai học sinh kia trở về, trong lòng Nhan Giác lo lắng: "Tôi phải đích thân đi tìm thôi."

Con dâu của Trát Tây đang sắp xếp lại drap giường, bỗng nhiên cất giọng: "Một lát nữa có thể sẽ mưa, lại nói, lần này Hòa Nhân cũng ở cùng bọn họ. . . ."

Nhắc "Tào Tháo" tào tháo đã đến. Lần này Hòa Nhân cầm mảnh pháo vụn đi vào nhà, câu thứ nhất đã hỏi: bọn họ trở về chưa?

Thấy học sinh vẫn chưa trở về, phản ứng đầu tiên của Nhan Giác chính là phải đi ra ngoài tìm.

"Không được rồi... khoảng nửa tiếng nữa trời sẽ đổ mưa." Trát Tây lên tiếng ngăn cản, nhưng Nhan Giác nào nghe lọt tai, giờ phút này cô chỉ nghĩ đến hai học sinh kia, cô nhất định phải tìm bằng được bọn họ trở về. Cầm áo mưa trên tay, Nhan Giác xông ra ngoài cửa. Vừa chạy khỏi ngưỡng cửa, sau lưng đã truyền đến một giọng nói: "Đợi chút."

Cô cho là Lê Tranh muốn ngăn cản, nhưng lại không ngờ anh ta chỉ nói: Tôi đi cùng em.

Hòa Nhân nói, nhà chú rẽ cách nơi bọn họ về tranh mất hai mươi phút lộ trình, chân Nhan Giác khẽ dừng, sau lại quyết định muốn chạy đi. Cao Nguyên, bốn phía mưa trút ào ào, Nhan Giác cắn răng đi về phía trước, thỉnh lình bị tiếng bước chân sau lưng kéo người cô lại: "Nếu mưa lớn hơn nữa, rất có thể gây sạt lở đất, chúng ta trước phải tránh mưa đã."

Thấy vẻ mặt Nhan Giác không tin, Lê Tranh chỉ chỉ dưới chân: "Nơi này là Vân Nam, em không nghe tin gì về nó sao? Tôi không phải dọa em."

"Sao anh không nói sớm." Nước mưa xối xả khiến tóc Nhan Giác ướt nhẹp, Cô vuốt vuốt mặt hướng phía Lê Tranh liếc mắt.

Lê Tranh lại khá thanh thản, một tay lôi kéo Nhan Giác, chân trước dò dò mặt đường: "Trát Tây đã nói rồi, em có nghe lọt tai đâu? Nhưng mà, chưa tới phút cuối thì cũng không nên từ bỏ hy vọng."

Một câu nói của anh ngược lại khiến cô thông suốt, cô cắn cắn môi, không lên tiếng nữa.

Nhan Giác không biết vì sao Lê Tranh lại biết chỗ này có một hang động, cô chỉ biết đi theo anh chui vào. Tránh được mưa, cô khom lưng vặn nước đọng ở ống quần, nước mưa cùng vết bẩn theo ngón tay vắt nước của cô trút xuống ào ào, hòa lẫn vào bùn đất cao nguyên, Nhan Giác hỏi: "Trước đây anh đã từng tới nơi này?"

"Ừ." Giọng nói của anh có chút mệt mỏi, Nhan Giác vội vàng xua tay, ngẩng đầu mới phát hiện sắc mặt của Lê Tranh không được tốt lắm, xanh xao đáng sợ. Dùng sức vắt khô lần cuối, Nhan Giác vãy vãy tay đi tới: "Anh làm sao vậy?"

"Lỗ tai hơi khó chịu, cũng không phải việc hệ trọng." Lê Tranh mỉm cười, chân may đồng thời cau chặt. Anh nói dễ dàng, nhưng Nhan Giác vẫn nhìn ra anh không được thoải mái: "Anh dị ứng với độ cao ư?!"

Cô đưa tay lên sờ trán anh, nóng bỏng: "Phát sốt còn cùng tôi chạy ngoài

mưa, Lê Tranh, anh thích tự ngược đai bắn thân mình sao?."

"Cũng như nhau." Lê Trang như cũ mỉm cười, nói lạnh nhạt. Em có thể vì học sinh chạy trong mưa, tôi có thể bất chấp để tới Shangri-La tìm bóng dáng em.

"Vài lần là thích Ưng thôi." Mấy ngày nay anh phát sốt kéo dài, ù tai, thậm chí nhức đầu, thế mà anh chỉ hời hợt nói 'vài lần là thích Ưng thôi'. Anh tổng cộng đã tới Vân Nam ba lượt, một lần thì lỗ tai bị chấn thương. Lần thứ hai là do áp lực của độ cao, về sau thầy thuốc khuyên nhủ, thể chất của anh không hợp với Cao Nguyên. Nhưng lần này anh lại đi tới Vân Nam, lần này là bởi vì Nhan Giác.

"Xem ra em rất thích Ưng nơi đây?" Lê Tranh vén vê huyệt thái dương, tựa vào hang động chất vấn Nhan Giác, khuôn mặt che dấu một nụ cười.

Nhan Giác nhún nhún vai: "Thích Ưng cái gì, em đã tốn mất năm bọc khăn giấy rồi đó."

Bất giác, cuối cùng cô cũng biết được nụ cười của Lê Tranh từ đâu mà tới, nước mắt trên mặt lẫn vào nước mưa, càng khiến cho cô mất mặt.

"Đồ ngốc!" Không biết là mắng Lê Tranh không hiểu sự việc, hay là tự chửi bản thân mình, tóm lại Nhan Giác nhanh chóng xoay người, lại phát hiện trên người một bịch khăn giấy cũng không mang theo.

"Của em." Lê Tranh đưa tới khăn giấy cho Nhan Giác, cô lúng ta lúng túng nhận lấy.

"Khi cảm tôi cũng thường chảy nước mũi, lúc bé Đinh Chiêu Đông toàn gọi tôi là 'Lê nước mũi'." Cuối cùng anh cũng phá vỡ lúng túng của cô, cô lau sạch lỗ mũi: "Vậy anh chấp nhận sao?"

"Dĩ nhiên không, tôi và cậu ta đánh nhau một trận, cậu ta thua nên mới 'tự nguyện' đón nhận biệt danh 'Đinh đáy dầm'."

Dáng vẻ nói chuyện nghiêm túc của Lê Tranh hoàn toàn chọc cười Nhan Giác, nhưng giây tiếp theo cô cũng không cười nổi nữa.

Giọng anh nhàn nhạt xen lẫn tiếng mưa bên ngoài, có lẽ cô không nghe rõ tiếng mưa rơi, nhưng từng lời từng chữ của anh đều lọt vào tai cô.

"Em nói rằng em biết hút thuốc, còn tôi thì không, điều này không thành vấn đề. Phổi của tôi tháng trước vừa mới kiểm tra, coi như khá mạnh mẽ. Em thích uống rượu, vừa khéo tôi cũng vậy... chúng ta có cùng sở thích, coi như tăng thêm một phần mười điều khoản. Em nói em nóng nảy sẽ mắng người, tôi nóng nảy cũng thế, chỉ là tôi mắng người không có trình độ như em. Lê Tranh cười khẽ hai tiếng, ánh mắt dõi theo tay đang thu hồi: "Còn nữa, em bảo em ít nói, tôi cũng không nhiều lời, coi như hai chúng ta cùng nhau tiết kiệm năng lượng, cũng sẽ không thể ghét bỏ đối phương."

Áp lực ở cao nguyên khiến màng nhĩ của Lê Tranh đập mạnh, anh khẽ híp mắt, bỏ qua những lời thuyết phục tiếp theo: "Ở cùng nhau thôi."

Ngay từ lúc lên đại học, Văn Cảnh thường cùng Nhan Giác suy nghĩ qua 'n' phương thức tỏ tình của nam sinh. Sau khi tốt nghiệp, Nhan Giác và Hoắc Đông Xuyên chia tay, Văn Cảnh lập gia đình, bọn họ mới phát hiện, thời đại học mơ tưởng và thực tế cách nhau rất xa.

Nhưng bây giờ, khi phải đổi mặt với lời tỏ tình vô cùng bình tĩnh của Lê Tranh, cô mới hiểu được, cái gì gọi là rung động.

"Em hút thuốc, em uống rượu, với tôi em cũng là một cô gái tốt."

Tình yêu là một vấn đề về nhân duyên, Nhan Giác không nghĩ ra, tại sao khi cô nhìn vào mắt của Lê Tranh, tựa như trái tim cô lại tự động đập nhanh.

Sự thay đổi của Nhan Giác lại làm cho Lê Tranh chắc chắn một điều, cũng giống như khi anh xuất hiện ở Vân Nam, đang định duỗi tay hướng

về gương mặt của Nhan Giác, Ở cửa hang động chợt có hai người ướt sũng đi vào: "Cậu là một người to khỏe như thế mà lại té nhiều hơn tớ, rõ là. . . . . Nhan, cô giáo Nhan, Lê tiên sinh. . . . ."

Trên thực tế, không phải mất tất cả mà lại được lòng người trấn an, ít nhất thì bọn họ nhìn thấy cô giáo mình gương mặt ửng đỏ trước Lê tiên sinh.

Cũng may là chuyến đi này chỉ có duy nhất một trận mưa, sau khi trải qua sự việc kia, màu cỏ ở Shangri-La ngày càng xanh tươi. Trời xanh mây trắng, Nhan Giác một thân khoác áo ngồi trên sườn núi, ngắm nhìn. . . . . nhân vật ở phía xa xa.

Lê Tranh đứng ở giữa nhà gỗ bên cạnh sườn núi, đang cùng một người dân Tạng nói chuyện. Ngày đó trở lại nhà của Trát Tây, Nhan Giác nhờ vả Trát Tây mời thầy thuốc đến xem bệnh cho Lê Tranh, không biết là do tác dụng của thuốc hay do ý chí của Lê Tranh, sắc mặt của anh khi đó từ từ tốt lên, Nhan Giác cũng không nghe anh nói lỗ tai không thoái mái nữa.

Thí dụ như hiện tại, người đàn ông đang đi về phía cô trong làn gió xuân phơi phới, cô làm thế nào cũng không thể tránh mặt được anh như mấy ngày trước.

"Ngày mai về lại Thành Đô, tôi mới vừa liên lạc với một vị tài xế bên này, lát nữa anh ta sẽ dẫn em và các học sinh ghé xem thành cổ." Lê Tranh gấp người ngồi bên cạnh Nhan Giác, ghé đầu nhìn cô vẽ tranh, lại không nghĩ rằng Nhan Giác đưa tay chặn lại bức tranh: "Bạn họ cũng chưa từng đi xem thành Cổ."

Nhan Giác cử động không để ý đến Lê Tranh, anh ngồi thẳng người, ôm đầu nhìn về phía xa xa cờ bay trong gió: "Không phải em cũng chưa đi hay sao?."

Lê Tranh đối với tất cả mọi chuyện của Nhan Giác rõ như lòng bàn tay, cô bây giờ đã không còn cảm thấy kỳ quái, nhưng khi anh nói ra câu đó thì

cô cũng không khỏi ngạc nhiên.

"Không phải là vẽ tôi sao? Không cần phải thẹn thùng che giấu."

"Người nào vẽ anh, vì cái gì tôi phải vẽ anh chứ?" Nhan Giác nói xong thì hoảng hốt, đang che tấm vải tranh sơn dầu vội vàng phủi sạch. Lê Tranh cũng không gấp, tay anh đưa đến đầu cô, nhẹ nhàng xoa hai cái: "Tôi nào biết em tại sao vẽ tôi? Cảm thấy tôi tốt?"

"Mặt dày!" Nhan Giác cúi đầu nhỏ giọng.

Thời tiết Thất Nguyệt* vốn là mùa hè nóng bức, cô lại mặc quần áo mùa đông ngồi im ở trong nệm, ôn lại tiếng tim đập thình thịch ban nãy, cảm giác như hồi mối tình đầu xa xưa.

*Thất nguyệt: cúng tuần (cho người chết, cứ bảy ngày cúng một lần, cho đến 49 ngày)

Tình yêu giống như nước chát của đậu hũ, Nhan Giác đột nhiên cứng họng là bởi vì cô có thể uống nhầm bầu nước chát này.

Nhan Giác vẫn đi đến thành cổ, Lê Tranh nói rất đúng, nếu như không phải vì học sinh, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua nơi này, chỉ là Lê Tranh không đi cùng với cô. Đi vào bên trong đường đá của thành cổ năm tháng lâu đời, Nhan Giác dặn dò học sinh nhớ tập hợp khi đến thời gian, còn cô thì từ từ theo đoàn người phía trước lưu dấu chân mình ở nơi đây.

Thành cổ Lệ Giang nằm ở huyện tự trị Naxi Lệ Giang, tỉnh Vân Nam bắt đầu được xây dựng vào cuối thời nhà Tống đầu thời nhà Nguyên. Đô thị cổ Lệ Giang thường được biết đến dưới tên gọi Đại Nghiên cổ trấn. Đây là một thành phố cổ tuyệt đẹp cả về phong cảnh và lịch sử, nơi sinh sống của các dân tộc Bạch (Bai), Nạp Tây và Tạng. Thành cổ này nằm trên độ cao 2.400m, trên cao nguyên Vân Quý, cách Côn Minh hơn 500km và có diện tích 3,8km².

Cô biết bọn học sinh đều thích nơi này, vì ở đây có Bánh Xe Nước nổi

tiếng, có thể cầu xin bình an, hơn nữa còn phù hộ cho tình yêu. Cô không có tình yêu, nên không cần đi theo bọn chúng.

Thành cổ cất chúa 1300 năm dấu ấn lịch sử, Nhan Giác đọc theo đường đá vừa đi vừa nghỉ, trong tay là bản ghi chú rất dày.

Mặt trời lặn xuống phía tây đến một góc chêch thì Nhan Giác đã đi tới quảng trường Ngọc Hà, tránh không thể tránh cô nhìn thấy ở điểm cao nhất là Bánh Xe Nước cầu nguyệt, thở dài, Nhan Giác thu hồi bản ghi chú, cái gì tới đều tới, đi lên đó xem một chút vội.

Nhan Giác đi lên nhìn hai bên một chút, hoàn toàn không thấy một học sinh nào, cô vượt vuốt sợi giây thừng của bánh xe, thủ kéo... trải qua hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

"Dân bản địa nói 3 giờ là thời gian bánh xe chuyển động đẹp nhất, chúc phúc chân thành sẽ hóa kỳ tích. Hiện tại vẫn chưa đến 3 giờ, nhưng em đã tới đây rồi, tôi nghĩ Phật tổ đã đem may mắn cho tôi." Bánh xe nước vòng vo nửa vòng, Lê Tranh tay kéo giây thừng lại không ngờ Nhan Giác xuất hiện ở trước mặt mình, phía sau anh còn có hai người Tây Tạng xa lạ, cũng không quên kéo lấy sợi dây. Lê Tranh hướng Nhan Giác vươn tay: "Chờ em lâu rồi. Phải liên tục kéo hết 7 vòng, mới có thể đem tâm ý của tôi báo cho Phật tổ biết, Nhan Giác, em đồng ý quen với tôi chứ?"

Nhiệt độ Vân Nam ngày và đêm chênh lệch khá cao, Nhan Giác nhìn quần áo mùa đông vẫn chưa kịp thay của mình, đã thấy đầu Lê Tranh chảy đầy mồ hôi, hít hà lỗ mũi: "Hứa là đừng đối xử với em như giải pháp thanh toán trực tuyến, về sau hàng không đáp ứng được lại muốn hoàn trả."

"Dù là hình thức gì, tôi cũng tuyệt đối không trả."

Ngày ấy, ở bầu trời thành cổ, Lê Tranh vì Nhan Giác mà kéo Bánh Xe Nước đến 7 lần, chim bồ câu ở hai bên người bay lên rơi xuống hai lần, anh ưng thuận lời hứa kỳ hạn cùng cô — cả đời.

Nhưng tâm tình vui vẻ của Nhan Giác hạ xuống mức 0 khi trở lại Thành Đô. Tường và cửa nhà trước mắt không khác gì một đống đổ nát, Nhan Giác xách hành lý cắn răng, lửa giận trong lòng bốc lên nghi ngút: "Nhiếp Văn Hiên, anh có nghĩ là mình đang tùy tiện đùa với lửa hay không!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tòa Nhà B

【 Trời tối, khẽ hôn, nói ngủ ngon. 】

Nhan Giác ngồi trong quán cà phê của tòa nhà B, nhìn tạp chí trong tay.

Mặt bìa rất đẹp, là tấm áp phích tuyên truyền cho bộ phim . Hai nam hai nữ, từ phong thái cho đến đồng phục, mặt mũi đều rất đẹp. Nhìn sơ lược mấy lần nội dung bên trong, cô khép hờ tờ tạp chí trên mặt bàn, bưng ly cà phê lên: "Ý của cậu là, những tấm ảnh này khiến tôi trở thành người vô gia cư?"

Văn Cảnh trưng to hai mắt, vẻ mặt 'cậu thật vô lương tâm' hiện rõ nhìn về phía Nhan Giác: "Này này, cậu có biết 'yêu nghiệt' vì muốn cậu vui, đã hao tâm tổn sức tuyên truyền tấm áp-phích của cô gái bên cạnh Liya Phạm, bây giờ cô gái kia nổi tiếng, kết quả là nhà 'hai người' mới bị thêu rủi không."

Bên ngoài quán cà phê là một cao ốc trên đường cái, màn hình LCD cực lớn có hai mỹ nữ xuất hiện đang giới thiệu son môi, người mẫu chính là cô gái ở trên tạp chí, cô gái trẻ sánh vai cùng Liya Phạm.

Văn Cảnh chỉ chỉ bên ngoài, ánh mắt liếc nhìn Nhan Giác: "Cho nên, cậu đó, chỉ là vô can gắp họa."

"Ý cậu là, tôi vẫn may mắn hơn Nhiếp Văn Hiên?" Nhan Giác nhíu mày, hớp một ngụm cà phê trên tay. Cà phê rang phảng phất một mùi thơm nồng đậm, lưu luyến trong cổ họng, kích thích tư duy. Nhan Giác uống xong đem đáy ly nâng vào lòng bàn tay, ngón tay cọ xát đáy ly: "Biết Nhiếp Văn Hiên đi đâu rồi không?"

"Không biết, từ khi cậu đi Vân Nam đến ngày thứ ba thì nhà bị cháy, còn về phần Nhiếp Văn Hiên, thông qua Đoan Mộc thì tôi chỉ biết anh ta trốn rồi, cũng không liên lạc được với anh ta. Lão Trình nhà tôi nói, Liya

Phạm tương đối không đơn giản." Văn Cảnh than thở thương cảm, đồng thời ợ một cái.

Đoan Mộc là người đại diện của Nhiếp Văn Hiên, nói trăng ra giống như trợ lý, sắp xếp tất cả lịch trình cũng như các buổi chụp hình của Nhiếp Văn Hiên, còn kiêm thêm chức vụ giúp việc. Nhan Giác để ly xuống: "Không đơn giản? Hiếm độc hay sao?"

"Thâm sâu, hiểm độc và khó lường!" Văn Cảnh khoa trương gật đầu một cái, sau đó tiếp tục nói: "Cậu biết Lâm tiên sinh chứ, là một trong những thủ lĩnh đứng đầu 'thế giới ngầm' ở Thành Đô, Liya Phạm bắt tay với hắn —— đứng thứ hai, thật không biết con 'hồ ly tinh' đó làm gì mà leo lên được vị trí như thế."

Nhan Giác nhìn Văn Cảnh chật chật lưỡi, vẻ mặt tiếp tục căng thẳng: "Nhiếp Văn Hiên lần này gặp họa rồi, ít nhất phải ẩn nấp mất nửa năm, không biết chừng tương lai sau này thế nào. Haiz, nếu tớ biết trước có ngày hôm nay, tớ đã bắt tên đó mặc kệ con 'hồ ly tinh' kia rồi!"

"Biết sớm hay muộn thì cũng không có cách giải quyết." Nhan Giác khẽ cười một tiếng, chuyển động cái ly trong tay: "Đúng rồi, chuyện phòng ốc giúp tớ hỏi thăm thế nào rồi?"

"Cậu có một người bạn trai quyền lực, trực tiếp đến chỗ anh ta ở là được rồi, còn phí gì sức lực đi tìm?" Ngày thứ hai Nhan Giác trở lại Thành Đô, Lệ Tranh không biết cô xảy ra chuyện, Văn Cảnh lại sớm rõ ràng chuyện giữa cô và Lệ Tranh, nhìn cô chê nhạo: "Giấu được anh ta sao, trước khi đi còn nói là trùng hợp, trở lại thì tâm trạng tốt hơn, danh chính ngôn thuận trở thành bạn trai của cậu! Không thành thật."

"À, cách làm người của tớ luôn luôn không giống như cậu." Nhan Giác lại cười khúc khích: "Chỉ không gặp cậu có hơn mười ngày, không biết Trình tiên sinh đã cho cậu ăn cái gì, nhìn vóc dáng cậu bây giờ cứ như một ngôi sao."

Văn Cảnh cũng không thèm đếm xỉa đến lời tán dương, cảnh giác nhìn

Nhan Giác: "Cậu lại dè bỉu tớ, trước còn nói tớ giống Hàn Hồng*!"

*Hàn Hồng: Han Hong – nữ ca sĩ của Trung Quốc, mím mím dễ thương.

Ngay từ thời đại học ngủ chung phòng, Nhan Giác từng nói thân hình béo phì của Văn Cảnh giống như Hàn Hồng. Lúc này, cô nắm chặt tay ghê salon, lại dựa vào: "Chỉ giống ngoại hình không giống số mệnh, thế nào, Trình phu nhân, thưởng cho 'tiểu nhân' một chỗ ở chứ."

Nhan Giác không thích ở trong khách sạn, cảm giác sạch sẽ ngăn nắp không có hơi người. Cô hướng Văn Cảnh nháy mắt, có chút vô lại: Văn Cảnh bị cô nhìn chằm chằm thì trở nên lo lắng, tay khẽ chà xát: "Thời gian gấp quá, muốn tìm một căn phòng thích hợp cũng hơi khó, nhưng phòng trống thì cũng có, tòa nhà Fuxin tầng 6 khu C, thế nào?"

Văn Cảnh làm vẻ mặt 'gây ông đập lưng ông' khiến Nhan Giác bất lực: "Tớ nghe nói mẹ chồng cậu thúc giục sinh em bé, hiện tại muốn tớ đến trú nhà cậu? Tớ làm kỳ đà cẩn mũi tốt lắm đấy, có cần hay không?!"

"Thôi đi, kỳ đà gì chứ. Lại nói, đó là ý của mẹ chồng tớ, tớ còn chưa nghĩ tới vụ đó nữa là." Gần mực thì đen, Văn Cảnh nói chuyện cũng ít nhiều ảnh hưởng bởi Nhan Giác, chỉ là không thể sánh bằng. "Được rồi, mau trở về dọn dẹp đồ đạc, còn tớ sẽ ở nhà chờ cậu, lão Trình nói hôm nay muốn ăn thịt gà uống rượu, ngày hôm nay coi như tớ tình nguyện biến thành người giúp việc vậy!"

Văn Cảnh cảm thán vỗ vỗ trán, ném cho Nhan Giác một cái chìa khóa: "Nhanh lên đi, trước giờ cơm tối phải có mặt."

Nhin bóng dáng bụ bãm của 'người giúp việc' Văn Cảnh đã dần rời xa, trong lòng Nhan Giác thật sự bình yên. Cả đời người cần phải trải qua 2 chuyện, một là du lịch, hai là tình yêu. Nhan Giác may mắn được hưởng điều thứ ba —— có một người bạn không bao giờ bỏ rơi mình.

Hành lý của Nhan Giác không nhiều, phải nói là sau vụ hỏa hoạn đã không còn gì. Cô kéo dây kéo xe đẩy, đặt trên sàn nhà, lại nhìn vòng

quanh bốn phía, sau đó bước tới cửa. Chỉ là, cô không nghĩ tới, sẽ gặp phải người kia nhanh đến vậy, còn chủ động đi tới nhà cô. Vóc dáng của Liya Phạm và Nhan Giác không hơn kém nhau, nhưng cô ta nhờ có đôi giày cao gót 10 cm, nên khí thế cô ta trông lấn át hơn. Trong hành lang khách sạn không có cửa sổ, ánh đèn màu vàng chiếu xuống thảm đỏ, bao trùm khuôn mặt đen tối của Liya Phạm.

Cô ta gỡ cắp mắt kính trên mặt xuống, môi đỏ hướng về Nhan Giác cảm thán: "Đáng tiếc là cô về hơi trễ, không thấy được trận hỏa hoạn kia, chắc chắn, rất đẹp. Quên nói cho cô biết, lúc ấy tôi ở dưới nhà cô, nhà cháy là do tôi báo."

Liya Phạm hé miệng cười hai tiếng: "Nhưng ngọn lửa phải đến nửa giờ sau mới dập tắt được."

Nhan Giác cũng cười: "Liya Phạm, cô có biết tôi rất hâm mộ cô không?"

"Hâm mộ cái gì?" Lời nói của Nhan Giác khiến Liya Phạm không hiểu, miệng cô ta mím chặt, mặt cảnh giác nhìn.

Nhan Giác đem hành lý để trên mặt đất, nhìn xung quanh nói: "Tôi cũng tính toán kỹ rồi, cả hai căn hộ của tôi và Nhiếp Văn Hiên khi mới mua là 50 vạn, cộng thêm tiền trang trí nội thất, dụng cụ vẽ tranh, ngọn lửa này phỏng đoán đã đốt rụi hơn hai trăm vạn."

Nói đến đây, Nhan Giác thả tay xuống, mặt thương hại nhìn Liya Phạm: "Cảm giác thỏa mãn của cô xem ra thấp thật, thế nào không để cho tôi hâm mộ." Ở thời điểm Liya Phạm còn chưa kịp phản ứng, Nhan Giác đã đi tới gần cô ta, mặt cô gần sát mặt Liya Phạm, cơ hồ có thể từ trong con ngươi của Liya Phạm nhìn được bản thân mình: "Đối lại là tôi, ai dám đụng đến tôi và bạn bè mình, không để người đó tang gia bại sản, mất hết danh dự, con mẹ nó, răng cũng chẳng còn."

Nhan Giác rõ ràng là đang cười híp mắt nói những lời này, nhưng Liya Phạm không thể nhìn thấy nét cười trên mặt cô. Kính mát nằm ở trong tay, "Phăng" một tiếng, Liya Phạm lúc này mới phản ứng được, cô ta lui

về phía sau một bước, ngắm mắt kính trong tay bị gãy làm đôi, sau mới ngẩng đầu: "Nhan Giác, không cần phải hù dọa tôi, trước đó nên lo cho Nhiếp Văn Hiên đi, khi nào Liya Phạm này còn sống, cái máy ảnh kia cũng đừng hòng lấy lại. . . . ."

Nhan Giác nghe Liya Phạm lao thao nửa ngày, ngáp một cái: "Tốt, tôi sẽ chờ xem. Chỉ là cô nên nhớ, trước khi đập gãy chân 'Ếch' thì đừng để chính mình trượt chân."

Liya Phạm còn chưa rõ lời nói ẩn ý kia, trên chân liền đau xót. Hành lý của Nhan Giác kéo lê qua chân cô ta, những bánh xe ròng rọc theo đó mà đi, chiếc tất trên chân cô ta cũng bị rách một đường. Khóe miệng Nhan Giác kéo dài đến tận mang tai, cô nghiêm túc nửa quỳ dưới đất nhẹ nói: Muốn uy hiếp người khác thì nên xem lại bản thân mình.

Hả giận trên người Liya Phạm xong, tâm tình Nhan Giác lại cực vui. Coi thường lời nói phía sau: "Cô không sợ 'thủ lĩnh Lâm' đúng không...." Cô khẽ huýt gió đi vào thang máy. Muốn cô sợ ư, sợ rằng chỉ có 'trong mộng'.....

Nhan Giác ngồi tắc xi đến khu nhà của Văn Cảnh, đứng dưới lâu thì điện thoại cũng chuẩn bị ngắt: "Biết việc này sẽ gây rắc rối cho anh, nhưng em không còn cách nào khác."

Tài xế dừng xe chờ Nhan Giác trả tiền, cô cầm tiền đang chờ đầu dây điện thoại bên kia trả lời chắc chắn, rốt cuộc bên kia truyền đến một tiếng thở dài, Nhan Giác cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô cúp điện thoại, cách ghế ngồi đưa tiền cho tài xế, sau đó cầm hành lý xuống.

Tòa nhà cao tầng che mất ánh sáng của buổi chiều tà, bóng tối bao phủ cả khu vực nơi đây, Nhan Giác lặng lẽ đứng nhìn những bông hoa được trồng trong khuôn viên, trong lòng thở dài: Vẫn là tránh không được phải tới làm phiền Văn Cảnh rồi.

Thang máy trực tiếp đưa cô đến tầng 6, Văn Cảnh đang ở trong bếp bận rộn, cảnh tượng khói lửa đi kèm với tiếng la thét của Văn Cảnh: "Lão

Trình, giúp em một tay tiếp đón Nhan Giác, thuận tiện đưa cô ấy vào xem phòng, còn nũa, anh mau mau thu xếp giày dép vào kệ, em mới vừa dọn dẹp xong!"

"Cô ấy thường như vậy sao?" Nhan Giác nháy mắt sang Trình Bắc Vọng, đối phương nhìn cô cười sảng khoái, lộ ra hàm răng trắng đều: "Em là bạn cùng phòng với bà xã anh ba năm rồi, còn không hiểu rõ tính cách của cô ấy sao?"

Càu nhàu, quẩn giáo, ép buộc, cùng người ta nói chuyện luôn mang theo khí thế đàn áp. . . . . Làm bạn cùng Văn Cảnh đã ba năm, đương nhiên Nhan Giác biết chứ. Cô đồng tình làm bộ vỗ vai Trình Bắc Vọng: "Em rất đồng cảm với anh!"

"Quen rồi, cũng hạnh phúc như ai thôi." Trình Bắc Vọng cao 1 mét 8, diện mạo thư sinh, anh ta nhận lấy hành lý trong tay Nhan Giác, khẽ mỉm cười: "Không phải em cũng giống như anh sao?"

"Chính vì như vậy, cho nên người cùng cảnh ngộ nên thông cảm nhau!" Nhan Giác lần này vỗ thật vào vai Trình Bắc Vọng.

"Hai người nói xấu gì tôi đây?" Không biết nghe được cái gì hay là thế nào, Văn Cảnh giơ muỗng cơm lên, từ phòng bếp đi vào phòng khách.

Nhan Giác che miệng cười vui: "Chúng tôi đang thương lượng phải sống chết thế nào mới có thể trị hết tật xấu của Trình phu nhân được đây."

"Thôi đi, vấn đề sống chết bị Arthur Schopenhauer* lý luận còn chưa đủ sao? Các người muốn thảo luận thì có thể thảo luận tiếp theo là nên bỏ trốn thế nào, cái này thực tế hơn." Văn Cảnh xì mũi coi thường.

*Arthur Schopenhauer: là một nhà triết học người Đức, lý thuyết siêu hình của ông chính là nền tảng cho các tác phẩm về đề tài tâm lý học, mỹ học, đạo đức học và chính trị học, Phật học.

Nhan Giác lại lắc đầu một cái: "No, no, no. Sống chết là vấn đề triết

học, bỏ trốn là vấn đề đạo đức, hoán vị quá nhanh, không chịu nổi."

"Cậu ít lấm mồm đi, nào, vào xem phòng của cậu đi, từ chiên cá xong rồi, chờ ăn cơm thôi." Văn Cảnh cầm cái muỗng chỉ trỏ, thì ra lúc cô không để ý, Trình Bắc Vọng đã xách hành lý của cô vào phòng.

Tivi trong phòng khách truyền bá tin tức, giọng nói của MC mềm mại và tinh tế, loáng thoảng bay vào phòng ăn. Văn Cảnh đang gấp thức ăn cho Trình Bắc Vọng và Nhan Giác, đột nhiên cô ném chiếc đũa, xông ra ngoài. Nhan Giác lúc đầu còn chưa rõ lý do, nhưng sau khi nghe Trình Bắc Vọng giải thích, cô lập tức hiểu ra.

『Hoa Cúc Nhỏ』 mở máy sớm, thời gian tuyên truyền trước đó vô vật, tựa như lời khen ngợi trong tivi đang truyền bá về nữ chính trong phim. Bởi vì tấm áp-phích nổi trội của Nhiếp Văn Hiên, ánh mắt truyền thông lại tập trung vào Liya Phạm, cô ta rất có khả năng trở thành tiêu điểm.

"Nghe nói cô Liya Phạm xuất thân chính quy bên ngành mỹ thuật, từng là nữ họa sĩ đường phố, tôi tin rằng sẽ tạo cảm giác mới mẻ cho người xem. . ." Trên TV nói như vậy.

"Chó má chính quy, chính là 'cái xe công cộng', người nào cũng có thể 'ngồi lên'." Văn Cảnh cứ như thế mà mắng.

*Ý của bạn Văn Cảnh tức là: loại đàn ông nào cũng có thể ăn nằm với Liya Phạm.

Nhan Giác buông đũa, định đem chuyện hôm nay nói với Văn Cảnh, cửa nhà đột nhiên mở ra. Người tiến vào là mẹ của Trình Bắc Vọng, một người đáng dấp lịch sự, tư tưởng lại vô cùng truyền thống.

Tư tưởng truyền thống đi tới thúc giục con trai, cho nên 5 phút sau Nhan Giác vẫn đang đứng ở dưới lầu, một lần nữa trải nghiệm cảm giác 'vô gia cư'.

Cô định tìm một chỗ ngồi, ngẫm lại lát nữa sẽ lên khuyên giải Văn

Cảnh, hoặc là dứt khoát ngồi ở dưới này mệt đêm, trước mặt cô đột nhiên có ánh đèn xe.

Ánh sáng chói lóa khiến Nhan Giác nheo mắt lại, lông mi khẽ nhíu, người nọ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, thản nhiên đi về phía cô. Trong nháy mắt, cảnh tượng Lệ Tranh đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, cô chợt nhớ tới một câu nói —— Hắn xuyên qua ngàn năm luân hồi, chỉ vì một người mà tới. Cứu Khổ Cứu Nạn, Đại Từ Đại Bi.

"Cô gái, chỉ một mình em thôi sao?" Lệ Tranh kéo tay Nhan Giác.

Ban đêm ở bờ sông của tòa nhà B không còn sự nhộp nhịp và hối hả như ban ngày, ánh sáng phía trên của tòa nhà như ánh sao băng xuyên qua dải Ngân Hà. Nhan Giác và Lệ Tranh sóng vai đứng cùng 20 người ở trong thang máy, không gian chật hẹp khiến cô có chút khẩn trương: "Lệ Tranh, em còn phải về chỗ Văn Cảnh, hành lý của em đều để bên đó."

Khi thang máy dừng lại ở con số 28, "Đing" một tiếng. Lệ Tranh bước ra, xoay người hướng Nhan Giác vươn tay: "Hành lý ngày mai anh kêu người tới lấy."

Thấy Nhan Giác đứng ở nơi đó bất động không nói, vẻ mặt Lệ Tranh cuối cùng từ yên lặng biến thành bất lực: "Đây là căn hộ của anh, em cứ yên tâm, tối nay anh sẽ không sống ở đây."

Nhan Giác trước giờ không phải là người đạo đức giả, Lệ Tranh nói mọi việc đều để anh lo, cô còn kiên trì cái gì, không thể làm gì khác hơn là nhấc chân đi vào.

Ngày ấy, Lệ Tranh đưa cô vào cửa liền xoay người đi, trước khi đóng cửa, anh đột nhiên đưa tay chặn lại, trầm mặc một hồi, anh nói: "Nhan Giác, anh có thể hôn em được không?"

Ngày ấy, tiễn Lệ Tranh đi, Nhan Giác đứng ở tầng hai mươi tám gần phía cửa sổ, mặc cho gió mùa hè mát rượi thổi vào.

Mặt cô vẫn còn nóng lên, không phải là do anh hôn quá nhiệt tình, chỉ là một nụ hôn nhẹ trên trán, sau đó anh nói: "Đừng lúc nào cũng tỏ vẻ mệt mỏi, người khác không biết lại nghĩ rằng nhà em thường có đàn ông lui tới. Chúc ngủ ngon."

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Tình Yêu Màu Nắng

【 Em hỏi vì sao anh yêu em? Trái đất xoay quanh mặt trời không than mệt mỏi, cũng giống như anh đối với em. 】

Ba ngày sau, Văn Cảnh và Nhan Giác hẹn nhau ở một tiệm bánh ngọt gần đường dành riêng cho người đi bộ.

Kỳ nghỉ hè đã gần hết, thời tiết đầu tháng tám, mặt trời ở Thành Đô tăng thêm nhiệt độ, ánh nắng gay gắt, những đóa hoa dại hai bên đường bị khô quén lại. Mấy chú ve sầu núp trong tán cây, phát ra tiếng kêu ong ong để gọi bạn tình.

Thời tiết oi bức đến độ ly nước trái cây của Văn Cảnh biến thành nhão nhẹt, cô không nhịn được mở miệng hỏi: "Nhan Giác, cậu thà gặp họa cũng không chịu ở nhờ nhà tôi mà lại đến nhà Lệ Tranh đúng không?"

Tròng mắt đen sâu thẳm của Văn Cảnh nhìn về phía Nhan Giác, trên mặt lộ rõ cơn thịnh nộ. Vẻ mặt Nhan Giác lạnh nhạt, tay sờ vào chiếc ống hút của ly nước ngọt, thong thả nói: "Tôi làm sao dám phá hú kế hoạch ôm cháu của mẹ chồng cậu đây, ngày đó trước khi ra khỏi cửa, không phải mẹ chồng cậu đã ra hạ sách rồi sao? Tôi nghĩ cậu và Trình BẮC VỌNG nên nỗ lực thôi."

Nhan Giác nhìn đăm chiêu vào cặp mắt của Văn Cảnh, ý vị sâu xa.

"Nghĩ cái đầu cậu! Tôi bắt Trình BẮC VỌNG ngủ ở phòng khách ba ngày nay rồi. . . ." Bả vai Văn Cảnh run lên, khí thế đột nhiên giảm xuống: "Lão ấy chịu đựng sắp bệnh rồi. Cho nên, Nhan Giác, cậu nhất định phải trở về nhà tôi, nếu tôi kiên trì không cho lão ấy ngủ cùng nữa, thật mất mặt."

"Mặt mũi của cậu không đáng giá, tôi có đến ở nhà cậu hay không căn bản không quan trọng. Lệ Tranh không ở cùng tôi, đây chẳng qua chỉ là

căn hộ của anh ta. Cho nên, cậu cứ yên tâm mà thực hiện ‘trọng trách’ mẹ chồng giao đi.”

“. . . . .” Văn Cảnh trầm mặc một lát, chợt quẳng ly sữa xuống đống dây: “Không nói sớm, lão Trình sáng sớm nay cổ họng bị đau, nói không ra hơi rồi, tớ đi tới công ty thăm lão ta một chút!”

Dối trá, thấy ‘sắc’ quên bạn, gì mà trái tim luôn hướng về mình cơ chứ. . . . . Những từ này không thể mô tả được cảm xúc bây giờ của Nhan Giác. Cô một hơi đem ly coca uống sạch, lại còn gọi thêm một ly.

Uống đến ngụm thứ hai thì điện thoại di động của Nhan Giác vang lên, cô đảo đảo mắt, lập tức ngồi ngay ngắn lại — là Lê Tranh. Hắng giọng một cái, cầm điện thoại lên, alô một tiếng. Nhan Giác cũng không biết tại sao, tại sao cô thường mất bình tĩnh trước anh như vậy, khoảng khắc khi cô chuyển vào căn hộ của anh, những điều trước kia giữa cô và anh trở nên vô nghĩa.

Người ở đầu dây điện thoại bên kia mặc dù không nhìn thấy biểu cảm của Nhan Giác, nhưng dường như anh ta cười khẽ: “Nhan Giác, bạn trai của em có phải cọp dữ đâu, đáng sợ vậy sao?”

Nhan Giác thở dài, trong lòng cảm thán con cọp ngược lại còn không đáng sợ bằng anh. ‘Bạn trai của em’ nghe xa lạ quá, xa lạ đến mức khi nghe được lại tưởng là ký ức chôn vùi kia sớm bị khai quật trở lại. Cô đem ly nước ngọt trên bàn lúc lắc: “Em không có sợ, trừ Văn Cảnh và ‘yêu nghiệt’, lần đầu tiên có người gọi em thân mật như thế, nhất thời em không quen.”

Thật sự cô chưa thể quen, vào ở căn hộ của Lê Tranh đã ba ngày, ngày nào anh cũng điện thoại cho cô, sáng tám giờ sáu vai ‘đồng hồ báo thức’ gọi cô dậy, nửa giờ sau thăm hỏi bữa ăn sáng, giờ ngủ trưa trôi qua ‘lại tiếp tục nói chuyện phiếm’ . . . . . Lê Tranh luôn chờ cho cô một không gian riêng, không phải lúc nào cũng xộc vào thế giới của cô.

Nước ngọt thêm đá uống nhiều quá, nhiệt độ 35°C khiến Nhan Giác rùng

mình, cô xoa xoa cánh tay hỏi: "Có chuyện gì ạ?"

"Em đang ở đâu?"

"Tiệm bánh ngọt gần đường dành riêng cho người đi bộ, sao vậy?" Lê Tranh ít khi nói chuyện khó hiểu, Nhan Giác có chút hoş đollo.

"Xem như khá gần. . . . ."

Lê Tranh lầm bầm lầu bầu khiến Nhan Giác có chút mơ hồ: "Anh nói cái gì? Alô, Lê Tranh."

"Nhan Giác, giúp anh một chuyện, được không?"

Anh lúc nào cũng hòa hoãn nhẹ nhàng nói chuyện với cô, để cô muốn cự tuyệt cũng không thể tìm được lý do. "Là chuyện gì vậy?"

Lê Tranh đứng ở ngoài cửa lớn của tập đoàn Hằng Long đợi Nhan Giác, Nhan Giác đi theo anh vào cửa, mới phát hiện Chris cũng ở đây. Có lẽ là nghe được tiếng bước chân, Chris ngẩng đầu lên, chỉ vào một chiếc dây chuyền ngọc bích: "Lệ tổng, sinh nhật của phu nhân, cái này có vẻ hợp nhất. . . . ."

Lời nói một nửa, Chris nhìn thấy Lê Tranh đang đứng bên cạnh Nhan Giác, tiếng nói của cô ta lập tức dừng lại. Nhìn Lê Tranh nắm tay Nhan Giác, ngập ngừng một lúc, Chris mới ra sức chào hỏi: "Nhan tiểu thư."

Nhân viên của cửa hàng Phù Dung nhìn thấy bộ quần áo giá trị trên người Lê Tranh thì lập tức nhiệt tình: "Tiên sinh, thẩm mỹ của cô ấy không tệ, đây chính là kiểu mới nhất trong năm nay của cửa hàng chúng tôi, ngọc quý có thể chữa bệnh, mặt hàng cao cấp, ngài xem màu sắc của nó thử đi, rất trong suốt. . . . ."

Người bán hàng bla bla suốt buổi, Chris nhìn Lê Tranh quyết định. Nhưng cô ta lại không ngờ tới, cuối cùng Lê Tranh chỉ nói: "Nhan Giác, em cảm thấy thế nào?"

Nhan Giác không ngờ Lê Tranh lại nhờ mình chọn quà sinh nhật, có nhân vật ‘băng giá’ Chris ở đây, Nhan Giác có chút không vui. Đang đứng nhảm chán, lại tình tình nghe được vấn đề của anh, cô nhún nhún vai: "Cũng được đó ạ."

Nhin thấy bộ dạng khen ngợi thiếu sức sống của Nhan Giác, nhân viên bán hàng hơi mất bình tĩnh: "Tiểu thư, đây thật sự là loại ngọc quý thượng hạng, rất khó kiếm được, hơn nữa giá tiền cũng rất hợp lý."

Lời của người bán hàng khiến Nhan Giác trực tiếp huơ tay, cắt ngang nói: "Tôi không biết gì về ngọc bích, nhưng cũng nghe nói qua ‘vàng có giá nhưng ngọc bích vô giá’, trừ phi hàng hoá được trộn lẫn, nếu không ‘giá cả hợp lý’ thật sự đang lừa gạt người ta. Hơn nữa ngọc thủy cũng không phải là hàng cao cấp nhất, nếu so sánh với băng ngọc vẫn còn thua xa. Cửa hàng Phù Dung đã có tiếng ở thị trường đá quý hơn 56 năm rồi, chẳng lẽ bây giờ còn muốn lừa đảo khách hàng?"

Nhan Giác không phải là người tùy tiện hà khắc với người khác, nhưng đối với cái miệng bếp xếp kia, cô cực kỳ không ưa. Góc độ cửa quầy hàng này đã làm kinh động đến quản lý, anh ta bước tới mấy bước, lên tiếng hỏi thăm: "Vâng, xin chào, xin hỏi tiểu thư đang gấp vấn đề gì với nhân viên phục vụ của cửa hàng chúng tôi?"

Hỏi xong, quản lý lại chuyển tầm nhìn sang nữ nhân viên bán hàng, nhỏ giọng nói: "Chủ tịch sắp tới nơi này để thị sát, cô lại làm gì sai lầm đúng không."

Anh ta vừa dứt lời, cửa chính bên kia của Hằng Long có một đám người đi vào. Mới vừa ‘giận dữ’, ánh mắt của Nhan Giác lại nhìn ra cửa, hướng quản lý khoát khoát tay: "Thôi, không có gì đâu."

"Lê Tranh, anh cứ ở đây xem tiếp, em phải vào toalet một lát." Nhanh chóng rời đi, có chết cô cũng không dám thừa nhận là mình đang trốn một người.

Nhan Giác đi vào thang máy đến tầng hai, hướng góc toilet đi tới, chạm mặt đụng phải một ‘người’.

Trong trí nhớ của Nhan Giác, mỗi lần cô nhìn thấy Đinh Chiêu Đông sẽ tránh không được hai chữ phiền toái, lần này ngược lại cùng hai lần trước không giống nhau, Đinh đại thiếu gia lại gặp rắc rối.

Người nào có thể tưởng tượng ‘mặt người dạ thú’ như Đinh Chiêu Đông lại bị một cô gái ăn mặc lịch sự giằng co với nhau? Nếu như không phải là tận mắt chứng kiến, Nhan Giác nhất định không tin.

"Anh đã nói anh yêu em, giờ anh phải có trách nhiệm với em chứ. . . ." Cô gái nũng nịu dắt ống tay áo Đinh Chiêu Đông, nhất quyết không buông ra.

Đinh Chiêu Đông mặt mày hết sức đau khổ giải bày: "Đâu phải em không biết anh yêu rất nhiều, nếu ai cũng muốn phụ trách, anh phụ trách thế nào đây? Lại nói, em tình anh nguyên."

Nhan Giác đã hiểu vì sao cô lại không thể nào có ‘hảo cảm’ với Đinh Chiêu Đông, trước đó ngàn lần dụ dỗ, sau lại đổ tội do ‘nhu cầu’, đây là điều Nhan Giác khinh bỉ nhất.

Rửa tay xong, cô tính xoay người rời đi.

Nhưng chuyện cũng không dừng tại đó, Đinh Chiêu Đông không biết từ lúc nào đã nhìn thấy Nhan Giác, giống như xem cô là vị cứu tinh, hướng về ‘cô gái kia’ hô một tiếng: "Thật ra thì, anh đã trót yêu một người!"

"Là ai?"

"Cô ấy!"

Ngày ấy, Nhan Giác không hiểu rõ tình huống, cô bị Đinh Chiêu Đông ‘lăng mạ’ trên người, nói rằng gia đình cô kham khổ, được anh ta nuôi dưỡng, còn có điểm quan trọng nhất. . . .

"Chúng tôi yêu nhau!" Hai mắt anh ta thâm tình cuối cùng cũng phá vỡ kiên trì của cô gái kia, Nhan Giác đưa mắt nhìn cô gái kia lảo đảo rời đi. Cho nên mới nói, tình yêu có lúc không đáng tin, đối diện với người đàn ông tình cảm, phụ nữ sẽ dễ dàng xúc động, càng xúc động lại càng vướng vào ái tình của anh ta, cho đến cuối cùng, một bên vui vẻ, một bên đau lòng.

Nhan Giác nhìn người đang để cánh tay trên vai mình thật lâu, sau đó hỏi: "Sáng nay anh đã tắm chưa?"

Đinh Chiêu Đông đang cười vui vẻ, bị câu hỏi này đột nhiên trầm xuống: "Hôm qua, tối hôm qua tắm rồi, thế nào?"

"Vậy bây giờ anh có thể đi tắm rồi đó, sạch sẽ thì hãy xuống lâu tìm tôi với Lệ Tranh." Nhan Giác cười híp mắt làm một cử chỉ trêu ngươi, ngay sau đó ung dung rời đi.

Đi thang cuốn xuống lâu một, âm thanh "Khoan đã, chị đâu" của Đinh Chiêu Đông vẫn còn lingers quanh tai. Cửa hàng Phù Dung đang bị người nào đó đi thị sát, Nhan Giác ngoài ý muốn cũng không thấy Chris đâu.

"Chris đâu rồi à?" Nhan Giác đi tới nhìn vào khói thủy tinh trong tủ trưng bày, hỏi Lệ Tranh. Anh chỉ chỉ vào chiếc vòng có hình Phượng Huyết, hỏi ý kiến cô: "Cô ấy về công ty có việc. Cái này thì như thế nào, người trong nghề?"

"Sao lại gọi em là người trong nghề?" Từ nhỏ đúng là cô đã tiếp xúc với những thứ này, mưa dầm thấm đất nén sờm khắc vào trong xương, Nhan Giác bị Lệ Tranh nói thì hơi chột dạ, không dám nói mình chuyên nghiệp: "Em thấy rất đẹp."

"Thế, em thích không? Vậy thì cái này."

Lệ Tranh hướng nhân viên bán hàng ngoắc ngoắc, ý bảo viết hoá đơn, Nhan Giác nhìn chằm chằm quầy hoa tai bạch ngọc mà Chris vừa chọn,

cùng Lệ Tranh nói: "Chắc là Chris rất ghét em."

Giác quan của phụ nữ tuyệt đối không sai, có thể trước tiên dò xét người chung quanh đối với mình, tựa như lần đầu tiên Nhan Giác nhìn thấy Chris, trong mắt cô ta hiện rõ khinh thường và tình địch.

"Phụ nữ không phải lúc nào cũng bài xích nhau sao? Huống chi. . . . ."

"Huống chi, em còn bắt cóc thần tượng của cô ta, Lệ tổng." Nhan Giác trực tiếp bồ sung. Lệ Tranh đối với ý tứ của Nhan Giác không hề ngạc nhiên, anh nhận lấy tấm thẻ từ tay nhân viên bán hàng, ôn hòa nói: "Anh chỉ không muốn tình cảm trong tương lai của hai chúng ta bị hiểu lầm bởi Chris. Cô ấy là một cô gái thông minh, anh nghĩ cô ấy sẽ hiểu."

Lời lẽ thừa nhận của anh khiến trái tim cô xù xuống, cho tới bây giờ cô vẫn còn nhớ rất rõ, bất luận là khi đó cô có biểu hiện vui mừng hay mất hứng, Hoắc Đông Xuyên vẫn lạnh lùng nói: "Anh và Quý Vũ chỉ là bạn bè bình thường".

Cùng là đối tượng theo đuổi, nhưng hành động của Lệ Tranh lúc nào cũng khiến cho cô xúc động, Nhan Giác hít hà mũi: "Làm sao anh lại để ý tới em như vậy?"

Nhan Giác thua Lệ Tranh đến những 10 cm, anh xoa xoa đầu cô, chỉ nói: "Điều này anh cũng không thể trả lời, hoặc là em có thể hỏi thử Trái Đất, tại sao mỗi ngày nó đều xoay quanh mặt trời tới 24 giờ, vì sao lại không biết mệt?"

Tựa như sông Seine lẳng lặng chỉ thuộc về thành phố Paris, câu trả lời này không phải đáp án, nhưng lại là câu trả tốt nhất.

Nhan Giác không biết nên nói thế nào, thang máy cách bọn họ không xa đột nhiên truyền đến tiếng Ồn ào. Cô không rõ lắm chuyện gì đang xảy ra, người nọ ăn mặc sang trọng bị té xuống mặt đất ở cầu thang cuốn. Bộ dạng này rất quen thuộc, bởi vì 10 phút trước cô bị anh ta dùng cánh tay gác qua bả vai.

Lệ Tranh ngược lại so với Nhan Giác phản ứng nhanh hơn, anh đem chiếc hộp chứa vòng tay Phượng Huyết giao cho cô: "Hình như là Đinh Chiêu Đông, anh qua xem một chút."

Nhan Giác rất muốn nói, anh đứng nhìn, đó chính là Đinh Chiêu Đông.

Ngày ấy, Nhan Giác cùng Lê Tranh đưa Đinh Chiêu Đông đến bệnh viện, cô ngoài ý muốn biết được Đinh Chiêu Đông căn bản không phải bệnh nặng.

"Cho nên lần trước ở Giang Nam anh ta mới nhập viện?" Trong phòng bệnh Đinh Chiêu Đông kêu gào rối rít, ngoài phòng bệnh Nhan Giác giật mình hỏi lại: "Viêm ruột thừa tái phát? Cắt ruột thừa không phải tốt hơn sao?"

"Ừ." Lê Tranh gật đầu đồng thời tiếng kêu thảm thiết trong phòng bệnh vang lên, anh cau mày mang cô theo vào, bác sĩ cầm lấy tờ đơn giải phẫu trong tay: "Buổi chiều giải phẫu."

Người ôm bụng ở trên giường đau đớn kháng nghị: "Lê Tranh, cậu dám! Cậu mà quyết định hộ tôi thì tôi không thể kiềm tiễn được nữa!"

"Yên tâm, bác sĩ đã nói rõ là không sao!" Lê Tranh nói thản nhiên, cầm bút máy nghiêm túc ký tên.

Nhan Giác đi tới trước giường bệnh, nhìn đĩnh đầu chảy đầy mồ hôi của Đinh Chiêu Đông cảm thán, "Haiz, thật mong anh có sao, trừ hại cho dân."

"Cô!" Đinh Chiêu Đông cứ 'cô' 'cô' nửa ngày lại không biết phải nói gì, anh đúng là sợ Nhan Giác đem chuyện của mình nói với Lê Tranh.

Ký xong, Lê Tranh mắt nhìn Nhan Giác đang trợn mắt cùng Đinh Chiêu Đông: "Hợp đồng hiện tại của công ty cậu nên tạm dừng lại, phẫu thuật xong nghỉ ngơi cho tốt."

Thấy vẻ mặt ‘còn chưa muốn phẫu thuật’ của Đinh Chiêu Đông, Lệ Tranh bỗng sung: “Cuối tuần này chú sẽ trở lại.”

Ba giờ chiều, Đinh Chiêu Đông được đưa vào phòng phẫu thuật, Nhan Giác và Lệ Tranh ngồi ở ngoài, cô nhìn Lệ Tranh không hiểu: “Đinh Chiêu Đông tại sao lại sợ ‘người kia’ như vậy?”

“Bởi vì cậu ấy từng bảo với anh, ông ấy chính là cha của cậu ấy. Chú ấy không thích Chiêu Đông buôn bán.”

Nhan Giác vẫn không hiểu: “Nhưng mà, anh ta lớn vậy rồi, sao còn sợ mổ ruột thừa?.”

Lệ Tranh lắc đầu: “Là viêm ruột thừa mãn tính, lần đầu tiên phát tác ở quê nhà, bà nội của cậu ta bảo, viêm ruột thừa tượng trưng cho ‘việc làm giàu’. Cho nên, đau đến cỡ nào cậu ta cũng không chịu cắt.”

Nhan Giác nén cười, cô không ngờ thời phong kiến mê tín lại xảy ra ở trên người Đinh Chiêu Đông.

Đinh Chiêu Đông phẫu thuật mất một canh giờ, Lệ Tranh giúp anh ta chuẩn bị xong tất cả mới đưa Nhan Giác về nhà, trời lúc này đã là sáu giờ tối. Mặt trời ở cuối đường chân trời, lưu lại ánh sáng đỏ rực cuối cùng thì cũng là lúc Nhan Giác xuống xe, cô chuẩn bị chào tạm biệt, lại nghe được bụng Lệ Tranh phát ra tiếng ‘Ọc Ọc’.

Nhan Giác mỉm cười: “Em cũng đòi bụng, nếu không ngại tay nghề của em kém, anh có muốn lên nhà ăn một tô mì hay không?”

Đề nghị của cô, Lệ Tranh tự nhiên tiếp nhận.

Nói là một tô mì, Nhan Giác lại làm rất công phu, trước cắt thật mỏng thịt bò, tiếp đó là hai quả trứng chiên, lúc để nồi xuống thì mì cũng đã chín, vớt những sợi mì vào tô thủy tinh, bỏ nguyên liệu cùng với mấy miếng rau thơm, Nhan Giác hài lòng nhìn.

Cô bưng mì ra khỏi phòng bếp, Lê Tranh lại trùng hợp nghe được tin tức về Liya Phạm Ở trên tivi. Từ trong tay Nhan Giác nhận lấy, Lê Tranh bày ra bàn cơm hỏi: "Là cô ta đốt căn hộ của em và Nhiếp Văn Hiên?"

"Vâng." Đói bụng dẫn đến đau óc choáng váng, Nhan Giác cũng không nhiều lời, còn chưa ngồi xuống cô đã trực tiếp gấp miếng thịt bò vào miệng, nhai nhai rồi nói: "Chuyện kia tự em có cách giải quyết, anh đừng nhúng tay vào."

Ngẩng đầu lên, cô chống lại ánh mắt ấm áp cưng chiều của anh, lúc này mới phản ứng được tình hình ăn uống của mình bây giờ, nuốt thịt bò xuống, cô làm bộ như không quan tâm: "Em vốn là không có tài nấu ăn, anh bây giờ hối hận cũng còn kịp."

Lê Tranh cười cười không lên tiếng, vùi đầu bắt đầu ăn mì.

Ngày ấy, mùi thơm của rau cùng với những phiến thịt bò lan tỏa khắp phòng khách, Lê Tranh và Nhan Giác chỉ yên lặng thưởng thức, nếu như không phải là Nhan Giác thỉnh thoảng ngẩng đầu len lén nhìn anh, bữa cơm này căn bản như trước kia không khác gì nhau. Nhưng chỉ là ánh nhìn tình cảm, dịu dàng thăm thiết.

Cơm nước xong, thời gian là bảy giờ tối, bản tin thời sự kết thúc cứ theo lẽ thường vang lên. Nhan Giác rửa hết chén dĩa, đi ra ngoài tính thúc giục Lê Tranh về nhà. Nhưng đường như anh không có ý rời đi, cô lại không biết mở miệng thế nào. Cứ như vậy, hai người ngồi ở trước tivi xem xong bộ phim truyền hình đến tám giờ.

Lê Tranh nhìn về phía cửa sổ, màu đen như mực. Nhan Giác kéo kéo vật áo của anh, bất lực nói: "Trời không còn sớm nữa, anh nên về nhà thôi, muộn quá lái xe sẽ không an toàn."

"Tin tức khí tượng bảo rằng hôm nay có mưa to . . ." Một câu không đầu không đuôi nói với Nhan Giác, đang lúc này, ngoài cửa sổ sấm sét nổi lên, ngay sau đó tiếng sấm ầm ầm theo sát phía sau, mưa to tầm tã.

Lệ Tranh quay đầu, mỉm cười với cô: "Nhan Giác, em có thể cho anh qua đêm nay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chúc Mừng Sinh Nhật

【 Anh cố thức đến khuya chỉ vì nói lời chúc mừng sinh nhật. Không liên quan đến tình bạn, đây rõ ràng là yêu】

Nhan Giác lật người, mắt lướt qua đèn ngủ ở phía đầu giường, cây kim đồng hồ báo hiệu chỉ hai phút nữa thì tới 0 giờ, nói một cách khác, cô ở trên giường lăn qua lộn lại mất gần 3 tiếng.

Bên ngoài mưa rơi nhỏ dần, Nhan Giác lại lật người toan tính đứng lên uống nước, đêm nay bởi vì người đàn ông sát vách kia mà cô không dám ra ngoài.

Chăn còn chưa vén lên, cửa phòng cô chợt bị mở ra, trong phòng đen như mực, Nhan Giác nắm góc chăn, không dám cử động hí mắt nhìn người nọ đi vào, đi tới gần cô thì anh đặt một vật cạnh gối.

Vòng tay Phượng Huyết cùng với hơi thở trầm lắng, Nhan Giác nghe Lê Tranh nhẹ nhàng nói: "Nhan Giác, sinh nhật vui vẻ."

Trái tim cô đập mạnh, nhắm mắt suy tư, hôm nay là ngày mùng 2 tháng 8, sinh nhật của cô là 16 tháng 1, lẽ nào hôm nay lại sinh nhật của cô. . . . .

"Hôm nay mới là ngày sinh của em, là khi đăng ký hộ khẩu cảnh sát đã bắt cần ghi nhầm. Nhan Giác, em nghĩ rằng mình có thể tiếp tục giả vờ ngủ sao, anh không cho rằng bánh kem ở ngoài kia sẽ không chảy."

Lê Tranh mang theo nụ cười khẽ, ngọn đèn đầu giường chợt phát sáng, sắc màu tươi sáng thu về bộ mặt ngạc nhiên của cô, tinh táo nửa ngày cô mới mở miệng: làm sao anh biết?

Nhan Giác năm nay hai mươi bảy tuổi, từ nhỏ đến lớn, cô ước chừng chỉ tổ chức có vài lần sinh nhật. Cô cùng người nhà trải qua buổi tối đầm

Ấm, cùng bạn bè đãi tiệc vui vẻ, cắn bản là quá chén say sưa. Nhưng cô chưa bao giờ thử mặc đồ ngủ, nửa đêm ngồi ở phòng ăn nghe một bài hát 『Chúc mừng sinh nhật』, thổi tắt cây nến.

"Lệ Tranh, cảm ơn anh." Cảm ơn anh đã dụng tâm đến nhà em, cảm ơn anh đã đem lời hứa của cha em tổ chức sinh nhật vào nửa đêm, cảm ơn anh đã cùng em ngắm trăng ở tuổi này.

Hương thơm của rượu xen lẫn màu xanh u sầu, hòa với giai điệu âm nhạc, Nhan Giác không nhớ rõ cô và Lệ Tranh quấn nhau khi nào, thời gian trước anh còn không đáng một đồng trong tâm trí cô, không đúng, là cô thật sự động lòng với anh, muốn ở cùng anh một chỗ, ngay bây giờ.

"Lệ Tranh, anh có mưu đồ trước đúng không?" Ánh sáng vàng nhạt xuyên qua chiếc vòng tay ngọc bích tỏa sáng lên người Nhan Giác, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông ở phía trên, ánh nến, rượu cồn: "Anh tuyệt đối là có tính toán trước."

"Không như em nghĩ." Mặt anh hơi đỏ, miệng âm ầm nửa ngày mới nói ra bốn chữ. Nhan Giác mỉm cười, cô vẫn nghĩ anh là người thông minh, tỉ mỉ chu đáo, tổng kết suy tính đến việc cô không ngờ tới. Anh đúng là một người đàn ông quyết đoán, tình huống khẩn cấp như vậy mà lại không nhanh không chậm trả lời khôn khéo, cô chưa từng nghĩ anh lại xấu hổ thế này.

Không nói một lời, Nhan Giác ôm cổ Lệ Tranh xuống gần khói miệng của mình.

Đèn tắt, trong bóng tối, hai người quần nhau giống như dã thú, trừ dục vọng bên ngoài, chỉ còn lại tiếp xúc va chạm, cắn xé bản năng. Cô bị anh hôn đến nỗi áo ngủ bị vén cao hơn phân nửa mặt. Đây là chiếc áo ngủ tǎm cô mua ở cửa hàng, đơn giản mát mẻ không nghĩ tới lại quyến rũ người nào đó. Lệ Tranh cách vải vóc cắn cắn lên môi Nhan Giác, miệng cô đau xót, không chịu yếu thế trực tiếp lấy chân mình quấn hông anh, còn bất chợt giãy dụa ở thắt lưng anh. Hai con người điên cuồng kẹp chặt nhau, quần áo tán loạn trên mặt đất, ánh trăng mờ nhạt ngoài cửa sổ

chiếu xuống gương mặt chảy đầy mồ hôi của Lệ Tranh, tay anh ôm dưới nách cô luôn đến vai, cúi người, ôm sát, chuẩn bị thảng thốt.

Xúc cảm ướt át cọ xát bên ngoài khiến cho Nhan Giác run rẩy, cô hôn vào cái trán anh, đang không biết nên làm thế nào nghênh hợp thì một âm thanh bỗng vang lên, chuyện xảy ra đột ngột đến độ Lệ Tranh phải dừng động tác.

Nhan Giác cắn môi nín cười, nhỏ giọng ghé sát lỗ tai Lệ Tranh nói: "Không phải anh bất lực chứ?"

Bị hỏi bất ngờ, con người kia ấp úng nửa ngày, nhìn thân thể phía dưới áp chế: "Tự em kiểm tra đi."

Nhiệt tình của anh ủn ủn kéo đến, vừa mới chuẩn bị áp xuống, vẫn như cũ không chịu được âm thanh điện thoại làm phiền người khác. Tiếng chuông lần thứ ba vang lên thì anh rốt cuộc cũng buông tha cô.

"Chắc không phải là điện thoại quấy rầy, em mau nhận đi, nhất định là có việc gấp, nếu không tại sao lại muộn thế này." Anh thở dài nhìn người đang nằm bên dưới, cô nằm ngửa trên giường, dáng vẻ mời gọi. Phải một lúc sau thì cô mới thoát được anh, cảm giác anh vẫn chưa thể hạ hỏa dục vọng, cô trọn mắt nhìn anh một cái, đưa tay cầm điện thoại, trên màn ảnh lúc sáng lúc tối chính là cái tên kia.

"Liya Phạm, chúng ta chưa thân đến mức phải điện thoại vào giờ này, đừng nói với tôi cô muốn cãi nhau?" Nhan Giác kéo cái mền qua che kín thân thể, mặc dù không cùng Liya Phạm mặt đối mặt, nhưng cảm giác ít đi trang phục trên người sẽ khiến cho cô mất đi khí thế.

Đem cái mền bọc quanh người, ngồi xếp bằng trên giường, Nhan Giác lại không ngờ tính tình Liya Phạm còn điện hơn cô, trong ống nghe phát ra những âm thanh vô cùng lớn. Mặc dù điện thoại di động bị cô giơ ra xa, cô vẫn nghe rõ tiếng cô ta mắng chửi.

"Nhan Giác, cô giỏi lắm, ngay cả Lâm tiên sinh mà cô còn được anh ta đỡ

đầu, không phải là cô đã từng lên giường với anh ta chứ? Không cho tôi động vào Nhiếp Văn Hiên sao? Nói cho cô biết, cô và những người phụ nữ khác cùng một loại người, đều là tiễn nhân! Con đĩ!"

Nhan Giác cảm thấy tức cười, lắc đầu một cái: "Liya Phạm, đừng so sánh tôi với loại như cô, trèo cao không nổi."

"Cô. . . . . Nhan Giác, cô. . . . ." Âm thanh của Liya Phạm trực tiếp kết thúc sau khi Nhan Giác nhấn phím kết thúc, nắm điện thoại không một tiếng động trong tay, cô cười nhìn Lê Tranh: "Tâm trạng của em bây giờ rất tốt, chúng ta tiếp tục thôi!"

Lê Tranh tiến tới gần Nhan Giác, tay anh ngăn lại động tác của cô, bọc cái mền quanh người cô, chỉ để lộ ra hai con mắt: "Hôm nay tâm tình tốt, không cần thiết nữa!"

Nhan Giác chính là một người như vậy, làm việc hoàn toàn theo tâm ý mình, tựa như hiện tại, cô muốn tặng cho anh món quà đặc biệt ở lứa tuổi này.

Một cơn mưa to bao phủ thành phố thay đổi hoàn toàn, sáng sớm ngày thứ hai, Nhan Giác lại bị những người trong khu quấy nhiễu giắc mộng. Nhớ tới cái tin nhắn kia, Nhan Giác vò vò đầu, cầm lấy điện thoại, sau vài giây khởi động màn hình, màn hình rỗng tuếch. Suy nghĩ một chút, người nọ từ trước đến giờ so với mình đều dậy sớm.

Tắm rửa mặc quần áo đánh răng chải chuốt xong, Nhan Giác đi vào phòng khách, lúc phát hiện thì bánh ngọt và cây nến tối qua không thấy nữa. Hai cái đĩa song song bày trên bàn, bên cạnh còn có ly sữa, hơi nóng bốc lên lượn lờ ở trên ly thủy tinh, cảm tương ấm áp. Nhan Giác đi tới, cầm tờ giấy kẹp ở đáy ly.

Chữ viết của anh cô từng thấy qua, bút phát căng chùng vừa phải, Nhan Giác cười. Lê Tranh chỉ viết cho cô ba chữ: Chào buổi sáng.

Thật ra thì cô luôn cảm thấy ba chữ 'anh yêu em' có ý nghĩ khắc sâu

trong lòng, mỗi một cắp tình nhân đều có thể nói một trăm lần một ngày, một ngàn lần ‘anh yêu em’ chỉ cần bọn họ nguyện ý. Nhưng sau đó thì sao, tình yêu không còn, người cũng phân ly.

Nhan Giác là người tôn trọng quyền tự do tín ngưỡng, thế nên khi ánh mặt trời chiếu vào phòng buổi sáng, ăn trứng chiên, dùng bánh bao nướng, hoặc là uống sữa tươi do Lê Tranh làm, những thứ này đều khiến cô cảm thấy lâng mạn.

Dùng xong điểm tâm, sắp xếp đồ đạc, ra đến cửa bắt xe đến ‘U’ thì đã mười giờ sáng, Quán ‘U’ vừa mới mở cửa không lâu, xuyên qua cửa kính Nhan Giác nhìn thấy lác đác vài người ở trong.

‘U’ là một quán cà phê được trang trí theo kiểu Pháp, Nhan Giác vào cửa nhìn xung quanh, người cô hẹn vẫn chưa tới. Cô chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, gọi ly cà phê chờ đợi. Mùi cà phê có hương vị trái cây phảng phất trước mặt, còn chưa kịp uống thì Nhan Giác đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc. Để ly xuống, cô xoay người lại, một tay tựa lưng ghế, tay kia hướng phía cửa sổ kêu: "Liya Phạm, thật khéo."

Từ cuộc điện thoại tối qua của Liya Phạm, Nhan Giác mơ hồ hiểu được ‘họ Lâm’ kia đã dừng truy đuổi Nhiếp Văn Hiên. Trái tim kiêu ngạo của Liya Phạm đã vô tình mách bảo cho Nhan Giác, bạn gái trước kia của anh ta vì chuyện này mà tìm đến anh ta, vì vậy anh ta mới chủ động dừng tay.

Bởi vì một người phụ nữ trong quá khứ mà dừng tay, Liya Phạm không cam lòng, nửa đêm không ngại làm phiền Nhan Giác. Nghe có người gọi tên, Liya Phạm xoay đầu gõ kính râm xuống: "À, xem ra tôi không tìm nhầm chỗ."

Nói xong, cô ta trực tiếp đi tới bàn Nhan Giác: "Cô cũng giỏi thật, có thể tìm được người ra tay giúp đỡ, tôi cũng muốn xem rõ cuộc con ‘hồ ly tinh’ đã quyến rũ được Lâm tiên sinh là ai!"

Giọng nói của Liya Phạm rất to, chỉ mấy câu thôi đã khiến mấy người ngồi trong quán chú ý, phát hiện được điểm này, cô ta vội vã đeo kính lên.

Nhan Giác cảm thấy buồn cười, nhân vật của công chúng như Liya Phạm thậm chí có phần láo xược, cô duỗi thẳng cái ly trước mặt, đi tới trước mặt Liya Phạm, mỉm cười với người phụ nữ sau lưng cô ta: "Còn tưởng chỉ không tới, em biết làm thế nào?"

Tối hôm qua Bộc Ngọc xử lý công việc đến tận ba giờ sáng, lúc định ngã đầu lên giường thì phát hiện tin nhắn của Nhan Giác. Nhưng Bộc Ngọc chính là người như vậy, bất luận là ngày hôm trước ngủ trễ, ngày hôm sau đồng hồ sinh vật vẫn phát tác, thần thái như cũ sáng láng. Cô vô tình nghe được lời nói của Liya Phạm, cầm xách tay để vào chỗ ngồi đối diện Nhan Giác, sau đó đi theo ngồi xuống. "À, Phạm tiểu thư đúng không, tôi chính là con 'hồ ly tinh' mà cô vừa nói, thế nào, có gì chỉ giáo?"

Bộc Ngọc chính là luật sư cao cấp ở thành phố này, bất luận là nói chuyện với ai đôi mắt cô cũng rất sắc bén, nhìn thẳng vào mắt Liya Phạm đang có phần khẩn trương.

Liya Phạm nhìn người phụ nữ tóc ngắn đối diện, điện mạo cũng không quá xuất chúng, sợ hãi giảm bớt một phần: "Tôi cứ nghĩ trên đời này có 'hồ ly tinh', căn bản chỉ là người đẹp hết thời, có phải đầu óc của Lâm tiên sinh mụ mị rồi không?"

"Lâm Uyên đầu óc cóa mụ mị hay không thì cô đi hỏi anh ta, nhưng chắc chắn là anh ta bị xe đụng đầu, ngu đến nỗi chọn mặt hàng rẻ mạt như cô, ngôi sao hạng ba, không phải sao?"

Nhan Giác nhìn người chị em của mình cãi nhau với Liya Phạm, tinh thần háng hái đang dâng cao, thình lình bị Liya Phạm cướp ly cà phê trước mặt, phút chốc thấy cô ta hất cà phê về phía Bộc Ngọc.

Chất lỏng màu nâu dọc theo đỉnh đầu Bộc Ngọc chảy xuống mặt, nháy mắt mấy cái, cô không nhanh không chậm cầm lấy khăn mặt Nhan Giác đưa tới: "A Tường, bà chủ của cậu bị người khác ăn hiếp, cậu còn định xem trò vui này đến khi nào?"

Giọng nói hơi trầm, phía sau quán phần phật đi ra mấy người trẻ tuổi, không đợi Liya Phạm kịp phản ứng, cô ta đã bị vứt khỏi cửa lớn của quán. Cách cửa kính, Nhan Giác nhìn thấy dáng vẻ hùng hùng hổ hổ của Liya Phạm, sau cô lại cầm tiếp khăn giấy vừa giúp Bộc Ngọc lau mặt, có phần không hiểu: "Chị giỏi như vậy, làm thế nào lại không tránh được ly nước kia?"

"Đừng lau nữa, chị đi tắm một lát. Bộc Ngọc quay đầu đi, né tránh tay Nhan Giác, hỏi ngược lại mấy người trẻ tuổi: "Chụp được rồi chứ?"

"Vâng, ảnh rất đẹp, đã gửi đến hộp thư của Lâm tiên sinh rồi à." Thanh niên đứng ở phía trước cúi đầu đáp.

Nhan Giác lờ mờ hiểu được, khổ nhục kế. Nhìn Bộc Ngọc vuốt vuốt những sợi tóc dính dính ở trán: "Hiếm khi nào em cầu xin chị, coi như chị thay em dạy dỗ con nhỏ đó một trận. Không được rồi, để chị đi tắm một cái rồi cùng em nói chuyện."

Hai mươi phút sau, Nhan Giác ngồi ở trong phòng của quán, trước mắt là phòng tắm thủy tinh, bên tai cô vang lên tiếng nước chảy ào ào, Bộc Ngọc đang tắm.

Tiếng nước chảy lung лông một chút, Bộc Ngọc trần trụi đi ra, duy nhất chỉ có một chiếc khăn lông trên tay. "Có ba chuyện chị cần nói." Bộc Ngọc ngồi xuống ghế đưa lưng về phía Nhan Giác lau tóc: "Một, bức họa ở đại sảnh trong quán cà phê nên thay. Hai, ngày hôm trước chị về nhà, ông già hình như biết chuyện của em, chuẩn bị tìm em thăm hỏi."

"Ông ấy đã cắt đứt quan hệ với chúng tôi, đi thăm hỏi có phải thừa quá không." Nhắc tới người kia, Nhan Giác liền đổi đề tài: "Bộc Ngọc, chị làm cách nào mà Lâm Uyên lại đồng ý không truy sát Nhiếp Văn Hiên nữa vậy? Liya Phạm nói chị và anh ta. . . . ."

Đầu tóc Bộc Ngọc rối bời xoay người hướng Nhan Giác: "Ngủ?"

Ánh sáng trong phòng khá tối, trên đầu Bộc Ngọc vẫn còn ẩm ướt, tiếng

nước nhiễu từ tóc xuống sàn bao trùm bầu không khí xung quanh. Bôc Ngọc từng nói, con người trên thế giới này nếu đã nhuốm màu bụi trần, dù muốn tẩy rửa hoặc thay đổi thế nào cũng không lẩn át được linh hồn bẩn thỉu.

Bôc Ngọc nói xong, cầm lên chiếc lược trên bàn trang điểm chải đầu: "Anh ta nói nếu chị đánh thắng anh ta, anh ta sẽ đồng ý. Sau đó chúng tôi đánh nhau, chị thắng, anh ta giữ lời."

"Lần này thế nào?" Nhan Giác nhẹ nhàng hỏi.

"Tay phải, xương cánh tay gãy, xuống tay hơi nặng một chút."

Nhan Giác nhìn xuyên qua tấm gương, nhìn thấy gò má của Bôc Ngọc không thay đổi, trong lòng thốn thức, ở trên đời này, có thể để cho một người đàn ông cam tâm tình nguyện bại bởi một người phụ nữ, trừ yêu còn có thể có những nguyên nhân khác.

Người tình, kẻ thù.

Bôc Ngọc thay quần áo xong thì chuẩn bị ra cửa, đột nhiên dừng bước, nhớ tới cái gì liền dừng lại lớn tiếng: "Thiếu chút nữa quên mất, mau mau đem hai con rùa của em mang đi, chỉ mới hơn mươi ngày mà bọn chúng đã làm chị tiêu hết bao nhiêu tiền!"

Tay cầm hai con rùa, Nhan Giác ngồi trong chiếc xe Hummer màu đỏ của Bôc Ngọc, nhìn phong cảnh rực rỡ bên ngoài, thật lòng cảm thấy xấu hổ, cùng Bôc Ngọc ở thành phố này đã mấy năm, tốc độ lái xe của cô so với chị ta một trời một vực.

Xe dừng lại ở tòa nhà B, tiếng còi cảnh sát ở phía xa dần dần gần lại. Bôc Ngọc thò đầu ra cửa sổ xe để xem: "Cũng không tệ lắm."

Một câu 'chị đi đây' cũng không có, Bôc Ngọc trực tiếp để Nhan Giác xuống xe.

Khi còi xe cảnh sát hú lại gần chiếc xe của Bộc Ngọc thì Nhan Giác lần nữa xác định có chuyện, bất luận là Bộc Ngọc như thế nào, chị ta và những người phụ nữ khác cũng không giống nhau.

Vào cửa thang máy, ra khỏi thang máy, Nhan Giác chuẩn bị cầm chìa khóa mở cửa, lại phát hiện cửa không đóng, mấy người công nhân ở tại cửa ra vào vào, cô còn đang khó hiểu, Lệ Tranh đã đi ra ngoài.

Thấy cô, Lệ Tranh mỉm cười kéo cô gái nhỏ ở sau lưng ra: "Em khỏe như vậy chắc là có thể dậy vã cho Lệ Viên rồi, cho nên anh mang con bé đến đây."

Yan Jue nhức đầu chóng mặt, cái này có thể coi là 'ba người sống cùng' hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nước Hoa

【 Phụ nữ giống như nước hoa, hàng thứ phẩm mãi mãi là hàng thứ phẩm.】

Tin tức mong đợi chậm mussy ngày.

Nhan Giác ngồi gần cửa sổ sát đất ở phòng vẽ tranh trước ban công, còn Lệ Viên thì vẫn quay quở các bảng màu phía trước, cô gái nhỏ tẩy máy tay chân cầm đệm tre xoay xoay nước trong hồ, thỉnh thoảng còn khều đến những con rùa. Trừ lúc ăn ra, hai con rùa này chẳng thèm vận động, nhìn chúng di chuyển theo sự trêu đùa của Lệ Viên, tâm tình Nhan Giác trở nên vui vẻ.

Văn Cảnh như gió đi đến, thuận tay nhấc bức tranh cũ đang dang dở, hì hục đá mấy cái, Nhan Giác để bảng màu xuống, nói: "Cậu tới chơi thì được, đừng ném phá hoại của công."

"Không phải, không phải, Nhan Giác. . . ." Văn Cảnh tức tốc chạy tới, thở gấp ngồi chồm hổm trên mặt đất, khoát tay lia lịa: "Tivi, tivi, mở tivi lên mau!"

Nhin bộ dạng thở gấp của Văn Cảnh, Nhan Giác phớt lờ, trực tiếp cầm lấy remote tivi bên cạnh, bấm nút mở màn hình. Hình ảnh của Liya Phạm xuất hiện ở trong màn hình trắng đen 12 inch được sản xuất năm 1982, thương hiệu Philip vẫn rõ mồn một, Nhan Giác cơ hồ thấy rõ sau cặp mắt kiếng kia, là ánh mắt sưng húp của Liya Phạm.

"Ha, vẫn may là còn kịp. . . ." Văn Cảnh ôm bắp đùi, mặt thốn thức: "Được rồi, được rồi, nhìn xem con tiện nhân kia đang gấp rủi ro kia."

Nhan Giác nghe Liya Phạm nói trong tivi: 'Là tôi cảm thấy nhân vật thứ chính có vẻ thách thức hơn so với vai diễn chính, nên tôi mới xin đạo diễn cho thử sức', màn hình trực tiếp bị Văn Cảnh tắt đi.

Nhan Giác lại cầm bảng màu lên, lắc đầu một cái: "Là tớ đánh giá thấp khả năng sinh tồn của cô ta, cô ta còn múa may được đến giờ này đều ngoài ý muốn."

Thật ra thì cô không ngờ tới, nhờ Bộc Ngọc giúp đỡ Nhiếp Văn Hiên, lại một phần ảnh hưởng đến sự nghiệp của Liya Phạm. Sau khi Nhan Giác và Bộc Ngọc chia tay vào buổi chiều hôm ấy, một bài viết được đăng trên mạng, tiêu đề là 《Bộ mặt thật của nữ minh tinh mới nổi, Liya Phạm》. Toàn bộ là hình ảnh Liya Phạm mắng chửi người khác ở trong quán cà phê.

Chỉ ngày hôm sau, tất cả báo lớn nhỏ trong nước đều đề cập đến vấn đề này, hầu như là tốn không ít giấy mực về tin tức của cô ta. . . . . Văn Cảnh lòng đầy căm phẫn, thái độ dứt khoát, không hề cất đứt dòng suy tư của Nhan Giác.

Học kỳ mới bắt đầu, nhân lực không đủ, trường học tạm thời điều các giáo viên đi phụ giúp, Nhan Giác bị bắt đến chỗ hướng dẫn dành cho sinh viên mới, còn chưa kịp định thần, Nhan Lương và Lê Tranh đã xuất hiện ở trước mặt cô.

Người xung quanh rất nhiều, mấy gia trưởng chen chúc ở phía sau, sợ con mình trong lúc ghi danh đăng ký nhầm. Nhan Giác cùng đồng nghiệp chào hỏi một cái, sau đó đi ra khỏi bàn: "Nhan Lương, em không lo ở nhà học, chạy tới thành phố này làm gì?"

Nhan Lương rất sợ chị mình, vừa nghe Nhan Giác hỏi, những lời định sẵn trong đầu toàn bộ quên hết. Lê Tranh vỗ vỗ đầu Nhan Lương, dịu giọng nói: "Nhan Lương thi đậu vào lớp dự bị của trường đại học này, hôm nay cậu ấy tới đây báo cáo. Có phải hay không, Nhan Lương?"

"Đúng, đúng, chị, em tới đây để học lớp dự bị." Nhan Lương gật đầu lia lịa, cậu còn muối nữa nhưng lại bị cánh tay Nhan Gian bắt lấy: "Cái gì, em còn chưa bàn bạc chuyện này với gia đình, đã dự tính học lớp dự bị rồi sao?!"

"Chị, em . . . ." Cậu rất muối nói cho chị mình biết nhưng lại sợ Nhan Giác nổi giận đúng đùng. Hai người giằng co một lúc thì sắc mặt Nhan Giác đột nhiên thay đổi: "Hiệu trưởng, sao ông lại tới đây?"

Học kỳ mới, khó có khi hiệu trưởng ghé thăm chỗ ghi danh, rõ ràng là ông đang tìm cô. Hiệu trưởng hướng về phía Lê Tranh vươn tay: "Lê tiên sinh, tất cả vẫn thuận lợi chứ?"

"Còn phải cảm ơn sự sắp xếp của hiệu trưởng, cậu ấy chuẩn bị ghi danh." Lê Tranh dịu dàng cười, nhìn về Nhan Lương phất tay. Hiểu ý Lê Tranh, Nhan Lương trực tiếp rút tay khỏi Nhan Giác, ba chân bốn cẳng chạy trốn. Kết quả ở học kỳ mới của ngày thứ nhất, Nhan Giác là người buồn nhất, không chỉ chưa chất vấn Nhan Lương, cô còn phải tiếp chuyện hiệu trưởng, trong lòng thầm nghĩ 'thì ra là như vậy', vẻ mặt lạnh nhạt của Nhan Giác nhìn vào Lê Tranh, nội tâm cố gắng kềm chế, sợ rằng mình sẽ bốc hỏa tại chỗ.

Nhan Giác bận đến xế chiều cuối cùng cũng xong xuôi, cô chùi mồ hôi cầm lấy mấy bản hồ sơ đăng ký, tra sổ lầu chạy thẳng tới ký túc xá chỗ Nhan Lương.

Lớp dự bị được an bài ở hai ký túc xá, lầu 5 của nam sinh, lầu 6 của nữ sinh. Nhan Giác đi đến lầu năm thì Lê Tranh ở lầu dưới đang kéo tay áo sơ mi ngồi ở trước bồn hoa, đọc theo ban công trên lầu quan sát cô.

Những học sinh mới đến ký túc xá trước tiên đem quần áo đi giặt, còn Lê Tranh thì ngồi đó.

"Lê Tranh." Nhan Giác chạy có chút gấp, mồ hôi đọc theo cái trán chảy xuống, cô đưa mu bàn tay lau một cái: "Lê Tranh!"

Lần này giọng nói của cô hơi lớn, Lê Tranh cuối cùng cũng có phản ứng, anh quay đầu lại nhìn, sau đó tự nhiên mỉm cười: "Xong rồi à, em mệt không?"

Rõ ràng là cô đang tức giận với anh, cô không thích em trai giấu diếm mình chuyện gì, hơn nữa Lệ Tranh còn là đồng phạm trong kế hoạch này. Nhưng khi nhìn thấy anh đang kéo tay áo sơ mi, ngồi ở một nơi xanh tươi màu mỡ, hỏi cô đã xong rồi ư, có mệt hay không, tự nhiên sức lực cạn kiệt và hơi thở gấp gáp của cô không còn nữa.

Cô khuất tất ngồi vào bên cạnh anh, bộ dạng như một học sinh an tĩnh trả lời: "Hôm nay em xong rồi, ngày mai lại tiếp, mệt chết đi. Còn nữa, anh nói xem, chuyện của Nhan Lương là như thế nào?"

"Việc của Nhan Lương em hãy đích thân đi hỏi cậu ấy, đây là lời hứa của bọn đàn ông các anh." Lệ Tranh mặt không biến sắc trả lời rõ ràng, giống như bây giờ, Nhan Giác định dùng tư duy theo quán tính để anh nói thật với mình, nhưng đổi phương lại không hề mắc câu.

"Hứ, các người được lầm!" Nhan Giác đứng dậy chuẩn bị lên lầu, Lệ Tranh bỗng kéo cô lại: "Ngốc thật, anh ở chỗ này chờ em, đương nhiên Nhan Lương đang ở nhà của chúng ta rồi."

"Ký túc xá vẫn đang bế bộn, ngày đầu tiên không có mặt cũng không sao." Kéo Nhan Giác đi về phía bãi đậu xe Lệ Tranh bỗng sung. Nhan Giác cũng cảm thấy đúng, mặc kệ như thế nào, ngày thứ nhất trình diện không trọ ở trường, có vẻ không thích sống chung.

Về đến nhà thì dì Lưu giúp việc chăm sóc cho Lệ Viên không còn ở đây, Nhan Giác nhìn xung quanh thì mới tìm thấy Lệ Viên đang nói chuyện với Nhan Lương.

"Hả, sao lại không nói tên của em cho anh biết?"

"Em bao nhiêu tuổi rồi?"

"Trên mặt em sao nhiều tàn nhang như thế? Nhìn cứ như cút chim vậy."

Bởi vì lời nói của Nhan Lương, Nhan Giác cứng họng, cô nhanh chóng chụp được cánh cửa, đi vào trong đem Nhan Lương xách ra ngoài: "Em

cùng Lê Viên nói bậy cái gì đấy?"

"Em tên là Lê Viên à. . . ." Mặc dù lỗ tai cậu bị Nhan Giác níu lấy, nhưng cậu vẫn không quên nói nhiều.

Vào phòng ngủ, Nhan Giác đóng cửa đồng thời thuận tay đẩy Nhan Lương vào góc tường. Cánh tay cô đỡ trên tường, sau đó với tay bả vai của em trai, khí thế áp đảo: "Nói đi, chuyện gì xảy ra?"

"Chị, thật không có gì?? Trường học của chị nổi tiếng như vậy, em thi vào, cứ như vậy. . . ." Nhan Lương sợ nhất là thái độ lúc này của chị cậu, vẻ mặt lạnh băng, khí thế hùn hụt, dứt lời thì cậu có phần chột dạ. Nhìn lại nét mặt của Nhan Giác. Đâm lao thì phải theo lao, cậu nuốt vài ngụm nước miếng, chợt nói: "Chị, em nói thật đấy."

"Nhan Lương, chị từng yêu cầu em những gì?" Nhan Giác chỉ chỉ cỗ mình. Nói xong mấy câu, Nhan Giác bất ngờ thu tay lại, cô lui về phía sau, cùng Nhan Lương kéo ra khoảng cách, phất tay: "Không nói cũng được, giáo viên dạy lớp dự bị vừa lúc quen biết với chị, lần sau tán gẫu chị có thể kể một chút thành tích khi xưa của em cho anh ta nghe, cái gì tám tuổi đái dầm, mười tuổi 'đầu khổ' với con gái hàng xóm, bị người ta mắng là lưu manh. . . ."

"Chị, em đầu hàng, em đầu hàng được chưa." Nhan Giác rõ ràng hiểu rõ con người Nhan Lương.

Nhan Lương chạy đi lúc nào thì Nhan Giác không biết, trong đầu cô chỉ lặp lại những lời nói của em trai: Đông Vĩ xuất viện tới tìm em, sau đó cả hai đánh lộn, cuối cùng bị trường học khai trừ. Mà sau khi Nhan Giác trở về thành phố này, Lê Tranh đã đến nhà cô ba lần, hai lần trong nhà đều có chuyện.

Một lần là do ba cô khó thở, vừa xuống máy bay Lê Tranh không nói một lời, đã trực tiếp công ông Nhan xuống lầu, đưa đến bệnh viện, lại một lần nữa chính là anh giúp Nhan Lương. Lúc ấy Nhan Lương rất sợ, sợ ba mẹ phát hiện, còn Lê Tranh âm thầm an bài tất cả, đưa cậu vào học

trường này.

Lệ Tranh vốn là như vậy, âm thầm mọi chuyện chuẩn bị cho cô, Nhan Giác rất sợ sẽ có ngày tình yêu này tan thành bong bóng, bất tri bất giác khiến cô khó thở. Hít hà lỗ mũi, Nhan Giác mở cửa đi ra.

Trong phòng bếp, Lệ Tranh đang cầm chảo dầu. Ở cùng Lệ Tranh một chỗ, cô mới biết anh thường hay nấu ăn. Mặc dù không phải đầu bếp chuyên nghiệp nhưng đáng vẻ của anh vô cùng nghiêm túc. Mỗi khi nhìn anh đứng nấu cơm, cô luôn chăm chú giống như lúc cô đang dạy vẽ cho sinh viên của mình, sợ rằng không cẩn thận lại phá hủy một 'tác phẩm'.

Cô đi qua vài bước, từ phía sau lưng vòng chắc hông anh: "Vé máy bay từ Thành Đô đến Giang Nam anh mua thường là giá rẻ hay giá gốc?"

Cái xéng trong tay Lệ Trang chợt dừng lại, mấy giây sau anh mới kịp phản ứng: "Chris đặt, giảm 60%"

"Các hàng hàng không đã kiểm được không ít lợi nhuận từ những người như anh, lần sau không được gặt em, vé em sẽ đặt, hai vé, chúng ta cùng nhau trở về." Đầu cô dựa sát lưng anh, lần đầu tiên cảm nhận được mùi hành tỏi trên người đàn ông lại dễ chịu thế này.

"Được."

"Lệ Tranh, em muốn ăn Salad đậu khoai tây trộn dầu giấm."

"Không có khoai tây." Cùi chỏ Lệ Tranh vừa thu lại từ trong cánh tay Nhan Giác.

"Để em đi mua! Mua về em làm!" Cô bỗng chốc buông tay, nhanh chóng rời đi. Hai giây sau Lệ Tranh nghe được giọng nói ở cửa, anh biết cô đã phát hiện, anh mừng rỡ vì cô không còn khách sáo nói lời 'cám ơn' với anh.

Yêu là tín ngưỡng, bọn họ chỉ cần sùng bái lẫn nhau, lệ thuộc vào nhau,

không cần cảm tạ.

Chợ cách khu căn hộ của Lệ Tranh không xa, Nhan Giác cầm nắm cù khoai tây trở về chỉ mất có mười lăm phút. Căn hộ trên tòa nhà B nằm trước quảng trường, một chiếc Audi màu đen đậu gần đó đột nhiên mở cửa ra. Một nam trung niên chừng ba mươi tuổi sau khi xuống xe ngăn chặn Nhan Giác: "Tiểu thư, Bộc tiên sinh muốn cùng cô nói chuyện."

Phụ nữ giống như nước hoa, bạn có thể cuốn hút sau khi sử dụng, gợi cảm tới đêm hè nóng bỏng, mãnh liệt và can đảm đầy cảm hứng nhục dục. Còn gia trưởng lại giống như chiếc đồng hồ Big Ben, thậm chí họ sẽ canh chừng bạn, theo dõi bạn và không bao giờ buông tha với những hành động sai lầm của bạn.

Ông ngoại của Nhan Giác chính là ‘chiếc đồng hồ Big Ben’ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tín Ngưỡng

【Cô tin tưởng Lê Tranh, tựa như cô chưa bao giờ chất vấn tính ngưỡng của chính mình.】

Trong ấn tượng của Nhan Giác, ông ngoại là một người cố chấp và độc đoán, tính cố hữu đã ăn sâu vào trong tiềm thức ông. Ông luôn cho rằng quyết định của mình là đúng. Giống như giờ phút này, cưỡng ép cô ngồi trên chiếc Audi sang trọng để nói chuyện, khác ở chỗ lần này không phải là mẹ cô.

Trong tay Nhan Giác cầm nắm củ khoai tây, thái độ trầm mặc của cô rõ ràng cũng ép ông cụ mở miệng. Bộc Giá Tường hạ giọng nói: "Mấy năm không gặp, chẳng lẽ mẹ con không dạy cho con phải chào hỏi người già hay sao?"

"Mẹ con hình như không có ba, con lấy đâu ra ông ngoại." Nhan Giác cúi đầu, im lặng cầm chặt nắm củ khoai tây, nghĩ muôn phát giận cũng không thể. Ai bảo thương con gái nhiều nhất, quản thúc con gái nhiều nhất cũng là ông ta, ai bảo ban đầu người kêu gào phản đối mẹ cô kết hôn cùng ba cô cũng là ông ta, ai bảo muốn trực tiếp đoạn tuyệt quan hệ cha con với mẹ cô cũng là ông ta?

Khi kẻ cứng đầu gấp phải người nóng tính, ông ta đâu còn lập trường thằng, Bộc Giá Tường lại tảng hắng một cái: "Căn hộ của cháu bị cháy rồi hả?"

"Không phải ông đã điều tra sao?" Còn hỏi.

Khoai tây ở trong tay Nhan Giác không ngừng nóng, còn bị bóp đến mềm nhũn, Nhan Giác hít hơi, rốt cuộc gọi: "Ông ngoại, ông có chuyện gì thì nói thẳng đi, trên lâu còn có người đang đợi con."

"Ta không đồng ý cho con và thằng nhóc kia ở chung một chỗ."

Lời nói của Bôc Giá Tường khiến Nhan Giác cười khẩy, mẹ nói thật không sai, tính tình của mình đúng là giống ông ấy, đều là thẳng tính, cương chế, độc đoán chưa từng che giấu.

Chỉ cần nhìn sơ cũng biết Bôc Giá Tường là kẻ máu lạnh trong giới thương trường, như cũ muốn ngăn cản hôn nhân của con cái: "Ông ngoại, ông không muốn con và Lệ Tranh sống cùng, là bởi vì anh ấy bị khiếm thính hay sao?"

"Hàng thứ phẩm, chỉ là một người khuyết tật. . . . ."

Nhin dáng vẻ thùa nhện của Bôc Giá Tường, trên mặt Nhan Giác vui vẻ càng nhiều: "Nhưng ông ngoại, con hết lần này tới lần khác đã lỡ yêu phải hàng thứ phẩm rồi."

Cô giật nhẹ túi ny lon trong tay, đem tất cả những hỉ nộ ái ố nãy giờ ở trong đó xua ra: "Ông ngoại, không có việc gì nữa thì con phải đi rồi, biết ông cũng không có hứng thú lên lầu cùng bọn con dùng cơm, không mời ông được rồi."

"Mất dạy!" Tay Nhan Giác còn chưa mở cửa xe, đầu trực tiếp bị Bôc Giá Tường đè xuống: "Mẹ con cứng đầu, nhưng ta cũng không muốn con như vậy, chưa nói chuyện xong đã dám trực tiếp mở cửa đi!"

Xoa xoa cái ót, Nhan Giác cúi đầu trọn mắt, đổi lại nếu là mẹ cô, chắc bà sẽ không phản bác cũng không chống cự, bởi vì bà căn bản sẽ không lên chiếc xe này.

"Ông muốn nói gì thì nói đi. . . . ." Nhan Giác cầm khoai tây ngồi vê chõ cũ, cô nhìn ông ngoại dựng râu trọn mắt một lát, nhìn lại ông hướng người trợ thủ phía trước lấy một túi giấy, cuối cùng nhìn cái túi giấy rơi vào trong lòng mình.

"Xem đi, xem xong thì con sẽ biết rõ, cái người kia có phải như con nghĩ hay không, là luôn yêu thương con hay không, hai đứa không thích hợp."

Bộc Giá Tường hài lòng nhìn Nhan Giác, nội tâm dấy lên cảm xúc lẫn lộn.

Bộc Giá Tường tổng cộng có sáu người con, một chết non, một lâm trận trong chiến tranh, còn dư lại ba trai một gái, trong đó ông giận nhất là Bộc Văn Tụ, mẹ của Nhan Giác, tính cách trầm tĩnh nhưng lại làm ra mấy chuyện phản nghịch —— Hai mươi tuổi đã chết sống đòi gả cho một người nông dân nghèo, còn chưa hỏi ý ông thì đã đi đăng ký kết hôn, thậm chí còn dám hưởng tuần trăng mật.

Ông không hiểu về tình yêu và hôn nhân của con gái mình, giống như ông cũng không thể tha thứ cho cháu gái sống cùng một người khuyết tật.

"Tiểu Ngọc, con còn nhớ rõ không, tên của con là do ta đặt, Ngọc Giác Ngọc Giác, Ngọc trong Ngọc bích, con là đứa cháu ông ngoại thương nhất. Ông ngoại không trọng cậy con thừa kế cửa hàng đá quý Phù Dung, bởi vì con không thích, nhưng ông ngoại hi vọng ít nhất cuộc sống của con có thể hạnh phúc, đừng như mẹ con. Nghe lời ta, chia tay thẳng nhóc họ Lệ đi."

Là người sáng lập kiêm chủ tịch tập đoàn cửa hàng đá quý Phù Dung, ngành đá quý ở Thành Đô này của nhà họ Bộc thậm chí còn được liệt vào ngành công nghiệp quan trọng của đất nước, mà giờ khắc này Bộc Giá Tường lại ở trước mặt cháu gái nhún nhường. Ông rất sợ Nhan Giác và đứa con gái hư hỏng kia giống nhau, cố chấp bướng bỉnh, cuối cùng 'không được hạnh phúc' .

Nhan Giác vứt ve túi giấy màu nâu trong ngực, ngẩng đầu về phía Bộc Giá Tường cười: "Ông ngoại, ông đã nói là không miễn cưỡng con thừa kế cửa hàng đá quý Phù Dung bởi vì con không thích, vậy con lại càng muốn cùng anh ta ở cùng một chỗ, bởi vì con thích."

Nhan Giác mở cửa xe chuẩn bị đi, chân bước ra một lúc thì dừng lại động tác, cô cầm túi giấy chui vào trong xe, hướng Bộc Giá Tường ném vào chỗ ngồi phía sau: "Cái này con không cần xem, nhiều năm đã qua, ông ngăn trở cấm đoán tình yêu của người khác đã thành như thông lệ. Chủ

tịch Bộc, con càng mặc kệ gia đình Lê Tranh có phải mang tội giết người hay là một nhà lãnh đạo, con chính là thích anh ta, muốn cùng anh ta sống chung!"

"Cậu ta có người yêu, con cũng muốn cùng cậu ta sống chung? Con nghĩ là cậu ta thật sự yêu con?!" Nhan Giác xuống xe, Bộc Giá Tường thở dài ra ngoài xe hướng về phía bóng lưng của cháu ngoại kêu to: "Đã nói rõ ràng như thế, con cũng không muốn biết trong túi giấy đó là gì đúng không?"

Túi giấy màu nâu ở trong tay Bộc Giá Tường giơ lên, đỗi lấy một câu kiên định của Nhan Giác: "Không cần thiết!"

Bộc Giá Tường thở phì phò chui đầu vào Audi, ánh mắt cố định: "Bí thư Vượng, ngày mai đem phần tài liệu này gửi qua email của con bé, ta không tin con bé sẽ không xem!"

Ông tin chắc, chỉ cần Nhan Giác nhìn thấy phần tài liệu kia, tuyệt đối sẽ cùng cái tên họ Lê tách ra. Nhưng Bộc Giá Tường không hề biêt, Nhan Giác tin tưởng Lê Tranh, tựa như cô chưa bao giờ hoài nghi tính người của mình.

Khoai tây bị Nhan Giác bóp mềm nhũn, bữa ăn tối với những sợi khoai tây èo uột, chan ấm nem êm, ngày đó Lê Tranh hôn cô chúc ngủ ngon, Nhan Giác ngủ say mộng đẹp cả đêm. Sáng sớm,dì Lương chăm sóc Lê Viên vừa tới, Lê Tranh liền tranh thủ đi tới công ty. Trước khi đi, anh còn cùng Nhan Giác nói lời xin lỗi, xin lỗi vì anh không thể đưa cô đến trường.

Nhan Lương cũng nghĩ không ra, một giây trước chị vẫn còn vui vẻ tiễn 'anh rể' ra cửa, làm sao lại nhẫn tâm động một chút là nhéo lỗ tai mình, đau đớn khiến cậu gào khóc vayah kêu: "Chị, chị thật phân biệt đỗi xử, tại sao chưa từng thấy chị nhéo tai 'anh rể'!"

"Nói bậy cái gì đấy!" Nhan Giác trên tay dùng quá sức, trực tiếp đem Nhan Lương xách ra cửa: "Lê Tranh lúc nào thì giống như em, đến thời

gian không chịu đi học hả?!"

"Em chỉ muỐn cùng Lê Viên chơi một lát không được sao? Ai da. . . ." Cửa lớn đóng lại, âm thanh của Nhan Lương cũng biến mất theo phía sau cửa, bên cạnh bàn cơm, thiên sứ nhỏ Lê Viên không hiểu nhìn Nhan Lương đi khỏi.

Buổi chiều, một cơn mưa nhỏ ngoài ý muốn bao phủ xuống Thành Đô. Tay che đầu, Nhan Giác vội vã chạy về phía phòng làm việc. Cô thật phục chủ nhiệm khoa, lẽ khai mạc là vào chiều nay, thế mà ông ấy lại cầm nhầm dữ liệu.

"Lựa chọn phương án tối ưu tỷ số, lựa chọn phương án tối ưu tỷ số. . . ." Cầm chìa khóa mở cửa phòng làm việc, Nhan Giác nhanh chóng đi vào, ngồi xuống, mở máy vi tính, nhớ không lầm là 07, 08, 09, đây là ba dữ liệu trước khi nghỉ hè cô đã sửa lại. Xoa xoa tay lấy lại tinh thần, mở máy vi tính, Nhan Giác đưa chuột trở vào địa chỉ hộp thư.

Trường học mới vừa khai giảng, các thầy giáo còn chưa lên ban, hoặc là ở tại văn phòng chào đón người mới, phòng làm việc vắng tanh. Căn phòng im lặng, tiếng bàn phím gỗ lộc cộc bị phóng đại rất nhiều. Chờ websites mở ra, Nhan Giác cúi đầu từ trong ngăn kéo cầm tài liệu lên, nhưng nãy lúc ngẩng đầu, cô sợ hết hồn. Trước khi nghỉ hè cô đã dọn dẹp đến 1862 thư spam lần thứ cũ, đột nhiên thông báo có thêm thư mới, góc phải phía dưới nhắc nhở bật ra, tiêu đề trên đó viết: bạn có một mail mới — « Gia đình Lê Tranh. . . . .

Tựa đề quá dài, phía sau chữ tự động ẩn nấp. Nhan Giác tặc lưỡi, ông ngoại quá dư thừa tinh lực, lại còn dùng cách này với cô.

Cô dự định sẽ bỏ qua lá thư này, nhưng con chuột còn chưa di chuyển, khung nhắc nhở lại lần nữa sáng lên: bạn có một mail mới — « Gia đình Lê Tranh. . . . .

Khung nhắc nhở không ngừng bật lên khiến Nhan Giác gần như phát điên, đến lần thứ năm thì cô chấp nhận phải mở.

Bốn giờ chiều, ánh mặt trời chiếu vào phòng mỹ thuật ở lầu hai, một con chim sẻ bay ngang mệt mỏi dừng trên bệ cửa. Trong phòng lộp bộp tiếng chim sẻ đậu cánh, nó di chuyển cái đầu thì mới phát hiện trong phòng có người, Nhan Giác buông chuột, thân thể xụi lơ ngồi ở trên ghế hành, nửa ngày nói thầm một câu: "Ông ngoại thật nhảm chán."

Gia đình của ai mà không có chút bối cảnh chứ, ai mà không có tình yêu, mặc dù lúc đó Lê Tranh sắp kết hôn... mặc dù thính lực của anh bị yếu là do cùng vị hôn thê xảy ra tai nạn xe cộ, mặc dù vị hôn thê của anh chết rồi, mặc dù Lê Tranh vẫn dùng phương thức của riêng mình để 'hoài niệm'.....

Tiếng chuông điện thoại trong phòng làm việc liên tục vang lên ba tiếng, Nhan Giác mới chậm chạp cầm ống nghe lên, âm thanh chủ nhiệm truyền qua ống nghe đến tai Nhan Giác, giống như đang nạo mìn, cô day day thái dương: "Vâng, tôi biết rồi, lập tức tới ngay."

Từ hôm qua mí mắt trái của cô vẫn nháy liên hồi, hôm nay quá xui xẻo.

Công việc kéo dài đến sau một giờ mới làm được, Nhan Giác cùng chủ nhiệm làm xong báo cáo cuối cùng cũng xong. Theo lối mòn của sân trường đi tới, Nhan Giác bất tri bất giác lại đến hiệu sách trước đây. Ông chủ có vẻ bận rộn, Nhan Giác do dự một chút, sau đó đẩy cửa đi vào.

Có lẽ vì quá bận rộn tiếp khách, Nhan Giác không còn nghe thấy câu nói thường ngày 'hoan nghênh quý khách', trong hiệu sách thứ duy nhất không thay đổi là không khí vẫn như cũ tràn ngập mùi mực cùng với bài hát Sealed With A Kiss. Nhan Giác đứng ở trước quầy thu tiền, đầu ngón tay gõ lên mặt bàn: "Ông chủ, 《Lý luận quân sự》, quyển sách kia đã nhập hàng chưa ạ?"

"Haizz da, thật là, loại sách đó hơi khó tìm một chút thôi. ...." Ông chủ đem ba quyển sách trong tay đồng loạt thả vào kệ, tại trên quầy lau hai cái sau đó xoay người: "Ơ hay? Cô giáo Nhan, tại sao lại là cô, cô cũng muốn tìm loại sách đó sao?"

Nhan Giác không có trả lời, cô nhìn ông chủ lấy quyển sách kia ra, trả tiền, mỉm cười, nói hẹn gặp lại.

『Lý luận quân sự』, lần thứ mười lăm tái bản, bìa sách được làm bằng nhưa, người lính mặc quân phục màu xanh, tư thế nghiêm trang đang đứng chào cờ. Nhan Giác vuốt ve bìa sách, không chút nghĩ ngợi biết cuốn sách này chính là mối liên thông giữa cô và anh.

Tí tách xuống vài tiếng mưa đã dần tạnh, mặt trời ló dạng, trên cao cũng hiện rõ đường chân trời, Nhan Giác thở dài, đem sách để vào trong túi xách. Đang tính toán rời đi thì đột nhiên nghe được có người sau lưng gọi.

Giống như rất nhiều năm trước, Quý Vũ lo lắng đến độ trán chảy đầy mồ hôi vụt chạy trong mưa.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Không Đổi

【 Anh luôn hi vọng em sống hồn đồ, đừng quá thông minh, ít lý trí một chút, biết làm nũng, có thể ăn vạ, như vậy anh mới có cơ hội tiếp nhận tất cả từ em, ngoại trừ anh ra, sẽ không ai chịu đựng và cưng chiều được em.】

Nhan Giác ôm giỗ xách, nhìn người trước mặt thở hổn hển: "Tìm tôi có chuyện gì sao?"

"Ừ....." Quý Vũ gật đầu thở gấp, mấy giây sau mới nói ra một chữ.

Nhan Giác nở nụ cười rực rỡ: "Vậy à, chúng ta cũng có chuyện để nói với nhau sao."

Nói xong, Nhan Giác trực tiếp xoay người để lại một bóng lưng cho Quý Vũ. Tâm trạng hôm nay của cô không tốt, mà dù có tốt cô cũng không thể nào giả tạo hiền thực trước mặt cô ta.

"Đông Xuyên cùng người khác đánh nhau, giờ bị bắt vào đồn cảnh sát là bởi vì cô!" Giọng điệu Quý Vũ tràn đầy phẫn hận, oán giận, không cam lòng, còn có bối rối: "Nhan Giác, cầu xin cô ....."

Nhan Giác không ưa thái độ không rõ ràng này của Quý Vũ, không thích, chung quy lại làm bộ như uất ức cầu toàn tới độ giả đố. Nhưng sau một tiếng rưỡi, khi Nhan Giác đứng trước cửa lớn của đồn cảnh sát đi ra thì cô lại cảm thấy mình cũng giống như Quý Vũ, tự làm khổ mình, đối trả quyết.

"Hoặc Đông Xuyên, là anh không hiểu tiếng Trung hay là cố tình không hiểu, mấy năm trước không phải em đã nhắn tin nói rõ? Em nói lại lần nữa, chúng ta đã chia tay rồi, không còn liên quan nhau nữa! Lần sau đánh lộn đánh lão vào cục chuyện phiền toái này anh kêu bạn gái của mình giải quyết đi." Đi đến nửa cầu thang, lần đầu tiên trong đời Nhan Giác

vào cục cảnh sát, bả vai cô run run: "Em thật không hiểu nỗi anh và Quý Vũ? Vì một người nào đó ở trong quán bar giành chỗ mà phải đánh nhau, ngạc nhiên hơn là bạn trai vào đồn, cô ta không nghĩ cách bảo vệ lại đi ra ngoài cầu xin người không liên quan."

Thật sự là một tai nạn ngẫu nhiên, ngẫu nhiên tình cờ như được sắp đặt. Đầu hàng rồi, cô hoàn toàn chịu thua ông trời.

Mùa thu thành phố không có nắng gắt, một chút cũng không, nhiệt độ tự nhiên hạ xuống, nhẹ nhàng và mát mẻ. Lúc nói chuyện trên người cô còn rất nóng, có thể nói hết những lời đó, trầm mặc té ngắt công với gió lạnh khiến cho cánh tay Nhan Giác ửng đỏ một lớp mỏng.

"Em đi đây, à còn nữa, anh nên nhắc nhở bạn gái của mình đừng nên quấy rầy cuộc sống của em, bảo trọng. . . . ."

Chợt, Hoắc Đông Xuyên chụp lấy cổ tay Nhan Giác, chỉ nói: "Quý Vũ chưa bao giờ là bạn gái của anh, Nhan Giác, bạn gái của anh từ đầu đến cuối chỉ có một. Anh đánh nhau ăn vạ là bởi vì bọn họ ngồi ở chỗ thuộc về chúng ta trước kia, anh muốn gấp em, nếu như mà anh không làm liều như vậy, liệu em có gấp anh hay không?"

Thật ra thì cô biết, bất luận là trước khi cô đi Vân Nam hay cho đến lúc cô trở về, Hoắc Đông Xuyên đã tìm cô không dưới một lần, Văn Cảnh đã nói với cô. Vì sợ trái tim mình lần nữa rung động, sau cùng cô mới quyết định sống cùng Lệ Tranh, cô cảm thấy gấp mặt thế này thì càng không có ý nghĩa.

"Anh nói xong chưa? Nói xong thì anh mau buông tay để em về nhà." Nhan Giác rút tay mấy lần, cô cho là Hoắc Đông Xuyên sẽ không buông ra, nhưng là, anh ta rất dễ dàng buông thả.

"Về nhà? Trở về nhà của hắn ta?" Sau khi buông tay thì Hoắc Đông Xuyên bước xuống một nấc thang, sóng vai đứng bên cạnh Nhan Giác, thanh âm bình tĩnh giống như đang trân thuật: "Ông ngoại đi tìm anh, em và hắn ta không hợp."

"Không hợp cái con khỉ, anh thì biết cái gì!" Màu đen dưới màn đêm, tiếng nói tục cực kỳ lớn. Cô không để ý tới người sau lưng lẩm bẩm, nghênh ngang rời đi.

Lão đảo từ chợ đêm đi về, tới chín giờ tối thì cô mới đi xuống lầu dưới tìm Lệ Tranh.

Tòa nhà được thiết kế với 34 tầng, tòa nhà trong đêm có vẻ cao hơn cả mây trời, tầng hai mươi tám trớn —— đen tối, như cuốn lấy hi vọng vô hạn của con người. Nhan Giác không biết vì sao, đứng ở dưới lầu ngược đầu nhìn lên, cô như chìm vào thông điệp của Hoắc Đông Xuyên, cô lúc nào thì đã thất thần như vậy?.

Trong lòng Lệ Tranh có cô cũng được, không có cũng chẳng sao, kiểu quả khứ kia đối với cô bây giờ không còn can hệ. Ông ngoại nói, cháu giống như một bức tường phong tỏa đè chết trái tim của bọn đàn ông. Cô chính là như vậy, cô không muốn tìm phiền não cho mình, lại càng không ham dự trữ phiền não.

Nhan Giác nhẹ nhàng bước chân vào thang máy, nhìn con số Ở nút thang ‘ting’ một tiếng, cô bước ra, mở cửa, nháy mắt tất cả động tác cứng lại. Trong phòng có người la hét, là Lệ Viên . . . . . tiếng thét chói tai.

“Lệ Viên, sao vậy!” Nhan Giác đẩy cửa ra, trực tiếp ném chìa khóa xuống vọt vào phòng ngủ của Lệ Viên. Lúc cô vào cửa là lúc dì Lưu không có ở đây, đèn trong phòng cũng không có bật, còn Lệ Tranh vẫn chưa về nhà.

Trong bóng tối, Nhan Giác lục lọi theo tường mở chốt đèn, lúc này mới nhìn thấy rõ bộ mặt nước mắt dàn dụa của Lệ Viên. Nhan Giác sững sờ ngồi xuống, tiếp mấy bước chạy vội tới chỗ Lệ Viên, dịu dàng ôm cô bé vào lòng, tay đeo trên mái tóc cô bé không ngừng vuốt ve: “Lệ viên, không sao, không sao rồi, cô đã trở về, trong nhà có người lại có ánh sáng, cháu xem, Lệ Viên ngoan. . . . .”

Lệ Tranh đi vào thang máy, theo thói quen nhớ lại hôm nay đã làm những

gì: buổi sáng giải quyết một chương trình nghị sự. Buổi chiều làm cái gì? Xử lý xong ba tập tài liệu, cùng Hằng Long ký kết hợp đồng, liền ngoài ý muốn nhận được cuộc điện thoại gấp mặt.

Kết thúc hồi tưởng thì cũng là lúc thang máy đi đến tầng lầu, Lệ Tranh kéo ống tay áo đi ra. Anh cầm chìa khóa mở cửa, lại phát hiện cửa đã mở. Cũng cơ hồ thông qua máy trợ thính nghe được thét của Lê Viên. Mỗi anh mím chặt vọt nhanh vào phòng, thấy cháu gái hươu tay dồn sức chết sống bấu vào mặt Nhan Giác, còn Nhan Giác thì ôm cô bé thật chặt.

"Nhan Giác, đưa cho anh." Anh mất rất nhiều nhiệt tình Nhan Giác mới chịu buông tay, đem Lê Viên ôm ra trước gian phòng, Lệ Tranh nhìn mặt Nhan Giác ửng hồng vì vết bấu, rất muốn ôm chặt cô vào lòng nhưng anh không có thời gian. Cánh tay anh ghì chặt Lê Viên, sau mới nói với Nhan Giác: "Chờ anh trở lại, anh xem vết thương của em thế nào."

Lệ Tranh chỉ để lại những lời này liền ôm chặt Lê Viên ra khỏi phòng, trong ngực đột nhiên trống vắng khiến Nhan Giác cảm thấy cả người xụi lơ, thả mình dựa phía sau giường. Cô là lần đầu tiên gặp phải tình huống này đã cảm thấy mệt mỏi, hãy nhìn động tác thuần thục của Lệ Tranh, rốt cuộc anh đã trải qua mấy lần? Bốn lần? Năm lần? Hoặc là nhiều hơn. . . .

Vì buổi chiều nay mà tâm trạng của cô dao động và cảm thấy ảo não, một người đàn ông như vậy, cô gặp lại không tới lần thứ hai rồi.

Trên người có chút vết thương, Nhan Giác cầm quần áo đi vào phòng tắm. Tắm xong, cô lại soi gương, nhìn cánh tay và ngực có một chút vết hàn, Nhan Giác cầm chai thuốc lên tự giễu: Thật là Trường Giang* sóng sau đè sóng trước, cứ như vậy dễ dàng bị con nhóc Lệ Viên vỗ vào bờ cát, khí lực cũng ghê gớm thật.

*Trường Giang: một con sông lớn nhất ở Trung Quốc và là một tuyến đường vận chuyển.

Trên lưng bị Lệ Viên lấy tay bấu, cô vẫn cố nhìn hối lâu trong gương,

sau đó mặc quần áo tử tế, ra khỏi phòng tắm. Tóc còn ướt, Nhan Giác lại không ngờ Lê Tranh đã trấn an được Lê Viên, ngồi ở trên mép giường đợi cô.

"Lại đây." Tấm khăn trải giường màu xanh lam nhạt, Lê Tranh ngồi đó vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Lại đây anh xem."

"Không cần, Lê Viên ra tay không nặng, lại nói, em tự tay bôi thuốc rồi." Nhan Giác và Lê Tranh không phải là chưa từng 'thân mật', nhưng tình huống cô gấp mặt anh sau khi tắm xong lại khiến cho cô không được tự nhiên. Cô tránh anh ngồi vào trước bàn, lấy ra máy sấy tóc. Tiếng gió vu vù thổi vào mái tóc dài đen nhánh, cũng nầm gọn trong đầu ngón tay của Lê Tranh. Không biết từ lúc nào thì anh đã đứng ở phía sau lưng cô, đang dùng đầu ngón tay vén cổ áo cô nhìn vào bên trong.

"Phía sau còn mấy vết đỏ, em vẫn chưa bôi thuốc?" Lê Tranh dùng một loại ánh mắt 'em đúng là ẩn tảng' nhìn: "Nằm trên giường đợi anh...anh đi lấy thuốc."

"Đừng có chạy lung tung, nghe lời đi." Trước khi ra khỏi phòng anh còn mang vẻ ra lệnh, vùi dập tất cả ý tưởng từ chối của Nhan Giác. Cũng bởi vì những lời này, lúc quay về thì anh thấy cô lấy chăn bọc kín cả người, chỉ chừa lại tấm lưng để lộ ra ngoài.

"Em xác định là không muốn lấy chăn ra?" Đầu ngón tay Lê Tranh dính thuốc, ở trên vai trái của Nhan Giác vân vê nhẹ nhàng, thấy lỗ tai ửng đỏ của cô hé ở ngoài chăn, mãnh liệt lắc đầu, Lê Tranh cười cười lại lấy chút thuốc trên tay tiếp tục chà xát: "Dì Lưu để lại mảnh giấy, bảo nhà có việc nên đi trước, gọi điện thoại cho anh vừa lúc thì Lê Viên có chuyện."

Ở trong ẩn tượng của Nhan Giác, bất luận là hoàn cảnh có huyên náo cỡ nào, lúc nói chuyện anh vẫn như cũ tỉ mỉ, giống như tiếng nước chảy của chiếc cầu nhỏ ở Giang Nam, thật nhỏ, cũng sẽ không bị người nghe xem thường, giống như cô lúc này, chưa từng coi thường những ngón tay đang di động trên chiếc lưng của mình.

"Lệ Viên lâu rồi không có như vậy, con bé sơ tối."

"Anh trước kia cũng từng bị Lệ Viên đánh sao?" Nhan Giác đem mặt xoay lại, lộ ra đôi mắt nhìn anh: "Chắc là anh sưu tập nhiều loại thuốc bôi vết thương lầm."

"Ừ." Lệ Tranh không thay đổi phẩy Ứng chỉ lên tiếng: "Dù là ban ngày hay đêm tối, nếu con bé sơ hãi đều la hét ầm ĩ, đánh người. . . ."

"Vì vậy anh mới như vừa rồi, cứ như vậy ôm con bé?" Nhan Giác nhanh chóng xoay cổ, cô muốn nhìn thấy biểu hiện trên mặt anh để tìm ra manh mối, đáng tiếc không có gì cả. Lệ Tranh vân vê đến lần cuối cùng, đem quần áo đã chuẩn bị cho Nhan Giác để trên giường, lại vỗ nhẹ xuống lưng cô: "Em nói sai rồi, chỉ có cùng em anh mới như vậy."

"Nhan Giác, em dũng cảm hơn anh nghĩ." Lệ Tranh kéo tay Nhan Giác ngồi dậy: "Lệ viên tuổi còn nhỏ, xuống tay cũng không nhẹ, đây là lần đầu tiên mẹ bôi thuốc cho anh đã từng nói."

Lệ Tranh để cập đến 'mẹ' khiến Nhan Giác khẽ nheo mắt: "Ông ngoại em. . . ."

"Ông ngoại em chiều nay có tìm anh... nói chuyện rất lâu, ông ngoại là một ông già đáng yêu, nhìn ra được em bị tổn thương. Ông muốn chúng ta chia tay."

Mấy câu nói hài hòa đến cuối thì có vẻ gập ghềnh, Nhan Giác ngึng đầu nhìn Lệ Tranh: "Vậy anh nói thế nào?"

"Nhan Giác, điều anh muốn chính là em nên hỏi thẳng vấn đề của anh." Lệ Tranh nắm chặt tay Nhan Giác, đan vào vào những ngón tay ấm ám của mình: "Có chuyện gì muốn hỏi? Anh sẽ trả lời."

Nhan Giác bĩu môi một cái, từ trong tay Lệ Tranh rút người ra ngoài: "Em chỉ có một vấn đề muốn hỏi, anh yêu em chứ?"

Lệ Tranh gật đầu: "Yêu, so với tưởng tượng vẫn là quan tâm chăm sóc."

"Cái này thì không cần rồi." Nhan Giác xoa xoa tay, mặt thả lỏng đứng dậy: "Trong lá thư điện tử ông ngoại gửi tới hòm mail của em cũng đã nói cẩn kẽ, em không cần phải hỏi anh. Về phần những thứ kia em cũng không quan tâm, em không muốn dùng tế bào não của mình để suy nghĩ quá nhiều."

Cô đi ra ngoài phòng, trở về là cầm theo một cuốn sách, 『Lý luận quân sự』, "Giống như cái này, một chút em cũng không có hứng thú."

Nhận lấy quyển sách Nhan Giác vứt xuống, Lệ Tranh chỉ cười: "Không có hứng thú vì sao còn mua?"

Sự yếu đuối được che giấu bởi tính quật cường của Nhan Giác đã bị Lệ Tranh nhìn thấu, bả vai cô run rẩy, hai vai rủ xuống, lại lần nữa ngồi trên giường: "Hứng thú ít nhiều có chút, em dù gì cũng là phụ nữ, cũng sẽ tờ mờ đối với 'người yêu cũ' của bạn trai. Chẳng qua là em không vô lý ấm ĩ, càng không muốn chuốc lấy phiền não cho mình! Nếu có một ngày em phát hiện rằng anh yêu cô ta nhiều hơn em, chúng ta chia tay là được."

Lệ Tranh trầm mặc ước chừng nửa phút, ánh mắt anh thâm thúy đem Nhan Giác vây chặt. Cô đang không biết nói gì thì bàn tay anh đã xoa đầu cô: "Nhan Giác, thật ra thì anh luôn hi vọng em sống hồ đồ, đúng quá thông minh, ít lý trí một chút, biết làm nũng, có thể ăn vạ, như vậy anh mới có cơ hội tiếp nhận tất cả từ em, ngoại trừ anh ra, sẽ không ai chịu đựng và cưng chiêu được em.."

"Độc đoán!" Nhan Giác cúi đầu, sắc mặt khép nép không thấy rõ.

Tình yêu thật sự là như thế này, nó có năng lực thần kỳ, tất cả những thói quen, tất cả những ước định vừa đúng lúc xuất hiện phút chốc bị lật nhào. Giống như Nhan Giác, trước kia cô tự chủ, độc lập, chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày mình cùng người đã tương cứu mình, đến đầu bạc răng long. Lúc đó, cùng Hoắc Đông Xuyên ở chung một chỗ chỉ là ý nghĩ mơ

hở, nhưng bây giờ, ý tưởng này cách cô gần sát như vậy, có thể chạm tay là đụng đến được.

Trong sinh hoạt có vài người nồng cạn, có vài người bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, khi bạn gặp được một người định mệnh của mình, bạn sẽ biết những cuộc tình trước kia chỉ là gió thoảng mây trôi.

Sương đêm nồng đậm, ánh trăng xuyên thấu qua màn cửa sổ mông lung chiếu vào hai người, cái bóng kéo trên mặt đất từ từ nhỏ đi, cho đến khi không còn nữa. Những ngăn trở giữa hai người dường như không còn, Hoắc Đông Xuyên, hoặc là Bộc Giá Tường.

Lệ Viên ôm gối đứng ở trước cửa, nước mắt dần dưa nhìn bọn họ: "Cùng nhau, ngủ."

Bởi vì một câu nói của Lệ Viên, Nhan Giác và Lệ Tranh lần đầu tiên cùng giường chung gối. Chỉ là chia sẻ này không lấp đầy được hạnh phúc của anh.

"Lệ Tranh, đã ngủ chưa?" Nhan Giác đụng vào người anh.

"Vẫn chưa. . . . ."

Ba phút sau: "Lệ Tranh, anh đã ngủ chưa?"

"Vẫn chưa. . . . ."

"Lệ Tranh. . . . ."

"Ngủ rồi."

"Ngủ rồi vì sao anh còn trả lời."

"Ngủ đi, nếu không em sẽ đánh thức con bé." Lệ Tranh đem cái chân của Lệ Viên đang gác trên bụng mình bỏ xuống, tay nắm lấy tay Nhan Giác.

Ba người ‘ở chung’ nâng cấp thành ba người ‘ngủ chung’, Lê Tranh chịu đựng khó khăn.

Đêm đó, khi Lê Tranh chìm vào giấc ngủ, trong lòng Nhan Giác thật ra có một nguyện vọng, cô hi vọng vị hôn phu của anh vẫn còn sống. Bởi vì phụ nữ chỉ cần trăm phương ngàn kế thì luôn có thể đuổi trăm tình địch, nhưng quanh đi quẩn lại, khó khăn nhất vẫn là lòng người.

Tomorrow is another day. What a day!

Ngày mai là một ngày mới, tốt xấu không cần quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thời Hạn Cả Đời

【 Ở trên đời này, điều đẹp nhất không phải là những tháng năm yêu nhau, mà là khoảnh khắc đợi chờ, lặng lẽ để em gặp anh, sau đó bắt đầu giai thoại cả đời.】

Ngày 20 tháng 9 là ngày xảy ra ba chuyện.

Chứng khoán của Thượng Hải và Thâm Quyến rớt giá; vợ của hiệu trưởng từ lâu năm nhảy xuống; Nhan Giác nhìn về phía máy vi tính ngắn ng Oscar trong giờ nghỉ trưa cả một canh giờ.

Tay phải tì cằm đến mõi nhù, cô đổi sang tay trái, tiếp tục khô khốc nhìn màn hình màu đen của máy vi tính, miệng lẩm bẩm: hiệu chỉnh, ý tưởng.

.....

Chỗ làm việc của Văn Cảnh sát vách Nhan Giác, chỉ mới có vài phút mà Văn Cảnh đã đi ra đi vào mấy lần. Đến lần thứ ba cô mới để ý tới hành động của Văn Cảnh, chỉ có điều lần này Văn Cảnh vọt thẳng về phía Nhan Giác đưa tay: "Giấy, giấy. ...."

"Giấy gì?" Ánh mắt Nhan Giác mông lung ngẩng đầu.

"Giấy vệ sinh." Văn Cảnh ôm bụng mệt khổ sở, không nghĩ tới vì sao hôm nay Nhan Giác hỏi ngẩn thế: giấy vệ sinh còn để làm gì?

"Đi toalet!" Nếu không thì có thể làm gì? Ôm bụng lau miệng sao? Văn Cảnh tức giận lấy giấy trong tay Nhan Giác, một giây trước dừng lại động tác giải thích: "Cô hai à, lão Trình nhà tôi ngày hôm qua làm món tôm hấp muối, kết quả hại tôi bị 'tào tháo' rượt, nãy giờ cậu làm sao thế?"

Đầu ngón tay Nhan Giác nắm chặt cuồn giấy: "Văn Cảnh, cậu nói xem hiện giờ có chỗ nào đẹp để cho tân sinh viên thực hành phác thảo cảnh vật?"

"Hỏi anh chàng họ Lê nhà cậu đi!" Cảm giác bụng dâng lên cuồn cuộn, Văn Cảnh không để ý đến phép lịch sự nữa, đoạt giấy cuộn giấy kẹp chân nhếch nhác vọt ra phòng. Thật ra thì không cần Văn Cảnh nói, Nhan Giác cũng sớm nghĩ tới Lê Tranh.

Thị trường chứng khoán bùng nổ, vợ của hiệu trưởng trong một ngày mất đi ba chỗ bất động sản cùng với tất cả tiền gửi ngân hàng, tự mình không nghĩ ra cách đành phải nhảy lầu tự tử. Nói Nhan Giác máu lạnh cũng được, tàn nhẫn cũng tốt. Cô chưa bao giờ hiểu được, tại sao người có tiền luôn luôn sống một cuộc sống như thế.

Cuộc sống của mình, mình lại tự tay hủy hoại.

Đang ngẩn người thì màn hình lại nhảy vọt ra một hộp thoại, tin tức từ viện trưởng, tổng cộng rất nhiều chữ: Địa điểm để thực tập năm nay sẽ do bộ giáo dục khảo sát, cô giáo Nhan nên sớm nghĩ ra ý tưởng tốt!

Mắt Nhan Giác đọc theo màn hình suy nghĩ, hai tay đập bàn, sau đó đứng dậy: "Đi thôi, sẵn tiện đi thắp nén hương cho vợ hiệu trưởng, cầu mong bà ta sớm được yên nghỉ."

Cô không thích nịnh hót, lại càng không nguyên ý vênh váo hả hê bợ đít chủ nhiệm, nhưng mượn cơ hội này nhìn người đàn ông của mình, Nhan Giác ngược lại không ngại. Bọn họ ba ngày không gặp mặt rồi, cô tan việc, anh lại đang ở công ty, cô ngủ thiếp đi, anh mới về đến nhà, cô tỉnh, anh đã đi rồi.

"Lê phu nhân tương lai, cậu đang vội gì thế?" Cầm túi xách trong tay, Nhan Giác ra cửa thì gặp Văn Cảnh gọi to. Nhan Giác khoát khoát tay nói: "Trong ngăn kéo còn một cuộn giấy, chú ý tiết kiệm tài nguyên, nếu không sẽ không đủ dùng."

Không để ý đến vẻ mặt khinh bỉ của Văn Cảnh, Nhan Giác đi vào trong hành lang thang máy. Trường học này đã được xây dựng hơn mươi năm, thang máy tương đối cũ kỹ, âm thanh vang lên có phần cốt két. Cuối

cùng cõng xuống lầu một, còn chưa bước ra khỏi cửa thang, cô đã chậm phai một người.

"Nhan Giác, tìm được em rồi! Mòn cả giày tôi rồi này, phòng làm việc của trường học xem ra rất khó tìm."

Cánh tay Nhan Giác bị kéo ra khỏi thang máy, mặt chán ghét nhìn người nọ: "Đôi giày da cá sấu của anh mà cũng hư được sao, Đinh Chiêu Đông, một người luôn sẵn sàng phung phí tiền bạc như anh thì khi nào biết tiết kiệm thế?"

Ánh mắt vừa sắc bén vừa hài hước của Nhan Giác khiến Đinh Chiêu Đông bật cười, bàn tay anh ta chợt ôm ngang hông cô, nhanh chóng kéo cô ra ngoài trường học, chắp tay trước ngực, hướng về phía cô thành khẩn nói: "Chị đâu, tìm chị giúp đỡ!"

Rốt cuộc cô cũng không thể hiểu rõ lời nói của tên rắc rối này, cô cầm túi xách để lên vai, hai tay khoanh trước ngực, cười như không cười nhìn anh ta: "Giúp đỡ cái gì? Tôi không có bản lĩnh đâu Đinh đại thiếu gia ơi."

"Tuyệt đối là được! Chị đâu, coi như tôi cầu xin chị, giả làm bạn gái của tôi nhé!"

Sau nửa giây ngắn ngủi, Nhan Giác Úc chế không được mà cười, đây là chuyện buồn cười nhất cô nghe được. Nhưng nữa nửa giờ sau, khi cô từ chiếc xe sang trọng Cayenne* bước xuống thì cô không cười nổi nữa. Nhan Giác nghiêm mặt: "Chuyện giả vờ lần này không biết có thành công không, nhưng sau đó. . . ."

*Cayenne: một dòng xe của thương hiệu Porsche

"Sau đó thì tôi sẽ nói cho em biết vì sao gần đây chuyện gì lại khiến Lê Tranh cực khổ như thế, nếu em hỏi cậu ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ không nói. Em giúp tôi, chắc chắn tôi sẽ nói rõ lý do. Yên tâm, tôi không lừa được em, viêm ruột thừa tái phát cũng bị em đoán được, tôi nào dám lừa gạt em!"

Nhan Giác xem thường kiếu đàn ông này, anh ta luôn cho rằng tất cả phụ nữ trên thế giới này đều ngu ngốc, viêm ruột thừa cắt đi thì sau này không tái phát nữa, chẳng hiểu lúc trước trường học đã dạy anh ta cái gì.

Cô hướng cửa chính vừa đi vừa hỏi người ở phía sau: "Số phòng?"

"5858." Sau khi lái xe vào bãi đậu, Đinh Chiêu Đông bước theo sau Nhan Giác, cảm giác mình không phải đang tìm người bạn gái tạm thời, mà là rước về một nữ vương kiêu hãnh!

Tình hình bên trong căn phòng 5858 không giống như Nhan Giác nghĩ, không giống như những gì Đinh Chiêu Đông đã nói trước đó. Nhan Giác đi ngang qua sân khấu, cuối cùng nhìn thấy một cô gái trẻ cùng với hai người trung niên ở đó. Gian phòng rất lớn, đường kính chừng ba mét, cạnh bàn tròn có ba người đang ngồi.

"Đinh Chiêu Đông, dám giở trò với tôi thì anh biết tay đấy." Nhan Giác nhìn ra được mình đang làm 'bia đỡ đạn' cho anh ta, cô hờ hững cười lạnh, toan tính xoay người rời đi. Sau lưng cô chợt có bàn tay ngăn cản: "Ấy đừng, chị đâu . . . coi như tôi xin em, giúp tôi vượt qua khó khăn này, tôi hứa sẽ đem hết những chuyện mà Lê Tranh giấu em nói ra toàn bộ!". Anh ta nhỏ giọng cẩn thận chết sống không để Nhan Giác rời đi. Nhan Giác mặt cứng đơ một lát, sau đó cắn răng nói: "Đinh 'đái dầm', tốt nhất là anh mau đem chuyện của Lê Tranh kể rõ với tôi. . . ."

Nếu như không phải do Đinh Chiêu Đông nói rõ việc Lê Tranh đang gặp khó khăn, nếu như không phải vì cô muốn biết chuyện của Lê Tranh, cô sẽ không như bây giờ, cho phép Đinh Chiêu Đông nắm lấy bàn tay của mình, lại còn phải tiếp nhận ánh nhìn nghi vấn từ ba người đối diện.

"Cô gái, tôi nghe Thục Viên nói gia cảnh của cô rất. . . ." Bà mẹ của cô gái kia mở miệng trước, giọng điệu mặc dù nhã nhặn nhưng vẫn liếc mắt xem thường Nhan Giác.

"Cô làm nghề gì?" Cha của cô gái kia trực tiếp cướp lời, nói chuyện cũng

không còn khách sáo, gợn gàng dứt khoát, Nhan Giác lại cảm thấy thế này mới bình thường. Cô rút tay khỏi lòng bàn tay của Đinh Chiêu Đông: "Tôi là giáo viên, dạy mỹ thuật, danh tiếng không tệ, tiền lương vừa đủ sống, không biết hai vị còn gì muốn hỏi gì?."

Bộ dạng giả vờ ngây thơ của Nhan Giác khiến Đinh Chiêu Đông cảm động vô cùng, anh ta không biết Nhan Giác làm như vậy chỉ là đơn thuần — ghét bọn họ. Cô ghét ánh mắt khinh bỉ của bọn họ, xem tiền bạc là quan trọng.

"Lần sau nếu hai vị muốn tìm con rể, tốt nhất là nên xem anh ta có chung tình hay không!" Nhan Giác chán ghét mà đứng lên, trực tiếp vẫy vẫy tay với ba người kia: "Tiền không phải là vấn đề, đừng nghĩ muốn ai khuất phục cũng được, hãy nghĩ cho hạnh phúc của mình. Đinh Chiêu Đông, đến phiên anh giải quyết rồi đó, xong việc thì ra ngoài tìm em."

Nhan Giác đứng dậy rời đi, đi tới cửa thì cô nghe được tiếng khóc: "Em có chỗ nào không bằng cô ta, diện mạo, tính cách? Gia đình em có thể giúp đỡ anh trong việc kinh doanh, còn cô ta, cô ta có thể sao?"

Ra khỏi gian phòng, cách cửa kính âm thanh bên trong như cũ loáng thoáng có thể nghe được. Nhan Giác cúi đầu lấy hơi, suy nghĩ về sau nếu thật sự nhìn thấy gia trưởng của Lê Tranh, có thể hay không cô cũng giống như bây giờ?

Lọt vào tầm mắt cô là một hình ảnh của một đôi giày da màu đen, cô ngẩng đầu mới biết có người đang đứng ở trước mặt mình, tóc hoa râm, trên người ông ta diện bộ vét tông, cổ áo hơi mở, bất luận là dáng vẻ hay khí thế đều không phù hợp với nơi này.

"Cô gái, cô có nhìn thấy con trai của tôi không?" Ông ta cười híp mắt, nhìn qua trông rã tinh túng, lại hỏi khiến Nhan Giác hơi hổn hển: "Bác à, bác không tìm được con trai sao?"

Thấy ông ta gật đầu, Nhan Giác trong lòng oán thầm, người con trai của ông ta chắc là không ra gì, đến độ ngược nghịch để mặc cha mình ngoài

này, Nhan Giác đỡ lấy cánh tay của ông ta: "Bác à, tôi dẫn bác đến phía bên kia hỏi thăm vậy."

"Tốt, cô gái, cô là giáo viên sao?"

"Vâng, làm sao bác biết?" Nhan Giác ngoài ý muốn hỏi.

Ông ta ha ha cười lên: "Mới vừa rồi tôi đứng ngoài cửa thì vô tình nghe được, phòng này cách âm không tốt.". Ông ta chỉ chỉ những người đi qua cửa phòng, vẻ mặt nghiêm túc.

Đúng là cách âm không tốt, Nhan Giác vừa nói chuyện với ông ta vừa đỡ ông ta đi đến quầy phục vụ. Trước khi chia tay, ông ta hướng về phía Nhan Giác gật đầu: "Người nào mà lấy được cháu về làm vợ là phúc ba đời đấy nhé!"

Nhan Giác mỉm cười, xoay người rời đi, thấy cách hành lang khoảng mười mấy mét là Đinh Chiêu Đông đang đứng, anh ta ngẩn người ở cửa. Cô đi qua vài bước: "Xong chưa? Nói đi, Lệ Tranh rốt cuộc thế nào?"

"À?" Đinh Chiêu Đông nhìn Nhan Giác đi tới mà vẫn còn chút ngây ngẩn, bị Nhan Giác vỗ vỗ, anh ta chỉ quán tính phun ra vài chữ: "Nghe nói là ông ngoại em đi giao thiệp với các nhà đầu tư, kêu gọi các ngân hàng lớn hợp tác cùng ông ta. . . . . Nói đơn giản, Lệ Tranh bị ông ngoại của em chèn ép, khủng hoảng kinh tế rồi, cậu ta hai ngày nay đang lo kiếm tiền."

Cả người Nhan Giác ngớ ra, cô không ngờ ông ngoại sẽ làm như vậy, càng không nghĩ tới Lệ Tranh lại cắn răng không nói với mình. Cô xót xa xoay người, tính toán sẽ đi tới công ty tìm Lệ Tranh. Đinh Chiêu Đông đứng bên cạnh đột nhiên vỗ đùi: "Trời ạ, đúng là ông già rồi. Chị đâu, chị và ông ta vừa nói với nhau cái gì thế?"

"Ai?"

"Ông ta đó!" Hàm răng Đinh Chiêu Đông run rẩy chỉ vào nơi xa, gương cười hướng về phía người đàn ông tóc hoa râm: "Chú của Lệ Tranh, cục

trưởng cục tư pháp, là cha của tôi!"

Nhan Giác là người luôn thích nghi với cuộc sống, cô thích làm chủ vận mệnh của chính mình, nhưng khi đối mặt với câu nói ‘người nào mà lấy được cháu về làm vợ là phúc ba đời đấy nhé!’, lại khiến cô có phần sợ hãi. Cô chỉ có thể lựa chọn đi tới công ty của Lê Tranh thay vì phải đối diện với ông ta, cô hướng về phía sofa, bên cạnh là một chậu hoa xanh tươi, cô ngồi yên lặng ngẩn người.

Công ty của Lê Tranh tên gọi là Aizen, một công ty trách nhiệm hữu hạn chuyên cung cấp vật liệu xây dựng, có trụ sở tại Thành Đô, Nhan Giác đã từng nghe Lê Tranh nói qua, anh còn có hai nhà máy ở ngoại ô thành phố. Cô không nghĩ ông ngoại lại có bản lãnh như vậy, có tầm ảnh hưởng và tác động được những nhà đầu tư đã từng hùn vốn với công ty Lê Tranh. Những chuyện này bây giờ không quan trọng, quan trọng là cô nghe được tiếng bước chân quen thuộc, mặc dù bên cạnh anh lúc nào phía sau cũng là tiếng giày cao gót.

"Lê tổng, ngân hàng bên kia đã xiết chặt khoảng cho vay một tuần lễ rồi, điều này sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến hợp đồng của chúng ta. Lê tổng, người đó ra tay độc ác quá. . . ." Cửa phòng làm việc mở ra, Chris vừa mới cay nghiệt oán giận, lại từ trong mộng tỉnh lại vì nhìn thấy Nhan Giác đi vào.

"Tôi ra ngoài trước." Cô ta nhường lông mày cúi đầu đi ra, thuận tay khép cửa phòng. Lê Tranh buông tài liệu trong tay.

Chứng kiến vẻ mặt đầy căng thẳng của Lê Tranh trước đó, trái tim Nhan Giác trở nên mềm nhũn, nũng ấm áp nữa xúc động, anh giang hai cánh tay chào đón cô: "Em tới rồi!"

Cô biết anh gần đây rất mệt mỏi, nghỉ ngơi ít, nhưng những thứ này không hề thay đổi con người anh, trên người anh vẫn tỏa ra mùi hương hổ phách. Mặt cô vùi vào ngực anh, tham lam hít hà hương thơm đó, qua mấy giây sau, âm thanh Nhan Giác buồn buồn: "Công ty không sao chứ?"

"Vẫn còn trong phạm vi khống chế." Lệ Tranh vuốt đầu Nhan Giác nói.

Cô nghe được tiếng anh cười khẽ, ngẩng đầu: "Không phải tình hình rất khó khăn sao? Nếu không ngày mai em đi tìm ông ngoại."

Nhan Giác không muốn cùng ông ngoại nói chuyện nhiều, ban đầu ông và mẹ đoán tuyệt quan hệ là cô nhớ đến tận giờ. Ông ngoại thương cô là một chuyện, ông ngoại muốn phá hỏng quan hệ của cha mẹ cô lại là một chuyện, hiện tại ông ngoại còn hâm hại cả công ty của Lệ Tranh.

"Không cần, đây là ông ngoại đang khảo nghiệm anh." Lệ Tranh nói một câu. Nhan Giác xoa xoa cái trán: "Ngộ nhỡ không được thì làm thế nào?"

"Không được thì không được, có thể làm sao, em không phải là có tiền lương hay sao? Cùng lắm thì anh ăn cơm chùa, để em nuôi anh." Lệ Tranh cười nói mấy câu, Nhan Giác đành từ bỏ ý định đi tìm ông ngoại.

Bởi vì Lệ Tranh chính là như vậy, một người đàn ông đáng để cho cô tự hào, là người có thể gánh chịu mọi chuyện.

Nhan Giác yên tâm từ trong lồng ngực Lệ Tranh chui ra, đi đến ghế sa lon cầm áo khoác của anh: "Lệ tiên sinh, thật ra thì hôm nay em tới tìm anh giúp một tay, còn nhớ rõ anh thiếu em một 'yêu cầu' hay không?"

Ngoại ô của Thành Đô có một hồ nước nhỏ, Nhan Giác đứng ở trong nhà gỗ nhìn ngoài cửa sổ, giữa hồ đã nở rất nhiều sen, quay đầu lại nhìn Lệ Tranh: "Anh có biết là em rất thích khu sinh thái này không? Bây giờ xem ra vẫn còn kịp, nếu không qua mùa này thì sen trong hồ đã tàn rồi."

Nhan Giác yêu thích vẽ tranh, thích tất cả vật xinh đẹp, ở Thành Đô không có nhiều phong cảnh đẹp, cho nên khi đứng trước khu sinh thái này, cô nhất định phải hưởng thụ. Lệ Tranh gật đầu một cái, nhà gỗ là do anh tháng trước nhờ người tu sửa, là bởi vì cô muốn đến đây. Bên ngoài gió thổi vi vu, Lệ Tranh đi tới trước cửa sổ khép lại, Nhan Giác từ phía sau lưng ôm lấy anh, nhiệt độ giữa hai bàn tay nhỏ bé từ từ chuyển.

Cô từng có hai mối tình, cùng Hoắc Đông Xuyên chia tay nguyên nhân cô chỉ nói với một mình Văn Cảnh. Tranh vã khi ấy bị người ta trộm, cô đã từng tức giận, từng mong đợi nhà trường chủ trì công đạo, nhưng cuối cùng cô kiên trì đợi là vì cái gì, bạn trai của mình quyết định đi ra nước ngoài tu nghiệp, anh ta nói với cô rằng: Đừng làm lớn chuyện nữa, chúng ta không cần tranh cãi. Cùng anh đi ra nước ngoài, sau khi trở về, chúng ta có thể thăng tiến.

Nhan Giác là người thực tế, cô không quá mơ mộng, cũng chẳng màng danh lợi. Cô chỉ hi vọng được là chính mình, chỉ mong muốn có người cùng cô kiên trì, cùng nhau thỏa hiệp, Hoắc Đông Xuyên nhất định không phải là người đàn ông đó. Cảm giác người đàn ông đó bây giờ cô đã gặp được.

Ngoài cửa sổ mây đen nhanh chóng phủ đầy trời, trong nhà nhất thời tối đi, Lệ Tranh cảm nhận được bàn tay nhỏ bé đang run run cởi nút thắt lưng của mình, sau đó anh nghe cô nói: "Không phải chỉ có một mình anh quan tâm dự báo thời tiết đâu."

Ở trên đời này điều đẹp nhất không phải là năm tháng yêu nhau, mà là chờ đợi, lặng lẽ để em gặp anh, sau đó bắt đầu giai thoại cả đời.

Nhan Giác không cần biết chuyện tình giữa cô và Lệ Tranh có thể kéo dài trong bao lâu, nhưng cô chắc chắn xác định, chuyện của bọn họ bây giờ chỉ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Như Mộc được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thành Phố Áo

【 Chỉ là một kẻ ngủ cùng đàn ông. 】

Đêm, trời thu mát mẻ lặng lẽ phủ xuống thành phố.

Tiếng mưa lác đác hòa cùng âm thanh rả rích của những cánh sen trong hồ, thân hoa dập dìu theo gió, cuốn khúc rồi đứng thẳng lại. Như thể lưu luyến lặp lại, cực kỳ giống với động tác của đôi nam nữ bên trong nhà gỗ.

Những tia chớp ngoài trời cách rèm cửa sổ lóe vào, ánh sáng phân tán lên cái trán đẫm đầy mồ hôi của Lê Tranh, mặt khác rọi sang người con gái kế bên đang thở mạnh.

Thứ tình cảm mãnh liệt này giống như nước biển nhấn chìm bọn họ. Nhan Giác vòng tay quanh lưng Lê Tranh, cảm nhận tì mỉ xúc cảm này. Khi vật nam tính của anh vừa tiến vào cơ thể cô, cảm giác nơi đó có chút khô khan, rất đau, suy nghĩ cả nửa ngày, anh mới hôn nhẹ bao đợi khi khác. Nhan Giác vốn cố chấp, cố chấp kiên trì tối nay, đây là lần thứ hai cô dám làm chuyện dũng cảm này, trực tiếp lấy chân quấn lên thắt lưng Lê Tranh, áp chế cơn đau rút, chậm rãi ôm chặt anh.

"Thật, đau, sớm biết đau như vậy em đã không làm!" Khi thân thể cô khó nhọc vào được một nửa, trên trán lấm tấm mồ hôi: "Lê Tranh, em muốn thoái lui, được không?" Thật sự không biết lại đau như vậy, rất muốn khóc.

"Ngoan." Lòng bàn tay anh ôm lấy mặt cô, xoa dịu cái trán đang căng thẳng, dịu dàng cười một tiếng: "Em nói là em không muốn từ bỏ, vừa khéo, anh cũng không muốn như vậy. Nào, cứ từ từ"

Cô đánh giá cao người đàn ông này quả không sai. Ở trong chuyện giao hoan, phụ nữ đừng nên quá hy vọng đàn ông sẽ có ý định dừng lại, câu

nói đó chỉ là lời an ủi nhất thời. Động tác của anh quá nhanh, còn chưa kịp chuẩn bị, cô đã thấy anh tiến vào.

"Anh, đồ lường gạt. . . ." Mở miệng chửi rủa, môi cô đã bị anh ngậm lấy, cuối cùng hóa thành từng cơn run rẩy truyền vào bên trong.

Đêm đó bọn họ ân ái ba lần, từ đầu giường lần lộn đến cuối giường, Nhan Giác kiệt sức, Lê Tranh lại thẫn thái sáng láng. Nhan Giác mặt ướt đẫm mồ hôi chôn vùi trong đệm, buồn buồn nói: "Chuyện này khiến anh thoái mái như vậy sao?"

Khi còn học đại học, có mấy lần cô suýt nữa trao thân cho Hoắc Đông Xuyên. Điều này có thể hiểu, lý trí lúc đó của cô quá vững vàng, cũng là tình yêu cuồng nhiệt của thiếu nữ, nhưng lại không u mê ngu ngốc, chỉ là có phần kích động. Giờ phút này nghĩ lại, cô thấy mình thật may.

"Lần sau sẽ tốt hơn." Âm thanh Lê Tranh dịu dàng phát ra trên đỉnh đầu Nhan Giác. Còn có 'lần sau' càng khiến cho cô lo lắng.

Anh lần nữa kề miệng đến sát vành tai cô, nhẹ giọng nói: "Nhan Giác, cảm ơn em."

Đối với tình yêu, để có thể gặp gỡ một người hợp ý, không sớm một bước, cũng không trễ một bước, cái này gọi là duyên phận.

Lê Tranh đã cho cô nếm trải cảm giác ấy, êm ái, dịu dàng, tựa như chiếc cầu tình yêu khi đó, không hẳn động lòng, nhưng lại lưu luyến sâu sắc. Cô lật người, cả người rúc vào ngực anh: "Lần sau anh có thể dùng lực một chút. . . ."

Nhan Giác chết sống cũng không muốn thừa nhận mình mặt đỏ tai hồng, nhưng cô xác thực vì lời nói này như cũ khắc chế suy nghĩ của mình mà cũng khiến cho ai đó đỏ mặt.

Ngày thứ hai Nhan Giác không có ý định ngủ nướng, cô ích kỷ bắt anh tạm thời từ bỏ công việc một đêm, không thể bắt anh lại chậm trễ một

ngày nữa. Khi Văn Cảnh điện thoại tới là lúc năm giờ sáng, ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi, tiếng mưa suy yếu cả tiếng chuông điện thoại, mệt mỏi cùng thân thể đau nhức khiến Nhan Giác dụi dụi mắt, nhận lấy điện thoại di động từ tay Lê Tranh.

"Văn Cảnh tiểu thư, hiện tại bây giờ là mấy giờ, chưa gì sáng sớm đã bốc hỏa rồi sao?" Nhan Giác lật người, chống lại ánh mắt như cười của Lê Tranh, mặt cô đồng cứng, nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, ho khan một tiếng, điều chỉnh giọng nói: "Xảy ra chuyện gì?"

"Nhan Giác, tôi là Trình Bắc Vọng, Văn Cảnh, cô ấy nhập viện rồi, cô ấy nói muốn gặp em." Nghe được giọng nói ở đầu dây bên kia, cơn buồn ngủ của cô lập tức tan biến.

Lê Tranh đưa Nhan Giác đi tới bệnh viện.

Cô ngồi trong xe, nhìn cần gạt nước phía trước đung đưa trái phải, mưa rơi nặng hạt, làm thế nào cũng không vơi đi nặng nề trong lòng: Không phải là hôm đó dạ dày Văn Cảnh không tốt sao, làm sao lại ảnh hưởng tới đứa bé trong bụng?

Tâm tình Nhan Giác rối rắm, cuối cùng cũng đến được khoa phụ sản để gặp Văn Cảnh. Chỉ một ngày không thấy, Văn Cảnh mặt trở nên hốc hác trắng bệch. Nhan Giác vào phòng, trực tiếp đóng cửa, để Trình Bắc Vọng và Lê Tranh đứng ở ngoài chờ, cô đi tới bên giường kéo Văn Cảnh vào lòng: "Khóc đi, khóc được là tốt."

Bạn thân không cần nói cũng hiểu rõ nhau, tựa như Nhan Giác và Văn Cảnh vậy, mặc dù Văn Cảnh luôn nói không muốn sinh con sớm, nhưng Nhan Giác biết rõ chỉ là nói đùa. Thoáng thấy nét trắng bệch của Văn Cảnh thay đổi, ban đầu là bình tĩnh, càng về sau càng suy sụp, từ bình tĩnh đến suy sụp cũng chỉ tốn có ba giây đồng hồ.

"Nhan Giác, đứa bé kia sẽ hận tờ, tờ thật sự không biết nó đã từng tồn tại, tờ còn ăn đồ lung tung, hải sản, đồ lạnh, lại còn không kị nhấm rượu! Nhan Giác, đứa bé nhất định sẽ hận tờ, tự tờ cũng thấy hận chính

mình!" Mỗi lần kích động, Văn Cảnh đều vuốt tóc mình. Nhan Giác kéo tay cô ta ra: "Văn Cảnh, đây chỉ là việc ngoài ý muốn, nếu như cậu biết mình mang thai, khẳng định so với ai khác cậu cũng sẽ chú ý, phải hay không?"

Văn Cảnh hai mắt đẫm lệ gật đầu. Đứa bé, dù chỉ là một khối tế bào nhỏ, thậm chí ngay cả phôi thai cũng chưa hoàn chỉnh, chỉ cần biết mình sắp làm mẹ thì đó cũng là niềm kiêu hãnh cho thai phụ.

Ôm bạn thân trong lòng, đột nhiên Văn Cảnh nhớ đến một câu nói: Cho dù bạn có tất cả những báu vật bên người, bất luận là tốt hay xấu, chỉ không biết một ngày nào đó, bạn cũng có thể mất đi những thứ trân quý độc nhất kia, trở thành hai bàn tay trắng.

Văn Cảnh khóc lóc đến nước nghẹn thì đã là một giờ sau. Nhan Giác đắp kín mền cho Văn Cảnh ngủ, ra khỏi gian phòng đóng cửa lại. Lê Tranh vẫn còn đứng đó, anh đứng trong hành lang nghe Trình Bắc Vọng nói chuyện. Anh nghe vô cùng nghiêm túc, đồng thời còn vỗ vai an ủi anh ta.

Cảnh tượng đó như nói cho cô biết, Lê Tranh đã bất tri bất giác biến thành người thân trong cuộc sống của cô. Bạn bè, người yêu, Lê Tranh giống như một cây cổ thụ, kiên cố đâm sâu vào mảnh đất khô cằn của Nhan Giác.

Nếu như có một ngày em mang thai, em nhất định sẽ chăm sóc tốt con chúng ta. Đây là lời nhủ thầm trong lòng Nhan Giác lúc rời khỏi bệnh viện.

Văn Cảnh nghỉ phép, mùa thu miềng bắc ngày càng trở tròn.

Dưới sự nỗ lực của Lê Tranh, cuối cùng công ty cũng tìm được một nhà đầu tư, về mặt tiền bạc coi như vượt qua cửa ải khó khăn.

Sau khi kết thúc một ngày, Nhan Giác ngồi xếp bằng trên ghế sofa trong phòng làm việc của Lê Tranh, cô cầm một bản kí họa, vẽ người đàn ông đang đầu tắt mặt tối ở phía đối diện. Hồ cá bên trái thỉnh thoảng nhìn

thấy con rùa bơi tới bơi lui, như đang dò xét ‘nhà mới’ của mình, bên cạnh hồ cá là ly nước chanh pha hoa nhài. Để bút vẽ xuống, cô đi tới cầm lên uống một hớp, cảm thấy không có gì hài lòng và vui vẻ bằng việc vừa uống nước, vừa trộm vẽ người đàn ông của mình trong căn phòng ấm áp.

Có người gõ cửa, Nhan Giác nhìn Chris mang đôi giày cao gót bảy phân đi tới lại đi ra ngoài. Tay cô bám lấy lưng ghế sofa, tư thế thoái mái ngồi xuống: "Lệ Tranh, anh để cho em tới công ty của anh vẽ tranh, em lại không có một ý tưởng nào, anh không nghĩ là em sẽ gây trở ngại công việc của mọi người sao?"

Lệ Tranh đặt bút xuống, vỗ vỗ chân, Nhan Giác cười một tiếng, trực tiếp ngồi lên phía trên, sau đó nghe anh nói: "Có cần trở thì cũng chỉ cần trở một mình anh."

Anh thích cứ như vậy ôm cô, để cho cô ngồi trên chân mình, sau đó vòng chắc eo cô. Nhan Giác cũng thích, cô cảm thấy tư thế này sẽ khiến tình cảm hai người gần gũi.

"Chiều nay em phải về trường, chờ ngồi của Văn Cảnh sẽ tạm thay người mới." Nhan Giác đưa bờn tóc Lệ Tranh nói.

Anh chỉ gật đầu: "Ừ, tối nay theo anh về nhà."

"Không phải mỗi ngày đều về nhà sao?" Cô kỳ quái hỏi.

"Mẹ anh hôm nay về."

Sau khi kinh ngạc, cuối cùng cô cũng nhận thức được, không ngờ phải gặp người nhà của anh sớm như vậy, vậy thì thế nào, cô đã xác định yêu người này. Cô đung đưa chân, trả lời vâng.

Năm giờ Lệ Tranh sẽ kết thúc công việc, hai giờ chiều Nhan Giác chạy tới phòng làm việc thì đã nhìn thấy người giáo viên mới.

"Xin chào, tôi là Nhan Giác ở khoa mỹ thuật, đến giúp Văn Cảnh dọn dẹp chỗ ngồi." Người nọ quay đầu, theo phản quang ở bên trong, Nhan Giác nhìn thấy một khuôn mặt trẻ đẹp, cô ta giới thiệu mình tên là Cố Mẽ.

Cô cảm thấy cái tên này thật hay, cũng cảm thấy rất quen thuộc.

Phòng làm việc không lớn, đồ đạc của Văn Cảnh không nhiều, chỉ có điều hơi bày bừa một chút, sau nửa giờ sắp xếp, chuẩn bị xong, cô giơ tay lên xem đồng hồ, thời gian vẫn còn sớm.

"Cô giáo Nhan, cô giáo Văn tốt nghiệp ở đại học Thành Đô?" Cố Mẽ chỉ chỉ tấm bằng tốt nghiệp bên dưới bàn kiếng, bốn chữ 'đại học Thành Đô' rất rõ ràng. Nhan Giác gật đầu: "Tôi và Văn Cảnh đều tốt nghiệp ở đây, cô cũng vậy?"

Cố Mẽ cười híp mắt khoát tay: "Tôi cũng là sinh viên ở đây, chúng ta coi như đồng học, rất có duyên."

Những chuyện này Nhan Giác không mấy quan tâm, cô đem máy vi tính của Văn Cảnh xếp gọn lại, chào tạm biệt Cố Mẽ: "Hôm nay cứ như vậy trước, nhà tôi có chuyện, thứ hai gặp lại."

"Gặp lại." Cố Mẽ phất phất tay với Nhan Giác.

Nhan Giác bỏ ra một giờ đồng hồ ở khu trung tâm thương mại, cô chọn kiểu váy dài đến tận đầu gối, kiểu áo dài tay, phong cách hào phóng. Lê Tranh từng nói qua, mẹ anh ta thích sắc màu ấm, mặc dù từ góc độ thẩm mỹ, sắc màu ấm chưa chắc đã thích hợp tất cả mùa.

Sau khi thay quần áo tại cửa hàng, đi ra trung tâm thương mại thì vừa lúc nhận được điện thoại của Lê Tranh. Anh đã tan việc, chạy tới đón cô.

"Anh nhìn em xem có được không?" Xe Lê Tranh vừa dừng ở trước mặt thì đã nghe Nhan Giác chất vấn. Người đàn ông suy nghĩ hồi lâu, chỉ nói: "Em mặc cái gì cũng đẹp, mẹ anh nhất định sẽ thích."

Trong lòng Nhan Giác ấm áp.

Cảm giác ấm áp vụt tắt khi cô bước chân vào nhà họ Lệ. Mẹ Lệ so với ở trong tivi xinh đẹp hơn nhiều, thậm chí là hòa ái. Mà lúc này, mọi người đều đang tập trung đến người con con gái khác, cô có lý do gì phải vui mừng?

Lệ gia quan hệ thân thiết với Cố Gia từ nhiều đời, người con gái của gia đình họ Cố sau khi tu nghiệp ở nước ngoài sẽ ra mắt cùng cậu chủ nhà họ Lệ, Nhan Giác làm sao quên được việc Lệ Tranh có vị hôn thê, tên tiếng Anh là Michel, tiếng Trung chẳng phải Cố Mễ hay sao?

Thì ra, hiện thực luôn luôn tàn khốc. Cô và Lệ Tranh đóng vai đứng cùng, cũng không biết biểu cảm trên mặt anh thế nào.

Tiếp theo thì sẽ thế nào? Nhan Giác gượng cười, làm thế nào để diễn tốt vai trò, tồi tệ nhất cô chỉ là một kẻ ngủ cùng đàn ông.

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Như Mộc được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Dám, Không Dám

【 Tình yêu ngọt ngào, xảy ra đơn giản, quá trình chua xót, kết cục khó được. 】

Cửa sổ sát đất của Lệ gia được treo tấm màn mỏng, màu vàng nhạt hòa cùng hoa văn nhã nhặn bị đèn chiếu vào tạo thành phong cách tinh tế. Cố Mẽ đứng gần cửa sổ, bộ mặt hàm súc rơ lê: "Anh, em đã trở về."

Toàn thân Nhan Giác khẽ run, âm thanh kia thiết tha như đang gọi một gã sai vặt trong bộ phim Hồng Lâu Mộng —— Cô rủ mắt xuống, rút tay mình ra khỏi tay Lệ Tranh, nữ chính đã quay về, có phải hay không cô chỉ là dự bị? Nghĩ đến đây, Nhan Giác tự giễu cười, không phải cô đối với tình yêu của mình không tin, là do bàn tay của người đàn ông đó đang run rẩy.

Lệ Tranh quả nhiên buông lồng tay Nhan Giác.

Anh đi tới Cố Mẽ, tay run rẩy hơi hướng mặt về phía cô ta, như muốn ôm, cuối cùng lại biến thành nhẹ nhàng vỗ, bàn tay anh vỗ vào vai Cố Mẽ: "Cũng may là em không sao, thật tốt."

Là tốt vô cùng, Cố Mẽ không chết. Nhan Giác nhìn bóng lưng Lệ Tranh, đồng thời tự giễu, trong lòng cô có chút đau, xào xạt, giống như gió thổi ngang qua. Cô hít một hơi, điều chỉnh cảm xúc nặn ra nụ cười: "Máy trợ thính của Lệ tiên sinh đường như bị hư, vừa may tôi hẹn với bạn bè gần đây, thuận đường giúp anh ta lái xe tới."

Nhan Giác nhìn sắc mặt vẫn như cũ của mẹ Lệ Tranh, chấn hồn rung động, cô cũng thu lại nụ cười: "Lệ phu nhân chắc không biết tôi... À, tôi là do Lệ tiên sinh mời tới dạy về cho Lệ Viên, hơn nữa còn là đồng nghiệp mới của Cố Mẽ."

Thân phận này là thật. Lúc đó, cô cũng biết được cảm giác đau nhất là

như thế nào, là cô tự tay dệt giấc mộng đẹp, lại bẩn lĩnh đem nó nghiền nát. Cảm giác này, so với đêm đầu tiên cùng với Lê Tranh còn đau hơn!

"Được rồi, Lê phu nhân, người tôi cũng đưa tới, tôi có việc phải đi." Nhan Giác thảng thừng không câu nệ, lúc xoay người còn cố ý kéo kéo tay áo, cảm thấy như vậy mới giống lưu manh, trong lòng mới được thoái mái.

"Nhan Giác." Âm thanh Lê Tranh ở phía sau truyền đến, ngay sau đó cỗ tay cô bị anh bắt được.

Nhan Giác mỉm cười quay đầu, nhỏ giọng nói: "Lê tiên sinh, đã gặp nhau thì cũng phải có lúc chia tay, thế này không cần cảm thấy mất mặt, không tận dụng lợi thế thì cũng đừng khiến em phải khó xử, được không?"

Cô kiên quyết rút tay ra, xoay người đi từng bước một đến cửa chính, mở cửa, bước ra, đóng cửa, nghe khóa cửa lộp bộp khép lại, nhiệt độ trên mặt lúc này hơi nóng, mới một chút đã vọt tới hốc mắt.

"Có gì lớn lao, đàn ông trên đời này thiếu gì cho mình chọn!" Lời nói đùa khi xưa của Văn Cảnh phút chốc an ủi Nhan Giác. Cô bước rộng chân, bốn phía đều đông nghẹt, cô một mình đứng trong gió lạnh, chân thật đau.

Chuông điện thoại lúc này giống như cây cổ cứu mạng mang Nhan Giác từ khốn cùng chuyển sang trạng thái giải cứu, cầm điện thoại, câu thứ nhất chính là: "Nhiếp Văn Hiên, anh cuối cùng cũng chịu trở lại!"

Nhiếp Văn Hiên mới vừa kết thúc công việc ở Châu Âu, hơn ba mươi giờ ngồi trên máy bay, râu ria của anh ta sớm đã lởm chởm, khoa trương ước lượng nhìn người trước mắt: "Này, cặp mắt mông lung đó là thế nào, ưu thương ư, đau buồn ư. . . . . Cô bé à, giờ anh mới biết là em thật sự biết yêu rồi, nhanh như vậy đã thất tình sao?"

Anh ta trực tiếp nhìn ra được tâm trạng của Nhan Giác, cô bưng cái ly

thủy tinh chứa đầy chất lỏng màu đen dựa về phía sau, mặt đằng đằng sắc khí như muối nuốt hết cả quầy rượu. Những viên đá trong ly thủy tinh va chạm vang lên, Nhan Giác ực xuống khoang miệng, sâu xa nói: "Chia tay trong hòa bình."

Thất tình và bị vứt là hai loại khái niệm, Nhiếp Văn Hiên mặc dù không rõ, nhưng anh ta vẫn hiểu ý tứ của cô. Nhiếp Văn Hiên cầm ly rượu của mình lên, đứng dậy dời bước đến cạnh Nhan Giác. Ghế salon bị húc xuống, cánh tay anh ta lượn quanh trên vai cô, cô nghe anh ta nói: "Anh và em cùng nhau an ủi. Nhan Giác, anh cũng đang thất tình!"

"Cảm giác này chỉ giống như bị rận cắn ngứa, hà tất gì phải an ủi nhau?" Trong bóng tối, Nhan Giác xem thường Nhiếp Văn Hiên thấy rõ.

"Điều này dĩ nhiên không phải rồi, có chuyện bi kịch hơn muôn nói cho em biết!" Nhiếp Văn Hiên tiến tới bên tai Nhan Giác: "Bi kịch nhất là sau khi thất tình lại tìm được tình yêu mới. . . . ."

Nhan Giác nhìn chầm chằm vẻ mặt thành thật của anh ta, cũng nghiêm túc gật đầu: "Những lời này em đợi hơn nhiều năm rồi, cũng nghe hơn nhiều lần, nhưng luôn là đồng thoại « Nghìn Lẻ Một Đêm », nói nhiều hơn nữa cũng không phải là thật. Lúc nào thì mới tìm được nữ 'Ngô Không' đem 'Yêu Nghiệt' như anh thu phục, như vậy em sẽ tin, còn phải chúc phúc cho anh."

"Lần này là thật!" Anh ta vung tay cường điệu. Nhan Giác cười, trực tiếp đưa ly rượu của mình cung vào ly anh ta: "Đừng nói nhảm, uống rượu đi!"

Đêm đó, nhiệt độ Thành Đô lần đầu tiên trên dưới 0 độ, Nhan Giác được Nhiếp Văn Hiên cõng ra khỏi quán rượu thì đã say mèm.

Bài hát đó không có lỗi, hoa không mê người người trước mê, tẩu bất túy nhân nhân tự túy (1). Rượu cồn thật ra không mạnh lắm, khiến cho con người ta lâm vào say giấc mới là nỗi đau.

(1) Hoa không mê người người trước mê, tuzu bất túy nhân nhân tự túy: tình ái không tự nhiên làm mê muội con người, chỉ có con người tự mình muốn đắm chìm trong tình ái. Rượu không tự nhiên làm say con người, chỉ có con người tự làm mình say qua men rượu.

Nhiếp Văn Hiên mới vừa trở về nước, người bên công ty kia vẫn còn đang trong giai đoạn lắp đặt lại thiết bị căn hộ cũ, bản thân anh ta còn phải chen chúc ở nhở nhà người quen, cho nên làm thế nào để an bài chỗ ngủ cho Nhan Giác mới là vấn đề.

"Nhan Giác, nếu em không chịu trở về nhà? Giường của anh em một nửa, cùng nhau ôm ngủ, như thế nào?" Thừa dịp Nhan Giác lúc này không tỉnh táo, Nhiếp Văn Hiên nói chuyện có chút cản rỡ. Chỉ là báo ứng ngược lại, một khối đá nhô ra cản chân anh ta khiến anh ta vấp té, trực tiếp ngã sấp vào mặt cỏ bên đường.

Cuối tháng chín, mặc cổ khô héo được thay thế bằng gai nhọn sắc bén đâm vào mặt anh ta, anh ta đau phát khóc. Võ vỗ cái mông, lại phát hiện Nhan Giác vẫn yên ổn nằm trên lưng mình.

"Nhan Giác, anh cũng không vội, đi đâu bây giờ." Phí một nửa sức lực, anh ta cư nhiên ngồi xuống bãi cỏ chùi chùi mồ hôi trên trán giữa trời rét lạnh, cuối cùng chật vật đứng dậy. Anh ta ngồi trên cổ, trợn mắt nhìn chằm chằm người đang ngủ say, hi vọng nghe được đáp án của cô. Chỉ không ngờ cô lật người, thành thật đáp: "Nhà."

"Nhà em bị thiêu rồi, không còn nhà nữa. Nào, anh dẫn em đi thuê phòng." Sau khi quyết định chủ ý, Nhiếp Văn Hiên cõng Nhan Giác lên, sải bước hướng khách sạn bốn sao gần đó.

Đèn đường chập chờn, ánh sáng vàng nhạt tụ lại thành khói, trời thu mát mẻ khiến người ta run rẩy. Nhiếp Văn Hiên cúi đầu cõng Nhan Giác đi, cái bóng phía sau anh ta kéo dài một đường, thỉnh thoảng bị gió thổi thành nhiều hình thù khác nhau. Anh ta bước chậm, sợ giống như khi nãy bị té, trên mặt có chút vết thương, anh ta mới vừa sờ qua, là một vết máu: "Em như vậy, sau này đừng bắt anh phải phụ trách em cả đời."

Nhiếp Văn Hiên lắc đầu tiếp tục đi: "Nhan Giác, có nhớ khi em và Hoắc Đông Xuyên chia tay, em đã nói gì với anh không? Đến bốn mươi tuổi, anh chưa lập gia đình, em chưa gả, chúng ta sẽ ở cùng nhau. Cho nên, có anh đây, đừng lo lắng."

Anh họ của Mai Diễm Phương (2) cũng từng nói với cô ta như vậy, Nhiếp Văn Hiên cũng từng nói với Nhan Giác như thế, chỉ là năm đó lời nói bị vùi lấp bởi thời gian, cát bụi bao phủ, tình cảm ấp ú trong lòng của người thiếu niên khi ấy đã thổi lộ trễ, cuối cùng chỉ có thể trở thành một đóa hồng khô, treo lơ lửng giữa căn phòng trống. Có lẽ chỉ nhìn thấy một chút màu sắc tàn dư của hoa hồng, tâm tình của người thiếu niên được bộc bạch khá mờ nhạt.

(2) Mai Diễm Phương: là một ca sĩ nhạc pop và diễn viên Hồng Kông nổi tiếng

Nhan Giác vòng đầu xuống, má phải dán trên lưng Nhiếp Văn Hiên: "Về nhà. . . . ."

"Tháng tới công ty sẽ sửa xong căn hộ của chúng ta, đến lúc đó chúng ta có nhà mới rồi, hiện tại anh và em giống nhau, đều là người vô gia cư, cho nên từ bây giờ em phải cảm ơn anh, vì anh đã tìm cho em được chỗ ở nhờ." Anh ta đứng lại, để Nhan Giác từ trên lưng chậm rãi trượt xuống, bọn họ đang đứng ở trước cửa khách sạn.

"Đến rồi."

"Tòa nhà B tầng 28, lâu năm. . . . ."

Nhan Giác nấc ruję. Cô và Nhiếp Văn Hiên vẫn ăn ý như ngày nào, lúc gọi điện thoại đồng thời mở miệng, ăn cơm gấp thức ăn cũng hầu như gấp rau cải, loại định mệnh này nhất định là chưa đủ duyên số, cuối cùng anh ta phải thuận theo lời nói của cô.

"Cũng đã chia tay, còn nghĩ nơi đó là nhà?" Thở dài, anh ta đi tới bên

đường, đưa tay hoắc xe tắc xi. Từ nơi này, cõng Nhan Giác đi đến căn hộ của Lệ Tranh, đoán chừng chỉ có anh ta mới có thể làm được, tận tình tiêu hao thể lực cũng cam tâm.

Lúc Nhan Giác tỉnh lại là gần chín giờ, điện thoại rơi trên mặt đất không ngừng reo, cô day day thái dương nhìn về bốn phía quen thuộc. Mình, tại sao mình trở lại đây, không phải mình cùng Nhiếp Văn Hiên uống rượu hay sao? Uống nhiều quá nên ngủ thiếp đi, mơ rất nhiều mộng, có người còn lau miệng và thay quần áo cho mình, mình lại còn cắn vào lỗ tai người ta, trực tiếp đem người ta đuổi ra ngoài. Tất cả mộng cảnh đều là hình ảnh hai người, cô, còn có Lệ Tranh.

"Mình thật cố chấp, chia tay còn lại nầm mơ." Nhan Giác nhảy xuống đất, sờ sờ chiếc tất trắng bên chân trái, anh ta hẳn là cùng vị hôn thê với vàng đoàn tụ, đâu có thời gian trở lại giúp mình, còn thay cả quần áo? Vớ cũng không cởi.

Lắc đầu một cái, Nhan Giác khom lưng nhặt điện thoại.

Ngoài ý muốn, là điện thoại Văn Cảnh gọi tới.

"Không lo chăm sóc sức khỏe cho tốt, chạy tới trường học hay lại đi đâu đó hả?" Nhan Giác nhắm mắt vào liền hỏi.

Văn Cảnh hình như đang thu xếp đồ đạc, tiếng vang đùng đùng, qua nửa ngày, Nhan Giác mới nghe Văn Cảnh nói: "Chuyện lớn như vậy mà cũng không nói tớ biết, giáo viên mới tới không ngờ là vị hôn thê của Lệ Tranh! Mẹ nó, chiếm cái bàn không nói, còn chiếm luôn bạn trai của bạn tớ! Ông trời thật không có mắt! Lời nói hùng hùng hổ hổ của Văn Cảnh giống như đang lấy đồ đạc ném vào thùng rác, Nhan Giác, chờ tớ quay về, tớ nhất định sẽ làm cho cậu hả giận mới thôi."

Lời nói của Văn Cảnh khiến Nhan Giác mỉm cười, bất luận là Nhiếp Văn Hiên hay là Văn Cảnh, bọn họ đều mang lại cảm giác ấm áp cho cô. Cô thừa nhận, Lệ Tranh ở trong chuyện này không hề có lỗi, là cô hành động nông nổi và quá lý trí: "Biết rồi, cậu lo nghỉ ngơi đi, tớ và Lệ Tranh chia

tay, anh ta tối hôm qua cũng không thèm về, chỉ có cậu thương tí, đợi tí, tí trở về nhà với cậu ngay."

Văn Cảnh cười mắng một tiếng, nghĩ đến cái gì, lại nói: "Hôm nay có lên lớp không?"

Nhan Giác nhìn đồng hồ treo trên tường: "Mười giờ có tiết khai luận về nền phục hưng Văn Hóa Tây Phương, sao vậy?"

"Đừng đến, tìm người thay cậu đi." Vừa mới bình tĩnh được một lúc, nghĩ đến chuyện gì lại làm Văn Cảnh bức bối: "Chủ nhiệm chắc bị động kinh, nói tối nay trong trường sẽ tổ chức liên hoan, hoan nghênh giáo viên mới."

Nhan Giác nghe Văn Cảnh giễu cợt Cố Mẽ, đồng thời mặc quần áo vào: "Vậy thì không đi nữa, tí thu gọn hành lý, trước đưa tới nhà cậu."

Cô làm việc cũng không dài dòng dây dưa, quyết định rời khỏi căn hộ của Lê Tranh, đồng thời cũng ngắt kết nối điện thoại với Văn Cảnh.

Nhan Giác rất ít đồ, trừ một hộp nhỏ mang về từ Vân Nam cộng thêm mấy bộ quần áo, cùng với bổ sung một số chứng kiện môn học, lúc tới chỉ là một hành lý nhỏ, lúc rời đi cũng chỉ bao nhiêu đó.

Cô đứng ở trước cửa chính, tay cầm nắm cửa, chậm chạp cũng không muốn mở ra, nhưng cũng không muốn quay đầu lại. Hít thở mùi hương trong căn phòng kia lần cuối, cuối cùng quyết định đi ra.

Xách hành khỏi cửa, một chút âm thanh chậm chạp truyền đến. Nhan Giác quay đầu nhìn chậm chạp dưới đất, một bàn tay lôi kéo rơm hành lý của cô, trên mặt Lê Tranh mệt mỏi, vẫn như cũ mỉm cười: "Chào buổi sáng, em khỏe chứ".

Trên lỗ tai anh xuất hiện dấu đỏ kỳ quái, khiến cho cô nhớ tới giấc mộng của buổi tối ngày hôm qua.

Tình yêu quâng đại, để chúng ta yêu nhau, khiến chúng ta gần gũi.

Tình yêu keo kiệt, không những muốn chia sẻ, mà còn muốn đồi phuong gánh vác.

Tình yêu ngọt ngào, xảy ra đơn giản, quá trình chua xót, kết cục khó được.

Cho nên mới nói, giai đoạn ngọt ngào cũng chỉ là thời kỳ đầu, sau này giống như khắc cốt ghi tâm, cuối cùng là gian khổ phi thường.

Yêu, từ xưa đến nay không chỉ thuộc về hai người.

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Như Mộc được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: CQC Gỗ Tình Yêu

【 Đến phút cuối Nhan Giác mới hiểu, thái độ và tâm tình đó, nói thế nào mới động lòng người】

"Nhức đầu sao, ngày hôm qua em uống nhiều như vậy?" Cả đêm không gấp, trên cằm anh dưỡng như mọc chút râu, lúc nói chuyện trên mặt còn mang theo mệt mỏi, nhìn qua vẫn không tệ.

Nhan Giác hơi khụng lại, đây có nên gọi là sự quan tâm cuối cùng trước khi chia tay? Cô thu hồi kinh ngạc, nhún nhún vai: "Cũng may, năm ly cocktail cộng với vài chai bia, trong phạm vi em kiểm soát được."

"Đến tiễn em à?" Giọng nói dứt khoát, Nhan Giác toan tính kéo hành lý đi nhưng bất thình lình bị Lệ Tranh nắm chặt, thở dài, Nhan Giác từ bỏ ý định: "Anh muốn kiểm tra hành lý của em, xem em có mang thứ gì của anh đi không?"

Cô càng bất ngờ anh lại càng mỉm cười gật đầu, dáng vẻ nghiêm túc: "Ừ, muốn kiểm tra."

Nhan Giác cắn cắn đôi môi, sau đó buông ra: "Vậy thì kiểm đi, anh cẩn thận như vậy coi chừng lại đau mắt hột!"

Hôm nay cô mang giày đế bằng, lưu loát ngồi xổm xuống, kéo khóa hành lý, lấy ra vật dụng: "Đồ dùng hàng ngày, sáng năm, chiều ba, của anh sao?"

Nhan Giác nhíu mày, Lệ Tranh lắc đầu.

"Váy dài bằng lụa, hiện tại không dùng nữa, cũng của anh sao?"

Nhan Giác lại nhìn, Lệ Tranh tiếp tục lắc đầu.

"Quần lót đen làm bằng tơ, của anh sao?"

Tiếp tục lắc đầu.

.....

Toàn bộ vật dụng lúc sáng Nhan Giác bỏ vào, bây giờ đều bị cô chật vật lôi ra, giống như đang tiến hành liệt kê từng chi phí trong mối quan hệ của bọn họ.

"A, thiếu chút quên thật rồi, còn có một vật của anh" Nhan Giác đưa tay, đưa cuốn sách qua cho Lệ Tranh, là quyển sách 『lý luận quân sự』. Trên bìa được làm bằng nhựa, người lính mặc quân phục màu xanh, tư thế nghiêm trang đang đứng chào cờ, Nhan Giác xúc động, nhìn không ra được cảm giác lúc này của cô. Cô thu tay lại, chuẩn bị lần nữa sắp xếp hành lý: "Xem xong rồi? Không có đồ của anh đúng không?"

"Còn có một cái." Vô luận là Nhan Giác thông minh cỡ nào cũng không tài nào hiểu nổi dữ liệu của Lệ Tranh, giọng anh ấm áp, tao nhã lịch sự, giống như bây giờ anh đang nắm lấy tay cô, nhìn cô nói chuyện: "Em đem bạn gái của anh mang đi."

Nhan Giác biến sắc, ngồi chồm hổm đã lâu cô cũng cảm thấy mệt, bị một người đàn ông như vậy xé căng tinh thần ra, cô liền ngồi bêch xuống đất: "Lệ Tranh, bạn gái của anh, không đúng, phải nói là vị hôn thê của anh, cô ấy không có ở chỗ em, nếu như anh nghĩ lời nói của em. .... ."

Cô mỉm cười một chút: "Ngày hôm qua em nói, chúng ta chia tay. Em cũng không phải loại người mặt dày mà dạn, miễn cưỡng chiếm đoạt người đàn ông của người khác, không phải 'trộm' của mình mà cứ cố gắng giành lấy thì quả thật thất đức."

"Nếu như cái 'trộm' ấy hi vọng được em chiếm thì sao?"

Lệ Tranh mặt dày, biểu cảm đó càng khiến Nhan Giác ngoài ý muốn kinh

ngạc, cô giãy giãy tay: "Anh nói đùa cái gì vậy?"

"Nhan Giác, ngày hôm qua sau khi em bỏ đi, anh đã cùng mẹ và Cố Mẽ nói rõ, anh không thể nào ở cùng Cố Mẽ, người anh yêu chỉ có thể là em."

Nhan Giác từng xem qua một bộ phim truyền hình Nhật Bản, vào cuối những năm 80, màn hình TV khá thô, khi ấy hung thủ được bảo vệ đến cùng, trong khi người vô tội lại bị tố giác. Tình cảnh này rất giống với cô bây giờ, cô nhìn hai bên, tìm tòi chiếc camera có thể đang ẩn nấp.

Lệ Tranh ôm mặt cô, mỉm cười lạnh nhạt, cùng cô xác nhận: "Anh rất nghiêm túc."

Nhưng mà, trong tài liệu ông ngoại gửi đến, rõ ràng viết anh và Cố Mẽ yêu nhau hai năm, còn chuẩn bị đi đến hôn nhân, Cố Mẽ ngoài ý muốn tai nạn tử vong, Lệ Tranh vì nhớ người yêu cũ nên mới thành lập quỹ học bổng ở đại học Thành Đô, trước đó mấy năm anh và Cố Mẽ còn đi đến tiệm sách kia —

Anh nhìn thấu suy nghĩ của cô, hiểu rõ cô từng nghi ngờ cái gì, anh sờ vào tóc cô, chân chuyền ngồi xuống bên người: "Lệ gia và Cố gia là bạn thân giao, anh và cô ấy quen biết ở trước cửa tiệm sách, khi đó cô ấy từ Mĩ trở về, không tìm được sách huấn luyện quân sự, lúc ấy còn ngang ngược mắng ông chủ một trận. . . . ."

"Anh động lòng?" Nhan Giác thu hồi nụ cười, cảm giác mình bị ép nghe câu chuyện tình yêu của bọn họ: "Lệ Tranh, chuyện này không liên quan tới em, em cũng không muốn nghe."

"Có liên quan." Lệ Tranh hời hợt đem Nhan Giác muốn chạy trốn kéo tay về. Anh giống như một ác ma dịu dàng, Nhan Giác muốn cự tuyệt cũng không thể nào cự tuyệt, chỉ có thể răm rắp nghe theo.

"Năm ấy anh 27 tuổi, nghỉ phép về nhà liền bị người trong nhà an bài gấp mặt Cố Mẽ, khi đó cô ấy chỉ mới 21. Em biết đấy, 27 tuổi không thể

xem là trưởng thành, nhưng ở quân đội ngắn ngủi mấy năm, trong nhà sơ sau khi anh xuất ngũ thì tuổi đã cao. Cho nên, việc xem mắt này anh cũng không bài xích."

"Anh vui mừng đúng không, người ta trẻ tuổi, bộ dạng mắng chửi người khác cũng trở thành xinh đẹp." Nhan Giác rốt cuộc nhịn không được ghen tỵ. Lệ Tranh không vạch trần cô, ngược lại mỉm cười, anh xoa xoa đầu cô: "Ừ, có một chút vui, dù sao thì cô ấy cũng là một cô bé tốt. Nhưng sau lần đó, anh phát hiện giữa anh và cô ấy không hợp. Anh ít nói, mỗi lần gặp mặt cô ấy đều nói anh nhảm chán, cô ấy thích trang phục của phim điện ảnh thì anh lại không biết, thứ anh biết, cô ấy lại không thích. . . ."

"Không thích mà anh lại nhớ dai như vậy." Cảm xúc ghen tỵ giấu ở trong lòng lần nữa bật lên. Lúc học đại học, một người bạn cùng phòng của Nhan Giác từng nói, lời hứa của bọn đàn ông phát ra chỉ có hơn phân nửa thật lòng, để bảo vệ cuộc sống mà cuối cùng trái tim cũng bị sự thay đổi nghiêm nát thành mảnh vụn. Cho nên mới nói, thà tình nguyện tin trên đời có quỷ, cũng đừng tin tưởng cái mệnh của bọn đàn ông. Cô vẫn cảm thấy Lệ Tranh và những người đàn ông khác không giống nhau, nhưng mà trước mắt, sự giải thích này không cách nào thuyết phục được cô.

Cô biết Lệ Tranh lâu như vậy, lần đầu tiên nghe anh than thở, Lệ Tranh thở dài một tiếng, tràn đầy bất lực: "Nhớ lại cũng có thể xuất phát từ tình yêu, cũng có thể là do áy náy. Gặp chuyện không may ngày ấy là ngày anh hẹn Cố Mẽ để thuyết phục cô ấy giải trừ hôn ước. Tai nạn xe trên đường cao tốc, chuyện sau đó anh không nói chắc em cũng hiểu."

Kinh thánh nói, Đấng Tạo Hóa dùng 6 sáu ngày để tạo dựng trời và đất, ngày thứ 7 tạo ra người đàn ông. Bởi vì Đấng Tạo Hóa nhìn thấy người đàn ông đó sống một mình quá cô đơn, thế là ngài đợi đến khi người đàn ông đó ngủ say, lấy xương sườn của người đàn ông để nặn ra người phụ nữ. Vì vậy, một người phụ nữ là xương sườn của một người đàn ông. Mỗi một người đàn ông tìm kiếm xương sườn của mình, chính là để tìm được người mình yêu.

Có người tìm được xương sườn lớn, miễn cưỡng chèm vào ngực nhưng lại không phù hợp, đó là biến Ứng của tình yêu.

Có người tìm được xương sườn nhỏ, giắt trước ngực treo lủng lẳng, gọi là loại tình yêu tạm bợ.

Lệ Tranh không muốn lừa dối bản thân, anh đối với Cố Mẽ là cảm giác chân thành, nhưng đó không hẳn là yêu.

"Nhan Giác, cho nên không có vị hôn thê, cũng không liên quan Cố Mẽ, từ đâu đến cuối người khiến anh động lòng, cô ấy biết hút thuốc lá, thích uống rượu, uống say còn mượn rượu làm càn!" Hai tay Lệ Tranh ôm mặt Nhan Giác. Từ con ngươi màu đen trong suốt ở phía đối diện, Nhan Giác nhìn thấy hơi nước trong đôi mắt mình.

Thật sự khi đến bước này, trải qua rồi cô mới biết, cái gì sâm banh hoa hồng, cái gì nhẫn kim cương và ngôi nhà, cũng không bằng người đàn ông đang ngồi chồm hổm ở trước cửa trong hành lang, không có chút hình tượng, nghe anh ta kể lễ chuyện tình tan vỡ trước kia, nghe anh ta nói một câu, duy nhất là lời nói thật lòng mang theo cảm giác lâng mạn, bất giác rơi lệ.

Anh biết cô nghĩ gì, muốn nghe cái gì, trong tâm trí cô anh như một người đàn ông trưởng thành, hiểu rõ và che chở tất cả tư tưởng cho cô. Cũng chính bởi vì anh như vậy, cô giống như mất đi vật quý lúc bé, hiện tại lần nữa tìm được, thất thanh khóc rống.

Lệ Tranh ôm mặt Nhan Giác, vỗ nhẹ sau lưng: "Ừ, tin tốt anh đã nói xong, nhưng còn một tin xấu."

"Chỉ cần những lời vừa nãy không phải giả dối, những chuyện khác không coi là xấu."

Nhan Giác ngồi bệt dưới đất, Lệ Tranh lau nước mắt nước mũi cho cô, cẩn thận sát vách lúc này mở ra. Nhan Giác từng gấp qua chủ nhà, nam là ông chủ của một công ty máy tính, hơn ba mươi tuổi, nữ nhỏ hơn một

chút, tuổi còn trẻ nhưng mà trên mặt luôn trang điểm đậm, bình thường cô ta hay mang mắt kính mát, Nhan Giác chưa từng thấy rõ diện mạo, nhưng mà hôm nay ngược lại. Nhan Giác ngoài ý muốn phát hiện, người nọ hẳn là nữ diễn viên chính của bộ phim 『Hoa Cúc Nhỏ』, được thay thế cho Liya Phạm.

Cô ta không hề phát hiện Nhan Giác đang ngồi dưới đất, trong tay cô ta cũng đang xách hành lý đi ra, lúc ấy Nhan Giác suy nghĩ: hôm nay là ngày thích hợp chia tay, hàng xóm cùng nhau đồng hành.

"Tần Mộ Nhiên, chuyện kia anh giải quyết không xong, đừng nghĩ đến việc tìm em!" Âm thanh cô ta có chút khàn, giọng nói lại rất lớn, dễ dàng khiến cho người khác giật mình, tiếng khóc Nhan Giác lập tức dừng lại. Ngay tại lúc đó, cô ta mới phát hiện bọn họ, cô ta không lên tiếng, môi mím chặt, đeo mắt kính, xách hành lý đi.

Người đàn ông có tên Tần Mộ Nhiên cuồng cuồng muốn đuổi theo, thấy người ngoài ở đó, do dự một lát, yên lặng trở về phòng đóng cửa.

"Ừ, chúng ta tiếp tục ở chỗ này nói chuyện, hay em muốn vào nhà?" Nước mắt trên mặt Nhan Giác toàn bộ ướt đẫm trên tay Lê Tranh, anh chỉ chỉ lòng bàn tay rồi nói.

"Em muốn về nhà!" Hiểu lầm không còn, Nhan Giác không muốn kiểu cách, dù là tin xấu, cô cũng có thể gánh vác. Nhan Giác duỗi tay ra, muốn Lê Tranh ôm cô đi vào.

Lê Tranh đang cười, điện thoại di động trong túi Nhan Giác vang lên, cô lấy ra nhìn, là chủ nhiệm ở trường đại học. Khóe miệng cô nhếch lên, ấn nút tiếp nghe: "Chủ nhiệm, tôi cùng đồng nghiệp mới không có giao tình, chờ khi nào bồi dưỡng được, tự tôi sẽ đến bù việc đãi người mới!"

Cố giả bộ khuôn mặt tươi cười, loại chuyện như vậy rất tiêu hao Calo, buổi sáng cô chưa ăn gì, không muốn dư thừa tốn thêm cho 'tình địch' Cố Mẽ.

"Trực tiếp nói như vậy, không sợ đắc tội lãnh đạo sao?" Lê Tranh ôm lấy Nhan Giác mở cửa đi vào.

Giống như đánh xong trận: Cô giơ tay lên ôm cổ 'chiến lợi phẩm' là Lê Tranh: "Anh đâu phải là ngày đầu tiên quen biết em"

Sau đó bọn họ trao nhau nụ hôn nóng bỏng, vẫn hôn từ phòng ngủ đến trên giường, cuối cùng là quan hệ tình dục. Một niềm vui tràn trề, Lê Tranh sau đó đem tin tức xấu nói cho Nhan Giác.

Vào một buổi sáng thứ năm, trên một chiếc giường ấm áp, bị chính người mình yêu ôm thật chặt trong ngực, tin tức xấu gì cũng không thể ngăn trở tâm tình của Nhan Giác.

"Cho nên, mẹ anh nhất định phản đối chuyện của chúng ta?" Nhan Giác đem chuyện tối hôm qua Lê Tranh thuật lại, cho ra kết luận. Lê Tranh ôm cô, gật đầu.

"Cho nên anh bây giờ đứng cùng chiến tuyến với em, chuẩn bị cùng nhau đối phó với các trưởng bối?" Nhan Giác ưỡn cổ, cắn nhẹ vào chiếc cằm đang lúng phúng râu ria của Lê Tranh, gai ngứa nhột nhột.

"Nếu không ai lại nửa đêm chờ một cô gái say rượu về nhà, giúp cô ta thay quần áo, còn bị cô ta vừa cắn vừa đẹp khỏi cửa, ở ngoài cửa ngồi xổm cả đêm? Trong quân đội cũng đã hủy bỏ cách xử phạt về thể xác này rồi." Mặt Lê Tranh bất lực, cúi đầu bắt được đôi môi đang lẩn trốn của Nhan Giác.

Cô cười khúc khích: "Vì vậy, chúng ta phải bắt đầu chiến đấu ngay từ bây giờ. Lê tiên sinh, chúng ta 'làm' lại một lần nữa đi!"

Đàn ông hạnh phúc là có một người phụ nữ nguyện ý để cho anh ta quan hệ, phụ nữ hạnh phúc là có một người đàn ông theo mình cùng nhau kiên định.

Ga giường trong phòng ngủ ở căn hộ 28, tầng 5, tòa nhà B ngày hôm đó

giống như ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài.

Thủ đoạn của chủ nhiệm tương đối nhanh hơn so với Nhan Giác nghĩ, hai ngày sau, cô ngồi ở trong phòng làm việc, hiệu trưởng trực tiếp gọi điện thoại tới. Nói mấy câu, Nhan Giác cúp điện thoại, thời tiết đầu tháng mười, bầu trời Thành Đô mờ mịt, là một trời đầy mây, mở đèn trong phòng, Nhan Giác nhìn về phía phòng làm việc của Văn Cảnh, nhện ly nước mỉm cười: "Văn Cảnh, tớ đi uống trà với hiệu trưởng. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Phía Dưới Đầu Trời Là Thành Phố

【Trong tình yêu, thừa nhận không dễ, chung đột càng khó hơn】

Hôm nay là lập đông (1), Nhan Giác bị trường học cho nghỉ dạy đã là ngày thứ 33, ngoài cửa sổ tuyết mịn tung bay.

(1) Lập đông: bắt đầu mùa đông vào khoảng tháng mười âm lịch

Nói uyển chuyển hàm xúc một chút, đây là quang cảnh lanh mạn nhất, người nữ vui mừng hơn hở hưởng thụ sự ấm áp trong lòng bàn tay của người nam. Nói đơn giản và thực tế, một nhúm tuyết mịn rơi xuống, kết quả cả đầu của nam lẫn nữ đều ướt.

Nhan Giác ngồi bên cạnh lò sưởi, bên tai thỉnh thoảng vang lên tiếng rộp rộp của than củi, cách đó không xa là âm thanh của máy cà phê vang dội sùng sục, hương vị hơi đắng của cà phê được bọc trong Medellin phiêu diêu vào chóp mũi, nghe nói đây là quà của bạn thân Bộc Ngọc gửi tới từ Indonesia.

Trong chốc lát, một nhân viên trong quán đã buông ly cà phê đến bàn Nhan Giác: “Nhan tiểu thư, bà chủ nói đây là loại cà phê rất ngon, cô uống thử.”

“Ừ.” Đầu ngón tay Nhan Giác dọc theo ly cà phê quay một vòng: “Bà chủ của các người còn chưa tới sao?”

“Cô biết đấy, gần đây bà chủ có một vụ án hơi khó giải quyết, nhưng bà chủ nói sẽ đến, cô cứ ngồi tạm ở đây.” A Tường cúi người xuống, bước đi.

Vụ án khó giải quyết sao? Một vụ án, Bộc Ngọc là luật sư, bị cáo lại là Lâm Uyên. Cái này gọi là gì? Không phải oan gia không dung đột. Nhan

Giác ngược lại không lo lắng cho Bộc Ngọc, người đàn ông kia xem như tàn bạo vô tình, đối với Bộc Ngọc luôn không dành lòng. Kỳ quái, Lâm Uyên rõ ràng là bị cáo, Nhan Giác lại biết hắn mới là kẻ cầm đầu phía sau.

“Oan gia. . . .” Nhan Giác thầm than một tiếng, bụng ly cà phê lên uống một hớp, mùi vị quả thật rất ngon, nhưng không phải hương vị êm dịu.

Nửa ly cà phê vào bụng, mặt của Nhan Giác bị lò sưởi trong tường ám nóng đến hồng hào, cô nhìn ngoài cửa sổ, hiểu tại sao mình luôn thích tính cách của Văn Cảnh: ông xã đứng tại chỗ, cũng không cần ông xã giúp đỡ, trực tiếp đem đầu lắc lắc để các bông tuyết trên đầu rơi tứ tung, người phụ nữ này không phải bình thường.

Không đợi được Bộc Ngọc, Nhan Giác hướng phia cửa phất tay một cái với người đang đi đến: “Ở đây.”

Lúc ấy cô lên đại học, Bộc Ngọc vẫn còn ở nước Pháp, Văn Cảnh không có cơ hội tới đây, khi đó quán này vẫn chưa tồn tại. Đứng ở bên cạnh chỗ ngồi của Nhan Giác, Văn Cảnh chưa chịu ngồi xuống: “Nhan Giác, lần trước tới đây từ nhớ rõ không có cái lò sưởi này, còn nữa, phong cách trang trí. . . . Cậu cũng thay đổi? Còn nữa, cậu không phải nói là chị họ cậu đề nghị cậu vẽ một bức tranh treo ở đây sao? Tranh đâu?”

“Thay đổi phong cách là do trang trí, bức tranh không được sử dụng vì chị họ của tôi vừa quyết định không dùng nữa, cho nên toàn bộ trang vẽ hiện nay đang nằm trong kho.” Nhan Giác dời vào trong một chút, trực tiếp kéo Văn Cảnh ngồi xuống. Chỉ cần nói đến vấn đề này, Nhan Giác cảm thấy Văn Cảnh và chị họ của mình có bất đồng lớn, Nhan Giác làm việc mặc dù tùy tính, nhưng vẫn là có kế hoạch, cùng Bộc Ngọc không giống nhau. Bộc Ngọc một khi tâm huyết dâng trào, chỉ trong vòng mười ngày đem một cách thức tiêu chuẩn lăng mạn của Pháp đổi thành một phong cách nước Anh.

Nhan Giác nhìn chằm chằm vào lò sưởi, rõ ràng là hình dạng cổ xưa nhưng lại theo tiêu chuẩn hiện đại, cảm thấy chị họ của mình cũng có

đầu óc, lĩnh vực kinh doanh khá tốt. Ba giờ chiều, không sớm không muộn, quán cà phê người ra người vào, không tính chật hẹp thì cơ hồ không còn chỗ trống..

Nhan Giác ngồi ở vị trí nóng nhất, sau lưng là quầy cà phê, cô nghe Văn Cảnh liền thoáng không ngừng tố cáo mình nghỉ phép, mách lẻo lanh đao khó khăn, Trình tiên sinh trước sau như một ngồi ở bên cạnh an tĩnh nghe vợ mình nói.

“Chủ nhiệm thật là quá đáng, tháng trước phòng chúng ta được thêm tiền thưởng, tờ thay cậu đến hỏi, bà ta nói rằng nghỉ phép không có phúc lợi. Mẹ kiếp, là cậu tự mình nghỉ phép sao! Đám bại hoại đó.” Văn Cảnh không để ý hình tượng, hùm to tiếng, Trình Bắc Vọng vỗ vỗ tay cô ta, ý bảo đừng quá kích động. Nhan Giác nhìn anh ta nói: “Trình tiên sinh, bạn thân của vợ anh đang rất đói bụng, có thể nhờ đôi chân của anh giúp em một chút việc hay không?”

“Muốn ăn cái gì?” Trình Bắc Vọng thật thà cười một tiếng, trước sau như một dễ dàng mở miệng. Nhan Giác cũng không khách sáo: “Em muốn một phần bò bít tết, hai cánh gà chiên giòn, và một Pizza Hut. Cậu thì sao?”

“Cũng vậy.” Văn Cảnh buông tay, cô đi làm lại đã nửa tháng, hôm nay khóa trình kết thúc, chưa kịp ăn cơm, bụng cũng đói. Trình Bắc Vọng lại không đồng ý: “Cánh gà chiên không tốt cho sức khỏe.”

“Chính là em muốn không khỏe mạnh!” Văn Cảnh nói một câu đem Trình Bắc Vọng đuổi ra cửa.

“Cậu không cần phải lo lắng cho tôi, không đi làm thì có thời gian vẽ tranh, có thời yêu đương, so với trước kia còn thoải mái hơn nhiều.” Nhan Giác cố ý đem Trình Bắc Vọng đuổi đi: “Còn cậu, với mẹ chồng như thế nào rồi?”

Chuyện Văn Cảnh sẽ sinh non cuối cùng cũng không giàu được, bà ta sau khi biết liền nổi giận lôi đình, nghiêm trọng là khi Văn Cảnh đến bệnh

viện kiểm tra, bác sĩ nói chuyện đứa bé có thể sinh ra là rất khó.

“Còn thế nào nữa, bắt đầu nói quy tắc với tớ, chỉ chờ đến ngày cuối cùng chẩn đoán chính xác tớ mà vô sinh thế nào bà già đó cũng nằng nặc kêu Trình Bắc Vọng ký giấy ly hôn.” Văn Cảnh nhún nhún vai, nhận lấy ly sữa tươi từ tay A Tường: “Tuy nhiên, Trình Bắc Vọng nhà tớ cũng rất kiên trì, anh ta nói dù có đứa bé hay không thì vợ chỉ có một.”

Khi Văn Cảnh tươi cười gọi thẳng tên Trình Bắc Vọng thì Nhan Giác phát hiện, tất cả phụ nữ khi nhẫn nại đến ranh giới cuối cùng đều giống nhau —— người đàn ông luôn đứng phía sau ủng hộ họ. Nhan Giác lại gọi một ly cà phê, sữa tươi Văn Cảnh cũng uống một nửa, Trình Bắc Vọng một thân bông tuyết xuất hiện tại trước cửa quán, trừ trong tay là Pizza Hut, bên cạnh còn có thêm một người.

“Nhan Giác, Lê Tranh gần đây có phải không còn rãnh rồi, mấy giờ thì tới đón cậu?” Nhìn thấy Lê Tranh và Trình Bắc Vọng cùng nhau vào cửa, Văn Cảnh mới thu hồi vẻ mặt như đưa đám, một khuôn mặt tươi cười. Nhan Giác cũng cười, Đúng vậy, chỉ cần không phải người ra vẻ ta đây, đều không nguyên đem vết thương của mình lật ra cho người khác thấy.

Cô biết Lê Tranh che giấu cô những gì.

Nhan Giác một tay chống cằm, mặt cười xấu xa nhìn tới cái hộp trong tay Trình Bắc Vọng: “Trình tiên sinh, không được rồi, không phải là thịt bò bít tết và cánh gà sao? Cánh gà đâu?”

Pizza Hut và canh hải sản là thứ mà Nhan Giác nhận được.

“Anh tới trước cửa Pizza Hut, vừa lúc gặp phải Trình tổng, nghe Trình tổng nói đang mua đồ ăn cho bọn em, cuối cùng chúng tôi cùng nhau đồng lòng, đem cánh gà đổi thành canh hải sản, mặc dù Pizza Hut cũng không tốt lắm, dù sao cũng khá hơn cánh gà một chút.” Lê Tranh mượn chỗ ngồi của Văn Cảnh, anh ngồi xuống bên cạnh Nhan Giác. Trình Bắc Vọng cũng đồng thời giành được người ‘của mình’.

“Anh và Trình Vọng Bắc quen nhau?” Nhan Giác uống canh hải sản, chậm rãi nếm mùi vị thơm lừng, so với tưởng tượng cũng không tệ. Cô ngẩng đầu lên, tay vén tóc nhìn Lệ Tranh.

Văn Cảnh đang chú tâm cắt miếng thịt bò, Trình Bắc Vọng ngược lại trả lời: “Mặc dù anh thiên về bách hóa tổng hợp, còn Lệ tổng kinh doanh vật liệu xây dựng, nhưng Nhan Giác à, bọn anh đều là thương nhân, em không nên thắc mắc kỳ quái như vậy, có gì mà phải ngạc nhiên?”

“Lúc nào cũng Trình tổng, Lệ tổng, em và Nhan Giác quan hệ gì, hai người cứ xưng hô kiểu cách, lúng túng không?” Văn Cảnh cực đói nuốt xuống trong miệng miếng thịt bò bít tết, mắt trợn trắng nhìn Trình Bắc Vọng.

“Vâng, nữ hoàng đại nhân, tại hạ lần nữa đã biết. Trình Bắc Vọng, chồng của Văn Cảnh.” Trình Bắc Vọng cách cái bàn đưa tay qua. Lệ Tranh cũng đưa tay: “Lệ Tranh, chồng của Nhan Giác. . . . chỉ là dự bị.”

Nhan Giác một bước hung ác đạp gót giày Lệ Tranh, lại thành công khiến cho Lệ Tranh thay đổi lời nói.

Bốn giờ chiều, công ty Trình Bắc Vọng đột nhiên có chuyện, Văn Cảnh đi theo anh ta về trước, Lệ Tranh ngồi đợi Nhan Giác một lát, Bộc Ngọc vẫn như cũ không trở về. Ánh mặt trời chói chang bị nghiền nát bởi thời tiết múa đông, trời tối rất nhanh. Để lại lời nhắn cho A Tường, Nhan Giác đi ra cửa chờ Lệ Tranh lấy xe.

Đêm vẫn chưa tối, đèn đường rọi sáng đầu tiên, bầu trời tuyết trắng lung linh rơi trên mặt đất với ánh sáng vàng nhạt, trời lạnh và ẩm áp. Nhan Giác đứng một mình trong tuyết, đột nhiên bước chân đi về phía trước.

Ranh giới ở địa phận này rất ít xe, áp lực chồng chất của tuyết cũng không nhiều, Nhan Giác dẫm lên trên, dưới chân là tiếng lộp độp. Trước đây cô từng xem qua một bộ phim, diễn viên đi dọc trên tuyết nhưng hòa âm vang lên chỉ là do một túi tinh bột làm ra, tuyết đó được người ta khéo léo tạo ra, tuyết dưới chân cô mới chân thật nhất.

Bánh xe Infiniti giảm âm, lặng lẽ lái đến bên người Nhan Giác, Lệ Tranh quay cửa kính xe xuống: “Đi xa như vậy, em không thấy lạnh sao?”

Giọng nói của anh nhẹ nhàng, ở trong đêm tối tinh sảo giống như chỉ cần cô lớn tiếng trả lời cũng sẽ làm anh tan chảy. Nhan Giác gác mặt mình lên cửa sổ xe bùi mõi: “Lệ Tranh, hôm nay chúng ta cùng nhau đi bộ về nhà sẽ như thế nào?”

Nhan Giác không biết Đào Tinh Oánh (2) đi bộ đến Newyork cần bao nhiêu dũng khí, cô chỉ biết mình quyết định đi bộ về nhà đơn thuần từ tính khí nhất thời. Trời rất lạnh, cô chỉ mặc một cái áo mỏng bằng lông, cũng không giữ ấm được cơ thể, nhưng lòng bàn tay Lệ Tranh thật ấm.

(2) Đào Tinh Oánh: một ca sĩ Đài Loan

Cô cười, thì ra là cảm giác giả tạo cũng không tệ lắm.

“Gần đây công ty của anh thế nào?” Nhan Giác đi vòng qua sau lưng Lệ Tranh, từ phía sau bắt lấy hai cái tay anh, sau đó dỗm lên dấu chân anh.

“Cũng không tệ, mới vừa hoàn thành hai hạng mục, có thể nghỉ một thời gian.” Lệ Tranh đi chậm, mỗi một bước cũng dỗm đến kiên cố, giống như đang vì cô gõ một vùng bình địa. Nhan Giác cúi đầu, “Một thời gian là bao lâu?”

“Chỉ một thời gian.”

“Lệ Tranh, anh thật sự không muốn nói cho em biết, hợp đồng trong tay công ty Aizen không còn nữa, năm nay không phải anh đang dự tính ký kết cùng chính phủ? May ý tưởng hợp tác không phải đã bị hủy bỏ bởi áp lực từ mẹ anh? Lệ Tranh, anh và em ở chung một chỗ, em hi vọng được biết tất cả về anh, là tốt hay xấu, là tất cả.”

Nhan Giác đứng lại, Lệ Tranh cũng dừng bước. Anh xoay người, bộ dáng ấm áp nhìn gương mặt đông lạnh đến hồng hào của cô: “Vốn là không

muốn lừa dối em, anh muốn chờ đợi tất cả mọi chuyện, sau đó vô điều kiện nói cho em biết: Anh đã nghèo rớt mồng tơi, công ty phá sản, anh lại không thể đứng trên bục trao giải cho người gọi mình là ‘kẻ phá cửa’. Anh không còn gì hết, em có phiền không?”

“Phiền cái đầu anh ấy!” Nhan Giác ghé đầu sát miệng Lệ Tranh cắn một cái: “Nếu thật sự có một ngày như thế, chúng ta sẽ sống nương tựa lẫn nhau, hai người nghèo rớt mồng tơi, sau đó em mỗi ngày mang theo anh đi trên phố rao hàng, dựa vào gương mặt của Lệ tiên sinh, một ngày bán đi bảy tám lần cũng đủ chúng ta có kế sinh nhai. . . .”

Nhan Giác càng nói càng kỳ quặc, tự mình cười trước.

“Anh là mặt hàng không được bán, chỉ có thể để em sử dụng trong việc cá nhân, có mơ em cũng đừng nghĩ.” Lệ Tranh cúi đầu, hôn nhẹ trên một mảnh bông tuyet dính trên mặt Nhan Giác.

“Được rồi, em tìm một cách khác, cùng lầm thì em vẽ tranh nuôi gia đình, anh làm người mẫu, người mẫu khỏa thân. . . .” Thời điểm ngượng ngùng buồn bã đã không còn, thay vào đó là tiếng cười khúc khích của cô vang vọng.

Nhan Giác đậm chân một cái, mới phát hiện giày mình đã ướt, thật lạnh.

Lệ Tranh cũng nhìn thấy, anh buông tay Nhan Giác ra, xoay người ngồi xổm xuống: “Thôi nào, chúng ta về nhà.”

Nhan Giác sững sờ, sau đó hắng giọng leo lên lưng Lệ Tranh.

“Lệ Tranh, khi còn đi học anh có từng học qua bài 《Phía dưới bầu trời là thành phố》 hay không?” Nhan Giác nhìn cái bóng của mình và Lệ Tranh bị đèn đường kéo dài ngắn trên mặt đất, mắt cô hơi khô.

“Xa xa đèn đường chiếu rọi,

Dường như có vô số ngôi sao tỏa sáng.

Ngôi sao trên bầu trời phát hiện,

Dường như có vô số đèn đường.

.....”

Cô vẫn biết giọng nói của anh rất dễ nghe, mặc dù cô không biết đọc thơ, nhưng cô lại nghe được chính âm điệu ôn tồn của anh trong tai mình. Nhan Giác nằm ở trên lưng Lệ Tranh, trước ngực tiếp tục tồn tại thứ nhiệt độ thuộc về mình, cảm thấy thời gian này vô cùng ấm áp, có thể so sánh với khoảnh khắc trân quý hiếm có nhất trên đời.

Hạnh phúc là gì? Không phải là sự giàu sang, là khi bạn biết rằng có người luôn đứng sau lưng bạn, dõi theo từng bước chân bạn đi, nở nụ cười mãn nguyện, cùng bạn đồng cam cộng khổ.

Hạnh phúc là gì? Là ngay khi già bạn ướt, anh ta tình nguyện cõng bạn trên lưng, ôn tồn kiên cố từng bước về nhà.

Lãng mạn là gì? Đơn giản là khi đầu bạn dính tuyết, anh ta lặng lẽ lau cho bạn.

Trên thế giới này, chuyện lãng mạn nhất đối với Nhan Giác mà nói, được nằm ở trên lưng của một người đàn ông, cùng nhau hát một bài thơ 『Phía dưới bầu trời là thành phố』, nhìn đường đèn chớp tắt.

Trong tình yêu, thà nhận không dễ, chung đột càng khó hơn.

Đèn đường lượn lờ, tuyết mịn bồng bềnh, bóng dáng của hai người cuối cùng ở phía xa xa kết hợp thành một.

Khi Nhan Giác phát hiện tin nhắn của Bộc Ngọc gần như đã là mười một giờ đêm, lúc ấy Lệ Tranh ở thư phòng sửa sang tài liệu, Nhan Giác ở phòng ngủ trên giường lật chuyểnlật lâu, Lệ Viên sớm đã bị cô dỗ ngủ.

Có chuyện Nhan Giác nghĩ mãi không ra, Vương Anh không đồng ý chuyện cô qua lại với Lê Tranh, tại sao còn để cho cô cháu gái ở cùng bọn họ?

Lê Tranh xuất hiện tại cửa phòng ngủ, cầm trong tay điện thoại di động của cô: “Em có tin nhắn.”

Bộ Ngọc nhắn tin như sau: sáng mai chín giờ ở nghĩa trang Cổ Liệt, gặp ở chỗ cũ.

Nhan Giác nhớ tới, ngày mai là ngày giỗ của bà ngoại, cô ngẫm lại, hiểu được ngày mai gặp nhau có ý nghĩa gì. Chỉ là binh đến tướng chấn, ai sợ ai đây?

Cô đưa di động đặt trên bàn, hướng Lê Tranh giang hai tay ra: “Vạn Tuế Gia, bốn cung hôm nay muốn súng hạnh người, ý người thế nào?” (3)

(3) Ý của Nhan Giác tức là hôm nay cô có ý muốn gần gũi anh, hỏi anh suy tính thế nào?

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Như Mộc được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đông Ý

[Chỉ có trải qua nỗi đau con người mới có thể khắc cốt ghi tâm, cũng chỉ có tuỳ theo lòng mình con người mới có được hạnh phúc.]

Nghĩa trang Cổ Liệt nằm ở phía Đông Bắc của thành phố, có diện tích 30000 m², có kích thước tương tự biệt thự vườn Phỉ Thúy, địa hình tuyệt vời, hướng về phía nam, dùng cách nói của thầy tướng số đây là một nơi tuyệt vời cho người đã khuất.

7 giờ, Nhan Giác ra khỏi cửa, ngồi trên xe buýt nhỏ hẹp, xe chở tất cả 30 người lắc lư lái về phía nghĩa trang ngoại thành. Ngoài cửa sổ, hoa tuyết còn đang lay động theo chiều gió, tùng mảng màu trắng nhiều hơn ngày hôm qua, tùng phiến, tùng phiến nối tiếp nhau. Nhan Giác không một giây phút nào là không nhìn ra cửa sổ nhỏ màu trắng, nhìn nữa cũng không thấy mặt khác của cảnh vật. Buổi tối ngủ muộn lại dậy sớm nên cô có chút buồn ngủ.

Bánh xe di chuyển qua lớp tuyết dày đặc xung quanh, thân xe lắc lư, mí mắt Nhan Giác nặng nề, chính xác là ngủ thiếp đi. Nếu như không phải xe đã đến trạm, lái xe tới gọi, Nhan Giác không biết là mình sẽ ngủ bao lâu. Cô lắc bả vai cứng nhắc, lấy túi xuống xe.

Tuyết giống như bầu trời đông cứng nước mắt, rơi không ngừng nghỉ. Nhan Giác đứng trước cửa nghĩa trang, thầm nghĩ lần trước tới nơi này là lúc nào. Hình như là năm thứ hai đại học, lúc ấy ông ngoại còn là ông ngoại, không cùng bọn họ cắt đứt quan hệ.

Thở dài, Nhan Giác nhấc chân tiến vào trong.

Mộ bà ngoại Nhan Giác nằm ở khu thứ ba, phía Tây nghĩa trang Cổ Liệt, trước bia mộ có 3 cây hoa hồng, chúng do mẹ Nhan Giác- Bộc Văn Tụ đích thân trồng. Trời lạnh, hoa hồng không nở, chỉ có mấy chạc cây trơ trụi.

Bộc Giá Tường đứng ở bên cạnh bia, một tay cất cành, nghe tiếng bước chân của Nhan Giác dần tới gần.

“Mấy đứa trẻ này, đều không để cho ta bớt lo.” Bộc Giá Tường dậm dậm cái gậy bằng tay trái, xoay người, gương mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Tiểu Giác, năm đó khi mẹ con kết hôn với ba con, ta cũng đưa nó đến trước bia mộ bà ngoại con, hiện tại con muốn ở cùng một chỗ với tên tiểu tử Lệ, ta cũng dẫn con tới gặp bà ngoại, biết tại sao không?”

Gió Bắc thổi, tóc Bộc Giá Tường bị gió thổi tung, Nhan Giác tinh mắt, lại hoảng hốt không biết là tóc ông ngoại đã điểm bạc, như tuyết trắng tung bay, lúc đó, cô ý thức được rằng sự già nua lại dễ dàng như vậy, đột nhiên cô không muốn tranh luận cùng ông, cô đi tới đỡ ông ngoại: “Tại sao ạ?”

“Bởi vì ta không muốn con gái và cháu ngoại ta yêu thương nhất dẫm vào vết xe đổ của ta...”

Bộc Giá Tường kể chuyện rất dài, hoàn toàn trái với dự đoán của Nhan Giác. Đây là lần đầu tiên Nhan Giác biết bà ngoại cô lại xuất thân từ gia đình như vậy.

Bà ngoại họ Từ, là học giả uyên bác, nổi tiếng là nhà khoa học Từ Quang Khải, vậy mà cô không biết đến gia đình của tổ tiên, trước gia đình bà sống ở trung tâm thành phố Thượng Hải, quận Từ Hối, một trong bốn thành phố lớn hiện giờ.

“Chắc chắn, ông ngoại, làm thế nào mà gia đình chúng ta ở được Thượng Hải trong khi chi phí nhà đất cao đến vậy?” Đây là lần đầu tiên ông ngoại không nghiêm mặt khi nói chuyện với cô, Nhan Giác không quen lầm, cô đỡ ông ngoại bước chậm rãi trên con đường được phủ trắng bởi tuyết ở Cổ Liệt. Sa vào những kỉ niệm, Bộc Giá Tường trừng mắt đưa tay muốn gõ vào đầu Nhan Giác nhưng khi nhìn thấy cô ấy nheo mắt liền thu tay lại: “Tiểu Giác, đôi mắt của con giống như bà ngoại con.....”

Khi đi học bà ngoại là cô gái đứng thứ ba ở Thượng Hải, cũng chính là ba chị em họ Tống từng đi học nghiên cứu Trung Quốc và Phương Tây. Lần đầu tiên ông ngoại thấy bà là khibia ngoại đang đuổi theo đánh mắng tên côn đồ. Thủ hỏi người nào tuổi còn trẻ, có máu chính nghĩa nhìn thấy người con gái khuê các, lại thêm gương mặt thanh xuân xinh đẹp cầm túi, dáng vẻ lại anh dũng chính nghĩa làm sao có thể không động lòng.

Cho nên vừa nghe câu chuyện của ông ngoại và bà ngoại cô đã đoán được kết cục, ông ngoại giúp bà ngoại đánh đuổi côn đồ, đó là lần đầu tiên họ động lòng. Ông ngoại kể chuyện của quá khứ, Nhan Giác chưa từng thấy những cảm xúc ấm áp như vậy trên khuôn mặt của ông, nó thuộc về một tình yêu hoài thế hệ.

“Khi đó, bà ngoại con mặc bộ váy qua đầu gối màu xanh, tết trắng, tóc tết hai bím, rất lịch sự. Nhưng mỗi lần gặp ta, bà con lại muộn ta đưa bà ấy đi leo cây, bắt cá. Tiểu Giác, con biết đấy, những thứ này chỉ là trò chơi của những tên tiểu tử nghèo nhưng bà ấy lại thích. Bà ấy là cô gái xinh đẹp nhất mà ta từng thấy.” Năm đó Bộc Giá Tường chỉ học đến năm thứ hai tiểu học liền bị đưa đến Thượng Hải đi làm một nghề không có văn hóa, những lời lịch sự “tốt đẹp” này trước kia cô chưa từng nghe ông nói, có thể nhìn thấy được, ông ngoại và bà thực sự là một đời “tốt đẹp”.

Nhan Giác nghe ông ngoại nói tiếp.

“Sau đó, bà ấy tốt nghiệp trung học, ta đã mở cửa hàng đầu tiên của mình, vì vậy ta nghĩ rằng ta có thể kiếm ít tiền và đi đến nhà bà ấy cầu hôn, con biết đấy, lúc đấy với thân phận của ông ngoại lấy đâu ra tư cách để cầu hôn nhà quyền quý. Ông ngoại cười khổ, khéo miệng khẽ rướn trán ngập thê lương và tự giễu, “Sau đó, chuyện của hai ta vẫn bị gia đình bà ấy biết, dĩ nhiên bà ấy biết gia đình mình hết sức phản đối, so sánh với khi đó, ta đối với mẹ con, còn đối với con, quá tiểu vu gặp đại vu rồi.”

Ông nội vẫn gõ xuống đầu Nhan Giác, giống như một sự đố lỗi. Nhan Giác, không phục, “Nhưng sau này sao ông không kết hôn với bà ngoại?

Mẹ con nói hai người sống rất hạnh phúc.”

“Haizz .....” Bộc Giá Tường hiếm khi thở dài, “Nhưng mẹ con không biết bà ngoại con vẫn không vui vẻ. Sau này bởi vì kháng hôn mà cùng ta bỏ trốn, bà ngoại con cuối cùng đã cắt đứt quan hệ với người nhà, đi theo ta tơi Bắc Thành Đô, sau đó cậu cả, cậu hai được sinh ra, mẹ con được sinh ra. Bà ngoại con không nói, nhưng tabiết bà ấy rất nhớ nhà.”

“Ông ngoại, nếu ông biết cùng người trong gia đình cắt đứt quan hệ sẽ rất khó chịu, khi ông và mẹ con cắt đứt quan hệ làm sao lại không nghĩ tới mẹ con bà ấy cũng rất khó chịu?” Sau khi bố con bị bệnh, một năm sau mẹ cùng người trong nhà cắt đứt quan hệ, Nhan Giác biết mẹ đã rất buồn.

Bộc Giá Tường trừng mắt, trực tiếp vung gậy lên, “Láo xược, mẹ con và ta, bà ngoại con và cha con có thể là một chuyện sao? Bố con thật sự bất tài, mẹ con thì không biết nhìn người, nếu cắt đứt quan hệ thật sự thì ta ở đây quan tâm con làm gì?”

Ông ngoại vung cây gậy, có mấy lần muốn hạ gậy đánh vào người Nhan Giác, nhưng cô biết, mấy gậy đó không hề muốn tổn thương cô.

“Ông ngoại, tại sao người lại phản đối chuyện của con với Lệ Tranh?” Khẩu khí của ông ngoại dần dần ra Nhan Giác đột nhiên nghĩ đến một cái gì đó, cô kéo cây gậy của Bộc Giá Tường xuống đưa ông quay về.

Tuyết vẫn rơi không ngừng, trải dài như lời nói dông dài của ông ngoại, đến dấu chân của hai người cũng được bao phủ bởi mấy tầng tuyết trắng, cơ hồ không tìm được dấu vết. Bộc Giá Tường không muốn trực tiếp trả lời câu hỏi của Nhan Giác, ông lắc đầu: “Tiểu Giác, nếu con nghĩ cho ông ngoại, hãy chia tay với tên tiểu tử Lệ đi.”

“Nhưng ông ngoại, rõ ràng ông là người từng trải, tại sao muốn phản đối bọn con?” Sau khi nghe ông ngoại thổi lộ tâm tình Nhan Giác trở nên bình tĩnh. Bộc Giá Tường lại lắc đầu: “Bởi vì chính là người từng trải, biết nó gian khổ, mới phản đối.”

Chỉ có tự mình đi qua bụi gai, mới biết bị gai đâm đau nhói, chỉ có bắn thân từng chịu đau, mới không hi vọng người thân lại bị đau một lần nữa. Đây là ý nghĩ của những người từng trải.

Nhan Giác cúi đầu: “Ông ngoại hi vọng con cùng người ‘môn đăng hộ đối’ như Hoắc Đông Xuyên ở cùng nhau cả đời sao?”

“Hoắc Đông Xuyên cũng tốt, ai cũng được, chỉ cần không phải loại con nhà quan chức cấp cao như Lệ Tranh là được, người đàn ông đó gia đình chúng ta không có khả năng với tôi.”

Những người nghèo như ông ngoại rất tự hào về bản thân, dùng hai bàn tay của mình dốc sức làm ra một thiên đường trên mặt đất có thể nói ra những lời như ‘không có khả năng với tôi’ khiến lòng Nhan Giác vô cùng rõ bời.

Nhin ra sự dao động của Nhan Giác, Bộc Giá Tường rèn sắt khi còn nóng: “Tiểu Giác có phải con cho là thời gian trước ta khiến cho ngân hàng hạn chế tài chính của tiểu tử Lệ không? Thật ra ông ngoại con rất muốn làm như vậy nhưng với năng lực của ta làm sao có thể yêu cầu ngân hàng như vậy, thật ra mẹ Lệ Tranh sớm đã biết chuyện của hai đứa.”

“Ha ha” Nhan Giác khẽ cười hai tiếng, nhưng cũng ngạc nhiên, bất ngờ: “Vì sao? Chỉ vì chúng con ở bên nhau?”

Nhan Giác nhìn ra xa, cách đó 10 mét, trong mảng tuyết trắng mờ mịt, cô thấy một người đàn ông đang bước về phía cô.

7 giờ Nhan Giác ra khỏi nhà, 7 rưỡi Lệ Tranh mới lái xe đi.

Lệ Tranh đứng trước mộ bà ngoại Nhan Giác đợi một lúc, hai khối tuyết tích tụ trên bả vai không biết từ bao giờ. Anh đi tới bên cạnh thì Nhan Giác buông Bộc Giá Tường ra, đi tới gần anh, cô phủi phủi lớp tuyết trên vai áo anh: “Sao anh lại tới đây, tuyết lớn như vậy?”

“Mang quần áo tói cho em. Trời lạnh hơn rồi.” Nghe Lê Tranh nói cô mới chú ý đến đống đồ anh ôm trong ngực, là quần áo mùa đông cô đặt khi đông bắt đầu sang, tại thấy chúng cồng kềnh nên cô không mặc.

Lê Tranh mở mở quần áo, quay đầu khoác vào người Nhan Giác: “Cồng kềnh thì cồng kềnh nhưng ấm áp quan trọng hơn, anh không chê nó khó coi.”

Lê Tranh tỉ mỉ cài cúc áo cho cô, tiếp tục phê bình: “Với thời tiết như vậy, sao có thể chỉ cần phong độ mà không cần nhiệt độ.”

Cỗ áo cô còn mang hơi ấm thuộc về Lê Tranh, chỉ ngửi thôi Nhan Giác đã thấy ấm áp.

Bị bỏ quên nửa ngày Bộc Giá Tường ho một cái, giống như cường điệu giảm giảm cây gậy: “Tiểu tử Lê, đừng tưởng rằng cậu đưa quần áo tối, nói hai điều tốt ta liền yên tâm giao cháu gái ta cho cậu, cậu và tiểu Giác không thích hợp, ta không đồng ý!”

Lê Tranh cười, kéo tay Nhan Giác: “Bộc lão tiên sinh, tình cảm của cháu với Nhan Giác không chỉ dừng lại việc mang quần áo cho cô ấy, người có đồng ý chuyện chúng cháu ở bên nhau hay không, không phải do người quyết định. Cháu cùng Nhan Giác muốn ở bên nhau.”

Không nói những lời sắc sảo, chỉ đơn giản là đang trấn thuât lại sự thật.

“Nhưng lỗ tai của cậu. . . .” Diễn đàn Lê Quý Đôn tay Bộc Giá Tường run rẩy, ông không cam lòng.

Tay Nhan Giác cũng đang run lên.

Lê Tranh vỗ vỗ tay cô, trấn an: “Một lỗ tai của cháu bị khiếm thính, lỗ tai còn lại không hề ảnh hưởng gì đến cuộc sống. Về phần mẹ cháu, công ty của cháu hiện tại đã bị bà ấy ép ngừng hoạt động rồi. Chẳng qua cháu và Nhan Giác coi như không có gì, dù có nghèo rớt mồng tơi, chúng cháu vẫn sẽ ở bên nhau.”

Giọng nói của Lệ Tranh vang lên cùng với tiếng rơi của tuyết, tuyết thỉnh thoảng bay vào lỗ tai Bộc Giá Tường khiến ông không nghe rõ toàn bộ những gì anh nói, chỉ là sự kiên định trên gương mặt của anh khắc sâu vào tâm trí ông, những kỉ niệm khi xưa ùa về thật trùng hợp.

“Bướng bỉnh!” Ông cụ mặt cứng đờ một lúc, nói một câu thế này.

Lệ Tranh nghe không hiểu, Nhan Giác ở một bên giải thích: “Là ngôn ngữ địa phương ở quê em, ý nói anh cứng đầu.”

Lệ Tranh hít hà lỗ mũi, mỉm cười. Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, mặc dù là ban ngày nhưng lại không nhìn thấy bầu trời. Bộc Giá Tường lại trọn mắt nhìn Lệ Tranh mấy giây, chống gậy đi tới cạnh Nhan Giác: “Về sau gấp phải chuyện gì thì đừng tìm ta khóc lóc!”

“Ý người là đã đồng ý cho chúng cháu?” Lệ Tranh cười nắm tay Nhan Giác nhìn theo bóng lưng Bộc Giá Tường. Ông cụ dừng chân nhưng không quay đầu lại: “Sau này lấy cháu ngoại của ta nhớ đổi cách xưng hô! Tiểu tử thối...”

Thật ra trên thế giới này, không chỉ có người cha cảm thấy buồn khi con gái lấy chồng. Thời khắc đem cháu gái mình yêu thương nhất ‘gả’ đi trong lòng Bộc Giá Tường cũng không hề dễ chịu.

Nhan Giác cũng cười, cô kéo Lệ Tranh đến trước mộ bà ngoại lạy một cái rồi chạy tới đỡ ông ngoại.

Tuyết mịn yên tĩnh, nghĩa trang Cổ Liệt với sự rời đi của mấy người liền khôi phục lại vẻ yên tĩnh, ở gốc cây cách đó không xa, có tiếng động vang lên, tuyết rơi đầy trên cây, Bộc Ngọc tháo kính râm đi ra từ phía sau, cô nhìn nơi xa, nói tiếng chúc mừng.

Tuyết rơi vào mắt kính của cô, che dấu sự đau thương ở phía sau.

Nhan Giác chia tay ông ngoại ở lối rẽ vào nghĩa trang. Trước khi đi ông

ngoại nhắc cô một chuyện mà cô đã quên, Bộc Giá Tường nói: “Nhan Lương đã đến Thành Đô, làm chị phải chăm sóc cho em trai cẩn thận, nó cứng đầu lắm, ta không quản nổi.”

“Lệ Tranh, chúng ta đi Thành Đô.” Nhan Giác ngồi lên xe Lệ Tranh, nhìn vị trí lái xe nói.

Nhan Lương đã đến Thành Đô được ba tháng, trước mỗi tuần đều có mấy ngày đến nhà cô và Lệ Tranh, nhưng suy nghĩ một chút, đã hai tuần rồi mà không thấy Nhan Lương đến. Nhan Giác nóng lòng, nhưng Lệ Tranh lái xe không hề gấp gáp. Tuyệt vời trọn vẹn là trên hết.

Nửa giờ sau, xe lái đến trước cổng trường đại học Thành Đô, mười rưỡi sáng, xe đỗ trước cổng trường không nhiều lắm, Lệ Tranh sau khi làm xong thủ tục gửi xe, trực tiếp lái xe vào tầng thứ năm của ký túc xá.

Đó thực sự không phải tin tốt, Nhan Lương không có ở ký túc xá, bạn cùng phòng của cậu cho biết gần đây cậu thường trốn học, cũng không ai biết cậu đi đâu. Nhan Giác tìm hết gần như tất cả nơi cậu có thể đi: phòng tự học, thư viện, phòng máy tính, cũng không có.

“Dù chết tiều tử đó có thể đi được nơi nào!” Thời tiết bây giờ là âm 15 độ, nhưng người Nhan Giác đầy mồ hôi. Lệ Tranh kéo cô lại để cô không tìm loạn cả lên nữa: “Nhan Lương đã trưởng thành rồi, đừng quá lo lắng.”

Lệ Tranh nói những lời dịu dàng cũng không thể trấn an được Nhan Giác: “Em sợ nó gây chuyện!”

Lúc Nhan Giác đang nóng nẩy, có người đi qua họ, thấy Nhan Giác đột nhiên dừng lại: “Cô giáo Nhan, em trai cô xảy ra chuyện, cô có biết không?”

Là thầy giáo phụ đạo cho Nhan Lương.[/color]

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Như Mộc được tải miễn phí tại

[wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nơi Cuộc Sống Không Đáp Ứng

[Trường hợp cuộc sống không đáp ứng được, luôn luôn có một số người hoặc một việc gì ở quanh đó đợi bạn đến gần, sau đó đột nhiên nhảy ra để nói với bạn: “Này!” Khi đó bạn sẽ ngạc nhiên mừng rỡ, sảng sốt, hay là hoảng sợ,.....]

Con đường cũ phía Bắc thành phố, vùng cao bóng mát, ngay cả tuyết rơi cũng ít. Nhan Giác đã tới đây vài lần, đều là tới đón Lệ Viên, cô không nghĩ, hôm nay mình tới đây là để bắt Nhan Lương.

Trường học phục hồi trí tuệ nằm ở khu thứ hai, cửa sổ ba tầng tươi sáng, Nhan Giác lên tầng hai, nhìn qua cửa sổ thấy nhiều đứa trẻ đang ngồi bên trong, có đứa vẽ tranh, một số thì ngồi vô thức chơi đồ chơi xe lửa, một số khác đang buồn chán ngây người. Lệ Viên ngồi ở góc phòng, bên cạnh lò sưởi, ngồi bên cạnh quả nhiên là vẻ mặt cợt nhả của Nhan Lương.

Nhan Giác định chạy một mạch vào bắt Nhan Lương nhưng lại bị Lê Tranh ngăn cản.

“Đừng độc đoán như vậy, dân chủ một chút, ít nhất là phải biết cậu ấy tới đây để làm gì đã.” Lê Tranh vỗ về Nhan Giác, lại như trước không trấn an được sự giận giữ của cô thân là người chị gái.

“Chút nữa anh đừng có ngăn cản em!” Nói xong câu ấy, Nhan Giác trực tiếp vào phòng.

Trong phòng đang bật khúc dương cầm, Nhan Giác đã từng nghe, là ca khúc ‘sự im lặng phương xa’ của Lâm Hải, tiết tấu mềm mại thực sự làm cho con người tĩnh tâm, Nhan Giác áp chế cơn tức trong lòng, vòng qua vài đứa trẻ, đi tới chỗ em trai.

“Nhan Lương, em không ở trường học tập chăm chỉ mà chạy đến đây làm gì?” Nhan Giác nhéo tai Nhan Lương.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của chị, Nhan Lương rõ ràng là không chuẩn bị tinh thần, cậu hạ thấp giọng gào khóc hướng về phía Nhan Giác vẫy tay, “Chị, hình tượng của em, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Nhan Giác thực sự phục đưa em trai này rồi, cậu ấy còn nghĩ đến hình tượng nữa cơ, “Đi ra ngoài giải thích rõ ràng cho chị.”

Nhan Giác đang định mang em trai ra ngoài thì Lê Tranh đã bước vào phòng, theo sau là một người đàn bà. Nhan Giác nhận ra bà ấy, là chủ nhiệm trường khôi phục trí tuệ. Bà ấy có thân hình mập mạp, vừa nhìn thấy Nhan Giác lập tức vươn tay, “Cảm ơn cô, rất hiếm khi thấy phụ huynh chịu trách nhiệm với con cái như vậy……”

Ban đầu Nhan Giác vẫn chưa nghe ra ý của chủ nhiệm, nhưng về sau cô đã hiểu, chủ nhiệm cho rằng cô bảo Nhan Lương đến chăm sóc Lê Viên.

“Quả thật, với tình trạng của Lê Viên hiện nay rất cần người nhà quan tâm nhiều hơn, tuy rằng cuối cùng không thể khỏi hẳn nhưng vẫn còn hi vọng, tôi nghe nói con bé có thể vẽ tranh, mấy ngày gần đây, Lê Viên đã vẽ được rất nhiều tranh, cô xem, là bức tranh này.” Ngồi ở trong phòng làm việc, chủ nhiệm đưa cho Nhan Giác và Lê Tranh xem mấy bức tranh do Lê Viên vẽ.

Nhan Giác nhìn chằm chằm vào “bức tranh”, có chút dở khóc dở cười, “Bức tranh này do ai vẽ vậy?”

Trên giấy các-tông, Lê Viên lấy bút sáp vẽ một số nhân vật, lởm chởm không rõ ràng. Nhan Lương tiến lại thăm dò, “Chị, chị thật ngốc, đây là chị, đây là anh rể, còn có người uy phong này … tất nhiên là em rồi!”

Nhan Lương chỉ vào những người trong bức tranh dương dương tự đắc. Nhan Giác thực sự nghi ngờ cậu ấy sao lại cười vui vẻ như vậy. Lê Viên không có việc gì, Nhan Giác cũng không nói gì nhiều, cùng chủ nhiệm nói

lời tạm biệt sau đó bắt Nhan Lương lên xe.

“Em trốn học là để đến đây chơi với Lê Viên?” Ngồi ở ghế phụ, Nhan Giác nhìn em trai qua kính chiếu hậu. Nhan Lương xoa xoa lỗ tai bị chí nhéo, ủy khuất, “Không phải vậy thì có thể là vì cái gì, chị, chị có cảm thấy Lê Viên và bố rất giống nhau không, chẳng qua Lê Viên có nhiều hi vọng hơn mà thôi!”

Lời nói của Nhan Lương thoảng chốc như nhát dao xuyên vào ngực cô, cô một lần nữa nhìn về phía trước, “Thế cũng không thể trì hoãn việc học.”

Thấy chị gái không nói nữa, Nhan Lương thả lỏng vai, khoát tay, “Chị yên tâm, ông già đã dạy những bài học về khoa nhi.”

Tạm biết em trai không làm điều gì quá đáng Nhan Giác trở về nhà nhận được tin tốt. Tin nhắn từ điện thoại của Văn Cảnh, lúc ấy Lê Tranh đang ở trong bếp làm bữa tối, Lê Viên thì đang ở phòng vẽ tranh, Nhan Giác ngồi trong phòng ngủ, tay cầm cuốn sách ‘lời hứa mở ra con đường nghệ thuật’.

“Đang làm gì thế?” Văn Cảnh hỏi câu đầu tiên.

“Ngẩn người, đọc sách, chờ Lê Tranh làm bữa tối.” Nhan Giác ngáp một cái, ngày hôm nay trôi qua khá mệt mỏi. Văn Cảnh kêu một tiếng, “Lão Trình nhà té đúng là người chồng tốt nhưng bình thường xuống bếp vẫn là té, cô gái, cậu tìm được đá quý rồi đấy.”

“Cứ việc hâm mộ, nhưng không được mơ tưởng tới!” Nhan Giác gấp cuốn sách lại, thu đầu gối, nhìn nước sơn ở ngón chân, suy nghĩ có nên thay màu nước sơn không. Văn Cảnh giống như vừa ăn cơm xong, Nhan Giác nghe tiếng ợ của cô ấy, “Có chuyện này, công ty lão Trình muốn xây dựng lại, công ty Lê Tranh có thể cung cấp vật liệu xây dựng không?”

Âm thanh lốp bốp phát ra từ trong bếp, ngửi thấy mùi thơm cô đoán chắc là Lê Tranh đang thả hành lá, Nhan Giác khít khít cái mũi giọng nghẹn ngào, “Cậu nhờ vả té, té rất hân hạnh.”

“Được rồi, xin cậu ....” Văn Cảnh lại ợ cái nurga, lần này mắt Nhan Giác ươn ướt. Có người nói, bạn tốt là những người sống cùng với bạn trong một bầu trời, lúc rảnh rỗi họ đứng ở hai đầu của bầu trời, mong bạn bình an vô sự, có việc gì xảy ra thì một trong hai người sẽ hóa thân Thiên Sứ, cứu vớt bạn khi bạn sắp rơi xuống Địa Ngục.

Nhan Giác không phải Thiên Sứ, cô rất vui khi mình thu nhận được một Thiên Sứ.

Tại phòng bếp, đâu trong nồi dần nóng lên, hành, gừng, tỏi sôi lăn tăn trong nồi, tỏa ra hương thơm dễ chịu. Nhan Giác ra khỏi phòng ngủ, từ phía sau ôm Lê Tranh, cảm nhận được hương vị của cuộc sống, như đã cùng chiên gừng tỏi, bình thường giữa hương vị dễ chịu.

“Làm sao vậy? Cẩn thận không bị đâu bắn vào người.” Giọng nói của Lê Tranh xuyên qua sức nóng của đâu đến tai Nhan Giác, ấm áp, cô không buông tay, vẫn như trước ôm lấy anh, “Anh Lê, công ty của anh sẽ không bị phá sản nữa, chúng ta sẽ không phải chịu cảnh nghèo.”

“Thật vậy à?” Lê Tranh một tay cầm thìa, tay khác che cho Nhan Giác. Nhan Giác thấy anh đáp nhẹ bằng liền bất mãn, “Anh không vui sao? Chồng Văn Cảnh có một hạng mục, anh ta muốn hợp tác với công ty của anh, những nỗ lực của anh không vô nghĩa, chẳng lẽ anh không vui?”

“Vui chứ.....” Bị Nhan Giác ôm chặt Lê Tranh trực tiếp tắt bếp, anh nắm lấy tay cô quay người, “Nhưng nếu mẹ anh không muốn em với anh ở bên nhau thì công ty anh cũng không cần nữa.”

“Ngốc à, mẹ anh chỉ muốn anh đầu hàng, trở về nhà, công ty cũng không thành vấn đề.” Nhan Giác bị Lê Tranh ôm vào lòng, ánh mắt ươn ướt, “Cho nên cô bé ngốc, từ hôm nay trở đi anh chính thức phải dựa vào em mới có cơm ăn, em nguyện ý chứ?”

Mày Lê Tranh không động chút nào, không biết anh đã thò tay lấy miếng thịt bò vào miệng khi nào, nói: “Hơi nhiều muối.” Anh vừa cười vừa cúi

xuống hôn cô, “Được ăn cơm đéo của em là vinh hạnh của anh.”

Nụ hôn đó mang hương vị tự nhiên, có chút mặn nhưng nhiều hơn hết là vị ngọt. Đó mới là tình yêu thực sự, không nhất định đàn ông phải là người mạnh mẽ hơn đàn bà, trong vương quốc của tình yêu, hai chữ gắn bó là trên hết. Lệ Tranh và Nhan Giác lúc nào cũng tinh táo, lại rất lý trí, vì vậy họ nhất định sẽ hạnh phúc.

Tin tốt đến tựa như mở cái đập lớn, cứ vây rào rạt, ngăn cung không được. Tin tốt thứ nhất là Lệ Tranh đã ký hợp đồng với công ty Trình Bắc Vọng vào ngày thứ tư, tin tốt thứ hai là chủ nhiệm khoa gọi thoại tới cho Nhan Giác, giọng nói gấp gáp, nội dung không thể ít hơn: “Sắp có đoàn kiểm tra, hiện tại nhân lực trong trường không đủ, Nhan Giác cô mau chóng trở về.”

Hãy nhìn xem, đây là người lãnh đạo về nghệ thuật, nói nghỉ việc là cho nghỉ việc ngay đến lý do bị cho nghỉ việc cũng không biết, nói phục chức là phục chức, chỉ cần một cuộc điện thoại, ngay cả một lời trấn an cũng không có. Nhan Giác nhìn chằm chằm điện thoại, cười mỉa mai.

“Lệ Tranh, trường học bảo em đi làm lại.” Buổi chiều thứ hai, Nhan Giác ngồi trên sofa trong văn phòng của Lệ Tranh, nghe điện thoại của chủ nhiệm, người tắm trong ánh nắng nhạt chiếu qua cửa sổ. Chưa đến tháng mười hai nhưng nhiệt độ khá lạnh, trong phòng bật điều hòa, Nhan Giác đã đi giày nhưng vẫn thấy lạnh.

Lệ Tranh vùi đầu xử lý văn kiện, mặc dù anh không nói nhưng cô cảm thấy anh đã bắt đầu làm việc lại, đây là việc đáng mừng. Cô nói một lần nữa, lúc này Lệ Tranh mới ngẩng đầu, “Em đang nói với anh à, vừa nãy anh không nghe thấy.”

Anh đứng dậy, bước đến cạnh Nhan Giác, sofa lún xuống, anh ngồi xuống, đưa tay cởi giày Nhan Giác, “Đông lạnh thật, về nhà đi, trong nhà ấm hơn.”

Nhan Giác lắc đầu, “Trong nhà không có anh.”

Thực sự, nếu không phải yêu họa, thích dại mọi người về tranh, Nhan Giác thực không muốn đi vào lớp đó. Cô thích cuộc sống hiện tại của mình, sáng sớm thức dậy nhìn người yêu mỉm cười với cô và nói chào buổi sáng, ăn bánh quẩy với sữa đậu nành mà anh mua về, buổi chiều ngồi trong văn phòng của anh, có lẽ sẽ không nói bất cứ điều gì, chỉ cần lặng lẽ ngắm anh, đôi khi về hai bức chân dung anh đang ngồi làm việc mà không bị anh phát hiện, buổi tối hai người tay trong tay trở về nhà. Cuộc sống không sự kích thích, tưởng chừng như nhạt nhẽo nhưng lại khiến trái tim Nhan Giác trở nên ấm áp.

“Lệ Tranh, vì sao mẹ anh lại để em đi làm trở lại?” Giày và tất đã bị anh cởi ra, bàn chân trắng ngần của Nhan Giác nằm trọn trong bàn tay anh, truyền hơi ấm sang cho cô, cô hỏi.

“Anh không biết.” Lệ Tranh men theo ngón tay cái đến lòng bàn, xoa xoa cho cô khiến bàn chân trắng bệch dần trở nên hồng hào, xong xuôi anh lại đi giày và tất cho cô, “Tóm lại nếu em thích, muốn đi, vậy thì đi còn nếu không thích thì anh nuôi em.”

Lời nói thản nhiên của Lệ Tranh như ánh nắng ngọt ngọt vàng óng, Nhan Giác cười ôm anh, “Làm sao lại không đi, em không phải là con chim hoàng yến cần đàn ông nuôi dưỡng.”

Khoảnh khắc lảng mạn ấy bị gián đoạn bởi tiếng gõ cửa, là Chris. “Lệ tổng, Trình tổng bên kia đã phái kỹ sư đến đây, anh ta đang ở phòng họp số 3, bây giờ đi gấp chứ ạ?”

Nhan Giác buông Lệ Tranh ra, “Anh làm việc của anh đi, em đến trường học xem sao, chủ nhiệm nói ở trường đang rất bận rộn.”

Nhan Giác mặc quần áo tử tế, mở cửa đi ra ngoài, Chris vẫn còn đứng ở cửa. Nhan Giác gật đầu với cô ấy rồi hai người đi qua nhau. Tình yêu, mặc dù thỉnh thoảng cần hép hòi nhưng Nhan Giác sẽ không mù quáng mà uy hiếp một người phụ nữ không có vị trí quan trọng.

Thường ngày Nhan Giác vẫn đi giày bệt, hôm nay không biết tại sao lại chọn đi đôi giày cao gót ba phân, đột nhiên có cảm giác chiều cao khiến con người ta trở nên thiếu tự nhiên. Sự không được tự nhiên càng rõ rõ khi cô đi trên chiếc thảm đỏ tại hành lang.

“Á.....” Quả nhiên không ngoài dự đoán, Nhan Giác trượt chân một cái.

“Đẹp thật đấy, có độ cao nhưng không có phong độ!” Nhan Giác ngồi xổm ngoài hành lang tầng 19, xoa xoa mắt cá chân của mình, tự giễu.

Lúc này một đôi bàn tay ấm áp nâng cô dậy, Nhan Giác ngẩn ra, một chút trí nhớ còn sót lại như đang được kích hoạt, kêu răng rắc trong đầu.

“Không thể mang giày cao gót thì đừng mang.” Giọng nói u buồn lại quen thuộc của Hoắc Đông Xuyên truyền đến, cô nhìn thấy dòng chữ ‘phòng họp số 3’ trên cánh cửa sau lưng anh ta.

“Anh là kỹ sư dự án? Trình Bắc Vọng đặc biệt mời anh tới?” Nhan Giác không muốn thể hiện ra ngoài là cô đã rất bất ngờ, nhưng dù cho là giọng nói hay vẻ mặt cô biết mình không thể che dấu sự ngạc nhiên này.

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Như Mộc được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: 23.2 :nƠi CuỘc SỐng Không Đáp Ứng

[Trường hợp cuộc sống không đáp ứng được, luôn luôn có một số người hoặc một việc gì ở quanh đó đợi bạn đến gần, sau đó đột nhiên nhảy ra để nói với bạn: "Này!" Khi đó bạn sẽ ngạc nhiên mừng rỡ, sảng sốt, hay là hoảng sợ,.....]

Con đường cũ phía Bắc thành phố, vùng cao bóng mát, ngay cả tuyết rơi cũng ít. Nhan Giác đã tới đây vài lần, đều là tới đón Lệ Viên, cô không nghĩ, hôm nay mình tới

đây là để bắt Nhan Lương.

Trường học phục hồi trí tuệ nằm ở khu thứ hai, cửa sổ ba tầng tươi sáng, Nhan Giác lên tầng hai, nhìn qua cửa sổ thấy nhiều đứa trẻ đang ngồi bên trong, có đứa vẽ tranh, một số thì ngồi vô thức chơi đồ chơi xe lửa, một số khác đang buồn chán ngây người. Lệ Viên ngồi ở góc phòng, bên cạnh lò sưởi, ngồi bên cạnh quả nhiên là vẻ mặt cợt nhả của Nhan Lương.

Nhan Giác định chạy một mạch vào bắt Nhan Lương nhưng lại bị Lệ Tranh ngăn cản.

“Đừng độc đoán như vậy, dân chủ một chút, ít nhất là phải biết câu ấy tới đây để làm gì đã.” Lệ Tranh vỗ về Nhan Giác, lại như trước không trấn an được sự giận giữ của cô thân là người chị gái.

“Chút nữa anh đừng có ngăn cản em!” Nói xong câu ấy, Nhan Giác trực tiếp vào phòng.

Trong phòng đang bật khúc dương cầm, Nhan Giác đã từng nghe, là ca khúc ‘sự im lặng phương xa’ của Lâm Hải, tiết tấu mềm mại thực sự làm cho con người tĩnh tâm, Nhan Giác áp chế cơn tức trong lòng, vòng

qua vài đúra trẻ, đi tới chõ em trai.

“Nhan Lương, em không ở trường học tập chăm chỉ mà chạy đến đây làm gì?” Nhan Giác nhéo tai Nhan Lương.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của chị, Nhan Lương rõ ràng là không chuẩn bị tinh thần, cậu hạ thấp giọng gào khóc hướng về phía Nhan Giác vẫy tay, “Chị, hình tượng của em, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Nhan Giác thực sự phục đúra em trai này rồi, cậu ấy còn nghĩ đến hình tượng nữa cơ, “Đi ra ngoài giải thích rõ ràng cho chị.”

Nhan Giác đang định mang em trai ra ngoài thì Lê Tranh đã bước vào phòng, theo sau là một người đàn bà. Nhan Giác nhận ra bà ấy, là chủ nhiệm trường khôi phục trí tuệ. Bà ấy có thân hình mập mạp, vừa nhìn thấy Nhan Giác lập tức vươn tay, “Cảm ơn cô, rất hiếm khi thấy phụ huynh chịu trách nhiệm với con cái như vậy.....”

Ban đầu Nhan Giác vẫn chưa nghe ra ý của chủ nhiệm, nhưng về sau cô đã hiểu, chủ nhiệm cho rằng cô bảo Nhan Lương đến chăm sóc Lê Viên.

“Quả thật, với tình trạng của Lê Viên hiện nay rất cần người nhà quan tâm nhiều hơn, tuy rằng cuối cùng không thể khỏi hẳn nhưng vẫn còn hi vọng, tôi nghe nói con bé có thể vẽ tranh, mấy ngày gần đây, Lê Viên đã vẽ được rất nhiều tranh, cô xem, là bức tranh này.” Ngồi ở trong phòng làm việc, chủ nhiệm đưa cho Nhan Giác và Lê Tranh xem mấy bức tranh do Lê Viên vẽ.

Nhan Giác nhìn chăm chăm vào “bức tranh”, có chút dở khóc dở cười, “Bức tranh này do ai vẽ vậy?”

Trên giấy các-tông, Lê Viên lấy bút sáp vẽ một số nhân vật, lởm chởm không rõ ràng. Nhan Lương tiến lại thăm dò, “Chị, chị thật ngốc, đây là chị, đây là anh rể, còn có người uy phong này ... tất nhiên là em rồi!”

Nhan Lương chỉ vào những người trong bức tranh dương dương tự đắc.

Nhan Giác thực sự nghi ngờ cậu ấy sao lại cười vui vẻ như vậy. Lê Viên không có việc gì, Nhan Giác cũng không nói gì nhiều, cùng chủ nhiệm nói lời tạm biệt sau đó bắt Nhan Lương lên xe.

“Em trốn học là để đến đây chơi với Lê Viên?” Ngồi ở ghế phụ, Nhan Giác nhìn em trai qua kính chiếu hậu. Nhan Lương xoa xoa lỗ tai bị chí nhéo, ủy khuất, “Không phải vậy thì có thể là vì cái gì, chỉ, chỉ có cảm thấy Lê Viên và bố rất giống nhau không, chẳng qua Lê Viên có nhiều hi vọng hơn mà thôi!”

Lời nói của Nhan Lương thoảng chốc như nhát dao xuyên vào ngực cô, cô một lần nữa nhìn về phía trước, “Thế cũng không thể trì hoãn việc học.”

Thấy chị gái không nói nữa, Nhan Lương thả lỏng vai, khoát tay, “Chị yên tâm, ông già đã dạy những bài học về khoa nhi.”

Tạm biết em trai không làm điều gì quá đáng Nhan Giác trở về nhà nhận được tin tốt. Tin nhắn từ điện thoại của Văn Cảnh, lúc ấy Lê Tranh đang ở trong bếp làm bữa tối, Lê Viên thì đang ở phòng vệ tranh, Nhan Giác ngồi trong phòng ngủ, tay cầm cuốn sách ‘lời hứa mở ra con đường nghệ thuật’.

“Đang làm gì thế?” Văn Cảnh hỏi câu đầu tiên.

“Ngẩn người, đọc sách, chờ Lê Tranh làm bữa tối.” Nhan Giác ngáp một cái, ngày hôm nay trôi qua khá mệt mỏi. Văn Cảnh kêu một tiếng, “Lão Trình nhà té đúng là người chồng tốt nhưng bình thường xuống bếp vẫn là té, cô gái, cậu tìm được đá quý rồi đấy.”

“Cứ việc hâm mộ, nhưng không được mơ tưởng tới!” Nhan Giác gấp cuốn sách lại, thu đầu gối, nhìn nước sơn ở ngón chân, suy nghĩ có nên thay màu nước sơn không. Văn Cảnh giống như vừa ăn cơm xong, Nhan Giác nghe tiếng ợ của cô ấy, “Có chuyện này, công ty lão Trình muốn xây dựng lại, công ty Lê Tranh có thể cung cấp vật liệu xây dựng không?”

Âm thanh lốp bốp phát ra từ trong bếp, ngửi thấy mùi thơm cô đoán chắc

là Lê Tranh đang thả hành lá, Nhan Giác khịt khịt cái mũi giọng nghẹn ngào, “Cậu nhở vả tớ, tớ rất hân hạnh.”

“Được rồi, xin cậu .....,” Văn Cảnh lại ợ cái nurga, lần này mắt Nhan Giác ươn ướt. Có người nói, bạn tốt là những người sống cùng với bạn trong một bầu trời, lúc rảnh rỗi họ đứng ở hai đầu của bầu trời, mong bạn bình an vô sự, có việc gì xảy ra thì một trong hai người sẽ hóa thân Thiên Sứ, cứu vớt bạn khi bạn sắp rơi xuống Địa Ngục.

Nhan Giác không phải Thiên Sứ, cô rất vui khi mình thu nhận được một Thiên Sứ.

Tại phòng bếp, dầu trong nồi dần nóng lên, hành, gừng, tỏi sôi lăn tăn trong nồi, tỏa ra hương thơm dễ chịu. Nhan Giác ra khỏi phòng ngủ, từ phía sau ôm Lê Tranh, cảm nhận được hương vị của cuộc sống, như đã cùng chiên gừng tỏi, bình thường giữa hương vị dễ chịu.

“Làm sao vậy? Cẩn thận không bị dầu bắn vào người.” Giọng nói của Lê Tranh xuyên qua sức nóng của dầu đến tai Nhan Giác, ấm áp, cô không buông tay, vẫn như trước ôm lấy anh, “Anh Lê, công ty của anh sẽ không bị phá sản nữa, chúng ta sẽ không phải chịu cảnh nghèo.”

“Thật vậy à?” Lê Tranh một tay cầm thìa, tay khác che cho Nhan Giác. Nhan Giác thấy anh đáp nhẹ bằng liền bất mãn, “Anh không vui sao? Chồng Văn Cảnh có một hạng mục, anh ta muốn hợp tác với công ty của anh, những nỗ lực của anh không vô nghĩa, chẳng lẽ anh không vui?”

“Vui chứ.....” Bị Nhan Giác ôm chặt Lê Tranh trực tiếp tắt bếp, anh nắm lấy tay cô quay người, “Nhưng nếu mẹ anh không muốn em với anh ở bên nhau thì công ty anh cũng không cần nữa.”

“Ngốc à, mẹ anh chỉ muốn anh đầu hàng, trở về nhà, công ty cũng không thành vấn đề.” Nhan Giác bị Lê Tranh ôm vào lòng, ánh mắt ươn ướt, “Cho nên cô bé ngốc, từ hôm nay trở đi anh chính thức phải dựa vào em mới có cơm ăn, em nguyện ý chứ?”

Mày Lệ Tranh không động chút nào, không biết anh đã thò tay lấy miếng thịt bò vào miệng khi nào, nói: “Hơi nhiều muối.” Anh vừa cười vừa cúi xuống hôn cô, “Được ăn cơm dẻo của em là vinh hạnh của anh.”

Nụ hôn đó mang hương vị tự nhiên, có chút mặn nhưng nhiều hơn hết là vị ngọt. Đó mới là tình yêu thực sự, không nhất định đàn ông phải là người mạnh mẽ hơn đàn bà, trong vương quốc của tình yêu, hai chữ gắn bó là trên hết. Lệ Tranh và Nhan Giác lúc nào cũng tinh táo, lại rất lý trí, vì vậy họ nhất định sẽ hạnh phúc.

Tin tốt đến tựa như mở cái đập lớn, cứ vậy rào rạt, ngăn cung không được. Tin tốt thứ nhất là Lệ Tranh đã ký hợp đồng với công ty Trình Bắc Vọng vào ngày thứ tư, tin tốt thứ hai là chủ nhiệm khoa gọi thoại tới cho Nhan Giác, giọng nói gấp gáp, nội dung không thể ít hơn: “Sắp có đoàn kiểm tra, hiện tại nhân lực trong trường không đủ, Nhan Giác cô mau chóng trở về.”

Hãy nhìn xem, đây là người lãnh đạo về nghệ thuật, nói nghỉ việc là cho nghỉ việc ngay đến lý do bị cho nghỉ việc cũng không biết, nói phục chức là phục chức, chỉ cần một cuộc điện thoại, ngay cả một lời trấn an cũng không có. Nhan Giác nhìn chằm chằm điện thoại, cười mỉa mai.

“Lệ Tranh, trường học bảo em đi làm lại.” Buổi chiều thứ hai, Nhan Giác ngồi trên sofa trong văn phòng của Lệ Tranh, nghe điện thoại của chủ nhiệm, người tắm trong ánh nắng nhạt chiếu qua cửa sổ. Chưa đến tháng mười hai nhưng nhiệt độ khá lạnh, trong phòng bật điều hòa, Nhan Giác đã đi giày nhưng vẫn thấy lạnh.

Lệ Tranh vùi đầu xử lý văn kiện, mặc dù anh không nói nhưng cô cảm thấy anh đã bắt đầu làm việc lại, đây là việc đáng mừng. Cô nói một lần nữa, lúc này Lệ Tranh mới ngẩng đầu, “Em đang nói với anh à, vừa nãy anh không nghe thấy.”

Anh đứng dậy, bước đến cạnh Nhan Giác, sofa lún xuống, anh ngồi xuống, đưa tay cởi giày Nhan Giác, “Đông lạnh thật, về nhà đi, trong nhà ấm hơn.”

Nhan Giác lắc đầu, “Trong nhà không có anh.”

Thực sự, nếu không phải yêu hội họa, thích dại mọi người vẽ tranh, Nhan Giác thực không muốn đi vào lớp đó. Cô thích cuộc sống hiện tại của mình, sáng sớm thức dậy nhìn người yêu mỉm cười với cô và nói chào buổi sáng, ăn bánh quẩy với sữa đậu nành mà anh mua về, buổi chiều ngồi trong văn phòng của anh, có lẽ sẽ không nói bất cứ điều gì, chỉ cần lặng lẽ ngắm anh, đôi khi vẽ hai bức chân dung anh đang ngồi làm việc mà không bị anh phát hiện, buổi tối hai người tay trong tay trở về nhà. Cuộc sống không sự kích thích, tưởng chừng như nhạt nhẽo nhưng lại khiến trái tim Nhan Giác trở nên ấm áp.

“Lệ Tranh, vì sao mẹ anh lại để em đi làm trở lại?” Giày và tất đã bị anh cởi ra, bàn chân trắng ngần của Nhan Giác nằm trọn trong bàn tay anh, truyền hơi ấm sang cho cô, cô hỏi.

“Anh không biết.” Lệ Tranh men theo ngón tay cái đến lòng bàn, xoa xoa cho cô khiến bàn chân trắng bệch dần trở nên hồng hào, xong xuôi anh lại đi giày và tất cho cô, “Tóm lại nếu em thích, muốn đi, vậy thì đi còn nếu không thích thì anh nuôi em.”

Lời nói thản nhiên của Lệ Tranh như ánh nắng nhẹ nhàng vàng óng, Nhan Giác cười ôm anh, “Làm sao lại không đi, em không phải là con chim hoàng yến cần đàn ông nuôi dưỡng.”

Khoảnh khắc mạn ấy bị gián đoạn bởi tiếng gỗ cửa, là Chris. “Lệ Tống, Trình Tống bên kia đã phái kỹ sư đến đây, anh ta đang ở phòng họp số 3, bây giờ đi gấp chứ ạ?”

Nhan Giác buông Lệ Tranh ra, “Anh làm việc của anh đi, em đến trường học xem sao, chủ nhiệm nói ở trường đang rất bận rộn.”

Nhan Giác mặc quần áo tử tế, mở cửa đi ra ngoài, Chris vẫn còn đứng ở cửa. Nhan Giác gật đầu với cô ấy rồi hai người đi qua nhau. Tình yêu, mặc dù thỉnh thoảng cần hẹp hòi nhưng Nhan Giác sẽ không mù quáng

mà uy hiếp một người phụ nữ không có vị trí quan trọng.

Thường ngày Nhan Giác vẫn đi giày bệt, hôm nay không biết tại sao lại chọn đi đôi giày cao gót ba phân, đột nhiên có cảm giác chiều cao khiến con người ta trở nên thiếu tự nhiên. Sự không được tự nhiên càng lộ rõ khi cô đi trên chiếc thảm đỏ tại hành lang.

“Á.....” Quả nhiên không ngoài dự đoán, Nhan Giác trượt chân một cái.

“Đẹp thật đấy, có độ cao nhưng không có phong độ!” Nhan Giác ngồi xổm ngoài hành lang tầng 19, xoa xoa mắt cá chân của mình, tự giễu.

Lúc này một đôi bàn tay ấm áp nâng cô dậy, Nhan Giác ngẩn ra, một chút trí nhớ còn sót lại như đang được kích hoạt, kêu răng rắc trong đầu.

“Không thể mang giày cao gót thì đừng mang.” Giọng nói u buồn lại quen thuộc của Hoắc Đông Xuyên truyền đến, cô nhìn thấy dòng chữ ‘phòng họp số 3’ trên cánh cửa sau lưng anh ta.

“Anh là kỹ sư dự án? Trình Bắc Vọng đặc biệt mời anh tới?” Nhan Giác không muốn thể hiện ra ngoài là cô đã rất bất ngờ, nhưng dù cho là giọng nói hay vẻ mặt cô biết mình không thể che dấu sự ngạc nhiên này.[/size]

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Như Mộc được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Nhìn Lại Kẽ Hở Trong Móng Tay Năm Xưa

[Có người khi yêu trở nên hèn mọn, có người khi yêu trở nên vĩ đại, nhưng vô luận là hèn mọn hay vĩ đại, cũng không bù lại được quãng thời gian thanh xuân vô hạn ấy. Thời gian chính là vũ khí lợi hại chữa lành tất cả vết thương chỉ trong nháy mắt.]

Hoắc Đông Xuyên “Ừ” một tiếng, đưa tay cởi giày Nhan Giác. Nhan Giác cau mày né tránh, “Không cần, em không sao.”

Cũng không có việc gì, Nhan Giác không dám dùng lực, nhẹ nhàng chạm chân xuống mặt đất, cô nhìn Hoắc Đông Xuyên, “Anh là kiến trúc sư mà Trình Bắc Vọng đặc biệt mời tôi?”

“Ừ...” Gặp phải sự cự tuyệt của Nhan Giác, Hoắc Đông Xuyên có chút thất vọng, hắn nhìn ra cô đang chịu đau, trực tiếp kéo cô vào phòng họp số ba. Ngồi xổm cạnh chân Nhan Giác, Hoắc Đông Xuyên buồng râu nói, “Nhan Giác, chúng ta không nên như thế này.”

“Vậy chúng ta nên như thế nào?” Nhan Giác cười. Người ta nói, ở đúng thời điểm, gặp đúng người là một loại hạnh phúc, ở sai thời điểm, gặp đúng người là một loại bi thương. Hiện tại cô đã thấy sự bi thương ấy. Nhan Giác giống như nhớ lại từng chuyện trong quá khứ, có chuyện vui, bối rối, kích động, lại tràn ngập bi thương cùng nỗi đau không rõ.

“Hoắc Đông Xuyên.” Nhan Giác thở dài bất đắc dĩ, “Mặc kệ những gì chúng ta từng có trong quá khứ, hiện tại chúng ta không có bất cứ quan hệ gì, cho dù có, cũng chỉ từng là bạn học mà thôi, em hi vọng anh có thể hiểu.”

Nhan Giác đem đôi giày bị hắn cởi ra đi vào, “Còn nữa, nếu anh thực sự đến để hợp tác cùng Lệ Tranh, em hi vọng hai người hợp tác vui vẻ, ngoài ra không còn gì khác.”

Ngoài cửa có tiếng bước chân, Lệ Tranh đi tới. Nhan Giác mỉm cười giang hai tay ôm người đàn ông vừa bước vào cửa, “Lệ Tranh, chân em đau rồi, anh có thể đưa em về nhà trước không?”

“Được.” Lệ Tranh mỉm cười đáp.

Chân Nhan Giác bị thương cũng không nồng, ở nhà nghỉ ngơi lập tức tốt lên. Nhưng cô không ngờ cô không đợi được Lệ Tranh tan làm về nhà, ngược lại chờ được khí thế hung hăng của Văn Cảnh.

“Nhan Giác, mình bỏ nhà ra đi rồi!” Vừa vào cửa, Văn Cảnh trực tiếp hất túi ra, cũng không để ý nơi này không phải là nhà Nhan Giác. Nhan Giác nhặt túi lên, theo sau Văn Cảnh ngồi lên ghế salon, “Ai làm gì cậu? Sao lại nổi giận như vậy?”

“Còn có thể là ai? Trình Bắc Vọng! Mình thật sự không biết anh nghĩ gì, biết rõ quan hệ của cậu và Hoắc Đông Xuyên, cũng biết tình hình hiện giờ của cậu và Lệ Tranh như thế nào, lại cố tình mời Hoắc Đông Xuyên làm kĩ sư công trình. Thiếu gì kĩ sư chẳng lẽ không mời được ai sao?” Vốn dĩ hôm nay Nhan Giác nên đến trường học trình diện, nhưng một là vì vết thương ở chân, hai là vì sự xuất hiện đột ngột của Hoắc Đông Xuyên, Nhan Giác vẫn xin nghỉ, nhưng những lí do tưởng chừng như tự nhiên này lại không gạt được Văn Cảnh.

Nhan Giác lấy bình nước cam trên bàn rót một ly đưa cho Văn Cảnh, “Chuyện này không trách Trình Bắc Vọng được, có lẽ anh ấy cũng bị gây áp lực thôi...”

Giọng nói Nhan Giác rất nhẹ, như thể chuyện Văn Cảnh đang nói không có chút liên quan gì đến cô, điều này làm cho Văn Cảnh không hài lòng, cô ấy nhận lấy ly nước, ngửa cổ uống sạch, “Anh ta thì có thể chịu áp lực gì chứ, chẳng lẽ có người gác đao trên cổ anh ta?”

“Không phải đao, nhưng cũng không khác nhau là mấy.” Nhan Giác cũng rót cho mình một ly, cô nhìn chằm chằm màu cam trong ly, thật ra chuyện

này chỉ cần tĩnh tâm suy nghĩ kĩ sẽ hiểu ra ngay, cô trở về trường còn Hoắc Đông Xuyên lại được phái đến công ty Aizen làm kĩ sư công trình, bên trong sợ rằng không thể không liên quan đến mẹ Lệ Tranh.

Văn Cảnh nghe Nhan Giác phân tích một tràng, cô ấy nhìn chiếc ly rỗng cảm thán, “Ai nói độc nhất là trái tim phụ nữ, rõ ràng người phụ nữ đó còn xấu xa hơn thế!”

“Vì hạnh phúc cả đời của con trai, có thể tha thứ, tớ hiểu.” Nhan Giác uống hớp nước than thở, “Cậu nói xem gấp lại tình cũ có thể trở nên vui vẻ sao? Hay là tớ quá lạnh lùng? Hiện tại tớ một chút cảm giác với Hoắc Đông Xuyên cũng không có.”

Văn Cảnh cầm cái ly rỗng, nhìn chằm chằm Nhan Giác ba giây, lắc đầu, “Thật muốn chụp lại vẻ mặt hiện giờ của cậu gửi cho mẹ Lệ Tranh xem, bà ta hao tổn tâm trí khích bác ly gián, các cậu vợ chồng son, tình vữa vàng không nói, trước đây người tình tới cũng mắt nhìn thẳng, chật chật, thật lãng phí tình cảm của tớ nha!”

Lời kể khổ của Văn Cảnh đổi lấy một tiếng cười của Nhan Giác, thực sự cô không suy nghĩ nhiều về Hoắc Đông Xuyên. Kể từ khi nói ra câu đó, Hoắc Đông Xuyên không còn là người yêu của cô mà chỉ là một người qua đường, không hơn không kém. Vì vậy, đối với một số người, tình yêu luôn rõ ràng như vậy, yêu là yêu chứ không phải là nợ.

Cô đặt ly xuống, ôm gối vào trong ngực, “Giờ thì cậu đã biết là trách lầm Trình Bắc Vọng rồi chứ, còn muốn bỏ nhà ra đi sao?”

Bị hỏi mặt Văn Cảnh càng trở nên âm đạm, “Tiếp tục! Tất nhiên phải tiếp tục bỏ nhà đi chứ!”

Sau nhiều lần nhấn mạnh, mặt Văn Cảnh xuất hiện mệt tia suy sụp, “Nhan Giác, cậu nói xem hai người kết hôn, chung sống với nhau, tại sao không chỉ là chuyện của hai người? Đầu trẻ, mẹ chồng, gia đình, những chuyện này khiến tớ rất rối loạn, tớ sẽ trở nên điên mất...” Văn Cảnh đoạt lấy chiếc gối ôm trong ngực Nhan Giác, che mặt, giọng buồn buồn,

“Bây giờ mẹ chồng tớ ba ngày hai bữa lại đến nhà tớ, nhìn chằm chằm tớ rồi lại lôi chuyện đưa bé ra nói, tớ thực sự rất phiền, kết quả hôm nay ngay cả anh ta cũng nói tớ không nên tranh cái cùng mẹ anh ta nên nghe theo bà ấy một chút. Nhan Giác, những thứ tình yêu hề non hẹn biển kia có phải trở nên vô nghĩa khi đứng trước mặt bà ấy không?”

Nhan Giác vỗ vai Văn Cảnh, đứng dậy đi đến góc phòng khách, mở máy nghe nhạc, máy bắt đầu với âm thanh cột kèt, bản nhạc nhẹ của Schubert trong đêm đông yên tĩnh như bao trùm cả căn phòng.

Cô quay lại ngồi trên ghế sofa, hai tay ôm lấy đôi chân được thu gọn trên ghế, “Có một triết gia không phải đã nói một câu như vậy sao? Khi người phụ nữ kết hôn, mười người trong số họ không chỉ gả cho cui giao dâu muối tương dấm trà mà còn gả cho mẹ chồng! Cho nên chúc mừng cậu, cô Văn, cậu thuộc nhóm mười người này.”

“Cậu nầm mơ à, đây đâu phải là triết gia trong nước nói, tớ chưa từng nghe qua.”

“Bà nội tớ.” Nhan Giác trả lời, mẹ cô rất may mắn, gấp được một bà mẹ chồng hiểu lí lẽ, may mắn thoát nạn. Nhan Giác đoạt lại chiếc gối từ Văn Cảnh, “Vậy là cậu đã quyết định bỏ nhà ra đi, phản đối lại quyết định của Trình Bắc Vọng rồi hả?”

“Ư.” Thái độ của Trình Bắc Vọng hôm nay đã khiến cho Văn Cảnh thực sự đau lòng, cô ấy gật đầu một cái, “Nhưng tớ không thể ở đây, nếu không sẽ làm ảnh hưởng đến các cậu, phòng của cậu và Nhiếp Văn Hiên không phải đã sửa xong rồi sao? Tớ sẽ ở đó mấy ngày.”

Văn Cảnh thật khéo hiểu lòng người, chỉ hai câu đã khiến Nhan Giác nhường “nhà” mới được sửa chữa cho cô ấy.

Sau khi Văn Cảnh đi được nửa giờ, Lê Tranh đã đón Lê Viên về nhà, Nhan Giác ở trong nhà bếp rửa rau chân vịt.

“Lê Tranh, tối nay chúng ta nấu súp rau chân vịt được không?” Cô hỏi.

Lệ Tranh đưa Lệ Viên về phòng, cởi áo khoác đặt trên ghế salon rồi mới bước vào phòng bếp, không hề trả lời câu hỏi của cô mà đi tới vòng tay ôm Nhan Giác từ phía sau, “Trẹo chân nghiêm trọng không?”

Bị anh ôm như vậy có chút nhột, cô cười khanh khách, “Không sao rồi, ngược lại anh, hôm nay thấy em nói chuyện cùng Hoắc Đông Xuyên có phải rất ghen hay không?”

Nhan Giác nói xong ôm chặt lấy cổ anh, Lệ Tranh bị ngứa, lông mày hơi nhíu né tránh, “Đừng làm rộn, để anh xem chân em.”

“Không sao thật mà.” Mặc dù liên tục cường điệu, Nhan Giác vẫn không quên uốn éo ôm cổ Lệ Tranh, anh đặt cô lên ghế salon. So với lúc bình thường thì chân cô hơi sưng, Lệ Tranh nâng bàn chân cô lên vân vê, nghe cô nói đâu đâu, “Lệ Tranh, mẹ anh thật sự không thích em sao? Dùng Hoắc Đông Xuyên để chia rẽ chúng ta, anh nói xem, em phải làm gì mới có thể lọt vào mắt xanh của bà ấy đây?”

Lệ Tranh dồn tất cả sự chú ý vào đôi chân cô, bị cô hỏi như vậy, duỗi tay cốc nhẹ vào trán cô, “Em cũng không phải là nhân dân tệ, chỉ lọt vào mắt anh là được rồi.”

Nhan Giác bít mũi né tránh, thì thầm trong miệng, “Chân thối”

Lệ Tranh nói đùa, “Chân của em còn tự ghét bỏ?”

“Chân của em không hề bốc mùi nhé!” Nhan Giác chỉ đơn giản tựa lưng trên ghế salon, mặc cho Lệ Tranh mát xa, thật sự rất thoải mái. Ngược lại tâm trạng của cô rất phức tạp, với tình hình hiện tại, tương lai của cô và anh thật sự rất mơ hồ. Bởi vì không có người nhà chúc phúc, tình yêu giống như ngàn khối đá, thiếp đi một khối cũng không hoàn hảo.”

Để đi làm vào ngày hôm sau, đêm hôm trước cô và đồng nghiệp đã nói chuyện qua điện thoại để xác nhận sắp xếp thời gian, xác định buổi sáng rảnh rỗi, 10 giờ cô chạy tới dưới nhà nơi Văn Cảnh ở. Văn Cảnh nói rằng, bỏ nhà ra đi cũng phải giữ được tôn nghiêm, việc trở về nhà lấy

quần áo là rất măt măt, cho nêN Nhan Giác khōng thể làm gi khác ngoái việc băt taxi đđến nhăc cô ấy lăy quần áo.

Khōng hổ danh là khu chung cư hạng sang, măy ngăy nay Thành Đô tràn ngập trong băo tuyết cho đđến hôm nay mới ngừng, nhưng măt đất ở đây lại khōng hể dính một mănh tuyết nào. Đứng dưới tòa nhă C, Nhan Giác thanh toán tiền taxi, ngước măt nhìn lên trên một lát. Tiễn thật sự răt quan trọng sao? Người ta nói đồng tiễn khōng phái là vạn năng nhưng khōng có tiễn thì tuyệt đđoi khōng chấp nhận đđược. Cũng giống như Văn Cảnh gă cho một người có tiễn, sống một cuộc sống ấm no, đó thật sự là hạnh phúc sao? Suy nghĩ măt chút chuyện của Văn Cảnh với mẹ chồng, Nhan Giác vô thức nghĩ đđến băn thân.

“Suy nghĩ nhiều như vây có ích khōng? Một cái chớp măt cung xuất hiện vấn đề, vây sao cứ dành thời gian đđặt câu hỏi như thế chứ!” Nhan Giác tự giễu, nhăc chân đi vào tòa nhă.

Cô còn chưa tới cửa thang máy thì nó tự mở ra, có một người đang vội vã ra ngoái, Nhan Giác nhìn thấy người quen ngoái ý muỗn. Số lần Nhan Giác gặp Chris khōng đến mười đầu ngón tay, dù mùa hè hay mùa đông, Chris vẫn gây ấn tượng với phong cách ăn mặc tidi, vẻ mặt cung kín kẽ, bình tĩnh, thong dong. Nhan Giác chưa từng thấy vẻ mặt của Chris như lúc này, dù chỉ chớp măt, Nhan Giác vẫn nhìn rõ sự hốt hoảng của cô ấy.

“Chris, sao cô lại ở nơi này?” Trong đại sảnh rộng rãi, Nhan Giác đứng trước mặt Chris, tỏ ra nghi ngờ. Nhìn thấy sự nghi ngờ của Nhan Giác Chris nhanh chóng khôi phục biểu cảm trên khuôn mặt, “Lệ tổng yêu cầu tôi mang băn sao tài liệu đđến cho giám đốc, gọi điện cho anh ấy thì đđược biết anh ấy ở nhă, tôi liền theo địa chỉ đđến đây. Nhan tiểu thư, trùng hợp vây?”

“Ù, tôi đđến đây có chút việc.” Nhan Giác trả lời, đối với câu trả lời của Chris cô nửa tin nửa ngờ. Nhưng tư trước đđến nay cô khōng có hứng thú quan tâm đđến người khác, nhẹ nhàng gật đầu rồi lướt qua nhau.

Nhan Giác đứng ở trong thang máy nhìn những con số màu đỏ biến hóa, trong lòng suy nghĩ làm thế nào để khuyên đổi oan gia này. Đến tầng lầu, thang máy kêu một tiếng rồi mở ra. Cô bấm chuông cửa, cánh cửa được Trình BẮC VỌNG mở ra. Nhan Giác vô cùng ngạc nhiên với dáng vẻ của Trình BẮC VỌNG lúc này. Từ trước đến giờ Trình BẮC VỌNG không hề dính tới rượu và thuốc lá, nhưng trên tay anh ấy lại kẹp một điếu thuốc lá đang cháy đỏ.

Nghe tiếng chuông cửa, anh ấy ngẩng đầu, nói câu đầu tiên, “Tới đây.”

Câu thứ hai, “Cô ấy không sao chứ?”

“Bỏ nhà ra đi mà không sao chăc?” Đổi dép, Nhan Giác vào ngồi trên ghế Salon, nhìn Trình BẮC VỌNG, “Lão Trình, anh luôn đối xử với Văn Cảnh tốt như vậy, lần này xảy ra tình trạng như vậy khiến em khá bất ngờ đấy.”

Trình BẮC VỌNG cười khổ một tiếng, “Anh cũng biết đây là chuyện ngoài ý muốn kể từ khi bọn anh kết hôn. Hôm đó mẹ anh nói chuyện có chút quá, nhưng Văn Cảnh không nể mặt bà, dù sao bà cũng là trưởng bối.”

Nhin đi, đây chính là logic của đàn ông, vợ có thể yêu thương, có thể cưng chiều, nhưng khi mẹ của anh ta xuất hiện, những thứ này chỉ là tạm bợ. Thật ra Nhan Giác biết, điếu Văn Cảnh để bụng không phải là bị mẹ chồng làm khó, mà chính là thái độ trước sau của đàn ông như mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển.

Hoặc ngay từ khi bắt đầu không nên đối với Văn Cảnh quá tốt.

“Được rồi.” Nhan Giác vỗ vỗ bả vai Trình BẮC VỌNG, “Cô ấy bay giờ đang sống trong căn hộ của em lúc trước, đợi cô ấy nguôi ngoai thì đi đến dỗ cô ấy. Chỉ là, lão Trình, mỗi quan hệ mẹ chồng nàng dâu này...”

Chữ ‘này’ sau cùng kéo dài đầy ý vị.

Hôn nhân là một nghi thức chấp nhận thử nghiệm đầu tiên của con

người, một số người không thể vượt qua, một khi tình yêu biến thành chia ly, mỗi người một nơi, có người miễn cưỡng chấp nhận, lại mỗi ngày bồi hồi giãy giụa giữa hạnh phúc và bất hạnh. Nhan Giác hi vọng Văn Cảnh có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, mãi mãi cả đời.

“Anh biết.” Trình Bắc Vọng đáp một tiếng, điều thuốc trong tay mới cháy được một nửa liền bị dụi vào hộp gạt tàn nhỏ trên bàn. Bên cạnh chiếc hộp là một tập tài liệu, trên đó viết “liên quan đến việc hợp tác mở rộng công ty vật liệu xây dựng Aizen”.

Nhin thấy Trình Bắc Vọng mang quần áo của Văn Cảnh ra, Nhan Giác cười, “Suýt là quên cảm ơn anh, đã giúp Lệ Tranh một chuyện lớn như vậy, cũng tặng em ‘món quà’ lớn như vậy.”

Trên mặt Trình Bắc Vọng đổ mồ hôi, “Anh cũng thật sự hết cách rồi, muốn giúp cho Lệ Tranh, Hoắc Đông Xuyên chính là điều kiện”.

Nhan Giác nhún vai, chuyện này đúng như cô đã dự đoán.

Từ ngày Văn Cảnh và Trình Bắc Vọng chiến tranh lạnh đến nay đã được một tuần, Thành Đô đã đón ba đợt tuyết, tuyết rơi như lông ngỗng vậy, bầu trời mịt mờ bởi tuyết. Nhan Giác ngồi trong lớp, nhìn chằm chằm thế giới màu trắng bên ngoài cửa sổ như mất hồn. Để tránh gặp mặt Hoắc Đông Xuyên, đã một tuần cô không đến phòng làm việc của Lệ Tranh, vừa vặn Lệ Tranh gần đây rất bận, bận đến mức cô cảm thấy đã thật lâu không thấy anh.

Tiết này là học vẽ tranh phương Tây, trong phòng học mười năm học sinh đang ngồi, trong không khí tràn ngập mùi đặc biệt của sơn dầu, thỉnh thoảng bên tai lại truyền đến tiếng giấy bút, Nhan Giác thu hồi ánh mắt, đang định xem học trò vẽ thế nào thì một nam sinh ngồi gần cánh cửa lên tiếng, “Cô giáo Nhan, em trai cô tới.”

Nhan Lương chưa từng khiến Nhan Giác yên tâm, lần này cũng vậy, Nhan Giác không ngờ cậu ta trực tiếp mang Lệ Viên đến đây.

“Em muỐn ăn đòn à!” Nhan Giác vừa xô vừa đẩy Nhan Lương Ở hành lang, Lê Viên Ở bên cạnh cúi đầu không nói câu nào, Nhan Giác cũng không tiện dạy đỗ Nhan Lương Ở chỖ này, “Em càng ngày càng quá đáng rồi, Nhan Lương, cẩn thận chị đưa em trở về quê!”

“Chị, chuyện này không phải lỗi của em , là Lê Viên muốn tìm chị vẼ tranh. Lê Viên phải không?” Nhan Lương kéo tay lê Viên, Lê Viên lúng túng trong chốc lát rồi đáp một chữ “vẼ”.

“Chị, em không nói dối, Lê Viên thật sự muốn cùng chị vẼ tranh, hiệu trưởng cũng nói điều này rất tốt cho sự phục hồi của Lê Viên.” Nhan Lương giống như đang nói một chuyện thật vĩ đại, ngoại trừ vẻ mặt cợt nhả.

Nhan Giác nhìn đồng hồ treo tường Ở hành lang, còn nửa giờ nữa lớp mới tan, hiện tại muốn cô trốn việc đưa Lê Viên về nhà là không thiết thực, thở dài, “Em trở về lớp học còn lê Viên ở lại đây với chị, tan lớp chị đưa con bé về nhà. Nhan Lương, em mà gây rắc rối thêm nữa thì đừng trách chị!”

Giọng Nhan Giác đầy uy hiếp, Nhan Lương thè lưỡi.

Xoa đầu Lê Viên, cô mang con bé vào lớp học. Thật ra thì, ngay cả Lê Tranh không muốn thừa nhận cũng không được, kể từ khi Nhan Lương chơi với Lê Viên con bé đã dần hồi phục, đổi lại trước kia, người khác hỏi cái gì con bé cũng sẽ không trả lời.

Nhan Giác đem Lê Viên đến chỗ mình vẼ tranh, cô bé thật biết điều, cầm bút vẼ. Nhan Giác nhìn cô bé vẼ một nát, lại đi coi chừng học sinh một chút, nửa giờ rất nhanh đã trôi qua.

Tan lớp, Nhan Giác cùng học sinh chào hỏi, sau đó mặc áo mũ cẩn thận cho con bé rồi dẫn con bé ra cửa.

Thành Đô rét đậm, hai cây hòe bên đường lớn trui lủi. Nhan Giác ngáp một cái, thật là lạnh.

“Lệ Viên, lạnh không?”

Không có tiếng trả lời, Nhan Giác cười, “Con nể mặt Nhan Lương như vậy, chẳng lẽ lại không nể mặt cô.”

Đang nói chuyện thì âm thanh của tiếng người tụ tập cách đó không xa thu hút sự chú ý của cô, Nhan Giác không thấy rõ chuyện gì đang xảy ra, cô kéo tay Lệ Viên chạy về phía đám đông.

Đến nơi, Nhan Giác mới thấy rõ, trên đất có hai người đang vật lộn đánh nhau mà một trong hai người chính là em trai cô – Nhan Lương.

Thấy cảnh đó, Lệ Viên bắt đầu la hét.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Có Đôi Khi Nhún Nhường Chính Là Để Nâng Cao Chính Mình

[Đôi khi, cúi đầu không có nghĩa là thừa nhận sai lầm, chẳng qua là do tình thế bắt buộc. Cúi đầu thật ra cũng không phải là việc to tát, nhưng cúi đầu cũng không phải là thoái mái mà không quan tâm.]

Tiếng hét của Lê Viên khiến mọi người vây xem ngày một nhiều hơn, Nhan Lương đang đánh nhau không ngừng, lăn qua lăn lại trên tuyết đương nhiên cũng nghe được, “Chị, chị dẫn Lê Viên đi đi!”

Em trai khiến cho Nhan Giác thấy đau đầu, chỉ là cô cũng thật bội phục Nhan Lương, đang đánh nhau cũng vẫn có thể nhớ đến chuyện của Lê Viên.

“Khoa dự bị đại học lớp ba, Bành Diệp, Nhan Lương, mấy đứa muỐn tiếp tục đánh nhau ở đây, sau đó chị thông báo cho hiệu trưởng trực tiếp đuổi học cả hai? Hay là dừng lại, đi theo chị về phòng làm việc rồi giải thích rõ chuyện này?” Day day huyệt thái dương, Nhan Giác nói.

Bầu trời tuyết lại bắt đầu rơi, những bông tuyết trắng mịn như kẹo bông, dính trên người hai nam sinh vừa lăn lộn trên đất. Nam xinh tên Bành Diệp nghe Nhan Giác nói vậy đoán chừng thấy sợ, muỐn thôi không đánh nữa. Gần như đồng thời, Nhan Lương lại đánh một phát lên mặt cậu ấy. “Bảo cậu không được mở miệng.”

“Nhan Lương!” Nhan Giác vội vàng trấn an Lê Viên vừa bị giật mình quá mức, không rảnh để đi qua dạy dỗ em trai, nếu có thể qua đó, chắc chắn rằng đầu của Nhan Lương sẽ nở hoa.

Bên ngoài sân.

Lệ Tranh vội vã chạy tới, Nhan Giác giao Lệ Viên cho anh, lại nhìn người đàn ông đang ôm lấy thân hình run rẩy của Lệ Viên rời đi, lúc này cô mới xoay người vào nhà.

“Nói đi, có chuyện gì xảy ra?” Trong nghĩ đến tình huống của Lệ Viên, ngồi trên ghế dựa, Nhan Giác hỏi với giọng điệu và sắc mặt không được tốt.

Trong nhà mở điều hòa, gió nhẹ phả khắp căn phòng. Bên cạnh Nhan Lương là Bành Diệp, co lại bả vai, “Là Nhan Lương đánh em trước.”

Nhan Giác biết Bành Diệp là do cậu ấy là bạn cùng phòng của Nhan Lương, là sinh viên của Dung Bắc. Giáo viên hướng dẫn cậu Nhan Lương có nói qua với cô, Bành Diệp có một chút tật xấu, hay bắt nạt các bạn học. Nghe Bành Diệp nói vậy, Nhan Giác nhìn qua phía em trai mình, “Nhan Lương?”

“Là em ra tay trước, ai bảo cậu ta mở miệng toàn là....” Tiếng “phân” của Nhan Lương chưa kịp nói ra đã bị Nhan Giác vỗ một phát vào sau gáy, Nhan Lương xoa xoa cái trán, “Chị, cậu ta nói Lệ Viên không có đầu óc, nói cô ấy là kẻ ngốc, là kẻ điên, em nhất thời tức giận không nhịn được, nên.....”

“Được rồi.” Nhan Giác cầm điện thoại di động ra xem, ấn một vài phím sau đó lại cất đi, “Giáo viên hướng dẫn của các cậu quyết định việc xử phạt giao cho chị, mỗi người viết một bản tự kiểm điểm, thứ hai bên trong kí túc xá. Đừng tìm chị rồi nói là mất mặt, sao lúc đánh nhau lại không sợ mất mặt? Ngoài việc viết bản tự kiểm điểm, Nhan Lương, chạy mươi vòng sân thể dục.”

“Chị.....” Nhan Lương mở lớn con mắt, nhưng vẫn không nhận được sự đồng tình của Nhan Giác. Cô vẫy vẫy tay về phía Bành Diệp, “Cậu trở về đi, lần sau còn đánh nhau nữa không chỉ là mất thể diện như này đâu. Nhan Lương, bây giờ chạy ngay lập tức, chạy xong trở về gặp chị.”

Không cho cậu cơ hội cãi lại, Nhan Giác lập tức xoay người để lại cho

em trai một bóng lưng. Đáng thương, trong thời tiết giá rét, Nhan Lương mặc một chiếc áo lông chạy mười vòng sân thể dục trường Dung BẮC, mồ hôi chảy ra từ lâu.

Khoảng nửa tiếng sau, Nhan Lương vỗ ngực quay trở lại phòng làm việc của Nhan Giác, thấy chị mình đang ngẩn người nhìn chằm chằm vào điện thoại.

“Chị, chị cũng ác quá đi, chỉ phạt em mà không phạt cậu ta, rốt cuộc thì ai mới là em trai của chị thế?” Chạy xong 4000m, mặt Nhan Lương đỏ bừng, cậu chống tay trên khung cửa phòng làm việc của Nhan Giác, chậm chạp không vào.

Nhan Giác lần này cũng không nói nhiều, trực tiếp mặc áo khoác đi ra ngoài, Nhan Lương sợ hãi hồn, cho rằng chị mình lại muối đánh mình, bèn theo bản năng trốn về phía sau, “Chi,....chị, quân tử chỉ dùng lời nói chứ không dùng hành động!”

“Quân tử”, Lê Viên bị em làm cho hoảng sợ, hiện tại tình hình không tốt, bây giờ em muối đúng đây tiếp tục nói về quân tử hay là theo chị đi xem một chút, bởi vì em nhất thời xúc động mà tạo thành hậu quả như này.” Nhan Giasc không nhìn Nhan Lương, mặt nặng nề đi ra khỏi phòng làm việc.

Bốn giờ chiều, đèn vẫn chưa mở cho nên hành lang kí túc xá là một khoảng tối. Nhan Lương nhìn chị mình dần dần bị bóng tối bao phủ, hoảng sợ qua đi sau đó vội đuổi theo, “Chị, chị đợi em với, em cũng đi.”

Tình hình của Lê Viên gay go hơn so với suy nghĩ, không ngừng la hét, thậm chí còn bắt đầu tấn công những người xung quanh, nhưng không để Nhan Giác sốt ruột. Trong Lê gia, các bác sĩ đang giữ lấy Lê Viên, người không biết trở về Dung BẮC từ bao giờ, Vương Anh đang ngồi ngay ngắn trên ghế salon, vẻ mặt rất khó coi. So với lần trước bọn họ gấp mặt, lần này ngoại trừ thêm mộ vài bác sĩ và Nhan Lương ra thì tất cả đều ở đây.

Cố Thước giúp giữ Lê Viên, không cẩn thận bị cô bé cào mệt phát, hai

mặt lập tức ngắn lẹ, “Lệ Viên, em sao thế?”

Nhan Giác bĩu môi một cái, nghĩ thầm, khóc thật nhanh, so với khi người thân mất cũng không chậm bao nhiêu. Cô ho khan một tiếng, nói: “Bác gái, chuyện của Lệ Viên nên trách em trai cháu, nếu không phải em cháu đánh nhau với người khác thì Lệ Viên cũng sẽ không như vậy, cháu dẫn em cháu tới xin lỗi bác.”

Nhan Giác nói xong bè ấn đầu Nhan Lương xuống thấp. Nếu là bình thường Nhan Lương sẽ không nghe lời như vậy, nhưng bây giờ ở trước mặt trưởng phòng Vương khí thế mạnh mẽ, Nhan Lương không dám thở mạnh, “Bác gái, cháu xin lỗi.”

Lệ Viên vẫn thét lên như cũ, chân mày của Vương Anh vẫn nhíu chặt chưa có dấu hiệu dần ra, “Nhan Giác, ban đầu khi Lệ Tranh nói muốn hẹn hò với cháu, tôi cũng không phản đối gay gắt, nhưng bây giờ cháu cũng thấy, tôi giao Lệ Viên cho cháu chăm sóc lại thành ra như vậy, cháu nghĩ tôi còn đồng ý để cháu và Lệ Tranh qua lại nữa sao?”

Nhan Giác cười, lời này cực kì đ绌nghoàng, bà ấy không hề “Phản đối gay gắt”, chẳng qua là đình chỉ chức vụ của cô, hạn chế công ty của lẻ tranh, đến khi bọn họ tìm được phương pháp tự giải quyết thì lại sắp xếp Hoắc Đông Xuyên tới. Nhan giac không hiểu, như thế nào thì mới gọi là phản đối gay gắt chuyện của cô và Lệ Tranh đây.

“Chuyện của Lệ Viên là do cháu gây ra, không liên quan đến chị của cháu. Hơn nữa, bây giờ là thời đại tự do yêu đương, tại sao bác lại không đồng ý chuyện chị cháu và anh rể qua lại chứ, bác thật cổ hủ.” Nhan Lương tức quá, nói gì cũng không nghĩ đến hậu quả. Vương Anh cũng cười, “Cậu nhóc, cậu biết cái người mà cậu nói cổ hủ này là ai không?”

Trong khi hai người đang căng thẳng, thì Lệ Tranh, đang giúp bác sĩ giữ Lệ Viên, lên tiếng, “Nhan Lương, mau tới đây giúp.”

“Dạ, vâng...” Nhan Lương cứ như vậy không biết gì rời đi. Cực thật kì

lạ, khi Nhan Lương đến giúp, Lê Viên trở nên bình tĩnh hơn.

Cố Thước nhìn chằm chằm Lê Tranh đang đưa Lê Viên lên gác, quay ra nói với Vương Anh, “Dì à, cháu lên xem Lê Viên như thế nào.”

Nhan Giác cười cười, “Khi lê Viên tức giận thích túm tay người khác, cô Cố nên cẩn thận một chút. Còn nữa, bác gái, nếu nơi này không chào đón cháu, vậy cháu đi trước. Trước khi đi cháu vẫn muốn nói lời xin lỗi với bác. Làm phiền bác chuyển lời tới Lê Tranh giúp cháu là cháu về trước, ở nhà chờ anh ấy; còn có em trai cháu, sau khi xong việc lập tức quay về trường học.”

“Cảm ơn.” Nhan giác cúi đầu về phía Vương Anh, sau đó xoay người đi.

Trong bể kính, hai con cá rồng một đỏ một trắng giống như tò mò nhìn chằm chằm vào những gì xảy ra, khi Nhan Giác đi qua, con cá màu đỏ phun ra bọt khí giống như đang nói lời tạm biệt với cô. Nhan Giác mỉm cười.

Có lúc, cúi đầu không có nghĩa là thừa nhận sai lầm, chẳng qua là do tình thế bắt buộc. Cúi đầu thật ra cũng không phải là việc to tát, nhưng cúi đầu cũng không phải là thoái mái mà không quan tâm. Giống như Nhan Giác lúc trước cúi đầu còn bây giờ là ngẩng cao đầu bước ra khỏi nhà họ Lê, còn Vương Anh lúc trước nhân cái cúi đầu của Nhan Giác thì bây giờ đang ngồi trên ghế sofa lớn trong phòng khách, cảm thấy tức giận.

Ai nói chỉ có trời tháng Tư mới giống như mặt của đứa bé, tháng mười hai thời tiết cũng giống như thế, nói thay đổi là thay đổi ngay. Nhan Giác nhớ lúc vừa vào nhà họ Lê bên ngoài tuyết vẫn còn bay tán loạn, bầu trời như phủ trong chiếc áo màu bạc, chỉ mới một lát mà mây đen đã rút đi, lộ ra ánh sao sáng trên trời đêm.

Nhan Giác đứng trước cửa nhà họ Lê, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ tầng hai, rèm cửa màu vàng không giấu được tình cảnh rối loạn bên trong. Một bóng dáng mảnh khảnh giống như bị giật mình, rụt về phía sau, Nhan Giác gần như còn nghe được tiếng Cố Thước hét chói tai đằng sau

lớp kính. Cô kéo cao cổ áo, xoay người dời đi. Thật ra duyên phận không phải là cái có thể cưỡng cầu, coi như Cố Thủ Óc có sự trợ giúp của Bộ trưởng Vương thì sao chứ, Nhan Giác vẫn tự rằng Lệ Tranh sẽ luôn ở bên cạnh cô, bất kể họ có cách xa cả vạn con sông hay ngàn dãy núi.

Tuyết mới ngừng rơi, trên đường xe lại rất ít, thỉnh thoảng có vài chiếc taxi cũng đã tốt lắm rồi. Nhan Giác ra khỏi nhà họ Lệ, đi dọc theo đường lớn. Dung Bắc, tuyết rơi mẩy ngày, mặt đường bị phủ một lớp tuyết, hơi trơn. Nhan Giác đi cẩn thận, bỗng nhiên có chiếc xe dừng lại bên cạnh cô. Nhan Giác cúi đầu nhìn vào, kính xe hạ xuống lộ ra gương mặt quen thuộc.

Chỉ mấy tháng không gặp, Liya Phạm không còn buồn bực vì chỉ được nhân vai nữ hai trong ‘Bông cúc nhỏ’, mà tinh thần cô ấy lại rất tốt. Không những thế lại còn cách cửa xe khoe khoang trước mặt cô, ai nói là không tốt đây?

“Hi, Nhan Giác, thật trùng hợp?” Môi vẫn đỏ mọng như trước, Liya Phạm cất tiếng chào Nhan Giác. Nhan Giác nhún vai, “Đúng vậy nha, thật trùng hợp? Khi ra cửa tôi quên xem hoàng lịch rồi, nếu không tôi thật sự không mong gặp được sự trùng hợp như này.”

Đối với Liya Phạm, Nhan Giác chưa bao giờ giả bộ làm người hiền lành.

Ngược lại Liya Phạm lần này lại không tức giận, cô cười khẽ một tiếng, lại còn mở cửa, bước xuống xe.” Nghe nói đạo gần đây cô sống không tốt? Gia đình của Lệ tiên sinh không đồng ý chuyện của hai người? Ha ha, tôi thật không ngờ người cao ngạo như Thiên nga trắng như cô Nhan đây cũng có ngày bị người khác ghét bỏ như thế.”

“Đúng vậy nha, tôi cũng không ngờ Quý nhân ngày ngày bận rộn trong làng giải trí vẫn còn có thể quan tâm đến việc nhà của người dân nhỏ bé như tôi đây.” Liya Phạm luôn thích làm việc đối lập với Nhan Giác, Nhan Giác cũng luôn có cách đem các những việc ấy đẩy trở lại. Con giá ghen tị là không có lí do, nhưng đối với Nhan Giác, những chuyện ấy không đáng là gì. Cô không có thời gian đứng đây dựa với Liya Phạm, nên

muốn xoay người rời đi.

Tôi thật sự thấy không đáng thay cô, Quý Vũ thích Hoắc Đông Xuyên, Hoắc Đông Xuyên lại cứ thích cô, còn cô, ngay cả một ánh mắt cũng không nhìn, kết quả lại đi thích một người lại bị mẹ người ta....” Tiếng cười của Liya Phạm trong đêm tối có vẻ âm trầm kinh khủng, đến mức Nhan Giác phải quay lại nơi phát ra tiếng cười ấy để chặn lại, nếu không sẽ cảm thấy có lỗi với chính mình, “Liyia Phạm, cô câm miệng cho tôi, ai thực tôi là chuyện của người đó, còn tôi thích ai là chuyện của tôi, cô ở đây để tìm thấy sự tồn tại của mình trong chuyện cũ của người khác thật đáng thương hại.”

Liya Phạm bị Nhan Giác ấn ở cửa xe, đầu ngửa ra sau, vẻ mặt kinh khủng. Đúng lúc này có tiếng phanh xe gấp ở bên cạnh bọn họ, đêm màu đồng, các phóng viên vẫn chưa tan làm.

Một vài phóng viên chân còn chưa bước ra khỏi xe đã hướng máy quay về phía Nhan Giác và Liya Phạm.

“Cô Phạm, mọi người đang đồn là cô và nữ chính Đường Giai của Bông cúc nhỏ bất hòa, xin hỏi đó là thật sao?”

“Cô Phạm, nghe nói cô và bạn trai của Đường Giai có quan hệ thân thiết, cô có thể nói một chút về chuyện này được không?”

“Cô Phạm,.....”

Các phóng viên mỗi người một câu hỏi làm cho Nhan Giác nhức đầu, mà đèn flash trong đêm tối càng làm nhức đầu hơn, cô thừa dịp này tách ra khỏi vòng vây.

Thật ra thì Nhan Giác cũng rất bội phục Liya Phạm, trong studio cô ấy diễn, ra bên ngoài cô ấy cũng diễn để giữ hình tượng “Hoàn mỹ” của mình, giống như bây giờ, những lời mà cô ấy nói khiến Nhan Giác thật không chịu nổi.

Liya Phạm vén mái tóc xoăn gọn sóng của mình, “Xin mọi người không nên tin vào những lời đồn, tôi cùng Đường Giai quan hệ rất tốt, hơn nữa cô ấy có bạn trai sao? Tôi cái gì cũng không biết. Nay giờ tôi đang chuyên tâm quay phim, hơn nữa tôi tiết lộ với mọi người một chuyện nhỏ, đạo diễn rất hài lòng với diễn xuất của tôi, hi vọng một tháng sau Bông cúc nhỏ lên sóng sẽ cho mọi người thấy một Liya Phạm hoàn toàn khác.”

Yên tâm, Liya Phạm từ đầu đến cuối, dáng vẻ của cô giấu thật tốt. Đoán chừng không có mấy người nhìn thấy. Nhan Giác nhìn chằm chằm vào ánh đèn flash ở chỗ Liya Phạm, cảm thán.

Vừa lúc đó có một chiếc taxi trống dừng ở bên cạnh, Nhan Giác mở cửa xe, chỉ đường về nhà.

Về đến nhà tuyết lại tiếp tục rơi, tuyết mịn như đôi tay ấm áp, che lại ánh đèn của tòa nhà B.

Tầng hai mươi tám, độ cao chậm tới tận trời, Nhan Giác nhìn lên thấy cửa sổ có ánh sáng, nhưng cô biết bây giờ không thể có ánh sáng được. Bởi vì lúc này Lệ Tranh vẫn chưa về. Đến gần thang máy, quản lí đang dán thông báo, Nhan Giác nhìn lướt qua, chỉ là đến gần cuối năm, các gia đình hãy cẩn thận để phòng trộm cắp.

An ninh ở Dung Bắc tương đối tốt, những năm gần đây những vụ án lớn xảy ra rất ít. Nhan Giác không cho rằng chuyện này cùng với thông báo hàng năm có liên quan, mọi người trong tòa nhà vốn thật thà chất phác.

Thang máy nhanh chóng lên cao, những con số hiện lên tầng 15 rồi nhanh chóng đến tầng 28. Nhan Giác ra khỏi thang máy, cầm chìa khoá mở cửa. Khi cửa mở ra, tim cô đập mạnh hai cái, trước khi ra khỏi nhà cô rõ ràng đã tắt đèn, nhưng lúc này đèn trong nhà đều được bật lên.

Cô có thể nghe thấy tiếng nước phát ra từ trong phòng tắm. Nhan Giác yên tâm hơn một chút, nếu có trộm thật, cũng sẽ không tắm ở đây như vậy.

“Lệ Tranh, anh về rồi?” Cô cởi giầy, bỏ túi xuống, đi tới phòng tắm.

Hơi nước mờ mịt trong phòng tắm làm mờ cửa kính, Nhan Giác từ từ đến gần, định mở cửa thì cửa đột nhiên bị kéo ra từ bên trong.

“A!” Nhan Giác hét lên một tiếng, vội vàng che mắt, rồi tìm thứ gì đánh người phía trước một trận.

Trước mắt cô là một người đàn ông không mặc gì, nhưng lại không phải là Lệ Tranh!

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lê Ngôn

【 Tình yêu chính là như vậy, đúng người, nụ hôn nhẹ của anh, nụ hôn sâu của anh, nụ hôn mang theo hương thơm mát của anh, nụ hôn mang theo mùi nước hoa của anh, chỉ cần là anh, mọi cái đều đúng, đều tốt nhất. Không đúng người, tất cả chẳng là gì. 】

“Đừng kêu nữa, xổ vào.” Giọng nam mang theo vẻ lười biếng cất lên truyền vào trong tai cô. Nhan Giác lùi ra khỏi phòng tắm, ánh mắt quét qua đôi giày trên tủ giày bằng kim loại, rồi cầm lên. Tay trái cô cầm túi để che mắt, tay phải cầm chiếc giày cách 30 cm hỏi người đàn ông, “Anh là ai? Đây gọi là xâm nhập gia cư bất hợp pháp”

“Ha ha.” Người đàn ông cười hai tiếng, Nhan Giác nghe được tiếng bước chân còn ướt của anh ta bước trên nền gạch men tiến vào phòng khách. “Lần đầu tiên tôi nghe nói vào nhà mình tắm cũng bị coi là xâm nhập gia cư bất hợp pháp. Lại nói, một chiếc guốc? Để phòng thân hay để gãi ngứa đây?”

“Nhà anh?” Nhan Giác nghe, cũng không dám cầm túi trên tay. Để chân ướt quay lại, Nhan Giác nhìn xuống đôi chân trần của anh ta cách chiếc túi ba bước, lùi về sau một bước, sau đó nghe thấy người đàn ông đó nói: “Tôi biết rồi, cô là bạn gái của anh trai tôi, chắc hẳn là chị dâu của tôi rồi?”

Mười phút sau, Nhan Giác ngồi một mình ở trên ghế salon, vẫn ôm túi của mình như cũ, hai mắt cảnh giác nhìn người đàn ông mặc chiếc áo may ô trước mặt, “Anh là em trai của Lê Tranh? Làm việc trong quân đội? Thiếu tá?”

Người đàn ông tự xưng là Lê Ngôn lúc trước chỉ quấn một chiếc khăn tắm bên hông, đã đi thay một chiếc quần đùi, sau đó đang dùng khăn lông lau đầu, ngồi đối diện Nhan Giác, “Chuyện này có gì mà nói dối, tôi đã muốn cướp tiền thì cũng không ung dung ở lại đây để tắm, tôi mà muốn

cướp sắc, hắc, hắc..."

Lệ Ngôn cười một tiếng, Nhan Giác cảm thấy anh ta không có chút nào giống người tốt.

Làm việc trong quân đội mà lại giống lưu manh như thế sao? Cô ôm chặt túi, tính toán xem khi nào báo cảnh sát thì thích hợp.

"Đừng báo cảnh sát, nó đúng là em trai của anh." Cửa sổ trong phòng đang mở, bây giờ thêm cửa chính bị mở ra, gió bên ngoài thổi vào trong, Nhan Giác run lên, Lệ Tranh mang theo hơi lạnh từ bên ngoài đi vào.

Bóng tuyết trên đầu Lệ Tranh tan ra làm ướt hai bên thái dương, sắc mặt của anh không tốt. Nhan giác bỏ túi trong tay xuống, "Lệ Viên sao rồi?"

"Bác sĩ tiêm thuốc an thần, bây giờ đã ngủ rồi." Anh đứng trên chiếc thảm cạnh cửa, phủi phủi áo khoác, xong rồi mới đóng cửa vào nhà. Lệ Tranh cởi áo khoác ra, không đi về phía Nhan Giác mà đi thẳng tới chỗ Lệ Ngôn. Nhan Giác không có thời gian phản ứng, cô đã thấy hai người Lệ Tranh và Lệ Ngôn đang lao vào nhau. Nhan Giác sợ hãi hồn, cũng quên mất phải kêu, chỉ biết ngơ ngác nhìn Lệ Tranh đá một bước về phía Lệ Ngôn. Lệ Ngôn mặc quần đùi, động tác lưu loát hơn, hai tay bám lấy ghế sofa nhà Lệ Tranh, chân vừa đẹp, tránh thoát công kích của Lệ Tranh, đồng thời cũng nhảy ra phía sau ghế sofa, "Anh, lâu rồi anh không rèn luyện trong quân đội, khả năng kém đi rồi."

"Kém đi? Vậy thì thử một chút." Lệ Tranh cười nói.

Nhan Giác lần đầu tiên thấy Lệ Tranh có sức sống như vậy, anh ấy không chảm mồ hôi, nhưng tuyết tan ra lại giống như mồ hôi chảm xuống, động tác của anh ấy rất nhanh, Nhan Giác xem mà không hiểu bọn họ đang dùng chiêu thức gì, chỉ biết là Lệ Tranh đánh tới như thế, sau đó Lệ Ngôn liền bị ép sát xuống đất "lăn lộn" rồi.

Hơn mươi phút sau.

“Hắc, xuống tay ác như vậy sao, anh!” Lê Ngôn vừa tránh né một cước của Lê Tranh vừa nói.

“Cẩn thận bình hoa của em!” Nhan Giác kêu lên, rồi chỉ vào bàn đặt lọ hoa bằng sứ Thanh Hoa.

“Ngừng.” Một giây trước hơi thở mạnh mẽ, Lê Tranh thu chân, đỡ bình hoa, ổn định lại, “Đây là bình hoa Nhan Giác thích nhất, nếu em làm vỡ, cho dù anh không trừng trị em thì Nhan Giác cũng không tha cho em.”

Lê Ngôn ngồi dưới đất, tay bám lấy nền nhà, thở một hơi, nhìn Nhan Giác, “Cô tên là Nhan Giác à?”

“Gọi chị dâu.” Lê Tranh đứng dậy, đánh một phát vào bả vai Lê Ngôn. Lê Ngôn lại rất nghe lời, ngoan ngoãn gọi “Chị dâu”. Lần đầu tiên bị gọi như vậy, mắt Nhan Giác bất chợt đỏ lên, “Đừng gọi loạn.”

“Lê Ngôn, năng lực của em so với lần trước không có gì tiến bộ, có phải gần đây trong đội buông lỏng việc huấn luyện?” Lê Tranh kéo Nhan Giác ngồi trên ghế sô pha, nói với Lê Ngôn đang từ trên nền nhà đứng dậy. Lê Ngôn bùi môi một cái, nếu bây giờ anh vẫn còn tại ngũ thì chắc chắn sẽ theo tiêu chuẩn của anh để huấn luyện mọi người? Anh, anh thấy chị dâu là dân thường liền lừa gạt về đi, nói mình là lính hải quân giải ngũ, lại mạnh mẽ giống như trâu vậy.”

“Thằng nhóc thối.” “Đánh một trận.” Lê Tranh khôi phục lại, anh biết, Nhan Giác không hiểu người em trai này của anh từ đâu xuất hiện, bèn lên tiếng giải thích.

Thì ra Lê Ngôn là con trai của chú Lê Tranh. Chú của Lê Tranh vốn là chiến sĩ, khi Lê Ngôn còn rất nhỏ, bố mẹ cậu ấy đã hy sinh trong một lần làm nhiệm vụ chống khủng bố ở nước ngoài.

Nhan Giác một hồi thốn thức, cảm thán, giống như chính mình biết hết toàn bộ về liệt sĩ nhà họ Lê. Bố mẹ của Lê Viên, hay bố mẹ của Lê Ngôn. Cô nháy mắt mấy cái, đột nhiên đứng lên, “Em đi ra ngoài mua

chút đồ.”

Không để ý tiêng gọi của Lê Tranh ở đằng sau, lẩy khăn rồi đi thẳng ra ngoài cửa. Thật không biết nhìn người thân của liệt sĩ *, bệnh đau mắt có phải ngày càng nghiêm trọng hơn.

Đêm đó, Nhan Giác chạy đến những hiệu thuốc gần tòa nhà B, mua mười mấy loại thuốc nhỏ mắt về để cứu cô, giống như bất cứ lúc nào đôi mắt cũng có thể bị hỏng.

Sau chiếc rèm cửa màu vàng nhạt là ánh trăng, rọi vào hai người trên chiếc giường đôi, giống như tay mẹ nhẹ nhàng vuốt ve. Thuốc nhỏ mắt dùng hơi nhiều, mắt của Nhan Giác có chút sưng. Cô mở mắt nằm trên giường, lại lật người. Nằm bên cạnh là bạn trai cô, nhắm hai mắt, cô nhìn không ra là tỉnh hay ngủ.

Nhan Giác đưa tay vẽ lại hình dáng khuôn mặt của anh trong không khí, sống mũi cao, lông mày đậm cùng với đôi môi đầy quyến rũ, mắt Nhan Giác có chút ẩm ướt/

“Tình yêu không phải là chuyện của hai người sao? Tại sao còn phải lo lắng về những chuyện này?” Cô nhẹ giọng lầm bầm. Thình lình tay bị người đàn ông cầm lấy.

“Lại suy nghĩ lung tung.” Trong bóng tối, hơi thở ẩm ướt của Lê Tranh thổi nhẹ lên tóc mai của Nhan Giác, ánh mắt cô ẩm ướt, cũng nóng lên một chút.

“Lê Tranh, anh sẽ kết hôn với em sao?” Cô hỏi.

“Đúng vậy.” Anh tự tay đem Nhan Giác ôm vào trong lòng, “Cả đời sẽ lấy em làm vợ,”

“Nhưng mẹ anh sẽ không chúc phúc cho chúng ta, không được người lớn chúc phúc thì hôn nhân sẽ không may mắn, em không hy vọng anh không hạnh phúc.” Hơi nữa, trong gia đình có truyền thống như vậy cũng

không thể nào có thêm một con vịt được. Vương anh không thích cô là sự thật, phản đối bọn họ đi đăng ký kết hôn cũng là sự thật. Tình yêu chỉ có chấp bởi một người sẽ không thể đi đến hôn nhân.

“Cô ngốc, ở cùng em chính là hạnh phúc của anh. Tương lai của em có anh, anh sẽ sắp xếp ổn thỏa hết tất cả.”

Một câu “Tương lai của em có anh” khiến cho Nhan Giác ướt viền mắt một lần nữa. Cô không phải một người thích khóc, nhưng đối mặt với sự dịu dàng như vậy, người đàn ông biết biết được tất cả suy nghĩ của cô, suy nghĩ đến những băn khoăn, lo lắng của cô, cũng chỉ có rơi nước mắt cô mới có thể biểu đạt hết được sự cảm động của mình.

Có một số việc không phải có hi vọng rồi mới kiên trì theo đuổi, mà là bởi vì kiên trì mới cuối cùng mới có hi vọng, cô cần một người ủng hộ để cô kiên trì bước tiếp.

“Chỉ là, Lệ tiên sinh, không phải là muốn……” Chân Nhan Giác bị cái gì đó cứng rắn chạm vào, cười rộ lên.

“Nhớ em.” Lệ Tranh cho tới bây giờ mới chính là Lệ Tranh, sẽ không che dấu chính mình.

“Vậy hãy nhẹ nhàng chút, phòng bên cạnh có người.” Có một thiếu tá với khả năng nghe rất tốt. Lệ Tranh hôn Nhan Giác, tay dò vào trong váy của cô, “Ừ……”

【Đây là phúc lợi 732 chữ, cảnh bên trong không nêu nhìn, chờ tò mò.】

Đêm rất dài, hai người yêu nhau, ngay cả việc họ quay rầy giắc ngủ của người nào đó cũng không biết. Ngoài cửa sổ tuyet ngừng rơi, đọng lại bên ngoài[code][/code] cửa sổ che đi một phòng xuân ý.

Ngày thứ hai, khi Nhan Giác tỉnh dậy, Lệ Tranh đang ngồi trong phòng khách nhìn tờ giấy mà Lệ Ngôn để lại, trên đó viết mấy chữ, “Càng già càng dẻo dai, bội phục, bội phục.”

Nhan Giác mặc quần áo tử tế, đang đánh răng trong phòng vệ sinh, miệng đầy bọt kem đánh răng cô cầm bàn chải ra ngoài, “Lệ Ngôn đâu rồi?”

Lệ Tranh mặt không biến sắc, cất tờ giấy đi, “Nó đi gấp bạn gái.”

Nhan Giác có chút ngạc nhiên, nghĩ thầm bạn gái của Lệ Ngôn có vẻ như thế nào đây?

Tuyết rơi trong suốt một tuần lễ, nửa tháng nữa chính là lễ Giáng sinh rồi, tuần này Nhan Giác nhận được một vài tin tức.

Tình trạng của Lệ Viên sau sự việc lần đó lại có kí tích bắt đầu trở nên tốt hơn, Vương Anh đi kiểm tra ở nơi khác, Lệ Viên tạm thời lại trở lại sự chăm sóc của Nhan Giác; nghe nói lúc Lệ Viên ở nhà họ Lệ, Cố Thước hoàn toàn không có biện pháp ứng phó cô ấy, tuy rằng thỉnh thoảng có gặp qua Cố Thước nhưng cũng không nhìn ra được, nhưng Nhan Giác cũng cảm thấy điều đó là thật; nghe nói Nhan Lương ứng đầu lớp trong kì thi vừa rồi, được giáo viên tuyên dương, chỉ là thằng nhóc đó không có can đảm tìm cô để khoe thành tích, bởi vì lần trước cậu khiến Nhan Giác rất tức giận; Nhan Giác còn nghe nói bộ phim « Bông cúc nhỏ » của Liya Phạm đã đóng máy, dự kiến sẽ phát sóng vào dịp Nô-en.

Thứ tư, Nhan Giác chỉ có tiết “Đại cương về tranh vẽ Phương Tây” vào buổi sáng, sau khi tan học lúc mười rưỡi, cô đi ra cổng trường, vào một quán mì bên cạnh trường. Chiếc TV trong góc tường đang phát chương trình giải trí, Nhan Giác gọi hai bát mì thịt bò, mang ra bên ngoài. Cô ngồi cạnh cửa sổ, nhìn người trong điểm lồng lẫy trên TV.

Thành thật mà nói, Liya Phạm trời sinh là một diễn viên, cho dù có xấu xa thế nào thì trước mặt mọi người vẫn là dáng vẻ của một mỹ nữ hoàn hảo.

Mười phút sau, chủ quán mang hộp ra ngoài đưa cho Nhan Giác, chương trình trên TV vẫn chưa kết thúc, “Cô giáo Nhan, tôi nghe nói cô ấy cũng

tốt nghiệp trường Dung Bắc, hai người là bạn học của nhau, cùng với một người nổi tiếng là bạn học, thật vinh dự mà.”

Đúng vậy, thật vinh dự, Nhan Giác ý cười đầy mặt, trả tiền, rồi rời khỏi quán. Vinh dự là để quỷ nhìn, còn cô đưa cơm cho Lê Tranh là thật.

Lê Tranh ăn rất nhanh, dáng vẻ ăn như hổ đói bây giờ hoàn toàn không giống dáng vẻ bình thường của anh. Nhan Giác mang ghế ngồi bên cạnh nhìn anh ăn hết một bát, thuận tiện đưa luôn bát của mình cho anh, “Làm việc mệt như vậy, anh ăn nốt phần của em đi.”

Lê Tranh lắc đầu, “Đã no tám phần rồi, anh không tham ăn, chỉ muốn em.” Nói xong, anh kéo Nhan Giác ngồi lên đùi mình, sau đó hôn cô.

Tình yêu chính là như vậy, đúng người, nụ hôn nhẹ của anh, nụ hôn sâu của anh, nụ hôn mang theo hương thơm mát của anh, nụ hôn mang theo mùi nước hoa của anh, chỉ cần là anh, mọi cái đều đúng, đều tốt nhất.

Nửa phút sau, buông Nhan Giác đang đỏ mặt ra, cười nói, “Lần sau em nhớ cho thêm chút cay, bát mì hôm nay hơi ngọt một chút.”

Vì phải trở về trước, Nhan Giác thoát ra, cô cầm áo khoác, “Nghỉ trưa một lát rồi lại làm việc tiếp, em về trước đây.”

Người yêu là mối quan hệ kì diệu, hai người lưỡng tình tương duyệt* ở cùng nhau bao lâu cũng không thấy chán. Nhan Giác và Lê Tranh chính là như vậy, lại dây dưa thêm một lúc, Nhan Giác mới ra về.

*lưỡng tình tương duyệt: cả hai người đều yêu nhau

Trong hành lang, một chiếc thảm đỏ kéo dài từ đầu này đến đầu kia, giống như một buổi hôn lễ, Nhan Giác mỉm cười, suy nghĩ, bước vào thang máy. Tầng 19, độ cao gần 70 m, đang đi xuống. Đến tầng 18, thang máy mở ra, Nhan Giác đi sát vào bên trong, để chỗ cho người bước vào, cô không nghĩ tới người bước vào sẽ là anh ấy.

Lần đầu tiên Nhan Giác thấy dáng vẻ này của Hoắc Đông Xuyên, anh trước kia, lúc nào cũng mặn mẽ giống như rồng như hổ, luôn có dáng vẻ của một thanh niên bùng bùng nhiệt huyết, khác so với hiện tại. Bây giờ sắc mặt thì trắng bệch, tuy là mùa đông nhưng trên trán lại ra nhiều mồ hôi hột.

Cho dù không muốn, nhưng Nhan Giác vẫn lên tiếng chào hỏi, “Hoắc Đông Xuyên, anh không sao chứ?”

Gặp Nhan Giác ở đây cũng là việc ngoài ý muốn, anh cau mày, hít vào, “Không có việc gì.”

Không có việc gì? Không có việc gì mới là chuyện lạ! Đó là sắc mặt của người bình thường sao, so với giấy trắng không khác gì mấy! Đối với người đàn ông cây mạnh này Nhan Giác im lặng không nói gì, nhưng cô thật sự cũng không biết nói gì, nên mới im lặng.

Hai người đứng cạnh nhau, vẫn không ai nói gì cho đến khi số mười màu đỏ hiện lên. Một tiếng bịch vang lên bên cạnh Nhan Giác, thấy Hoắc Đông Xuyên đã ngã xuống.

“Hoắc Đông Xuyên!” Nhan Giác ngồi xuống đỡ người dậy, nhất thời tay chân lung tung.

Nếu không phải Quý Vũ đúng lúc gọi điện thoại tới, Nhan Giác thật sự không biết nên làm gì. Nửa tiếng sau, Quý Vũ chạy tới bệnh viện trung tâm của Dung Bắc. Nhan Giác đang ngồi trên ghế chờ ngoài phòng phẫu thuật, ngẩng đầu nhìn cô.

“Hoắc Đông Xuyên bị đau dạ dày từ lúc nào?” Vẻ mặt Nhan Giác bình tĩnh, trong lòng lại không yên. Quý Vũ cũng không lập tức trả lời câu hỏi của cô, lại đứng trước cửa thủy tinh nhìn vào bên trong phòng phẫu thuật, cố gắng để nhìn người đang nằm bên trong. Nhan Giác ngồi đằng sau lén tiếng, “Đứng nhìn, bị bức dạ dày, phẫu thuật chắc phải mất một lúc lâu.”

“Nhan Giác, cô hỏi anh ấy khi nào thì bị đau dạ dày, bây giờ cô cũng đã muốn biết khi nào thì anh ấy bị đau dạ dày rồi sao. Cô biết lúc anh ấy du học bên Mỹ thì có bao nhiêu lần anh ấy lén về nhìn cô không?” Giọng nói của Nhan Giác không mặn không nhạt khiến Quý Vũ tức giận, cô xoay người đứng trước mặt Nhan Giác, “Cô có biết khi cô nói lời chia tay với anh ấy, một người đàn ông như anh ấy lại khóc không biết bao nhiêu lần không? Cô có biết sau khi tốt nghiệp bên Mỹ, cho dù bên đó có đưa ra bao nhiêu điều kiện tốt anh ấy cũng từ chối, chỉ vì trở về để tìm cô?”

“Tôi không biết. Tôi cũng không có hứng thú biết.” Nhan Giác mặt không chút thay đổi, hôm nay cô thật sự không có lựa chọn nào khác nên mới lại liên quan với Hoắc Đông Xuyên, nhưng cô lại không muốn biết việc dứtขาด nào khác.

Quý Vũ tức giận, cô ném bao tay COACH xuống đất, đứng trước mặt Nhan Giác nỗi cáu, không còn giữ hình tượng thực nữ, “Tôi vốn không muốn nói cho cô những chuyện này, nhưng Đông Xuyên thật sự rất đáng thương. Cô biết rõ rằng khi cô mất bức tranh thì đau lòng như thế nào, nhưng cô có biết Đông Xuyên vì cô mà chạy như thế nào không? Anh ấy chạy đi tìm hiệu trưởng, thậm chí vì cô mà quỳ xuống trước mặt hiệu trưởng! Một người trẻ hai mươi mấy tuổi thì có cái gì. Không tiền không bối cảnh, cái anh ấy có chỉ là tôn nghiêm, chỉ vì cô mà anh ấy cũng không cần tôn nghiêm của mình, nhưng cô lại nói chia tay anh ấy chỉ qua một tin nhắn, chỉ vài chữ ngắn ngủi, một chút tình cảm cũng không có! Cô cho rằng trường học vì sao lại cho cô đi du học? Là phần thưởng để an ủi sao? Đó là Đông Xuyên dùng cách uy hiếp để cho cô nhận được. Anh ấy cho rằng đấy là phương pháp giải quyết tốt nhất, nhưng phản ứng của cô là như thế nào, cô chờ đợi lên những cố gắng của Đông Xuyên! Nhan Giác, cô cho rằng chỉ có cô là người thanh cao, chúng tôi đều là những kẻ hèn mọn, nhưng thật ra chúng ta đều là một loại người!”

Lời nói của Quý Vũ giống như tiếng pháo năm mới, nổ tung bên tai. Cô không biết cửa phòng phẫu thuật mở cửa lúc nào, cũng không biết mình đi ra cửa bệnh viện như thế nào.

Hôm nay thời tiết thật tốt, không có tuyet rơi, Nhan Giác đi dưới bầu trời

xanh như vừa được rửa trôi, nhưng nội tâm lại là bầu trời u ám. Cô chỉ là một người bình thường, không thể biết 5000 năm trước ra sao, 5000 năm sau như thế nào. Cô không làm sai chuyện gì, chỉ là đã bỏ qua một người mà thôi.

Gặp đúng người, đúng thời điểm, cả đời hạnh phúc. Gặp đúng người nhưng sai thời điểm đó là nỗi đau.

Tuổi thanh xuân không thể cùng nhau bước đi, đó chính là cô và Hoắc Đông Xuyên, có lẽ chỉ còn lại hồi ức mà thôi.

Nhan Giác lau lau khéo mắt. Lại thở dài, cô cất bước tiến về phía trước. Sau lưng có người gọi tên cô, quay đầu lại, thấy tên yêu nghiệt đã lâu không gặp- Nhiếp Văn Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Súng Và Hoa Hồng

【 Con người luôn nhớ về quê hương của họ , nhưng họ cũng luôn hướng về phương xa, vì vậy trong sự mênh mông này, khi chúng ta già đi, chỉ có thể nhìn lại thời thanh xuân đã qua. 】

Yêu nghiệt đúng là mãi mãi không thay đổi phong cách ăn mặc, bên ngoài tuy ết rơi đầy trời, mọi người đều mặc áo lông không trăng thì đỏ, chỉ có tên đó, khoác một chiếc áo da màu đen, một chiếc khăn quàng cổ cũng không có, chỉ nhìn thôi cũng thấy lạnh.

“Yêu nghiệt, có rảnh không? Đi uống với tôi một chén.” Cô huých khuỷu tay vào ngực cậu yêu nghiệt, hỏi.

Không có gì tốt hơn so với việc có một người bạn tốt sẵn sàng ngồi uống rượu, tâm sự cùng khi mình có điều buồn bực trong lòng. Nửa tiếng sau, Nhan Giác ngồi trong một quán bar trên đường Tân Giang, cô đã uống ba ly Vodka.

Ngài Bond cũng rất thích Vodka, ông ấy luôn nói: “ Rượu Vodka, lắc lên, không được khuấy.”

Nhóm tác giả cũng thích Vodka, tác giả đương đại nước Nga nói rằng: “Vodka khiến cho tình tiết trở nên dễ dàng hơn.”

Nhan Giác cũng thích Vodka, chất lỏng trong suốt khiến cô vui vẻ, quên hết chuyện buồn lòng.

“Yêu nghiệt, cậu cảm thấy Hoắc Đông Xuyên là người như thế nào?” Ly rượu sắp hết, cô giơ chiếc ly lên, tầm mắt song song với đáy ly, cách ly thủy tinh nhìn Niếp Văn Hiên.

Không khí trong quán bar lúc này yên tĩnh hơn so với mọi khi, cả quán chỉ có hai vị khách là Nhan Giác và yêu nghiệt đang ngồi ở một góc trong

quán, bởi vì lúc này quán bar vẫn chưa mở cửa đón khách. Nhân viên sau quầy bar vừa ngáp vừa lắc lắc dụng cụ pha chế. Nhìn bộ dạng của Nhan Giác chắc chắn sẽ gọi thêm ly nữa, lần này d'lxqd*lequydon anh định pha cho cô một ly Bloody Mary, khi phụ nữ giải sầu nên dùng loại rượu kiểu nữ hoàng*.

*Bloody Mary: là Cocktail thường dùng cho phụ nữ, còn đàn ông sẽ dùng Bloody Caesar

Không có nền nhạc, âm thanh của dụng cụ pha rượu truyền tới góc quán một cách rõ ràng, Niếp Văn Hiên xoa xoa tay, tựa lưng vào lưng ghế sofa, “Tớ thấy Xuyên như thế nào không quan trọng, quan trọng là bây giờ cậu thấy cậu ấy như thế nào. Bây giờ khi biết được sự thật, cậu định chia tay Lê Tranh rồi quay lại với Xuyên, hay bảo vệ tình yêu hiện tại của cậu, không nghĩ tới gì cả? Điều do cậu. Chỉ cần cậu thấy tốt, tớ cũng sẽ thấy tốt.”

Con người luôn nhớ về quê hương của họ, nhưng họ cũng luôn hướng về phương xa, họ sẽ vui vẻ khi tìm được tình yêu mới nhưng trong lòng họ vẫn còn cái bóng của tình yêu cũ, vì vậy trong mâu thuẫn này, khi đã đánh mất họ chỉ có thể nhìn lại cùng với thở thanh xuân đã qua.

Lần này Nhan Giác không phải là quá mâu thuẫn, đối với những gì đã qua, ngoài việc uống rượu để rồi chôn chặt nó dưới đáy lòng thì không còn cách nào khác. Cô hiểu, cảm giác bây giờ của cô chỉ là đau lòng.

Một câu kia của Quý Vũ “Anh ấy đã vì cô mà quỳ xuống” giống như que diêm mang từng chuyện của cô và Hoắc Đông Xuyên đốt cháy, lửa cháy lan ra đồng cỏ, khiến cho nội tâm của cô bị bồng.

Thật ra cô từng không muốn rời xa anh, lúc anh đổ mồ hôi sau khi chơi bóng rổ, cô đã từng khóc vì cảm động, khi nghỉ lễ Hoắc Đông Xuyên mang cho cô chén đường đỏ và túi chườm trong ngày đi thăm*, đã từng đã từng, bọn họ có rất nhiều cái đã từng trải qua với nhau. Nhan Giác không thể phủ nhận, tình cảm giành cho Hoắc Đông Xuyên lại đang lớn lên. Nhưng tất cả nên dừng lại, những cảm giác ấm áp ấy, tình yêu

Ấy đều là quá khứ, để bây giờ nhìn lại, ngoại trừ việc cười thầm, rồi cảm thán “Ô, trước kia mình đã từng như vậy sao!” thì cô cũng không biết nên làm gì hơn.

Không có chính là không có, mấy năm cách xa, tất cả đã là quá khứ.

“Tớ cảm thấy như bây giờ rất tốt!” Nhan Giác旗下 đầu uống sạch ly rượu, hướng về nhân viên quầy bar đi tới, “A Lượng, ly rượu kia tôi mời.”

Cô để tiễn trên bàn, kéo Niếp Văn Hiên ra cửa. Rượu chính là đồ tốt, có thể giải sầu, nhưng khi cô đem ngọn nguồn nỗi buồn dọn dẹp sạch sẽ, rượu trở nên dư thừa. Ra khỏi cửa chính,旗下 đầu nhìn lên, trời vẫn xanh thẳm như cũ, Nhan Giác cảm 'diendan'lequy\don' thấy mình khó có thể làm một cô gái tốt.

“Yêu nghiêm túc, tớ không phải là cô gái tốt?” Nhan Giác nhướn mày. Niếp Văn Hiên gật đầu, “Đúng, không thể giả được.”

Anh xoa cằm, lại nhấn mạnh rồi gật đầu một chút, “Cô gái tốt, tớ muốn hôn cậu một cái được không?”

“Hắc hắc.” Nhan Giác cười khẽ, gật đầu, “Dĩ nhiên,...Không được.”

Anh biết, trong tình yêu, cô chưa bao giờ cho anh cơ hội. Chẳng qua như thế cũng tốt, anh từng xem trên mạng một câu chuyện của một tác giả không nổi tiếng cho lắm, một người tên là Ngô Đồng có nói qua một câu như này: có em thế giới tốt đẹp hơn, không có em anh vẫn có thể sống. Giống như mẹ nói với tôi, nếu có đòn bẩy thì có thể nâng cả Trái Đất, nhưng trên thực tế, cho dù có đòn bẩy Trái Đất vẫn bất động. Tình yêu là như thế, nhưng tình bạn lại cao hơn.

Nếu như anh và cô không có tình yêu bền lâu, vậy thì có một tình bạn bền vững cũng rất tốt.

Thời tiết đẹp kéo dài cả một ngày, ba giờ chiều, Niếp Văn Hiên đưa

Nhan Giác đang ngủ trong xe lên nhà trọ bên cạnh nhà của anh.

Văn Cảnh vừa về sau khi tan học, vừa vặn gặp Niếp Văn Hiên ở trước cửa. Nhìn thấy Niếp Văn Hiên, câu nói đầu tiên của cô là: “Bắt cóc con gái nhà lành và lừa bán tội giống nhau, yêu nghiệt, cậu cũng không thể vi phạm pháp luật nha.”

“Đúng là gân mực thì đen, Văn Cảnh tại sao cậu không học được điểm tốt của cậu ấy nhỉ?” Niếp Văn Hiên đỡ Nhan Giác đứng đằng sau Văn Cảnh chờ cô mở cửa. Văn Cảnh lên tiếng cười nhạo, “Tớ học được những ưu điểm của cậu ấy, không phải cậu sẽ yêu tớ chứ? Yêu nghiệt, tớ đã kết hôn, là hoa đã có chủ, chỉ có thể nhìn, không thể mua.”

Văn Cảnh nửa đùa nửa thật, dễ dàng vạch trần tâm sự của ai đó. Khóe miệng giật giật, nhưng anh không thể nói được câu gì.

Đi theo Văn Cảnh vào trong, đưa Nhan Giác vào phòng ngủ rồi đặt lên giường, sau đó đóng cửa ra ngoài.

Đổi giường khác, mùi cũng trở nên khác, sau một tiếng, Nhan Giác tỉnh dậy thì nghe bên ngoài có tiếng la hét. Cô mở cửa đi ra ngoài, mới vừa hỏi được một câu “Có chuyện gì?”, liền thấy Niếp Văn Hiên sắc mặt cực kì khó coi nói với cô: “A Ngọc, ngày mai gọi Lệ Tranh nhà cậu đi, tớ còn không tin được, tớ cùng bạn gái bồi dưỡng tình cảm mà các cậu lại.....”

Nếu như không phải Niếp Văn Hiên thừa dịp Văn Cảnh không chú ý, lặng lẽ nói cho cô biết cách mà Trình Bắc Vọng muốn xin lỗi với Nhan Giác, Nhan Giác thật không biết khi nào thì yêu nghiệt muốn yêu đương rồi. Cô nhìn Niếp Văn Hiên ba giây, rồi vỗ vai anh “Trẻ nhỏ, tốt lắm.”

Niếp Văn Hiên cũng cười, thật ra có thể giữ lại được tình bạn tốt như này cũng rất tốt. Ngẩng đầu, ưỡn ngực, Niếp Văn Hiên có cảm giác “Mình đúng là người vĩ đại”, nhưng Nhan Giác lại không hiểu vẻ mặt bây giờ của Niếp Văn Hiên là như thế nào.

Lễ Giáng sinh chưa đến, nhưng không khí ngày lễ đã đến trong các cửa hàng, quán xá. Nhan Giác vừa khuấy ly nước cam vừa nhìn xuống ông già Noel đang đứng dưới quán cafe, cười nói: “Văn Cảnh, Trình Bắc Vọng biết sai thật rồi, cậu xem đằng sau đầu của ông già Noel kìa.”

Văn Cảnh ngồi đối diện cô, miễn cưỡng ngáp một cái, “Ăn cái IL-WJ là biết sai sao, sao cậu không nghĩ là đấy là câu nói được ghi sẵn trong sản phẩm của nhà sản xuất chứ.”

Nhan Giác phải cố gắng lăm mới có thể đem nước cam nuốt xuống, cô khuấy khuấy ly nước, “Trưởng phòng Văn, cậu có thấy nhà sản xuất nào để dấu hiệu của mình đằng sau đầu ông già Noel sao, lại còn to như vậy, rõ ràng như vậy, ngoại trừ lấy việc công làm việc tư, dỗ bà xã mình vui vẻ, tớ lại không nghĩ ra ở đây có ai nhảm chán như vậy, tớ còn nghe nhân viên phục vụ nói, ông già Noel này hôm qua đứng suốt một đêm. Yêu nghiệt không nói cho cậu biết sao bạn học của tớ? I LOVE WEN-JING?”

Vì không ngồi cạnh, nên Nhan Giác chỉ có thể die,n; da.nlze.qu;ydo/nn gãi gãi lòng bàn tay của Văn Cảnh để chọc cô ấy.

“Nhưng tớ hỏi thật, cậu vẫn còn giận Trình Bắc Vọng sao?” Cô hỏi. Văn Cảnh cầm thìa xúc bánh ngọt lên ăn, chờ nửa ngày, cô ấy mới chán nản đặt thìa xuống, “Nhưng tớ cũng không thể tự mình bỏ đi rồi lại tự mình quay về, như thế rất mệt mặt.”

Tính toán cả một ngày, Văn Cảnh ở nhà trọ của Nhan Giác cũng đã mệt ngày, Nhan Giác cũng thấy được cô ấy bắt đầu thỏa hiệp. Lại trêu một lần nữa, “Nếu bây giờ Trình Bắc Vọng nhận sai với cậu, cậu sẽ về nhà sao?”

“Trời ơi...” Bị Nhan Giác gặng hỏi, Văn Cảnh thở dài, “Cũng có thể mà.”

“Bà xã, anh sai rồi, chúng ta về nhà đi!” Trình Bắc Vọng đứng sau lưng Văn Cảnh nửa ngày, đột nhiên xuất hiện. Văn Cảnh không kịp chuẩn bị gì, cô nhìn ngó xung quanh, vội vàng phủi sạch quan hệ, “Ai là bà xã của anh, mẹ anh không nói, nếu không sinh được con trai thì phải ly hôn sao?

Tôi đến một quả trứng cũng không sinh ra, thế nên tôi không phải bà xã của anh, lại càng không nên về nhà!”

“Chưa từng nói qua.” Trình Bắc đẩy kính, ánh mắt gian xảo.

“Chưa nói.” Bộ trưởng Văn không tin.

“Được rồi.... ....” Trình Bắc Vọng thở dài, kéo chiếc ghế bên cạnh Văn Cảnh ngồi xuống, anh ta lây điện thoại di động ra, lắc đầu, “Cô giáo Văn, nói dối không tốt, là một tấm gương tốt, thì không nên nói dối chứ.... ....”

Cùng với tiếng than của Trình Bắc Vọng, một giọng nói từ trong điện thoại IP vang lên:

Nhưng từ hỏi thật, cậu vẫn còn giận Trình Bắc Vọng sao?

Nhưng từ cũng không thể tự bỏ đi rồi lại tự quay về được, như thế rất mất mặt.

Nếu bây giờ Trình Bắc Vọng nhận sai với cậu, cậu sẽ về nhà sao?

Cũng có thể mà.

Đoạn ghi âm này chính là đoạn đối thoại của Văn Cảnh và Nhan Giác vừa nói. Văn Cảnh nhìn chằm chằm Trình Bắc Vọng, Trình Bắc Vọng lại thản nhiên xoa đầu bà xã của mình, “Bà xã, anh sai rồi, anh không nên không rõ lập trường của mình lúc mẹ nói em, anh dám bảo đảm sẽ không có lần sau.”

Trình Bắc Vọng giơ ba ngón tay lên thẻ, đáng tiếc cho Văn Cảnh, dưới tình huống có chứng cứ xác thực chỉ có thể thuận theo, đành phải ngoan ngoãn để bạn học Trình kéo tay mình. Văn Cảnh cong môi, “Giỏi nhỉ, cũng học được cách để lại bằng chứng.”

“Lệ Tranh nói, phụ nữ đôi khi sẽ trở mặt không thừa nhận những gì mình

đã nói, giữ lại bằng chứng sẽ không lo em chạy mất.” Đằng sau mắt kính, Trình BẮC VỌNG vẫn đang cười híp mắt, mà LỆ TRANH, đang hướng chỗ bọn họ đi đến, nhận ra rằng mình vừa bị bán đứng, muốn quay lại cũng không kịp nữa rồi.

“Lão Trình, cậu Dieenndkdan/leeequhydonnn thật là.... ...” Anh quay về phía Trình BẮC VỌNG lắc đầu một cái, không nhanh không chậm giải thích, “VĂN CẢNH tuy có hơi độc miêng nhưng lại rất dễ mềm lòng, muốn đánh người nhưng lại không dễ dàng ra tay, nhưng điều giỏi nhất chính là dễ trổ mặt, cho nên ngoài việc thừa nhận sai lầm, thì việc giữ lại bằng chứng cũng rất quan trọng. Đừng nhìn tôi, cái này là Nhan Giác nói cho tôi biết.”

Anh phủi phủi quần áo rồi ngồi xuống bên cạnh Nhan Giác, không tự chủ được nắm lấy tay của cô ở dưới bàn.

VĂN CẢNH cảm thấy LỆ TRANH chính là người đàn ông từ trong tranh bước ra, đẹp mà không quá rực rỡ, cơ trí nhưng không nóng nảy, ở tầng bốn này tuy có hơn một trăm người nhưng không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của người đàn ông này. Trước đây cô thấy tiếc thay cho Nhan Giác, một cô gái tài giỏi như thế sao có thể hợp với một “Kẻ điếc” chứ? Nhưng bây giờ, nhìn hai người ngồi bên cạnh nhau, cô có thể hiểu được cái gì gọi là luật bù trừ cho nhau, hiểu được cả đời này chỉ có người đàn ông này mới có thể ở bên cạnh cô ấy.

VĂN CẢNH nghẹn họng nhìn Trình BẮC VỌNG, mặt không vui, “Khi nào anh có thể tự mình trị được em, em mới phục anh.”

Trình BẮC VỌNG vẫn cười híp mắt, “Bà xã là để yêu, không phải để trị. Nhan Giác muốn ăn gì, tôi mời.”

“Hắc! Trình BẮC VỌNG, kẻ đắc trí nhà anh, dù sao cũng nên hỏi bà xã anh muốn ăn gì chứ.”

Nhan Giác nhìn họ giống như một đôi oan gia, vừa cười vừa nói với Trình BẮC VỌNG, “Một chiếc bánh phô mai, tôi tới quán này là chờ tổng

giám đốc Trình mời tôi bánh này đấy. Mùi vị của bánh do tổng giám đốc Trình gọi chắc chắn sẽ khác so với mùi vị khi chúng ta tự gọi. Đúng rồi, là hai cái, Lê Tranh, anh cũng ăn thử một chút xem."

Lê Tranh giống như không nghe thấy những gì Trưởng phòng Văn đang nói, chỉ là vỗ quýt dày có móng tay nhọn, bạn học Trình chỉ cần nói một câu liền áp chế được Trưởng phòng Văn. Trình Bắc Vọng búng nhẹ lên trán Văn Cảnh, "Em thích ăn gì chẳng lẽ anh lại không biết."

Hành động ấy của Trình Bắc Vọng khiến cho Văn Cảnh đỏ mặt.

Trình Bắc Vọng rời đi sau đó lại quay lại, Nhan Giác đang tiêu diệt chiếc bánh phô mai của cô, Lê Tranh cũng đang ăn phần của mình. Trình Bắc Vọng ba lần bốn lượt chạy đi mua đồ ăn để bổ sung dinh dưỡng cho Văn Cảnh. Lúc này người đưa ra ý tưởng ngày hôm nay, bạn học Niếp Văn Hiên, mới ngượng ngùng xuất hiện ở ngoài cửa tiệm.

"Xin lỗi! Xin lỗi! Tớ tới chậm." Yêu nghiệt vừa xuất hiện vừa dơ tay xin lỗi không ngừng. Nhan Giác đang giúp Lê Tranh ăn nửa chiếc bánh còn lại, bèn đặt thìa xuống, khoanh tay nhìn về phía yêu nghiệt, trêu đùa nói: "Văn Cảnh, tớ nhớ không nhầm thì có người lúc đầu nói là sẽ đưa nửa của mình đến đây mà nhỉ? Nếu như một đôi mà chỉ có một người đến thì coi như phạm quy, nên làm thế nào đây?"

"Kéo ra ngoài xử bắn, sau đó dùng roi quất, rồi mang đi muối dưa. Mới vừa rồi còn giận dỗi với Trình Bắc Vọng mà bây giờ Văn Cảnh đã tựa vào ngực Trình Bắc Vọng cười đùa với người mới xuất hiện là Niếp Ngân Hiên rồi.

"Không nên tàn nhẫn như vậy chứ." Niếp Văn Hiên cầm cái thìa trước mặt Nhan Giác. Xúc một miếng bánh ngọt, "Lại còn nói mang đi muối dưa, cậu dám ăn sao?"

"Đúng là không dám ăn, nhưng mà bánh ngọt của Lê Tranh mà cậu cũng dám ăn, tớ phục cậu rồi." Nói xong, Văn Cảnh nhìn lại vẻ mặt tái nhợt của Niếp Văn Hiên, cười đến gật bụng lại.

“Tớ...tớ không biết, tớ nghĩ là.....” Yêu nghiệt không tìm được từ gì để giải thích tiếp. Lê Tranh nở nụ cười, nét mặt ô hòa nói: “Không sao.”

Yêu nghiệt không biết nên nhìn đi đâu, anh ta gãi gãi đầu, nét mặt vẫn còn lúng túng.

“Trong nhà của bạn gái tớ có chút việc, một chút nữa sẽ tới, lúc đó sẽ cho hai người “Phụ nữ đã kết hôn” các cậu biết thế nào nét đẹp thanh xuân!” Niếp Văn Hiên nâng tay lên xem đồng hồ, tinh thần lại trở nên phẫn chấn.

Bây giờ Nhan Giác thật sự không tò mò xem bạn gái của yêu nghiệt trông như thế nào, hay là nét đẹp thanh xuân gì cả. Bây giờ cô đanh thắc mắc tại sao cô ấy lại xuất hiện trong tình huống này.

Áo khoác của Đinh Chiêu Đông vẫn chưa cài nút, quàn áo có chút không gọn gàng đứng ở bên ngoài cửa hàng bánh ngọt nhìn vào bên trong, anh ta bẽ ngoài nghiêm túc cùng với không khí ngày lễ với màu hồng chủ đạo ở nơi đây có phần không hợp. Nhan Giác huých nhẹ Lê Tranh “Có phải là đang tìm anh không?”

“Lê Tranh nhìn theo ánh mắt Nhan Giác, hơi ngoài ý muốn, anh lắc đầu, “Anh không có hẹn với Chiêu Đông, để anh ra xem thế nào.”

Lê Tranh chưa kịp đứng lên, Đinh Chiêu Đông đã nhìn thấy bọn họ, trực tiếp đi tới chỗ họ đang ngồi.

“Đinh Tiểu Tiện, sao anh lại ở đây?” Nhan Giác cười chào hỏi với anh ta. Bỗng nhiên có một người không biết từ đâu xuất hiện.

Yêu nghiệt đang cúi đầu thở, không hiểu chuyện gì đang xảy ra bị Đinh Chiêu Đông đánh một phát lên mặt, bàn bên cạnh đổ xuống, chén đĩa trên bàn rơi vỡ, Niếp Văn Hiên bị đánh ngã.

“Đinh Chiêu Đông, anh làm gì đấy!” Nhan Giác nhanh chóng ra cản Đinh

Chiêu Đông đánh tiếp, nhưng anh ta lại tránh được. Nắm đấm của Đinh Chiêu Đông vừa chuẩn lại vừa mạnh, vừa đánh về phía yêu nghiệt vừa mắng, “Khốn khiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29: Súng Và Hoa Hồng (Tiếp)

[Nếu như có thể, tôi muốn có một người anh trai, lớn hơn tôi bảy tuổi, cao hơn tôi hai cái đầu, khi trời mưa sẽ giúp tôi che mưa, khi trời nắng sẽ giúp tôi che nắng và khi tôi bị người khác bắt nạt anh trai sẽ là người đầu tiên đứng ra bảo vệ tôi, nhưng tôi lại không có anh trai, chỉ có một người chú, một người chú vô cùng đáng ghét.]

Niếp Văn Hiên vốn là nhiếp ảnh gia, Nhan Giác biết, từ khi sinh ra tới giờ, ngoại trừ việc dùng tay để chụp ảnh, dùng miệng để tán gái ra thì không còn sở trường gì khác, chứ đừng nói đến việc đánh nhau. Đinh Chiêu Đông lại khỏe mạnh giống như trâu, mỗi cú đấm của anh ta đánh ra khiến cho gương mặt của yêu nghiệt giống như khinh khí cầu vừa được bơm hơi, sưng hốt lên.

“Chiêu Đông, dừng tay!” Khi Đinh Chiêu Đông ra nắm đấm thứ năm thì di@en*dyan(lee^qu.donnn) Lệ Tranh vòng qua mẩy chiếc bàn bị đổ đi tới trước mặt và giữ khuỷu tay anh ta lại, “Phát điên cái gì?”

Giọng của Lệ Tranh tuy không lớn, nhưng cũng đủ để ngăn cản Đinh Chiêu Đông đánh tiếp. Cầm của anh ta không biết bị cái gì cọ vào, đỗ bừng lên một mảng. Đinh Chiêu Đông rút tay lại, nhổ một ngụm ra chỗ trống bên cạnh, “Phát điên? Tôi đúng là điên rồi, các người hỏi xem kẻ này đã làm chuyện gì rồi. Đông Đông mới bao nhiêu tuổi chớ!”

“Anh cũng biết Đông Đông?” Khuôn mặt của yêu nghiệt bây giờ chẳng khác gì đầu heo, anh đưa tay lên lau khói miệng. Nhan Giác thấy yêu nghiệt vốn định hỏi Đinh Chiêu Đông chuyện gì đó, nhưng khi nhìn thấy máu trên mu bàn tay thì hoàn toàn ngất đi. Lúc này Nhan Giác mới nhớ ra, ngoại trừ biết chụp ảnh, tán gái, thì Niếp Văn Hiên còn có một “Sở trường” đặc biệt khác chính là----- cứ nhìn thấy máu là ngất. Chỉ cần nhìn thấy chút máu trên con muỗi cũng đủ làm cho Niếp Văn Hiên choáng

váng. Cho nên khi nhìn thấy trên mu bàn tay toàn máu, Niếp Văn Hiên mới hoàn toàn ngất xỉu.

Trong cuộc sống mỗi người sẽ có một vài nơi họ không thích tới. Ví dụ như một đứa trẻ 5, 6 tuổi sẽ không thích dậy sớm mỗi ngày, sau đó bị ba nắm tay đưa đến nhà trẻ; ví dụ như khi con người khi luôn sống trong cuộc sống ấm no đầy đủ thì sẽ không muốn tới một nơi nào cũng không đủ ăn đủ mặc, thiếu thốn đủ thứ, trừ khi đi làm công ích cũng sẽ không muốn đi lần thứ hai; lại một ví dụ nữa, giống như Nhan Giác đã từng ở trong bệnh viện một thời gian, hiện tại khi ngủi thấy mùi thuốc khử trùng sẽ muốn nôn.

Cô đứng ngoài hành lang hít thở mấy hơi rồi lại trở lại trong phòng. Yêu nghiệt đang nằm trong giường phía sau tấm rèm, căng thẳng nhắm chặt mắt lại, chốc chốc lại kêu lên “Bác sĩ, làm nhẹ tay một chút, nhẹ một chút!”

Tuy là người lớn, nhưng lại sợ đau, sao lúc bị đánh lại không thấy tên đó kêu tiếng nào, đi tới nhéo vào ngón út của Niếp Văn Hiên, “Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì? Tùng Tùng là ai, có quan hệ như thế nào với cậu? Lại còn Đinh Chiêu Đông nữa là sao? Anh ta và cậu không quen biết, tại sao lại ra tay đánh cậu?”

Từ trước đến giờ vốn không có chuyện vô duyên vô cớ yêu một người, lại càng không thể vô duyên vô cớ hận một người. Nhan Giác không tin, Đinh Chiêu Đông đánh người lại không có lí do.

“Ai.....” Yêu nghiệt cũng than thở, anh ta mở mắt ra, “Đông Đông là bạn gái tôi, còn về anh ta (Đinh Chiêu Đông) tại sao lại.....Xong rồi, ngất xỉu.....” Đang nói, Niếp Văn Hiên lại bị bông băng dính máu trên tay bác sĩ dọa sợ một lần nữa, yếu ớt mở miệng.

“Nhìn bộ dạng lúc này của cậu xem.” Yêu nghiệt trợn tròng mắt, Nhan Giác cho anh ta (NVH) một cái liếc mắt.

Đinh Chiêu cũng cùng đi tới bệnh viện, Nhan Giác ở chỗ này với Niếp

Văn Hiên, còn Lê Tranh thì nói chuyện với Đinh Tiểu Tiên, còn vợ chồng Văn Cảnh bị họ đuổi về nhà. Nhan Giác khôn ngờ rằng vết thương của yêu nghiệt chưa được xử lí xong thì hai người họ đã nói chuyện xong rồi.

“Chú nói rồi, không cho phép hai người ở cùng một chỗ!” Bên ngoài chính là tiếng của Đinh Chiêu Đông, Nhan Giác nghĩ không sai, người khiến Đinh Chiêu Đông phải gắt lên kia chính là Đông Đông mà yêu nghiệt đã nói. Quả nhiên.....

“Chú nói không được thì không được sao, cháu muốn ở cùng anh ấy! Đừng tưởng rằng chú tên là Đinh Chiêu Đông thì sẽ phải chăm sóc cháu cả đời, cháu không cần!” Là giọng của một cô gái trẻ tuổi, nhân lúc Niếp Văn Hiên còn chưa tỉnh táo, Nhan Giác tò mò ló đầu ra ngoài, suýt nữa thì đụng phải cô gái đó.

“Mẹ ơi, làm con sợ hết hồn.” Cô gái vừa vỗ ngực vừa nói.

Có lẽ là một nữ sinh, Nhan Giác nhìn chằm chằm cô bé đang chạy tới trước giường của Niếp Văn Hiên, có chút không tin vào mắt mình, đồng thời cô cũng phải cảm thán, Niếp Văn Hiên đúng là tìm được một người giống cậu ta. Trước tiên, cô bé và yêu nghiệt đều giống nhau là không để ý cổ mình lộ ra ngoài thời tiết lạnh như thế này, mái tóc ngắn khiến người khác nhìn vào thấy thật năng động, thoái mái. Nhan Giác thấy cô thì nghĩ ngay đến bộ phim Twilight có cô gái ma cà rồng Elise đáng yêu có khả năng biết trước tương lai.

“Cô ấy chính là Đông Đông?” Nhan Giác đi tới bên cạnh Lê Tranh, người đi theo cô bé vào đây, kéo cánh tay anh, hỏi: “Đông Đông là em gái của Đinh Chiêu Đông sao?”(trong tiếng Trung mọi người nói chuyện đều là ngươi, ta, nên Nhan Giác không biết quan hệ của 2 người, nghĩ rằng họ là 2 anh em)

Lê Tranh lắc đầu, “Đông Đông là cháu gái của Đinh Chiêu Đông, còn anh là chú họ của cô bé.”

“Ồ.....” Nhan Giác đáp lại một tiếng, bỗng nhiên có vai vế ngang hàng

với Đinh lại có cảm giác khác thường, nhìn ánh mắt che chở, bảo vệ của anh ta (ĐCD) giành cho cháu gái có phái hơi quá mức rồi không.

“Đông Đông, không phải tư liệu của Niếp Văn Hiên chú đã cho cháu xem rồi sao? Là người quá đà....” Vừa vào cửa, Đinh Chiêu Đông hướng ra chỗ khác đi tới, không dám đến gần giường bệnh. Thay bác sĩ chăm sóc yêu nghiệt, Đông Đông để cho Niếp Văn Hiên gối đầu lên chân mình, cũng không nhìn Đinh Chiêu Đông lần nào, “So với chú và hầu hết đàn ông mà nói, thì Tiểu Niếp Tử thỉnh thoảng sẽ có một vài sai lầm, cháu có thể chấp nhận. Hơn nữa, bây giờ có cháu, khả năng xảy ra sai lầm cũng sẽ không còn, anh nói xem có đúng không?”

Cô bé cười híp mắt, néo nhẹo mặt của “Tiểu Niếp Tử”, “Tiểu Niếp Tử” dùng vẻ mặt “Đau cũng thấy vui” nở một nụ cười đáp lại cô.

Ngoại trừ vết thương bên ngoài, Nhan Giác không ngờ rằng mấy nắm đấm của Đinh Chiêu Đông lại đánh cho Niếp Văn Hiên chấn thương sọ não. Đinh Chiêu Đông đang định cầm tấm phim chụp X-quang thì bị cháu gái của anh ta bắt đi làm thủ tục nhập viện cho Niếp Văn Hiên. Cô bạn gái nhỏ của yêu nghiệt cũng không nhàn rỗi, nhân lúc Niếp Văn Hiên đang nghỉ ngơi thì cô bé chạy ra ngoài mua một ít đồ dùng hàng ngày.

Nhan Giác cũng đi cùng.

Trước cửa bệnh viện có một siêu thị nhỏ, chỉ có khoảng 20 thước vuông (khoảng 16,72 m²) nhưng lại có đầy đủ các loại đồ dùng. Nhan Giác đi xem cháu rửa mặt, có hai kiểu, một là màu hồng hình Hello Kitty, một cái màu xanh có hình Ninja rùa, Nhan Giác không nghĩ người liền lấy cái màu xanh. Tiếng nói của Đinh Đông từ quầy bán mì phía sau truyền đến, “Rốt cuộc chị là bạn gái của chú họ hay là bạn gái của chú em đây?”

Nhan Giác sững sốt, cô nhớ cô và Đinh Chiêu Đông đã từng cãi nhau về Ô Long, không biết nên trả lời như thế nào. Tuy không thể nhìn thấy mặt của Đinh Đông nhưng Nhan Giác biết cô ấy suy nghĩ về chuyện này rất lâu. Đinh tiểu thư giống như chưa từng hỏi cái gì, đi tới quầy bán khăn

lông bên kia để xem.

Thời gian, không vì chuyện yêu nghiệt bị thương ngoài ý muốn mà dừng lại, sau một tuần lễ, khi Nhan Giác trở lại trường học, vẫn thường xuyên nhận được điện thoại của giáo viên hướng dẫn cho Nhan Lương, thỉnh thoảng là tin tốt, nhưng hầu như vẫn là gọi điện phê bình. Đối với đứa em trai này, luôn làm cho cô đau đầu, chỉ mong em trai mình sớm hiểu chuyện hơn, nhưng mà chuyện này cũng chưa là gì, trong tuần vừa rồi có một chuyện khiến cô vô cùng đau đầu. Thứ sáu, cô giáo Dư bị ốm, Nhan Giác dạy thay cô ấy một tiết đại cương về mỹ thuật tạo hình Phương Tây.

Giáo viên Dư gọi điện tới nhờ Nhan Giác, còn nói rằng trước khi tan lớp muốn cô đọc kết quả cuối kì của môn này cho cả lớp. Nhan Giác cười, nói rằng: “không phải là muốn em để cho các sinh viên lần lượt đứng lên nói cảm nghĩ của mình đấy chứ?”

“Đúng là như thế, chẳng qua kì này chỉ có một sinh viên trượt môn, tôi muốn cho em sinh viên đó nhớ lâu một chút, em nhất định phải nhớ để cho em sinh viên đó tự kiểm điểm lại mình trong năm phút trước mặt cả lớp.”

Từ khi làm giáo viên dạy môn này, Nhan Giác rất ít cho sinh viên trượt môn, cô không phải là giáo viên dễ tính, mà cô thật sự không chịu được khi sinh viên tới gõ cửa phòng làm việc của cô ba lần trong một ngày để xin điểm từ 59 lên 60. Cô biết một giáo viên cực kì nghiêm túc trong việc chấm thi, mà khiến cho một lớp 30 người mà có tới 14 người bị trượt môn, gần nửa lớp, không chỉ sinh viên ôn ào, mà còn làm kinh động đến hiệu trưởng. Đó là năm đầu tiên giảng dạy sau khi Nhan Giác tốt nghiệp.

Nhưng mà hôm nay lại không giống thế, đích thân cô diễn, da.nlze.qu;ydo/nn giáo Dư nhờ vả, hơn nữa chỉ có một người, Nhan Giác cũng không suy nghĩ nhiều, sau khi đọc xong kết quả trước giờ tan lớp, cô gọi sinh viên trượt môn đó lên trước lớp.

Nhan Giác biết sinh viên đó, họ Hạng, hình như còn là cán sự lớp. Nhan

Giác thở dài, “Bạn học Hạng, cô giáo Dư muỐn em tự xem xét lại nguyên nhân vì sao mình trượt môn, em có ba phút, bắt đầu đi.”

Đặt tay xuống bàn, Nhan Giác kéo tay áo xuống che khuất đồng hồ đeo tay.

Bạn học Hạng là một sinh viên nam, dáng người cao cao, vóc người không gầy. Nhan Giác nhìn cậu ấy lấy hơi, giống như quyết tâm làm việc gì đó rất trọng đại, trong đầu nghĩ đến cái gì đó, muốn ngăn cản, nhưng không kịp rồi.

Hạng Lương hít một hơi thật sâu, bắt đầu nói ra những gì đã nghĩ sẵn trong đầu, “Van Gogh nói qua: Ở trong cuộc sống cũng như trong hội họa, bạn có thể không cần Thượng Đế, nhưng bạn, bạn không thể bỏ qua một điều cao hơn, chính là cuộc đời bạn-khả năng sáng tạo. Bức tranh về mùa thu, em muốn nói rằng, trong cuộc đời em cũng như hội họa, em có thể không cần Thượng Đế, nhưng em không thể không giữ cho trái tim sự ấm áp. Lần đầu tiên gặp cô, cô giúp đang giúp người làm vườn chăm sóc một nhánh ngô đồng, hình ảnh cô dưới ánh nắng khắc sâu trong em. Một lần khi em bị đau dạ dày, đau đến mức không đến được, là cô, trước khi chuông báo thi reo đã chạy đi lấy cho em ly nước nóng. Không biết có phải là cô vô tâm hay do em nghĩ nhiều, nhưng hôm nay em muốn nói với cô, em thích cô, cô đồng ý làm bạn gái em nhé!”

Nhin đi, tình yêu chính là một điều lâu dài, chiêu thức từ năm trăm năm trước đến bây giờ vẫn có tác dụng tốt. Nói ra những lời thổi lô đầy thâm tình có thể làm cảm động biết bao nữ sinh, nhưng mà theo thời gian nội tâm cô càng kiên cường hơn, Nhan Giác đã qua cái tuổi dễ cảm động đó, Nhan Giác không có ý kiến gì trừ việc mỉm cười.

“Tan lớp.” Tiếng học sinh huyên náo trong lớp, Nhan Giác giống như đang tự cho mình tan học.

Cầu thang trước cửa chính bị hỏng, sửa chữa chưa xong, cô đi xuống phía phòng học cuối cùng, bỗng dừng lại “Sao cậu lại ở đây?”

Cũng đã lâu Nhan Giác và Du Du có một thời gian không gặp nhau.

“Như thế nào, lần phỏng vấn ở Sơn Đông này có vẻ rất thuận lợi! Sắc mặt cậu tốt hơn nhiều, không còn là phóng viên Du với vẻ mặt nhợt nhạt nữa rồi.” Nhan Giác và Du Du ngồi ở một quán đồ uống bên cạnh Dung Bắc, trong lúc chờ đợi đồ uống nóng được mang lên, Nhan Giác trêu ghẹo Du Du “Hay là bởi vì tình yêu khiến cho phụ nữ sông lại, có người yêu khiến phụ nữ trở nên đẹp hơn?”

Nhan Giác và Du Du biết nhau một cách tình cờ, sau này cô cũng không biết vì sao mình và cô phóng viên tính cách quái dị này lại hợp nhau như vậy.

Du Du lớn hơn Nhan Giác bốn tuổi, là nhân vật nổi tiếng nhất Dung Bắc phóng viên của tạp chí >. Theo Nhan Giác biết lần này cô ấy đi Sơn Đông là để phỏng vấn một tác giả cao tuổi yên lặng sáng tác trong nhiều năm.

“Có thể coi như vậy.”

Du Du trả lời lấp lửng khiến Nhan Giác rất hiểu kì “Sao lại có thể coi như vậy? Phỏng vấn thuận lợi hay có anh chàng nào đó giúp sức?”

Không biết có phải là liên quan đến hoàn cảnh gia đình, tính cách của Du Du so với người bình thường có phần khác biệt, ít nói, chỉ khi nào cầm bút mới thay đổi, vô cùng sắc bén. Theo như Nhan Giác biết, Du Du không có bạn trai.

Khiến cho cô không thể tin được, Du Du lại nhún vai, sau đó nói: “Cả hai đều có.”

Đúng là có đòn ông! Nhan Giác thôi không đùa giỡn nữa, nhặt lấy ly nước chanh từ nhân viên phục vụ, đưa cho Du Du, vừa nói: “Khi nào rảnh rồi mang vị kia nhà cậu đi cùng, chúng ta cùng ăn bữa cơm.”

“Tốt.” Du Du sảng khoái đồng ý, cô khuấy khuấy chiếc thìa. Hơi nước lượn lờ, cô ấy nhìn Nhan Giác nói: “Nhan Giác, lần này tớ đến tìm cậu là

muốn nhờ cậu giúp một tay.”

Du Du rất ít khi nói chuyện nghiêm túc như vậy, Nhan Giác buông chiếc ly trong tay xuống, nhìn thẳng, “Có chuyện gì sao, nói đi.”

Cô lại không ngờ chuyện Du Du nhờ lại liên quan đến người nọ.

Từ mấy ngày trước, yêu nghiệt bị chấn thương sọ não không nặng lắm nên ra viện trước thời hạn, Nhan Giác đưa Du Du tới phòng làm việc của anh ấy thì Niếp Văn Hiên mới từ phòng tắm bước ra.

“Mộc Mộc, nói với bọn họ, đây là bức ảnh cuối cùng, lại một lần nữa kén cá chọn canh, ông đây sẽ không hối hận.” Niếp Văn Hiên đem mấy bức ảnh chụp cách điệu đen trắng ném cho người địa diện Đoan Mộc của mình, hai chân bắt chéo trên ghế, giả bộ giống như ông lớn. Đoan Mộc cầm bức ảnh, nhíu mày một chút “Ai ui Tiểu Niếp Niếp, người ta rõ ràng muốn chụp màu, tại sao lại cố tình làm ngược lại đi chụp đen trắng như vậy chứ!”

“Cậu nói họ là người có tiền, bọn họ biết cái gì, có thể chụp như nào, tôi rõ ràng hơn so với bọn họ! Cậu hãy dựa theo lời tôi, nói với bọn họ, dùng hình của chúng ta tuyên truyền, đảm bảo nước hoa mà họ tiêu thụ có thể vượt xa so với dự tính.”

“Da trâu thổi rất vang*, thậm chí anh quên rằng mình cũng vừa mới bị đánh sao.” Không biết đến sau lưng yêu nghiệt từ bao giờ, Nhan Giác đưa tay véo mặt anh ấy, khiến anh ấy kêu lên thảm thiết, “Ai ui ai ui, người ta vẫn còn bị thương, cậu còn muốn hủy dung tớ sao?”

*nghĩa là: chỉ biết nói mồm

Niếp Văn Hiên, không nói nhiều, hôm nay tới nhờ cậu giúp một việc, đây là bạn của tớ, Du Du, cô ấy muốn phỏng vấn đạo diễn phim > cậu là người liên hệ trung dinendant.lorqid]on gian, được chứ?” Nhan Giác kéo Du Du ngồi trên ghế sa lông đối diện Niếp Văn Hiên, chống cằm nhìn anh, bộ dạng giống như kẻ cướp, muốn giúp cũng phải giúp, mà không

muốn giúp cũng phải giúp.

Niếp Văn Hiên không lên tiếng, ngược lại Đoan Mộc lại nói “Ai ui, Nhan Giác tốt của tôi, cô cũng đừng làm khó Tiểu Niếp nhà tôi, không trông mong gì được, đạo diễn chính là một kẻ nghiêm nghị không dễ nói chuyện, từ khi bắt đầu làm đạo diễn đến giờ cũng hơn 40 năm, chưa lần nào tiếp nhận phỏng vấn.....”

“Mộc Mộc, tôi biết rõ.” Nhan Giác nhìn cười, cô không sao hiểu được tại sao yêu nghiêm và Đoan Mộc lại có thể làm việc chung với nhau? Niếp Văn Hiên là yêu nghiêm, nhưng cũng không phải mẹ nha, Nhan Giác nhìn Niếp Văn Hiên, “Yêu nghiêm, cậu có thể giúp chứ? Không giúp được tớ cũng không làm khó cậu.”

Nhan Giác giả bộ đứng dậy, lại bị yêu nghiêm kéo lại, “Chuyện này có gì khó.”

Anh ngồi xuống, từ trong ví tiền lấy ra hai tờ gì đó, đưa cho Nhan Giác, “24 tháng 12 chiếu mở màn, vốn là Đông Đông muốn đi tớ mới mua, vừa đúng lúc các cậu tới, cứu tớ ra từ cơn ác mộng Liya Phạm, ống eo làm dáng.”

Đối với yêu nghiêm thì là giải thoát, nhưng Nhan Giác thì phải đi xem lễ chiếu mở màn với Du Du sao?

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Nhứt Mộc được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 30: Ấm Áp

[Hạnh phúc giống như sao đồi ngôi, có rất nhiều người đã thấy qua, nhưng lại có rất ít người có thể thấy được đuôi của nó. Giây phút ấy, khi trong mắt anh có cô, cô đã chạm tới nhiệt độ của sao đồi ngôi----- ấm áp.]

Đêm Giáng sinh, Dung Bắc lại có một đợt tuyết rơi nhẹ, vô tận.

Bên cạnh chỗ rẽ vào ngõ nhỏ, ông già Noel đang phát quà cho một bạn nhỏ. Một bé gái đội chiếc mũ màu đỏ nhẵn được quà tặng là búp bê bằng gốm sứ, không biết là thích hay không, cô bé chỉ biết ngoác ôm vào lòng, nét mặt không rõ là vui hay buồn.

Trường đại học Dung Bắc năm nay rất quan tâm đến sinh viên, ngày Giáng sinh các sinh viên được nghỉ hai ngày. Các cặp đôi đang yêu nhau trong lớp của Nhan Giác không biết đã đi đến chỗ nào để vui chơi rồi, trong sân trường ngoại trừ thỉnh thoảng có một vài tiếng gió thổi vào cây hè hai bên đường thì hầu như không thấy bóng dáng một ai.

Nhan Giác ngồi trong phòng làm việc, trên tay cầm túi sưởi. Trên màn hình máy tính là công việc mà trưởng khoa giao cho cô, số liệu thống kê của sinh viên. Cô xem một lát, để túi sưởi trong tay xuống, ngón tay [code][/code]Dien@*dan*Iqd#(lequydon) gõ lên bàn phím lặp cộp.

“Cốc cốc cốc”, có người gõ cửa.

Cô ngẩng đầu lên, thấy Lê Tranh đang đứng trước cửa cười với cô, trong tay anh là chiếc cặp lồng giữ nhiệt, Nhan Giác nhận ra, đó là cái mà cô đựng canh cho anh..

Từ sau khi biết chuyện của Hoắc Đông Xuyên, Nhan Giác ít tối công ty của Lê Tranh hơn, mặc dù cô rất lưu luyến chiếc điều hòa ấm áp

trong phòng làm việc của Lê Tranh, mặc dù lưu luyến nụ cười của anh dành cho cô khi lén nhìn anh làm việc, nhưng những điều đó đều không bằng sự xấu hổ khi đối mặt với Hoắc Đông Xuyên.

Mỉm cười? Coi thường? Không để ý? Tất cả đều không được. Cho nên tốt nhất là không nên thấy.

Cô kéo ghế ra, đứng dậy, “Thế nào, không uống canh em nấu, cho nên đến đây trả lại em?”

Đạo gần đây Lê Tranh rất bận, khẽu vị và sắc mặt đều không tốt. buổi sáng, Nhan Giác nấu canh ở nhà rồi mang đến công ty của anh, Chris sẽ đi xuống lấy lên cho anh.

Lê Tranh vào cửa, lắc đầu một cái, “Đêm Giáng sinh, hai người nên cùng nhau uống canh, như vậy mới bình an.”

“Không phải anh rất bận sao, lại đến đây với em?” Nhan Giác đứng dậy tới chỗ anh, “Hơn nữa cũng đã lâu, canh cũng đã lạnh mất rồi.”

Sớm biết suy nghĩ của Nhan Giác, Lê Tranh chỉ mỉm cười đem cốc lồng đặt trên bàn làm việc của cô, mở nắp ra, quạt hơi nóng về phía Nhan Giác, Lê Tranh kéo cô ngồi xuống, “Trước khi ra khỏi công ty, anh đã hâm lại canh ở dưới phòng ăn rồi, nếm thử một chút, sau khi anh hâm nóng lại hương vị như thế nào?”

Lê Tranh đưa muỗng canh tới, Nhan Giác thử một ngụm, thật ra thì chỉ cần nghĩ tới dáng vẻ Lê Tranh mặc tạp dề, chân đi giày tây, ở dưới phòng ăn của công ty hâm nóng lại canh thì cô cũng đã thấy thật ấm áp.

Nhan Giác mở to mắt nhìn Lê Tranh, em không cho muối?

Đúng vậy. Anh mắt không định.

“Không được chê em!” Ở tài nấu nướng, Nhan Giác còn vung về hơn

cả Văn Cảnh, hơi mất tinh thần,sau đó quay ra uy hiếp Lê Tranh. Anh nhìn cô gấp gáp giống như chú khỉ con, cười càng lớn, “Không chê.”

“Nhan Giác, cho dù em nấu canh mặn hay ngọt, điều đó cũng không quan trọng, giống như khi anh biết chuyện của Hoắc Đông Xuyên, anh cũng không lo lắng em sẽ rời bỏ anh. Em không cần cố ý tránh né tôi công ty anh, anh sẽ rất nhớ em.”

Gặp được đúng người là cảm giác như thế nào? Chính là cảm thấy rằng người kia sẽ không rời đi. Người không cần dùng bắt kì thủ đoạn nào, cũng không cần suy nghĩ xem nên giữ lại Dieenndkdan/leeequhydonnn trái tim của người đó như thế nào, người đó cũng sẽ không đi. Đối với Nhan Giác, Lê Tranh chính là như vậy, ngược lại, đối với Lê Tranh Nhan Giác cũng giống vậy.

Được rồi. Cô thưa nhận ngoài việc không biết đối mặt với Hoắc Đông Xuyên như thế nào thì cô còn sợ Lê Tranh sẽ nghĩ nhiều, nhưng bây giờ....Nhan Giác quẹt miệng, “Lê tiên sinh, anh có để em nói không?”

Tình yêu của cô và anh giống như thừa canh thiếu một chút vị mặn này, Lê Tranh nhận ra, làm cho mùi vị trớn nên vừa vặn hơn, đổi lại là người khác, thời gian thêm là khi nào, tất cả đều không đúng.

Hai người, anh một muỗng, em một muỗng, đem canh uống sạch. Lê Tranh thu hồi cắp lồng canh, để tay trên đùi, nghiêm túc nhìn Nhan Giác, “Buổi tối tăng ca tại công ty quan trọng hơn việc để em một mình trong đêm Giáng sinh sao?”

“A, không có việc gì?” Nhan Giác nhún vai, mím cười, dĩ nhiên cô cũng hy vọng người phương Đông có thể trải qua một ngày lễ của phương Tây cùng với người mình yêu. Tuy nhiên không phải vì sự lảng mạn ấy mà cô trở thành người cố tình gây sự. “Lại nói, không phải là anh sẽ cùng em ăn sao?”

Lời nói của Nhan Giác khiến Lê Tranh yên lặng trong hai giây, sau đó, anh đứng dậy nhẹ nhàng hôn lên trán Nhan Giác, hai câu nói trước sau khiến tâm tình của Nhan Giác thay đổi khác nhau.

Câu thứ nhất, là một câu ý tứ sâu xa, thở dài: Nhan Giác....

Mỗi lần Lê Tranh dùng giọng điệu này gọi cô, thì cô đều có cảm giác thỏa mãn, ai có thể nói cho cô biết người đàn ông này có phải đang cố tình nói câu thứ hai nhảc nhở một việc mà cô rất muốn quên: một lát nữa anh sẽ lái xe đưa em đi gặp bạn em, «Bông cúc nhỏ» lẽ ra mắt là bảy giờ tối.

Lẽ khai mạc là đúng bảy giờ tối, 6h10, Lê Tranh chờ cô đến trước cửa rạp chiếu phim Dương Minh. Tầng dưới của rạp chiếu phim đã tụ tập đông người, trong tay bọn họ đều cầm vé vào cửa đặc biệt, đều là đến xem .

Nhan Giác còn chưa xuống xe, từ bên trong đã nhìn thấy Du Du đứng trong đoàn người. Cô mở cửa xe, hướng Du Du vẫy tay, sau đó nữ phóng viên ấy đi tới trước cửa xe, Du Du nhìn Nhan Giác xuống xe cùng Lê Tranh, vẻ mặt ngạc nhiên, sau đó nhẹ nhàng chào hỏi, “Chắc hẳn anh là bạn trai của Nhan Giác, tôi là bạn của cô ấy, Du Du.”

Không đợi Lê Tranh trả lời, Nhan Giác đã sớm khoát tay, dừng dừng, đợi lát nữa hai người lại tiếp tục trao đổi danh thiếp, đây là Lê Tranh, bạn trai tôi, còn đây, cô gái này là Du Du, bạn tốt của em.”

Nhan Giác chỉ lo nói chuyện, không chú ý tới sự biến hóa nét mặt của Du Du, cô xoay người nhìn Lê Tranh, “Anh thật sự để em với Du Du cùng xem sao?”

Để cho cô xem Liya Phạm diễn một hồi, chẳng khác gì cầm dao giết cô có khi còn thoái mái hơn. Lê Tranh vỗ vai cô, “Em đã đồng ý với bạn em rồi.”

Lệ Tranh chính là như vậy, khi thuyết phục người khác chưa bao giờ nói rằng “Em ngoan nào” “Nghe lời nào”..., anh chỉ dùng những lời lẽ đơn giản nhất, trực tiếp nhất cho đối phương biết, thật đáng buồn chính là, Nhan Giác lại thích kiểu này của anh. Cô than thở, “Vậy bọn em vào đây, anh tăng ca cũng đừng quá sức.”

“Anh biết.” Anh vỗ tay về hướng cô, sau đó ngồi vào trong xe, đèn xe đằng sau nháy hai cái, trong chốc lát hòa vào dòng xe trên đường cái.

Đèn đường sáng trưng, dưới mỗi chiếc chụp đèn là một bóng đèn vàng, khiến cho người nhìn một cảm giác ấm áp. Đêm mùa đông của Dung Bắc lạnh và khô, gió Đông lạnh thấu xương, quất vào quần áo, ở Giang Nam lại không có gió lạnh thấu xương như thế này. Vé của Nhan Giác và Du Du là vé VIP, không cần chờ bên ngoài, trực tiếp đi vào bên trong.

Nghe thấy âm thanh hâm mộ của đám người trẻ tuổi đằng sau, Nhan Giác đỡ chiếc vé trong tay lên, “Tớ thà lấy vé thường còn hơn.”

“Thôi nào, coi như vì tớ, chịu đựng người kẻ thù kia của cậu, ngồi một buổi tối thôi.” Du Du vỗ vỗ vai Nhan Giác hai cái, cho dù thế nào, Nhan Giác cũng cảm thấy đó là câu nói có lệ của vị phóng viên này.

Chỉ là, thật sự có chuyện khiến Nhan Giác không ngờ tới, bộ phim mở màn được 20 phút, nhưng không chỉ diễn viên chính ngay cả đạo diễn cũng chưa thấy xuất hiện tại chỗ ngồi của họ. Nhan Giác có phần đứng ngồi không yên, cô lo lắng nếu lần phỏng vấn này của Du Du không thành, có phải cô sẽ tiếp tục tiếp xúc cùng đám người Hà lão đầu và Liya Phạm nữa hay không. Nhưng Nhan Giác không ngờ phản ứng của Du Du bình tĩnh hơn nhiều so với cô. Khi cô đang mải nhìn ngó xung quanh thì Du Du đang yên lặng ngồi xem phim.

“Xuyt, cậu đừng làm ôn.” Nhan Giác đang nhìn xung quanh đến lần thứ ba thì Du Du vỗ vỗ cô, “Bạn học cũ của cậu diễn cũng không tệ, cậu xem thử đi.”

Đúng là Hoàng đế không vội thái giám đã vội (ý chỉ người trong cuộc còn chưa lo lắng mà người khác đã thay lo thay họ.) Nhan Giác cũng không định tìm người nữa, cô bắt đầu nghiêm túc ngồi xem phim.

Không thể không nói, bộ phim thật sự không phụ sự mong đợi của mọi người. Một bộ đơn giản, sau khi qua tay của đạo diễn, từ hình ảnh cho đến nội dung đều hấp dẫn người xem. Điều càng làm cho Nhan Giác muốn khóc không được mà cười cũng không xong, chính là vai diễn nhân vật A Lệ của Liya Phạm lại giống như cô ấy ở ngoài đời----- người trộm bức tranh. Cuối cùng Nhan Giác cũng hiểu vì sao Du Du lại cố vũ Liya Phạm đóng phim, cái này còn cần đến khả năng diễn xuất sao? Chỉ có điều nội dung bộ phim cùng với câu chuyện thật có chút khác biệt mà thôi., kể về nữ chính Hạ Sơ và A Lệ do Liya Phạm đóng, cả hai là bạn bè thân thiết từ nhỏ, cùng nhau lớn lên. A Lệ là học sinh của một trường đại học mỹ thuật danh tiếng, còn Hạ Sơ do hoàn cảnh gia đình khó khăn, nên sau khi học hết cấp hai liền làm người vẽ tranh ngoài đường để kiếm sống. Trong một lần tình cờ, hai người cùng quen một chàng trai tên là A Xán. A Xán là công tử nhà giàu, vì muốn tìm một bức tranh mà đi tới thành phố nhỏ. A Lệ biết bức tranh đó tên là da.nlze.qu;ydo/n là của Hạ Sơ. Vào một đêm ánh trăng dịu dàng, A Lệ đã lặng lẽ trộm bức tranh đó giao cho A Xán. Đến đó là một nửa nội dung của bộ phim.

Bộ phim còn hơn 10 phút nữa sẽ kết thúc, Nhan Giác hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói với Du Du, “Tớ đi toilet một lát.” Mượn cơ trốn đi.

Dương Minh là rạp phim lớn nhất ở Dung Bắc, không phụ thuộc vào bất kỳ công ty nào, rạp chiếu phim như vậy trên cả nước có rất ít. Nhan Giác ra khỏi sảnh chính, hướng về nhà vệ sinh gần nhất đi tới, cô đẩy cửa, không ngờ lại nghe thấy âm thanh quen thuộc trong đó.

“Cảm ơn đạo diễn Triệu, tôi sẽ suy nghĩ đến lời mời của ngài, vâng, tốt, tôi sẽ nhớ!” khi Liya Phạm quay đầu lại thấy Nhan Giác đang đứng nhìn mình, trong ánh mắt của Liya Phạm thể hiện rõ bối rối nhưng dương dương tự đắc (đắc ý, kiêu ngạo).

Có lẽ giới Điện ảnh và Truyền hình đúng là nơi có thể thay đổi lòng người, có thể đem một người hiền lành trở thành người phóng đãng, cũng có thể phủ thêm một lớp áo khoác hiền lành lên người.

“Hi, Nhan Giác, không ngờ cô cũng tới xem lễ chiếu mở màn phim tôi đóng cơ đấy, như thế nào, tôi diễn tốt đấy chứ?” Liya Phạm cất điện thoại vào trong túi sách, lại lấy ra thỏi son môi. Nhan Giác nhận ra được nhãn hiệu đó, hai chữ C lồng vào nhau, cùng nhãn hiệu với túi xách của cô ta. Cô mở vòi nước, tiếng nước chảy ào ào, tiếng Nhan Giác vang lên nhẹ nhàng, từ tốn, “Chắc chắn không mất mặt, diễn như vậy có nhiều người xem.”

Liya Phạm lại một lần nữa đặc ý, nhưng Nhan Giác lại đổ cho cô ta một gáo nước lạnh, “Nếu tôi diễn vai Hạ Sơ, đoán chừng khả năng diễn của chúng ta là ngang nhau, đều là khả năng vốn có (ý của Nhan Giác nói Liya Phạm vốn không phải là diễn mà chỉ bê nguyên cảm xúc vốn có trước kia vào để hoàn thành vai diễn mà thôi), không phải sao? Liya Phạm có phải tiểu nhân diễn vai tiểu nhân cũng có cảm giác đạt được thành tựu?”

“Cô!” Lớp trang điểm hoàn mỹ cũng không thể che dấu được nét mặt vặn vẹo của cô ta. Phấn trắng, khuôn mặt đỏ bừng, tay nắm chặt lại như muốn đánh Nhan Giác. Cô còn phải sợ sao?

Trong lúc hai người đang giằng co thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, là giọng nam, “Cô Phạm, bộ phim đã chiếu xong rồi, đạo diễn bảo cô chuẩn bị một chút, lát nữa còn nhận phỏng vấn.”

Người đàn ông nói một câu khiến Liya Phạm bình tĩnh trở lại, cầm son môi cẩn thận tô lên môi, chỉnh sửa lại chiếc váy, đi đến bên cạnh Nhan Giác, “Khả năng vốn có thì sao, lần này tôi nhất định nổi rồi.”

Liya Phạm rồi đi để lại mùi hương đặc trưng của nhãn hiệu Chanel, Nhan Giác nhìn qua gương, “Mặc ít như vậy không thấy lạnh sao?”

Liya Phạm có lạnh hay không cô không biết, Nhan Giác chỉ biết khi cô quay lại thì bộ phim đã chiếu xong, người biến mất lúc đầu, đạo diễn Hà, lúc này đang đứng ở trên bục, ngọn đèn màu xanh di@en*dyan(lee^qu.donnn) của Ngọc Lưu Ly, bên cạnh là người diễn vai Hạ Sơ- Đường Giai, còn có một vài diễn viên khác. Đang trả lời những câu hỏi của phóng viên.

“Đạo diễn Hà, đối với tác phẩm lần này, số vé đực mong đợi bán ra là bao nhiêu?” Một phóng viên có áo khoác màu da cam đang cầm sổ ghi chép, hỏi.

Đạo diễn cười nói, “Điều này khó nói lắm, phải đợi xem có bao nhiêu người muốn xem tác phẩm của ông già này rồi, nhưng đối với tôi, tôi rất hài lòng với tác phẩm này.”

“Đạo diễn Hà, khi bộ phim kết thúc, ông không cho A Lệ một sự trừng phạt hợp lý, có thể sẽ khiến cho những khán giả là thanh thiếu niên hiểu nhầm rồi dẫn đến những sai lầm hay không, giống như ác giả lại không có ác báo...”

“Ha ha.” Đạo diễn khẽ cười một tiếng, “Cậu nhóc, cậu năm nay bao nhiêu tuổi, đã bao giờ bị gạt chưa?”

Bị hỏi ngược lại, cậu phóng viên chợt đỏ mặt, “Tôi 23, tôi hỏi cho đông đảo các thanh thiếu niên....”

“Sở dĩ chưa cho A Lệ một sự trừng phạt nào, kì thật tôi muốn cho cô ấy một cơ hội để suy nghĩ lại, đây chính là câu trả lời cuối cùng của lão già này.”

Lại một kí giả khác đặt câu hỏi: “Đạo diễn Hà, trong cả bộ phim hầu hết đều là những diễn viên mới, ngoài cảm thấy ai là tốt nhất?”

Đạo diễn Hà ở trong rạp chiếu phim suốt một đêm, hiển nhiên hơi mệt, nhưng nghe đến vấn đề này ông liền hái hơ, “Mọi người cả thấy tôi sẽ khen ngợi ai?”

Đạo diễn Hà không thấy một ai trả lời, xoa xoa tay, “Như vậy, ai có thể nói được người mà tôi ưu ái hơn, tôi sẽ cho người đó năm phút phỏng vấn riêng, được chứ?”

Không khí trở nên thay đổi, đạo diễn Hà đã bao nhiêu năm không nhận phỏng vấn riêng, nếu có cơ hội thì ngày mai sẽ trở thành tin nóng trên trang đầu. Các phóng viên nóng lòng muốn thử.

Du Du ngồi ở chỗ mà Nhan Giác có thể thấy được. Trước sau cô vẫn yên tĩnh ngồi một chỗ, sau khi đạo diễn Hà vừa nói xong, cô trực tiếp từ chỗ ngồi đứng lên, ngay cả MIC cũng không có, trực tiếp nói, “Đạo diễn Hà, ông ưu ái nữ diễn viên đóng vai A Lê.”

“Hả?” Đạo diễn Hà đã tuy lớn tuổi, nhưng thính giác lại rất tốt, ông nheo mắt lại nhìn Du Du ở phía xa, “Tại sao lại nói vậy?”

“Phản cảnh diễn không nhiều lắm, nhưng lại được nhấn mạnh, đem nhân vật khắc họ sắc nét, hơn nữa.....” Du Du cong lên khoe miệng, “Tôi đoán không nhầm thì trong lúc quay, đạo diễn chắc chắn đã thêm cảnh quay cho A Lê.”

Nhan Giác không rõ tại sao Du Du biết được đạo diễn Hà đã thêm cảnh quay cho Liya Phạm, cô chỉ biết rằng Du Du đã vượt qua vô số phóng viên để giành lấy cơ hội, hơn nữa đúng như những gì cô ấy đã nói trước đó, chỉ có năm phút đồng hồ.

Từ Dương Minh đi ra ngoài, Nhan Giác ngồi cạnh Du Du trong taxi, Nhan Giác mỉm cười nghĩ. Cô nghe được Du Du nói một câu, “Nhan Giác, kẻ thù của cậu, Liya Phạm sẽ đạt được thành công.”

Thật ra Liya Phạm thành công hay không cũng chẳng liên quan gì đến cô.

Đêm mùa đông của Dung Bắc, yên tĩnh hơn, taxi đưa Nhan Giác đến nhà riêng của cô đến trước sảnh tòa nhà B, cô vẫy tay tạm biệt

với Du Du.

Ở tầng hai tám, ánh đèn yếu ớt, Nhan Giác nhìn sang nhà bên cạnh, đã lâu rồi không có tiếng động. Có chuyện gì xảy ra giữa Đường Giai cùng Trần Mộ Nhiên cô cũng không có hứng thú biết. Cô chính là người như vậy, tế bào não có hạn của mình chỉ dùng để quan tâm gia đình, và cuộc sống của mình.

Đường đời vốn có rất nhiều điều tuyệt vời, nhưng thuộc về mình chỉ có một phần nhỏ. Là một người phụ nữ, tự chăm sóc mình vốn không dễ dàng.

Cô mở cửa, thật không ngờ cô thấy trong nhà ánh đèn nhẹ nhàng và ánh nến lung linh, Lê Tranh mỉm cười với cô, “Nhan Giác, chờ em thật lâu.”

Không đợi Nhan Giác hỏi rõ, Lê Tranh vốn đang ở công ty tăng ca, tại sao bây giờ lại xuất hiện ở nhà, đã bị anh kéo ra ban công. Làm cho cô ngạc nhiên chính là, một màn ảo thuật đang được biểu diễn.

“Cũng may, năm nay mưa sao băng đến chậm hơn, đoán chừng đến Giáng sinh ngày mai chắc mới có.” Lê Tranh đứng sau lưng Nhan Giác, ôm lấy cô, “Nhan Giác, gả cho anh đi.”

Vừa vặn, năm ngôi sao màu trắng vụt qua trước mắt, Nhan Giác kích động như một đứa trẻ, hoàn toàn không nghe rõ lời nói của Lê Tranh. Lê Tranh bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi tới trước mặt cô, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, “Muốn cầu hôn phụ nữ phải chọn khoảnh khắc lãng mạn, nhưng anh lại hối hận khi cầu hôn vào đêm Giáng sinh có mưa sao băng này đây. Nhan Giác, nhìn anh, anh đang cầu hôn em.”

Nhan Giác nhìn Lê Tranh, cô không tin đây là sự thật.

“Là thật. Nhan Giác, hãy đồng ý làm vợ anh, mỗi ngày chúng ta sẽ cùng nhau rời giường; đứng trước gương cùng nhau đánh răng rửa

mặt; ngồi cùng một chiếc xe, anh sẽ đưa em đi làm; mỗi tối sẽ cùng nhau ăn thức ăn do anh nấu, mặc dù không tính là ngon; sau này khi về già, chúng ta sẽ cùng chơi đùa với các cháu. Nhan Giác, em đồng ý làm vợ anh chứ?”

Trong màn đêm, khuôn mặt Lê Tranh tươi cười, Nhan Giác đã sớm nghẹn ngào, cô nhìn Lê Tranh chăm chú khoảng một phút, đột nhiên nhào vào trong ngực anh, “Vậy chờ đến lúc em già đi, răng rụng hết, trên mặt đều là nếp nhăn, anh không được chê em khó nhìn.”

“Cho dù em có già, thì cũng đẹp lão, vợ à!”

Đêm đó, trên ban công tầng 28 tòa nhà B, có những ngôi sao băng làm chung, trong vòng tay ấm áp của Lê Tranh, Nhan Giác gật đầu, sau đó hai người吻 hôn.

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Nhục được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Một Nửa Tình Yêu

[Quay đầu lại bạn sẽ phát hiện rằng, thì ra tình yêu chân chính cũng không phải là một tình yêu trọn vẹn.]

Từ sau màn cầu hôn ngọt ngào của Lệ Tranh, thoảng cái đã đến cuối tháng mười hai.

Ngày ba mươi, cuộc họp cuối cùng của Dung Bắc. Nhan Giác và Văn Cảnh ngồi ở hàng thứ ba từ dưới đếm lên trong phòng hội nghị, hai người vừa theo dõi vừa nói chuyện.

“Nếu phía lão Phật gia nhà Lệ Tranh không giải quyết xong, liệu hai người có thể kết hôn sao?” Sau khi nghe xong lời Nhan Giác nói, Văn Cảnh cau mày. Trước khi kết hôn cô không thể biết được, nhưng sau khi kết hôn cô có thể hoàn toàn hiểu được, mỗi quan hệ mẹ chồng nàng dâu đa phần là luôn trong tình trạng căng thẳng. Cũng chỉ là cô tạm thời chưa thể sinh con, mẹ của Trình Bắc Vọng mới như vậy, huống chi là Nhan Giác, vì kia cũng không nghĩ để cô vào cửa đâu.

Ngược lại, Nhan Giác lại mang vẻ mặt thản nhiên, cô cầm chương trình hội nghị trong tay, chỉ vào hai mục cuối danh sách hỏi Văn Cảnh: “Có phải lúc hai người này nói xong thì cũng phải một lúc nữa. Tớ cảm thấy oái rồi.”

Mỗi lần trường học tổ chức những hội nghị như thế này, Nhan Giác không muốn làm gì khác chỉ muốn tìm một chỗ nào đó để ngủ. Thái độ này của cô khiến cho Văn Cảnh ghét bỏ, “Ngủ cũng không được! Cùng tớ nói chuyện chính!”

Tiếng của Văn Cảnh vốn to, cho dù đã cố ý nói nhỏ, nhưng vẫn khiến mọi người xung quanh chú ý. Cô cười cười, đổi mặt thay cho Văn Cảnh, “Chuyện chính, chính là, chỉ cần có thể cùng Lệ Tranh ở chung một chỗ, khi cần tớ có thể cầm tay anh ấy là được rồi, anh ấy

nói rồi, những thứ khác đã có anh ấy lo.”

Lệ Tranh chính là như vậy, một người luôn làm cho cô yên tâm, chỉ cần mỗi lần nghĩ tới anh, Nhan Giác đều không thể ngừng cười thầm.

“Lệ tiên sinh nhà cậu đáng tin như vậy?” Văn Cảnh vẫn lo lắng chỉ bên thân của mình. Nhan Giác vỗ vỗ cô, cười híp mắt, “Cho dù không đáng tin thì có làm sao, cùng lầm thì cả hai chia tay (Nhất Phách lưỡng tán).

Con người Nhan Giác, một khi đã quyết định sẽ ở cùng nhau, cho dù sau này có thất bại thì ít ra cô cũng đã không từ bỏ khả năng di@en*dyan(lee^qu.donnn) chiến thắng, cho dù có thất bại thì giá cao nhất cô mất đi cũng chỉ là một lớp da mặt cùng với một đoạn tình cảm đã qua. Hơn nữa, người ấy lại là Lệ Tranh, thì cô càng chưa từng nghĩ đến việc thất bại.

Đột nhiên nghe thấy tiếng huýt sáo, Nhan Giác ngẩng đầu, phát hiện tiếng huýt sáo từ phía chỗ ngồi của Hội học sinh.

“Sao vậy?” Văn Cảnh và cô giống nhau, chắc chắn không nghe thấy gì, Nhan Giác quay sang hỏi nữ đồng nghiệp ngồi bên cạnh. Cô ấy là một giáo viên trẻ bên khoa ngoại ngữ, mới ra trường không lâu, khoảng 20 tuổi, Nhan Giác nói qua mấy câu với cô ấy. Trên nét mặt của nữ giáo viên đó là một vẻ hưng phấn, không rõ ràng Nhan Giác hỏi gì, cho đến khi Nhan Giác hỏi đến lần thứ hai, lúc này cô ấy mới lấy lại tinh thần, “A a, hai người không nghe thấy Hiệu trưởng nói gì sao? Trong bữa tiệc đầu năm, nhà trường muốn mời một cựu sinh viên đặc biệt về trường, hai người đoán xem đó là ai?”

Nhan Giác liếc nhìn Văn Cảnh, trong lòng có một dự cảm chẳng lành, quả nhiên...

“, hai người thấy không, người diễn vai nữ hai xấu xa ấy lại chính là cựu sinh viên của trường ta, lúc ấy, tôi cùng chồng mình xem phim

đều tức muối chết, nhưng lại không nghĩ đến ngoài đời cô ấy lại là một cô gái tốt như vậy..."

, sau khi phát sóng, tất cả các tờ báo lớn ngoài việc khen ngợi nữ chính Đường Giai có kỹ năng diễn tốt, đồng thời không hẹn mà cũng nói tới một nhân vật khác trong phim, nhân vật mà mọi người thường bỏ qua--nhân vật phản diện nữ hai do Liya Phạm đóng.

Giống như Du Du nói, Liya Phạm nỗi bật rồi.

“Cô giáo Nhan, cô biết không? Tôi thấy báo viết rằng, Liya Phạm được đề danh là diễn viên phụ hay nhất của giải Kim Lộc, tôi thật không thể tin được cô ấy lại là sinh viên của trường đại học Dung Bắc.” Bộ dạng kia của nữ giáo viên khiến cho Nhan Giác buồn cười, cuộc sống thật giống như một sân khấu lớn, chỉ cần có cơ hội thích hợp, cho dù bạn có mang chính bộ dạng ngoài đời của mình vào trong phim thì cũng có thể nổi bật. Liya Phạm không phải là trường hợp này sao...

Tóm lại cô không có hứng thú với chuyện này. Nhưng cho dù như vậy cô cũng thoát khỏi liên quan đến nó. Sau khi hội nghị kết thúc, một mình cô ở lại cùng cấp trên nói chuyện. Văn Cảnh đứng ở ngoài hành lang đợi cô, Nhan Giác nhìn vị hiệu phó và chủ nhiệm khoa đang đứng trước mặt, cô không biết mình đã làm sai chuyện gì khiến cho hai lãnh đạo tìm tới cửa hỏi thăm như thế này.

“Cô giáo Nhan.” Hiệu phó đẩy lại gọng kính, “Cô và Liya Phạm có quen biết sao?”

Nhan Giác nheo mắt, đang suy nghĩ làm sao để trả lời thì chủ nhiệm đã nói chen vào: “Cô giáo Nhan đừng khiêm tốn, cô vào Liya Phạm là bạn học phải không, nếu không tại sao một Đại minh tinh lại chỉ đích danh muốn tìm “Bạn học cũ” tiếp dài!”

Chủ nhiệm khoa lại không biết rằng, trong mắt người khác, đây là một chuyện vô cùng vinh dự, còn đối với cô đó lại là chuyện mà cô

muốn vứt bỏ, không muốn nhận.

“Hiệu phó, hai người hãy giao cho người khác đi, mấy ngày hôm nay sức khỏe tôi không tốt.” Nhan Giác từ chối rất nhanh. Nhưng cắp trên chính là cắp trên, có thể nói trúng tim đen, chặn lại tất cả đường lui của bạn. Bộ dạng Hiệu phó bây giờ chính là như thế, ông vỗ vỗ vai Nhan Giác, chuyện năm ấy tôi cũng có nghe nói qua, tất cả đã qua rồi, bây giờ cô là giáo viên của trường đại học Dung Bắc, nên vì Dung Bắc mà suy nghĩ.”

Cho nên, tất cả vì đại cục mà suy nghĩ. Sau khi Nhan Giác chào tạm biệt Hiệu phó và chủ nhiệm khoa cô lại tiếp tục nghe Văn Cảnh cầm nhẫn, “Cậu thật sự đồng ý sao..., mấy lão già kia nói mà không thấy xấu hổ, căn bản là không nghĩ đến cảm xúc của chúng ta, Nhan Giác cậu thật sự đồng ý sao?”

“Còn có thể làm gì ngoài việc đồng ý đây. Cậu không nhìn thấy chủ nhiệm khoa lúc đó, nếu tôi không đồng ý có thể ông ấy sẽ quỳ xuống mắng hoặc cũng có thể cầm dao bắt tôi phải đồng ý.” Nhan Giác cầm tài liệu trên bàn cất vào trong túi, cài áo khoác, ngẩng đầu nhìn Văn Cảnh.

“Đừng.” Văn Cảnh hờ lạnh một tiếng, “Vậy cậu nghĩ ông ấy sẽ làm như thế nào?”

Nhan Giác cười, “Tôi nghĩ lá gan của ông ấy chưa lớn đến mức có thể giết người.”

“Vậy cậu định để ông ấy quỳ xuống sao?” Văn Cảnh cũng cười, cô kéo tay Nhan Giác, hai người đi dọc theo lối đi nhỏ hẹp của sân hội nghị ra cửa, “Bữa tiệc đầu năm hôm đấy tôi sẽ giúp cậu, nếu tiểu tiên nhân Liya Phạm kia dám sai bảo cậu tôi sẽ trả thù cô ta!”

Nhan Giác nắm tay Văn Cảnh, “Cậu không co niềm tin vào tôi như vậy sao,... một mình tôi thừa sửa để đối phó với cô ta.”

Văn Cảnh cười tươi, cô làm sao có thể quên Nhan Giác là người nào chứ, chỉ cần nói một câu là có thể khiến người khác ghẹn họng, làm cho đối phương tức chết.

“Ngày mai cũng không cần cậu giúp đỡ, mai cậu và ông xã của cậu mang đồ đến sớm chút, tập trung ở nhà tôi.” Một tay Nhan Giác cầm tài liệu, tay còn lại thì gõ nhẹ lên trán Văn Cảnh một cái.

Ngày 31/12, trước ngày đầu năm mới, mở tiệc chúc mừng Nhan Giác cùng với việc nhà của yêu nghiệt đã sửa xong, yêu nghiệt, Văn Cảnh, Nhan Giác, tụ tập lại với nhau.

Mười giờ sáng, Lệ Tranh và Nhan Giác bận rộn trong phòng bếp, Văn Cảnh cũng bắt học Trình chưa bao giờ làm việc nhà đi vào hỗ trợ, Nhan Giác đứng ở cửa phòng bếp nói với Văn Cảnh, “Chỉ mong là không phải càng giúp càng rối.”, sau đó xoay người đi vào bên trong.

Trong phòng khách, Nhan Lương và Đông Đông đang ngồi vẽ tranh cùng Lê Viên, còn yêu nghiệt một mình ngồi trước TV chơi điện tử. Nhan Giác đi vẽ phía yêu nghiệt.

“Như thế nào, tiểu gia tử đây không thể cho cậu một gia đình nhưng lại tìm cho cậu một gia đình, có phải là rất tàn công không?” Nhiếp Văn Hiên nhìn chằm chằm vào ma thú Kim khôi giáp trên màn hình, nói.

“Nhan Giác ngồi xuống bên cạnh, “Đúng vậy đó, cậu đuổi đi một nhân vật nữ chính nhưng lại để cho một nữ nhân khác tới tra tấn tử, thật thành công nha.”

Ma thú kim khôi giáp công kích liền mấy phát nhưng cũng không thể địch lại được Hắc ma thú, mất máu mà chết, GAME OVER. Nhiếp Văn Hiên ném máy chơi điện tử xuống, đưa ra sau, “A Ngọc, tử thật sự không phải cố ý, tử vốn nghĩ...”

“Tớ biết cậu có ý tốt giúp tớ hả giận, cũng không trách cậu.” Nhan Giác cười mỉm, nhưng chuyện như vậy, từ trước đến giờ cô sẽ không giận chó đánh mèo sang bạn tốt của mình. Tay linh hoạt điều chỉnh mấy cái nút, chọn trò chơi “Chạy trốn”, lại cầm máy chơi điện tử dưới đất lên đưa cho Nhiếp Văn Hiên, “Nào, cùng chơi đi.”

Tiếng nhạc vang lên, hai người đồng thời bắt đầu, tinh thần chiến đấu dâng cao, cuối cùng, trên màn hình Nhan Giác thắng, yêu nghiệt thua thảm.

“Cậu định kết thúc với Đông Đông sao?” Kể từ lần yêu nghiệt bị Đinh Chiêu Đông đánh, đã qua được mấy tuần, nhưng Đông Đông vẫn lấy thân phận là bạn gái của yêu nghiệt đến đây tụ tập cùng mọi người. Nhan Giác thấy hỏi về suy nghĩ của yêu nghiệt là rất cẩn thiết. Cướp lấy bao thuốc là và bắt lửa trong tay yêu nghiệt, “Trong nhà còn có trẻ nhỏ, nghiêm cấm hút thuốc, Nhiếp Văn Hiên, là bạn tốt của cậu, tớ rất mong cậu có thể trả lời câu hỏi của tớ.”

Lần đầu thấy yêu nghiệt trầm tư như vậy, anh cúi đầu như đang suy nghĩ gì đó. Một lúc sau, Nhan Giác nghe thấy tiếng của anh, “Đông Đông là một cô gái tốt.”

“Cô gái tốt có nhiều lầm, cậu không thể vì cô ấy là một cô gái tốt mà làm tổn thương cô ấy, lúc đó đừng nói Đinh Chiêu Đông, ngay cả tớ và Lê Tranh cũng không đồng ý.” Đối với yêu nghiệt Nhan Giác có thể bỏ qua mọi chuyện, nhưng chuyện này thì không thể. Cô có thể bỏ qua việc nửa đêm anh ta trèo tường vào nhà mình, bỏ qua được việc anh ta lưu lại một vệt nước khi tựa đầu vào giường của cô, có thể bỏ qua việc anh ta thỉnh thoảng chỉ mặc mỗi chiếc quần trong rồi đi lại trong nhà cô, nhưng cô không thể bỏ qua được cái tính phóng đáng ấy, thay đổi bạn gái mỗi ngày.

Cô hi vọng yêu nghiệt có kết quả tốt trong mặt tình cảm.

Yêu nghiệt duy trì bộ dạng hoảng sợ khoảng một phút, đột nhiên biến sắc, cười đùa, “Yên tâm đi, Đông Đông giống cậu là một cô gái

tốt, từ đã bỏ lỡ một người như cậu, thế nên không thể bỏ qua được cô gái tốt như vậy nữa.”

“Bớt nói đùa đi ông.” Nói xong Nhan Giác đứng dậy đi tìm Văn Cảnh. Nhan Giác không biết rằng, Nhiếp Văn Hiên dùng lời nói thật ấy để biểu đạt rằng: thật ra ngày 14/2 là ngày Cá tháng tư, còn ngày 1/4 mới là ngày Valentine. Ngày 14/2 có biết bao nhiêu người dùng những lời ngọt ngào để lừa người khác, còn ngày 1/4 không biết có bao nhiêu người lấy cớ nói đùa để thổi lô lòng mình.

Mặc dù ngày 31/12 không phải ngày Valentine cũng không phải ngày Cá tháng tư, nhưng cũng là ngày làm cho người ta nói thật lòng.

Trình Bắc Vọng chính là người cùng phòng bếp tương sinh tương khéo. Anh ta vào trong bếp chỉ có mười lăm phút, tổng cộng làm vỏ hai bát đựng canh, ba chiếc cốc, chưa kể cái còn trên tay anh ta đang sấp rơ xuống, khó khăn lắm Văn Cảnh mới có thể cứu được chiếc thìa sứ. Văn Cảnh kéo Trình Bắc Vọng ra khỏi bếp, tiến hành giáo dục sau khi kết hôn, đổi người phụ giúp là Nhan Giác.

“Lệ Tranh, mặt của anh sao lại đỏ như vậy? Có phải bị sốt không?” Bên trong nhà bếp toàn mùi dầu khói, Nhan Giác thấy khuôn mặt Lệ Tranh đỏ lên. Anh lắc đầu, “Đến mùa đông là như vậy, anh máu nóng, em biết mà.”

Cô biết, không chỉ thế, cô còn biết rằng cô rất lệ thuộc vào lồng ngực ấm áp của anh. Nhan Giác đỏ mặt, cúi đầu tẩm mực. Mực này là cô cùng Lệ Tranh mua trong siêu thị hôm qua. Ở Hokkaido đã đóng băng, sao cô lại không nghĩ tới, đều là đồ đông lạnh cả, làm sao còn có thể tươi được. Mực tan đá dần dần, thình lình nghe thấy câu hỏi của Lệ Tranh, “Nhiếp Văn Hiên và Đông Đông...”

“Cậu ấy nói cậu ấy nghiêm túc, em cũng thấy vậy, bị Đinh Chiêu Đông đánh một trận mà cậu ấy vẫn tiếp tục với Đông Đông, có phải là cậu ấy không muốn sống?” Tiếng nước chảy cùng tiếng nói nhẹ nhàng của Lệ Tranh, lời nói của anh khiến Nhan Giác không giải

thích được.

Lệ Tranh nói: “**Nếu cậu ta nghiêm túc thì đó là chuyện tốt, nhưng phần tình cảm cũ được cậu ta chôn trong đáy lòng thì không dễ gì buông được.**”

Nhan Giác mơ hồ, tên yêu nghiệt kia đã từng thật lòng thích một cô gái nào sao. Tại sao cô lại không biết. Lệ Tranh thấy được sự mơ hồ của cô, đưa bàn tay trái vẫn còn sạch lên xoa xoa đầu cô, “Tiểu mơ hồ.”

Người thông minh không phải là nhìn rõ được tất cả mọi chuyện sau đó vạch trần tất cả. Người thông minh thật sự phải giống như Lệ Tranh, thấy rõ được mọi chuyện, có thể bao dung được mọi chuyện, sau đó nắm trong tay tất cả mọi chuyện.

Cuộc gọi của Chris cũng làm cho mọi người bất ngờ, lúc đấy Lệ Tranh đang xào đồ, tiếng dầu vang tí tách trong phòng bếp. Nhan Giác lau tay, lấy điện thoại giúp Lệ Tranh, âm thanh quá ồn ào, cô không thể nghe rõ được Chris nói gì, cô chỉ nghe thấy Lệ Tranh đáp lại, “Vừa đúng lúc, cậu ta cũng ở đây, cô mang đồ đến chỗ tôi đi, địa chỉ là...”

Lệ tranh báo địa chỉ nhà trọ của Nhan Giác cho Chris. Tất điện thoại, Nhan Giác cái gì cũng không hỏi, Lệ Tranh chủ động nói, “Bản hợp đồng kí với bên Trình Bắc Vọng tuần trước có phần cần sửa đổi, anh muốn cô ấy trực tiếp mang tới đây.”

“Em cái gì cũng chưa hỏi.” Nhan Giác cười như không có chuyện gì, người đàn ông của cô chính là như vậy, bất kể lúc nào cũng cho cô một cảm giác an toàn.

Dầm trong nhà đã dùng hết, Trình Bắc Vọng bị Văn Cảnh sai đi mua. Bên Lệ Tranh tạm thời không cần phụ giúp, Nhan Giác ra ngoài xem Lệ Viên vẽ tranh.

Cô gái nhõ Lệ Viên này giống như nhắm trúng mục tiêu, nhất định cùng nhà họ Nhan có duyên, cô bé vẽ Nhan Giác dưới sự miêu tả của Nhan Lương. Trên sàn nhà, Nhan Lương chỉ vào bộ dáng của người trong bức tranh, điên cuồng nói, “Vẽ lại một lần nữa, em xem, chỗ này là màu xanh da trời, em lại vẽ thành màu xanh đậm mắt rồi.”

Dường như Lệ Viên nghe hiểu, trên bảng màu pha lại màu, sau đó vẽ đè lên màu cũ.

Nhan Lương gật đầu, “Cái này đúng rồi.”

“Nhan Lương, chị đã mua vé xe cho em về Du Dương, là ngày kia. Chương trình học của kì này đã xong, hôm trước mẹ bảo với chị là mong em về nhà đấy.” Nhan Giác đứng giữa hai đứa bé, xoa đầu Lệ Viên, rồi lại gõ Nhan Lương một cái. Nhan Lương bĩu môi, “Chị, em muốn về muộn mấy ngày được không.”

“Không được.” Nhan Giác cười híp mắt, từ chối thẳng thừng.

“Được rồi, chị, Lệ Viên muốn uống nước âm, khoảng 45 độ.” Đổi lại, lần này là Nhan Lương cười híp mắt nhìn chị gái. Nhan Giác cau mày, “Vớ vẩn, làm sao em biết? Rõ ràng Lệ Viên không nói gì.”

Nhan Lương nhướng mày, “Lệ Viên, có phải em muốn uống nước ấm 45 độ không?”

Lệ Viên vốn đang yên lặng vẽ tranh, bỗng ngẩng đầu lên, “Uống nước ấm 45 độ.”

Nhan Giác bất đắc dĩ, em trai này của cô là một kẻ tinh quái, không biết làm cách nào có thể thu phục được Lệ Viên. Thở dài bất đắc dĩ.

Không biết ai mang bình nước đặt ở ban công, Nhan Giác cầm cốc ra rót nước. Nước từ từ chảy vào trong cốc, quá nửa, đến cuối cùng vì quá đầy mà tràn ra ngoài, Nhan Giác giống như không biết gì, tiếp tục đổ.

“Nhan Giác sao lại ngẩn người ở ngoài này? Nước tràn hết ra ngoài rồi kia.” Văn Cảnh cầm hộp giấy đến cứu giúp, nhưng không ngờ Nhan Giác lại dùng ánh mắt quái dị nhìn cô, ngoài ý muốn, tức giận cùng lo lắng.

“Như này là sao?” Văn Cảnh vừa thảm nước vừa hỏi. Nhan Giác mỉm cười định nói nhưng lại thôi, cuối cùng vẫn lên tiếng, “Văn Cảnh, nếu như đàn ông ở bên ngoài lăng nhăng thì làm thế nào?”

“Trước tiên đem hắn thiến, tiếu * thì đem ngâm tương rồi mang cho người phụ nữ kia ăn. Nhưng tại sao cậu lại hỏi chuyện này, Lê tiên sinh nhà cậu không giống người sẽ lăng nhăng ở bên ngoài đâu.” Văn Cảnh cầm một tập giấy bị ướt, cười hì hì nhìn Nhan Giác. Nhan Giác lại không cười, cô hỏi rất nghiêm túc, “Vậy, nếu như là Trình Bắc Vọng thì sao đây?”

“Trình Bắc Vọng, ở bên ngoài,...?” Mắt Văn Cảnh trợn to, ngay sau đó lại cười ha ha,”Nhan Giác, tin Trình Bắc Vọng nhà tôi, cũng tin Lê tiên sinh nhà cậu, họ sẽ không như thế. Hôm nay là ngày vui không thích hợp để buồn lo vô cớ đâu.”

Lời nói của Văn Cảnh khiến Nhan Giác cảm thấy lòng tin của nữ nhân thật không đáng giá. Mới vừa rồi, cô nhìn thấy Chris ôm lấy Trình Bắc Vọng.

Chuyện của Trình Bắc Vọng khiến Nhan Giác trằn trọc một đêm, cô không biết có thể nói chuyện này với ai. Ánh bình minh xua tan màn đêm. Tia nắng dịu dàng chiếu lên cửa sổ tầng hai nơi diễn ra hội diễn của trường đại học Dung Bắc. Nhan Giác đi trước giúp Liya Phạm vào bên trong.

“Cô Phạm, đây là nước khoáng thiên nhiên được vận chuyển theo đường hàng không từ Canada tới... Còn mấy người chuẩn bị phòng nghỉ co cô ấy, những sản phẩm nước uống trong nước đều không cần.”

“Cảm giác về đỗ uống trong nước như những người đàn ông khỏa thân, vừa thấy đã đau mắt.” (@.@@ cái này là trong nguyên gốc viết thế a.). Nhan Giác ngáp một cái, cười nói.

“Cô nói cái gì!” Người quản lí của Liya Phạm và cô ta giống nhau như đúc, âm thanh bén nhọn (giống như là hét lên ý). Nhan Giác xoa xoa lỗ tai, “Không có gì.”

Lời hay không nói hai lần, huống chi là nói như vậy. Nôn nhiều cô sợ miệng sẽ có mùi. (ý nói là nói nhiều lời như thế sẽ không hay lắm)

“Ừ.” Người quản lí liếc một cái đến giáo viên nữ chưa tỉnh ngủ kia, có chút không vui. Ngày đầu năm là thời điểm vàng, cô vốn có thể sắp xếp cho Liya Phạm những hoạt động tốt, dù sao đang hot bây giờ là thời gian phát triển rất tốt. Nhưng Liya Phạm lại cố tình xin đi tiếp nhận cái hội diễn gì ở trường cũ, không chỉ không có thù lao mà còn tốn thời gian, tốn tâm tư. Càng làm cho cô tức giận hơn, chính là trường học gì lại để một người như vậy làm người tiếp đón Liya Phạm.

Quản lí oán thầm, Nhan Giác ngáp lần thứ ba, “Trừ toilet độc lập, bàn, ghế, nước, còn cái cô vừa nói năm mươi.... bảy điều... có phải còn có cái khác cần chú ý hay không?”

Đầu ngón tay của cô lướt qua bản ghi chép thật dài, hỏi.

Người quản lí hù một tiếng, “Đúng vậy, chỉ có những điều đó.”

“Được rồi.” Lần này Nhan Giác lại không ngủ gà ngủ gật, cô sảng khoái vỗ đùi, “Tôi sẽ bảo nhân viên vệ sinh dọn dẹp phòng vệ sinh sa hoa nhất của phòng trung tâm làm phòng nghỉ cho cô Phạm.”

Quản lí trừng lớn mắt, Nhan Giác vẫn cười híp mắt như cũ, “Cô xem, điều này ghi: phòng vệ sinh độc lập, thỏa mãn hai người, tất cả đều độc lập, cái bàn là sản phẩm của Châu Phi, phòng rửa tay tất cả đều

dùng sản phẩm TOTO của Nhật, cô ph Ihrem ngồi lên sẽ thấy rất thoải mái..."

"Chủ nhiệm Bành!" Nhan Giác còn chưa nói hết, Quản lý của Liya Phạm đã giật run người. Nhìn bóng lưng cô ta đi xa, Nhan Giác không cảm thấy sợ chút nào. Thật tốt, có như vậy mới không cần cô. Cô mong rằng quản lý của Liya Phạm nói với lãnh đạo trong trường để cô không có cơ hội tiếp xúc với nhân vật tai to mặt lớn này.

Quản lý của Liya Phạm cuối cùng cũng không thể "Sa thải" Nhan Giác được. Nhan Giác nghĩ, Phạm đại tiểu thư muối ở trước mặt cô diễu võ dương oai (khoe khoang, ra oai) một lần mới thôi.

Chỉ là cô ta lại mất đi cơ hội này.

Gần năm giờ chiều, Dung Bắc đã tối, trước cửa trung tâm triển lãm của trường đại học Dung Bắc đã sáng đèn, các sinh viên cầm bảng hiệu chờ đợi tham dự của họ đến, trong trung tâm triển lãm, Nhan Giác lại thấy một người vốn không nên xuất hiện tại đây.

Sắc mặt của Lê Tranh đỏ bừng, rõ ràng là sốt ruột mà chạy tới đây, thấy Nhan Giác, câu đầu tiên nói là: "Ông ngoại vừa được 120 (số gọi cấp cứu bên Trung, bên mình là 115) trở đến bệnh viện rồi.

Lê Tranh nói đến ông ngoại, không ai khác, là ông ngoại của Nhan Giác, Bộc Giá Tường.

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Như Mây được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 32: Một Nửa Tình Yêu (Tiếp)

[Khi yêu thì lời ngon tiếng ngọt nhưng vẫn tốt hơn so với kim cương trân quí, chỉ có người sau khi kết hôn mới hiểu, sự xa xỉ duy nhất chỉ là sự tin tưởng giữa hai vợ chồng.]

Màu trắng là màu mãi không thay đổi của bệnh viện, giống như mùi thuốc khử trùng cũng là đặc trưng của bệnh viện.

Nhan Giác nắm chặt tay ngồi trên ghế ngoài phòng phẫu thuật, nhìn lên đèn đỏ trước cửa phòng. Từ lúc cô cùng Lê Tranh đến đây, nó đã sáng suốt ba tiếng đồng hồ, nghe mọi người nói ông ngoại được đẩy vào đó cũng đã bốn tiếng rồi.

Cô không biết làm thế nào Lê Tranh biết được ông ngoại bị tụ máu não phải nằm viện, lúc này đây cô cảm thấy thực biết ơn Lê Tranh.

Luôn nói, khi mất đi một thứ gì đó, con người mới biết quý trọng. Bây giờ, giữa ranh giới sống chết, lần đầu tiên cô có cảm giác sợ hãi, nếu như ông ngoại ra đi. Trước đó cô chưa bao giờ biết rằng khuôn mặt đầy nếp nhăn ấy, đôi lông mày lúc nào cũng nhướn lên khi nói chuyện của ông lại khắc sâu như vậy trong lòng mình.

Cũng là....

Ông ngoại đã từng giành lấy việc của ba, kiệu cô trên vai, sau đó thở hổn hển nói, “Công chúa nhà chúng ta đã lớn rồi, ông ngoại kiệu không nổi nữa rồi.”

Ông ngoại đã từng lạnh lùng lớn tiếng nói với mẹ “Hoặc là rời xa người đàn ông đó rồi quay về nhà, cô vẫn là con gái tôi, hoặc là cô đi theo người đàn ông đó từ nay về sau chúng ta không còn quan hệ gì.”

Ông ngoại đã từng lôi kéo tay cô, rơi nước mắt “Niếp Niếp, ông muốn tốt cho mọi người, tại sao mẹ con lại không hiểu được tấm lòng của ông chứ?”

Nhưng khi tất cả mọi chuyện được trải trên chiếc ga giường màu xanh lam*, đẩy vào trong phòng phẫu thuật, thì lúc đó Nhan Giác mới biết, những điều đó đáng quý dường nào, cô suýt nữa đã mất đi ông.

*Ý nói khi ông ngoại của Nhan Giác bị đưa vào phòng phẫu thuật.

Nửa tiếng sau, cậu hai cùng cậu út lần lượt chạy tới. Cậu hai thì đang gọi điện thoại nói về việc kinh doanh, cậu út cũng gọi điện thoại nhưng lại cùng đám oanh oanh yến yến của cậu nói chuyện tình cảm. Còn mẹ cô và mấy đứa em họ không hiểu chuyện cũng không biết nói gì.

Nhan Giác rên một tiếng, cúi đầu, đây chính là tình thân, còn không bằng việc kinh doanh, cũng không bằng phụ nữ.

Lê Tranh không biết trở lại từ nơi nào, ngồi bên cạnh, nắm tay cô, “Anh đã hỏi Bác sĩ, mức độ tụ máu não nhẹ nên có thể hồi phục, yên tâm đi.”

Nhan Giác cười khổ một tiếng, bị nhẹ sao? Ông ngoại từng tuổi này rồi, như vậy vẫn coi là nhẹ sao? Cô cúi đầu, không dám nghĩ tiếp.

Hai tiếng sau, bầu không khí trầm lắng rốt cuộc cũng kết thúc, đèn đỏ rốt cuộc cũng tắt, thiếu đi ánh sáng màu đỏ từ đèn, hành lang trở nên ảm đạm, thiếu sức sống, giống như Diễn Đàm Lê Quy Đô ôn sắc mặt của Bộc Giá Tường.

“Ông ngoại....” Nhan Giác là người đầu tiên chạy đến bên giường của Bộc Giá Tường, ngăn bác sĩ lại, “Bác sĩ, ông ngoại tôi như thế nào rồi?”

“Phẫu thuật cẩn thận là thành công, chỉ là, lần này bệnh nhân xuất

huyết rất nhiều, sau phẫu thuật còn cầm phổi quan sát một khoảng thời gian, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, ngày mai bệnh nhân sẽ tỉnh lại.” Bác sĩ bỏ khẩu trang xuống, khuôn mặt bác sĩ còn trẻ, không biết có phải do thói quen hay không chân mày hơi nhíu lại, “Thay đổi khí hậu, hay nỗi giận, làm việc nặng, những điều đó đều là nguyên nhân dẫn đến tụ máu não, lần này, ông cụ cũng rất nguy hiểm. Sau khi hồi phục, vẫn để bảo vệ sức khỏe, gia đình nên chú ý nhiều hơn!”

Ông ngoại được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, ngoài cửa, Nhan Giác nhìn cậu hai cùng cậu út đang tranh chấp, cậu hai thì chỉ trích cậu út suốt ngày chơi đùa phụ nữ khiến cho ông ngoại tức giận, cậu út lại nói cậu hai không làm tốt việc kinh doanh khiến ông ngoại lo lắng. Nét mặt Nhan Giác không chút thay đổi nhìn hai người con trai của ông ngoại, ngoại trừ cười lạnh thì không còn biểu cảm nào khác.

“Tôi nay cháu ở lại chăm sóc ông ngoại, cậu hai và cậu út nếu hai người có chuyện thì nhanh về đi.” Ngay cả thời gian cho bọn họ nói cũng không có, Nhan Giác trực tiếp xoay người đi vào phòng bệnh. Có thể thấy, sau khi qua khỏi cơn nguy hiểm, hai người cũng không đi vào nhìn ông ngoại một cái. Ánh trăng sáng khiến cho mắt cô sáng hơn, mắt cô sáng hơn càng cho cô thấy rõ lòng người ra sao.

Cả buổi tối Lệ Tranh đều tảo vẻ thẫn bí, trước sau ra vào vào, cuối cùng Nhan Giác mới biết anh mang laptop đến bệnh viện.

“Lệ Tranh, anh về nhà ngủ đi, điều kiện ở bệnh viện không tốt để anh nghỉ ngơi.” Nói đến cơ thể, gần một tuần qua, Lệ Tranh suốt ngày ho khan, giống như lúc này đây. Lệ Tranh ngồi trên ghế salon ở phòng chăm sóc đặc biệt, chiếc laptop ASUS được để trên đầu gối, tay che miệng ho khan. “Không có việc gì, buổi tối khi ngủ em thường xuyên đạp chăn ra, mấy ngày hôm nay trời lạnh rồi.”

Người đàn ông này thật là, rõ ràng anh ấy mới là người có sức khỏe không tốt, nhưng lúc nào cũng muốn sắp xếp cho cô những điều tốt nhất. Nhan Giác nhìn người đàn ông của mình, một lúc sau hít hít

mũi, quay đầu lại lấy khăn lông lau tay cho ông ngoại, “Vậy thuốc em đưa cho anh buổi sáng anh có mang tới không?”

Lệ Tranh không trả lời, trực tiếp thấy thuốc từ trong túi áo, lắc lư, sau đó mỉm cười với cô, “Em xem, anh nào dám quên.”

Giữa hai người yêu nhau chính là như vậy, chỉ cần một hành động nhỏ cũng có thể khiến cho đối phương cảm động, không cần nói thêm, chỉ bởi vì bạn ở trong tim người kia. Ương nhiên trong lòng Nhan Giác không chỉ có một mình Lệ Tranh (mà còn có ông ngoại, Nhan Lương...^.^). Chris mang cơm tới đến cho Lệ Tranh và Nhan Giác, thấy cô ấy, sắc mặt Nhan Giác thay đổi, cô lại nghĩ tới sự việc kia của cô ấy cùng Trình Bắc Vọng. Một bữa cơm đang vui vẻ vây trờ nên không yên. Mấy miếng thức ăn mà Lệ Tranh gấp cho cô cũng bị cô bỏ quên, chỉ ăn mỗi cơm không.

“Sao thế? Có tâm sự sao?” Lệ Tranh cầm bát cơm nhưng không ăn, nhìn Nhan Giác. Nhan Giác thắt thắn một lát, rốt cuộc mở miệng, “Lệ Tranh, anh có thể sa thải Chris được hay không?”

Nhan Giác chưa bao giờ cố tình gây sự, có thể do giác quan thứ sáu của phụ nữ mà cô nhận thấy rằng Chris giống như một quả bom hẹn giờ, tùy lúc có thể làm nổ tung quan hệ của Văn Cảnh và Trình Bắc Vọng. Thay vì cố gắng thuyết phục Văn Cảnh tin tưởng vào phán đoán của cô, không bằng cô tiêu diệt mối nguy hiểm này trước tiên.

“Sa thải Chris được hay không?” Cho rằng Lệ Tranh không nghe rõ, Nhan Giác lặp lại một lần nữa. Lệ Tranh bỏ bát đũa xuống, “Sao đột nhiên em lại nói như vậy?”

Đúng vậy, lí do vì sao? Bởi vì cô thấy Chris cùng chồng của bạn tốt của mình ôm nhau sao, cô cảm thấy điều gì đó khôngChris quyến rũ Lệ Tranh không được nên rời mục tiêu sang Trình Bắc Vọng sao, không vì cái gì khác, cũng bởi vì cô không muốn cuộc hôn nhân của bạn tốt xảy ra điều đó.

“Nhan Giác, yêu cầu của em anh không thể đồng ý.” Nhưng ngoài ý muốn cầu Nhan Giác, Lệ Tranh lại cự tuyệt. Anh vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo Nhan Giác đã bắt đầu không vui qua ngõi cạnh anh, “Em phải biết rằng, anh là đàn ông, so với em thì anh hiểu rõ đàn ông hơn. Người đàn ông biết lắng nghe thì không cần phải nói, còn người đàn ông cứng đầu cũng cố không nghe lời khuyên thì em cũng không thể quan được. Đối với người đàn ông đối tốt thì không cần nói đến, còn đối với người đàn ông không tốt sẽ không để cho em quan chuyện của họ. Người đàn ông yêu em không cần nói đến, còn người đàn ông không yêu em không tới phiên em quan. Em cảm thấy Trình Bắc Vọng là kiểu đàn ông nào chứ?”

Những lời nói triết lí của Lệ Tranh khiến Nhan Giác suy nghĩ, cô cúi đầu trầm ngâm một lát, “Em vẫn hi vọng anh sa thải Chris, để lại chính là tai họa ngầm, anh biết không?”

Lệ Tranh lắc đầu, “Trong công tác, cô ấy không làm sai chuyện gì, ở công ty biểu hiện của cô ấy rất tốt, nếu như anh vì chuyện em nói hôm nay mà sa thải cô ấy thì chính là không phân biệt được công tư.”

“Vì em và bạn tốt của em, một lần không phân biệt công tư không được sao?” Trong phòng bệnh, Nhan Giác nhỏ tiếng nói.

“Không được.” Lệ Tranh hiếm thấy được kiên trì như vậy.

.....

Nhan Giác trọn tròn mắt nhìn Lệ Tranh vài giây, xoay người đi trãi chăn. Trước kia có lần Văn Cảnh tò mò hỏi Nhan Giác, nếu như có một ngày cô và Lệ Tranh cãi nhau, nếu không ấm ỹ thì thôi, còn nếu ấm ỹ đến long trời lở đất thì làm sao để giải quyết.

Hiện tại có bằng chứng cho câu trả lời của cô, khi cô và Lệ Tranh gây gổ, thuộc loại chiến tranh lạnh: không tranh cãi ấm ỹ, chỉ là không nói lời nào, cô trực tiếp biến Lệ tiên sinh thành khói.

Buổi tối, Nhan Giác nằm trên giường dành cho người nhà của bệnh nhân, Dung BẮC trờ vÈ đêm, rèm cửa khép lại che đi ánh trăng lạnh lẽo. Cô kéo góc chăn, trong lòng uất ức. Lê Tranh ngủ trên chiếc giường khác cho người nhà bệnh nhân, ga giường do cô trải ra trước khi đi ngủ. Nhan Giác không phải người ngu, chỉ là tạm thời chiến tranh lạnh, người đàn ông của mình, cô sẽ không mặc kệ anh.

Trong lòng phiền não, Nhan Giác lật người, chân lộ ra bên ngoài chăn, rất nhanh có cái tay đưa tới kéo chăn cho cô, “Bệnh viện không ấm áp như ở nhà, em nên đắp kín chăn.”

Lê Tranh nói câu đầu tiên sau bốn tiếng chiến tranh lạnh, Nhan Giác hít hít mũi, “Lê Tranh anh sa thải Chris đi.” “Không được.” Lê Tranh vẫn cự tuyệt như cũ, chèn chăn cho Nhan Giác thật cẩn thận, không bỏ sót chỗ nào.

Cô lại xoay người, giận dỗi đem chăn Lê Tranh vừa đắp lại kéo ra. Lê Tranh cảm thấy con gái khi giận dỗi thật đáng yêu, cười khẽ hai tiếng, anh lại kéo chăn đắp lại cho cô. Nhan Giác một lần nữa đạp ra, Lê Tranh một lần nữa đắp lại.

Lặp lại như vậy ba lần, hai mắt Nhan Giác nhắm nghiền, không phải cô ngủ thiếp đi, mà là cho dù có tức giận cô cũng không đành lòng giày vò Lê Tranh.

Buổi sáng mùa đông, ánh nắng ban mai chiếu lên khung cửa sổ, rèm cửa được kéo lên, cho đến khi cả phòng tràn ngập ánh nắng thì cũng là lúc BỘC GIÁ TƯỜNG tỉnh lại. Thời gian ông tỉnh lại so với thời gian mà bác sĩ nói thì sớm hơn một chút. Đúng lúc bác sĩ tới kiểm tra, bác sĩ phẫu thuật chính cho ông cụ là một bác sĩ trung niên, đang cầm đèn pin chuyên dụng kiểm tra mắt cho ông, hơi để cao giọng nói hỏi, “Ông cụ, ông có thể nói chuyện không? Ông tên gì?”

“BỘC....BỘC GIÁ TƯỜNG.....”

Tảng đá trong lòng Nhan Giác cuối cùng cũng có thể để xuống, mặc

dù tốc độ nói chuyện của ông ngoại rất chậm, nhưng vẫn có thể nghe được ông nói gì, cô hỏi bác sĩ, “Ông ngoại tôi có phải không có việc gì phải không?”

Bác sĩ có chút kiêu ngạo, không để ý đến cô, vẫn chỉ chỉ Lê Tranh, “Còn đây là ai, ông có nhận ra không?”

“Lê... Lê tiểu tử.” Bộc Giá Tường mệt mỏi, bắt đầu Dieenndkdan/leeequhydonnn cõi hết sức để nói chuyện, bác sĩ cũng không tiếp tục hỏi nữa, chỉ lầm bầm, “Um, người đưa ông tới bệnh viện hôm qua chắc hẳn là cháu rể của ông đi!”

Bác sĩ cười cười, Nhan Giác đã nhận ra, bác sĩ và Lê Tranh chắc hẳn là có quen biết.

Bác sĩ rời khỏi, Nhan Giác chỉnh lại chăn cho ông cụ, “Ông ngoại, tại sao lại là anh ấy đưa ông đến bệnh viện?”

Chiến tranh lạnh vẫn đang diễn ra, Nhan Giác không hỏi Lê Tranh. Lê tiên sinh cười cười, “Đúng lúc đó anh đang ở cùng ông ngoại.”

“Anh gọi ai là ông ngoại vậy?” Trong lòng không được tự nhiên, Nhan Giác lên tiếng kháng nghị. Ngoài cửa xuất hiện một người phá vỡ cuộc chiến tranh lạnh của hai người.

Bộc Văn Tụ vừa xuống máy bay liền bị Nhan Lương đưa tới bệnh viện, vẫn còn vẻ mệt mỏi. Vừa vào cửa, bà nghe thấy một câu nói như vậy của con gái. Đối với cậu con rể Lê Tranh này, bà vô cùng hài lòng, giống như hôm qua khi ông cụ vào viện, Lê Tranh cho người mua vé máy bay chuyến sáng sớm, rồi lại cho người đi đón bà ở sân bay. Đối lại trong trường hợp khác, nếu như tối hôm qua bà mới biết tin, Lê Tranh chỉ gọi một cuộc điện thoại mà không cho người đi đón bà thì bà cũng không biết bà có thuận lợi tới đây không.

“Tiểu Giác, sao lại nói chuyện như vậy với Lê Tranh.” Đặt túi xuống, bà trách cứ con gái một cái, rồi ngồi bên cạnh giường của ông cụ. Sự

**ngạc nhiên của Nhan Giác đều thể hiện hết lên mặt, “Mẹ, sao mẹ lại
tới đây? Ba đâu? Không phải mẹ để ba ở nhà một mình chứ?”**

“Chị, có anh rể ở đây sao có thể xuất hiện chuyen đó cơ chứ.” Nhan Lương ngồi trên ghế salon ở bên cạnh nói. Tình cảm của cậu đối với ông ngoại, nói thật là không sâu sắc, số lần cậu gặp ông ngoại chỉ đếm được trên đầu ngón tay, “Anh rể để ba đi tìm trung tâm phục hồi chức năng tư nhân, bởi vì không biết mẹ muốn ở Dung Bắc bao lâu để chăm sóc ông cụ, cho nên anh rể nói thời gian này ba tạm thời ở lại đó. Em và mẹ vừa mới xem qua, điều kiện không tồi.”

Nhan Giác đi tới gần đầu Nhan Lương, “Đó là ông ngoại, cái gì mà ông cụ. Đi, xem ông ngoại một chút.”

Huyết thống khác xa so với tình yêu, thời gian có thể chặt đứt một đoạn tình yêu, nhưng chỉ cần một chút ta có thể nhớ đến huyết thống gia đình.

Nhan Lương bị chị gái kéo tới bên giường bệnh, cậu mở to mắt nhìn ông cụ một lát “A” một tiếng, “Làm sao ông lại có thể giống người trong ảnh kia như vậy, sao lại không già đi chút vậy?”

Lời nói của Nhan Lương khiến cho người vừa trở về từ ranh giới sống chết, Bộc Giá Tường, cười không ra tiếng, ông cụ đỡ ngón tay lên như muốn kéo Nhan Lương, nhưng vì không còn sức nên đành thôi. Nhan Lương gãi gãi đầu, “Có phải ông muốn nắm tay cháu không, vậy thì để cháu nắm tay ông, cũng không khác gì cả.”

Nhin một già một trẻ đang cầm tay nhau, Nhan Giác ướt khóe mắt, “Cầm ơn anh, Lê Tranh.”

Cầm ơn anh đã vì em mà làm tất cả, cầm ơn anh lúc nào cũng đứng từ góc độ của em mà suy nghĩ, cầm ơn anh đã suy nghĩ đến chuyện em chưa kịp nghĩ tới.

Lê Tranh ôm vai Nhan Giác, “Không tức giận nữa?”

Nhan Giác lắc đầu, một buổi tối cũng đủ để cô nghĩ ra mọi chuyện, coi như có thể sa thải Chris thì sao, nếu cô ta thật sự muốn qua lại cùng Trình Bắc Vọng thì ai cũng không thể ngăn được. Cho nên Nhan Giác cảm thấy nên cùng nói chuyện với Văn Cảnh một cách thỏa đáng.

“Chỉ là....” Cô ngẩng đầu, nhìn Lê Tranh, “Vì em mà phá vỡ nguyên tắc một lần cũng khó nhurtle sao?”

“Nguyên tắc của đàn ông và phụ nữ đều giống nhau, đều không dễ dàng từ bỏ.” Lê Tranh cười híp mắt, xoa đầu Nhan Giác.

Lần đầu tiên Nhan Giác và Lê Tranh chiến tranh lạnh, Lê tiên sinh chỉ dùng một câu nói mà toàn thắng.

Nếu như mẹ của Nhan Giác đến khiến cô ngạc nhiên thì khi Bôc Ngõc xuất hiện khiến cô cảm thấy không đơn giản là ngoài ý muốn.

Người mang kính đen trong ngày mùa đông chỉ có hai kiểu người, một là người có vấn đề, hai là mặt có vấn đề. Cô nghĩ Bôc Ngõc là kiểu người thứ hai.

Nhan Giác cầm trong tay chiếc kính từ chối Bôc Ngõc, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bầm tím, trọn mắt há mồm, “Người nào, là do ai làm?”

Bôc Ngõc lắc đầu, lấy lại chiếc kính từ trong tay Nhan Giác, lại đeo lên lần nữa, “Ông cụ thế nào, chỉ nghe được tin liền chạy tới. May người chú hai đâu rồi? Không tới sao?”

“Ông ngoại không sao, hai vị công tử của nhà hôm qua có đến chấn vết nhau, thấy ông ngoại không sao liền trở về rồi. Cậu hai nói công ty có việc gấp, còn cậu út thì vội việc phụ nữ, đoán chừng hậu viễn của cậu ấy... lại cháy rồi.” Nhan Giác híp mắt nhìn Bôc Ngõc, “Vết thương này... không phải là Lâm Uyên làm đi, chỉ, khẩu vị của anh ta

nặng như vậy? S..."

"M cái đầu em." Bộc Ngọc liếc mắt nhìn Nhan Giác một cái, cắt đứt câu nói của cô, "Nếu thực sự như vậy thì cũng là chị S anh ta, hơn nữa hiện tại bọn chị đường ai nấy đi, vết thương này không phải do anh ta gây ra, về phần do ai gây ra, em đừng hỏi, chị sẽ không nói."

SM: ta không cần giải thích thêm gì phải hem (vẽ mặt bỉ ổi ^.^)

Bộc Ngọc toát lên vẻ tự do phóng khoáng với mái tóc ngắn của mình, bản thân cô ấy vừa vặn chứng minh câu nói kia: phụ nữ có thể đáng dấp không đẹp, nhưng họ muốn mình trở nên xinh đẹp hơn. Bộc Ngọc là người phụ nữ sống không theo nguyên tắc, sống tự do theo ý mình.

Trong khi ông cụ Bộc ngủ say, Bộc Vân Tụ đi ra ngoài mua cơm, Nhan Giác dẫn Bộc Ngọc vào xem ông ngoại. Dù sao cũng là làm phẫu thuật mở hộp sọ, sắc mặt của ông cụ tái nhợt hơn so với Lê Tranh. Bộc Ngọc than thở, Nhan Giác hỏi, "Phiên tòa mà bị cáo là Lâm Uyên kia khi nào mở, lần này chị chắc chắn có thể đánh bại anh ta chứ?"

Nhan Giác nhớ đến một câu nói, phụ nữ khi đã yêu một người đàn ông bao nhiêu thì sẽ hận người đàn ông đó bấy nhiêu, nhưng lời này đúng trên người Bộc Ngọc và Lâm Uyên là vừa đúng. Họ là một đôi yêu nhau, nhưng bây giờ lại trở thành kẻ thù. Nhan Giác biết Bộc Ngọc rất muốn đưa Lâm Uyên vào tù.

"Lần này thật sự chị không nắm chắc." Bộc Ngọc thở dài nói một câu.

Phải biết rằng để cho người đã từng học luật ở những trường nổi tiếng nhất bên Mĩ và Pháp nói ra những lời này thật khiến cho Nhan Giác ngạc nhiên. Bộc Ngọc trở về Dung BẮC làm luật sư hơn một năm nay, làm mười mấy phiên tòa, tất cả đều thắng kiện. Người luôn thắng kiện lại có thể nói "Không nắm chắc" Nhan Giác sao có thể không ngạc nhiên chứ, huống chi đối phương lại là Lâm Uyên.

“Chị...”

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Nhơ Mộc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Trên Thế Giới Có Một “Chính Mình” Khác

[Nếu như có một ngày, bạn gặp được một người như vậy, anh ấy hiểu rõ những suy nghĩ của bạn, biết trước tất cả mọi hành động của bạn, hiểu được tất cả mọi đau thương và những lo lắng của bạn, vậy chuyện duy nhất bạn cần làm là chặt lối người ấy, một người đàn ông có một không hai trên đời này, và gả cho người ấy.

Chuyện khó hiểu nhất trên đời chính là lòng người, điều dễ thay đổi nhất cũng chính là lòng người. Chuyện cũ Lâm Uyên Và Bộc Ngọc, Nhan Giác chỉ biết được phần nào. Tính cách của cô và Bộc Ngọc rất giống nhau, nếu người không nói thì tôi cũng không hỏi. Cho nên khi đó Bộc Ngọc không nói gì, Nhan Giác cũng không hỏi thêm gì.

Mẹ của Nhan Giác trở lại, cô đưa Bộc Ngọc xuống dưới.

Thời tiết tháng này rét lạnh hơn, chỉ còn một tháng nữa là đến năm mới. Trong gió tuyết, nhìn dáng lưng Bộc Ngọc thiếu đi chút kiên cường của ngày thường, Nhan Giác hít hít mũi, cho đến khi cô ấy biến mất khỏi tầm mắt mình mới xoay người đi vào.

Cô và Lê Tranh gặp nhau ở cửa phòng bệnh, Lê Tranh giờ bình thủy tinh lên như nói anh đi ra ngoài lấy nước. Nhan Giác ngạc nhiên nhìn anh, “Sao anh lại ở đây?”

“Không chào đón anh?” Lê Tranh chau mày, anh không nhiều lời liền đi lấy nước. Bộc Vân Tụ cầm hộp cơm, vừa đi vào, gõ nhẹ lên trán Nhan Giác, “Con bé này, Tiểu Tranh đến thăm ông ngoại, con còn có ý kiến, Tiểu Giác sao con lại hỏi vậy chứ!”

Cô còn chưa gả đi đâu, mà người kia đã chính thức trở thành con rể của mẹ cô rồi, lại còn “Tiểu Tranh nữa”. Nhan Giác bĩu môi, “Mẹ, sao mẹ lại gọi con như vậy?”

Bôc Vân Tụ đang bày bát đũa, nghe được lời nói của Nhan Giác, bà ngẩng đầu lên nói “Con bé này, mẹ gọi con là Tiểu Giác như vậy cũng đã hai mươi mấy năm rồi còn gì.”

Ông ngoại tinh lại, nằm ở trên giường mỉm cười nhìn hai mẹ con. Nhan Giác thấy vậy liền nghĩ đến một câu nói: con người vốn như vậy, khi có được thì luôn coi nhẹ điều đó, có cũng được mà không có cũng không sao, cho nên một ngày nào đó gặp phải sự biệt ly, hoặc khi gặp phải cảnh ngộ bị bỏ rơi, thì tất cả những gì trong quá khứ kể cả những đôi giày cũ cũng đều được trân trọng, trở thành báu vật. Chỉ là, có bao nhiêu người khi hối hận có thể tìm về được thứ mình đã đánh mất đây?

Ông ngoại nói muốn uống nước. Đúng lúc đi lấy nước trở về, Bôc Vân Tụ cầm khăn lông lau khoe miệng của ông cụ, “Nước lạnh, bỏ để một lát nữa rồi uống tiếp.”

Mẹ và ông ngoại là những người may mắn ấy, cái mà bọn họ bỏ lỡ vẫn ở nguyên đó.

Nhan Giác đứng bên giường, nhìn mẹ cho ông ngoại uống nước, trong lòng thấy ấm áp. Lệ Tranh dọn xong thức ăn, đứng bên cạnh Nhan Giác, vòng tay qua eo cô, “Nhan Giác, xem khi nào thích hợp thì mời mẹ ăn cơm đi.”

“Sao lại vậy?” Nhan Giác không hiểu, vốn là một bữa cơm trong bệnh viện thôi, sao còn cần thời gian thích hợp chứ. Lệ Tranh bóp nhẹ eo cô, “Mời mẹ ăn cơm để bàn chuyện kết hôn của hai chúng ta, đương nhiên là ở nhà mình, tự làm mới thể hiện rõ thành ý được.”

Trong vòng ôm ấm áp của Lệ Tranh, Nhan Giác buông cờ đầu hàng, cô thích cảm giác này. Là một người con gái ai cũng sợ dung mạo của mình già đi theo thời gian, sợ thời thanh xuân qua đi quá nhanh; nhưng khi đã trải qua, Nhan Giác mới hiểu được một chuyện, con gái thật sự có thể không sợ khi mình già đi, khi thật sự gặp được nửa kia

của mình, lúc ấy cũng không cần lo lắng ánh nhìn của người ấy. Cùng người mình yêu nắm tay dưới chiếc tà áo mỏng mảnh trôi lặn, trên khuôn mặt hai người tràn đầy nếp nhăn, đó chính là di@en*dyan(lee^qu.donnn) chuyen deo nhat tren doi nay.

Ông cụ nhà họ Bộc nhập viện đã được mười ngày, bệnh tình đã chuyển biến tốt, từ phòng ICU* chuyển tới phòng bệnh thường, bác sĩ vẫn phải theo dõi tình hình thường xuyên. Lê Tranh cũng tìm được cơ hội mời mẹ Nhan Giác ăn cơm, chủ nhật tuần này, Lê Tranh cùng Nhan Giác ở nhà nấu cơm chiêu đãi bà Bộc Vân tụ và ông Nhan Tuấn Dân- bố của Nhan Giác.

*ICU: phòng chăm sóc đặc biệt, hồi sức cấp cứu

Thứ bảy, Nhan Giác và Lê Tranh đi siêu thị từ sớm để mua đồ, không ngờ lại gặp được một người. Nhan Giác không thể không nhìn lại Chris, cô ta đang nắm tay một người đàn ông khác, người đó không phải Trình Bắc Vọng.

“Lê tổng, cô Nhan, hai người cũng tới siêu thị sao?” Chris thấy bọn họ trước liền đi qua chào hỏi.

“Đúng vậy.” Lê Tranh nói chuyện dứt khoát, không có chút dài dòng, cộng thêm vẻ mặt nghiêm túc đã đánh tan toàn bộ cảm giác của Nhan Giác. Cô cảm thán, tại sao Trình Bắc Vọng lại không như Lê Tranh, có thể đem lại cảm giác an toàn cho người phụ nữ của mình chứ.

Luôn nói những thói hư tật xấu trôi sinh của đàn ông là trêu hoa ghẹo nguyệt, thay đổi thất thường, có mới nới cũ, nhưng cô thấy không hẳn như vậy. Nhan Giác nắm tay Lê Tranh, mỉm cười với Chris, “Xin chào, đây là...”

Người đàn ông bên cạnh Chris khoảng 30 tuổi, nhìn qua coi như cũng đẹp trai, mặc một chiếc áo khoác màu vàng nhạt. Lời nói của Nhan Giác khiến sắc mặt Chris thay đổi, một lúc lâu mới cất tiếng nói, “Đây là bạn trai tôi, Phương Tường. Đây là lãnh đạo của công ty em,

Lệ Tranh, cùng bạn gái, Nhan Giác.”

“Tần tiên sinh, xin chào.” Nhan Giác vươn tay về phía người đàn ông, mỉm cười lễ phép, “Có thể cho tôi mượn bạn gái của anh một chút chớ, tôi có một vài thứ muốn nhờ cô ấy tư vấn.”

Phương Tưởng cũng rất tự nhiên, “Xin cứ tự nhiên.”

Trước khi đi Nhan Giác nói với Lệ Tranh mấy câu, “Anh cùng Tần tiên sinh nói chuyện đi, lát nữa em sẽ đi tìm anh.”

“Được.” Lệ Tranh kéo tay Nhan Giác, gãi gãi lòng bàn tay Nhan Giác, “Bình tĩnh nói chuyện, đừng nóng giận.”

Anh hiểu rõ tất cả suy nghĩ của cô, biết trước được cô sẽ làm gì, hiểu được những lo lắng và nỗi buồn của cô, Lệ Tranh giống như là một cô thứ hai trên thế giới này, cô nhìn anh, chỉ có cảm giác ấm áp. Nhan Giác cũng vỗ nhẹ lên tay Lệ Tranh, nhỏ giọng nói, “Yên tâm, em sẽ không làm gì cô ấy đâu, để lại cho anh một thư kí.”

Tiến vào khu bán nội y, Nhan Giác chỉ vào một chiếc áo Lace màu đen, hỏi Chris, “Cô thấy cái này thế nào?”

“Không tồi, làm rất khéo, rất hấp dẫn, cô mặc vào sẽ rất hợp đấy.” Chris trả lời có phần khuôn phép, cô tiến về phía tủ kính xem những sản phẩm khác được đặt ở đây. Nhan Giác cười cười, đối với lời nói của Chris cô không tỏ vẻ gì hết. Cô lại chỉ vào một chiếc áo màu hồng phấn, “Cái này thì sao, cô thấy thế nào?”

“Cái này trông có vẻ thoải mái, nhưng không thích hợp để giữ ngực, hơn nữa nhìn vào cũng không phải là quá đẹp.” Chris nhíu lông mày, lắc đầu. Nhan Giác cười, “Chris, cô hiểu rõ vấn đề này thật đấy, nếu là cô....cô thích kiểu như nào vậy?”

Chris đứng trước gian hàng nhìn một lượt, rồi chỉ tay vào một chiếc, “Nếu là tôi....tôi sẽ chọn cái này.”

Ở một bên quan sát, nhân viên bán hàng biết Chris là một người biết nhìn hàng, liền chạy tới giới thiệu, “Tiểu thư, ánh mắt của cô thật là tốt, đây là kiểu dáng mới của Frankly Dar-ling năm nay, nhãn hiệu này rất được mọi người ưa chuộng, chỗ chúng tôi mỗi cỡ đều có một chiếc, hiện tại chúng tôi còn hai chiếc cỡ 80D và 75C, cô có muốn thử không, tôi sẽ lấy cho cô thử?”

Thái độ ân cần của nhân viên là cho Chris đở mặt, “Không phải, số đo có phần không hợp, tôi mặc B.”

“À! Nha....” Cô gái bán hàng liếc nhìn ngực của Chris một chút. Nếu như nhìn cũng có thể khiến cho bộ ngực trở nên lớn hơn, thì hôm nay người bán hàng của Frankly Darling có lẽ cũng kiểm được rồi. (ý muốn nói cũng có thể bán được hai cỡ áo đó đó ^.^)

“80D và 75C này tôi đều lấy, làm phiền gói lại giúp tôi.” Lời nói của Nhan Giác khiến cho cả nhân viên bán hàng và Chris ngạc nhiên, người bán hàng hậu tri hậu giác* sau đó vui mừng nói, “Đẹ, đẹ.”

*Hậu tri hậu giác: sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra. Trong trường hợp này thì là cô ấy đơ một lúc mới phản ứng lại là đã bán được áo ý.

“Cô Nhan, cô mặc cỡ D?” Chris nhìn Nhan Giác, trọn mắt há mồm (không thể tin được). Nhan Giác cười cười nhìn Chris, “Tôi không mặc D, tôi mặc C, bạn thân của tôi mặc D, Văn Cảnh, cô biết cậu ấy không? Chính là vợ của Trình Bắc Vọng, người cùng hợp tác với công ty của mọi người đó, cái người kia, dáng người “tốt” muốn chết, nghĩ lại mới thấy bụng Văn Cảnh hình quả lê, Nhan Giác nhịn cười, “Tình cảm của cô ấy và Trình Bắc Vọng tốt lắm, họ đang định có con trong năm nay.”

“A, thật sao?” Ánh mắt của Chris có chút mỉm cười, thỉnh thoảng di chuyển nhưng cũng không biết là đang nhìn nơi nào. Ngón tay Nhan Giác chỉ vào chỗ ngồi bên kia, “Kì thật, khi mỗi người sinh ra,

trong sinh mệnh đều có vị trí cố định dành cho người người đó, nếu như có ham muốn vị trí ấy, hoặc là ngồi nhầm thậm chí cướp đoạt vị trí của người khác, thì chờ đợi cũng chính là báo ứng không may mà thôi, Chris cô hiểu lời tôi nói không?"

Nhan Giác đưa thẻ cho nhân viên bán hàng, nói với nhân viên rằng không có mật mã, rồi quay lại nhìn Chris, cô ấy cẩn chặt môi, sau đó nói, "Cô Nhan, tôi nghĩ tôi không hiểu cô có ý gì."

"Ý của tôi rất rõ ràng, cô đã có bạn trai, mặc kệ là tốt hay xấu, cũng mong cô đừng mơ ước đến chồng của người khác, đặc biệt là bạn thân tôi, Văn Cảnh, nếu như lần sau tôi phát hiện cô và Trình Bắc Vọng vẫn còn dây dưa không rõ, tôi sẽ không bỏ qua cho hai người đâu! Lời hôm nay của tôi cô hãy nhớ kỹ!" Nhan Giác tung Diễm đàm Lê Quyết Đôn bước ép sát Chris vào góc tường, mắt cô trừng lên giống hệt sư tử cái, nhưng vẻ mặt lại rất dịu dàng. Sắc mặt của Chris đã trắng bệch.

Nhân viên bán hàng cầm phiếu mua hàng trả lại để Nhan Giác kí tên, Nhan Giác cúi đầu cầm bút viết, còn mi mắt thì chớp chớp vài cái. Cầm đồ trong tay, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, cô nói với Chris, "Chúng ta về thôi, không họ lại chờ lâu quá mà sốt ruột." Hai người đàn ông đang đứng ở chỗ bán hải sản tươi sống, Lê Tranh đang cầm một con cua lớn lên xem xét, Nhan Giác đi tới, ngó vào xe đẩy xem một chút, trả lời không.

"Cái gì cũng chưa mua à?" Cô khoác tay kia của Lê Tranh, mười ngón tay đan xen, Lê Tranh bỏ cua xuống, "Không sai biệt lắm, chờ em quyết định xem mai nên nấu những gì."

Đàn ông nên như vậy, đem những thứ tốt nhất chọn ra, sau đó sẽ đưa quyết định cuối cùng cho phụ nữ. Nhan Giác và Lê Tranh hiểu nhau như vậy khiến cho một người thấy đau nhói, Chris mở to mắt, đổi phương muối nói "Cũng đói rồi, chúng ta đi thôi."

Nghe thấy tiếng nói, Nhan Giác quay đầu lại nói tạm biệt với Chris.

Lệ Tranh cúi đầu, vùi trong cổ cô nhở giọng, “Nữ vương, đánh địch thắng lợi rồi sao?”

“Không có, là thất bại hoàn toàn!” Chờ Chris đi xa, Nhan Giác thay đổi thành vẻ mặt như muối khóc, “Người khác đấu trí với tiểu tam thì không tốn một binh một tốt, thế nào lúc đến lượt em thay bạn tốt ra mặt lại phải chi ra 4200 đồng chử!”

Lắc lắc phiếu mua hàng của Frankly Darilng trong tay, Nhan Giác than thở khóc lóc.

Chỉ là có một chyện khiến cô không ngờ, vóc dáng của Chris thật tốt.

Nửa đêm hôm đó một trận tuyết đổ xuống, thành nhỏ ở Tây Bắc bao phủ trong lớp áo màu trắng bạc, dưới ánh nắng ban mai mờ nhạt thật yên tĩnh. Trong phòng bếp, Lệ Tranh đang xào giao bạch với hành lá, đâu trong nồi kêu vang, Nhan Giác nói cho anh biết mẹ của cô thích ăn nhất là giao bạch*. Nhan Lương bị Nhan Giác đuổi tới trung tâm phục hồi để đón ba cô, trước khi đi cô có dặn Nhan Lương phải chăm sóc tốt cho ba.

*Giao bạch: củ non của cây niềng; để biết thêm chi tiết các nàng hãy tra gg, đây là lần đầu tiên ta nghe đến cây này @. @

Mười giờ sáng, Nhan Lương đã đón được ba về tới nhà, mẹ vẫn còn chưa tới. Nhan Giác ở ngoài ban công giữ ga trải giường, gió từ bên ngoài thổi vào, thở ra những vòng khói màu trắng.

“Nhan Lương!” Nhan Giác gọi em trai, “Lúc em và ba tới có thấy mẹ không?”

Nhan Lương đang chơi cùng Lệ Viên ở ngoài phòng khách, nghe thấy chị gọi, cậu cao giọng nói, “Nếu em muốn là có thể gấp, vậy không phải em có thể đón mẹ về cùng rồi sao? Chị, so với mẹ chị còn giống mẹ hơn.”

Nhan Lương nói một cách vui vẻ, kết quả là bị “Bà mẹ” từ ban công đi vào gõ một phát vào đầu.

Nhan Giác đã hẹn với Bộc Văn Tụ cùng ăn trưa, đợi đến tầm 12h30 vẫn chưa thấy bà xuất hiện.

“Lệ Tranh, có phải mẹ có chuyện gì rồi không? Không thì sao bây giờ vẫn chưa tới?” Nhan Giác ngồi trên ghế salon, thức ăn đã bày trên bàn, Nhan Giác lại xem đồng hồ treo tường, 12h35 rồi. Nhan Tuấn Dân tựa vào bên cạnh cô, ngủ gà ngủ gật. Lại thêm năm phút nữa trôi qua, Nhan Giác không kìm được tức giận, cô từ trên ghế đứng dậy, kéo tấm chăn đắp lên người cho ba cô, “Lệ Tranh, anh cùng Nhan Lương ở nhà xem ba, em tới bệnh viện một chút, nếu không có chuyện gì, tại sao bây giờ còn không đến?”

Nhan Giác vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Nhan Lương giống như con khỉ nhỏ chạy vọt ra mở cửa. Cửa mở ra, mẹ Nhan Giác mỉm cười đi vào, Nhan Lương đứng bên cạnh bà, “Mẹ, mẹ đến thật đúng lúc, nếu mẹ không đến chị sẽ phỏng tên lửa tới tìm mẹ đấy.”

“Thằng nhóc kia, chị nghĩ chị không cầm giẫm lên tên lửa mà lập tức giẫm lên em đấy.” Nhan Lương một lần nữa bị Nhan Giác giày xéo. Lê Tranh từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười nhìn, chờ die,n; da.nlze.qu;ydo/nн Bộc Văn Tụ cởi xong áo khoác anh mới nói, “Mẹ, con đi hâm nóng lại thức ăn, lát nữa chúng ta ăn cơm.”

Bộc Văn Tụ cười, gật đầu một cái, nhở giọng nói với Nhan Giác “Con gái à, tính khí của con thu liễm lại một chút, người trong nhà thì sẽ không nói, nhưng sau khi kết hôn thì làm sao?”

“Mẹ, con lấy chồng, Lê Tranh chính là người nhà rồi, anh ấy cũng không chê con.” Sớm đã thưa nhận khuyết điểm của nhau, Lê Tranh và Nhan Giác đã coi như là gia đình rồi.

Đồ ăn được hâm lại rất nhanh, giấy bạc ở trong lò vi sóng quay một vòng, Lê Tranh trong chớp mắt lại làm xong một bàn đồ ăn nóng hổi. Ngồi trước bàn cơm, Lê Tranh điều chỉnh máy trợ thính, sau đó bưng ly rượu lên, “Mẹ, mặc dù con đã sớm coi mẹ là mẹ con, nhưng hôm nay con vẫn muốn trình trọng xin mẹ một điều, hi vọng mẹ hãy yên tâm giao con gái của mẹ cho con, con nhất định sẽ đối xử thật tốt với Nhan Giác.”

Rượu nho Pháp trong ly sóng sánh theo tay của Lê Tranh, tay anh khẽ run, mùi rượu thoang thoảng làm say lòng người, mặt của Bộc Vân Tụ không hiểu sao có chút đỏ, “Nhưng tai của cậu không tốt, cậu là người khuyết tật.”

Bà nói ra một câu đủ để đả thương người khác, khiến Nhan Giác ngoài ý muốn. Dưới mặt bàn, cô kéo kéo tay áo của bà, “Mẹ, mẹ nói gì vậy?”

Bộc Vân Tụ vỗ vỗ Nhan Giác hai cái, rồi nói với Lê Tranh “Đừng vì dì nói đến vấn đề này mà không vui, bởi vì đây là sự thật, dì cũng cần phải hỏi rõ ràng mới có thể giao con gái cho cháu được, cháu là người khuyết tật, cháu tự ti sao?”

“Nói thật, thính thoảng cháu cũng có một chút, khi máy trợ thính không có điện thì sẽ không nghe thấy người khác nói gì, chỉ là dì à, cho dù một người hoàn hảo đến đâu, nhưng cũng sẽ có lúc người đó cảm thấy tự ti. Tự ti và mềm yếu giống như một yếu tố cần thiết của mỗi người, chúng ta ai cũng có, cháu nghĩ điều này không ảnh hưởng đến việc cháu sẽ khiến cho Nhan Giác hạnh phúc, huống chi khi ở cùng cô ấy, cháu chưa bao giờ là người yếu đuối.” Cách bàn lớn, Lê Tranh nắm tay Nhan Giác, ánh mắt chân thành, anh hiểu sự băn khoăn của mẹ Nhan Giác, ai chẳng muốn con gái mình có thể gả cho một người hoàn hảo, có thể chăm sóc cô ấy cả đời, “Dì cũng không nghĩ rằng cháu thiếu đi một bên tai thì cháu sẽ bỏ yêu Nhan Giác đi một phần, ít chăm sóc cô ấy một chút chứ.”

Người vẫn không lên tiếng nãy giờ, Nhan Tuấn Dân, đột nhiên nâng

tay lên, “Gọi ba, gọi mẹ, gọi ba, gọi mẹ.....”

Bộ Côn Tú cười hòa ái, “Đứa bé ngoan, thật ra trong cuộc sống không có ai là hoàn mỹ hết, ta tin tưởng con cho dù trên thân thể con có thiếu sót so với người khác thì cũng không ảnh hưởng đến những cái khác, ba con bé cũng muốn con đổi cách xưng hô, ta cũng vậy, mong các con hạnh phúc!”

Lệ Tranh kích động, anh cầm ly khẽ run. “Ba, mẹ.”

Nhan Giác cũng kích động, run rẩy nói, “Cảm ơn mẹ, cảm ơn ba.”

Một bữa cơm đầy niềm vui, Nhan Lương là người ăn nhiều nhất, không chỉ một mình cậu ăn, cậu còn gấp cho Lệ Viên đầy ắp đồ ăn vào trong bát. Phồng má ăn cơm, cũng không quên dặn Lệ Viên, “Lệ Viên ăn nhiều vào, ăn nhiều mới mau lớn, mới có thể khỏi bệnh.”

Bộ Côn Tú cười, xoa đầu hai đứa trẻ, “Nhan Lương tối Dung Bắc không tới nửa năm, mà đã hiểu chuyện hơn, Lệ Viên cũng rất ngoan, đứa bé này nếu không có bệnh thì thật tốt.”

“Mẹ, cho dù Lệ Viên có bệnh, cũng không cho mẹ ghét bỏ em ấy.”

Sau cơm trưa, Bộ Côn Tú đem Lệ Tranh đuổi ra phòng khách xem TV, bà và Nhan Giác ở trong bếp vừa rửa bát vừa trò chuyện.

Nhan Giác rửa hết một lượt, sau khi tráng xong đưa cho mẹ để lau khô bát đũa.

Nhan Giác hỏi, “Mẹ, vừa rồi không hỏi mẹ, có phải ông ngoại xây ra chuyện gì hay không, vì thế mẹ mới tới trễ như vậy?”

Bộ Côn Tú lắc đầu, “Ông ngoại con rất tốt, bác sĩ nói nửa tháng nữa là có thể xuất viện rồi.”

“Vậy vừa rồi có chuyện gì sao, mẹ.” Nhan Giác nghi ngờ. Động tác

của Bộc Văn Tụ dừng lại, bà nhìn ra bên ngoài, Lê Tranh đang ngồi trong phòng khách đang cùng Nhan Lương chơi với Lê Viên, trong TV đang chiếu phim hoạt hình.

Thấy bọn họ đang nói chuyện không ai chú ý trong này, Bộc Văn Tụ nghiêm mặt nhìn con gái, “Tiểu Giác, chuyện của con và Lê Tranh, người nhà bên đấy có phải không đồng ý hay không?”

Lúc trước Lê Tranh có nói qua, chuyện bên đó anh ấy sẽ xử lý, tạm thời không cho mẹ cô biết, cho nên Nhan Giác do dự không biết có nên nói hay không, “Mẹ, không có đâu...”

“Còn lừa mẹ, hôm nay mẹ Lê Tranh có đến tìm mẹ, trước khi mẹ tới đây, nếu không con nghĩ dfienddn liequidoon. vì sao mẹ đến muộn như vậy.” Bộc Văn Tụ cau mày, khuôn mặt hiện lên vẻ lo lắng. Trong lòng Nhan Giác cảm thấy hồi hộp, cô không ngờ Vương Anh lại nhanh như vậy!

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Nhạc được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 34: Gặp Gỡ Mẹ Chồng Đại Nhân

[Chúng ta đến từ năm châu bốn biển, đến với nhau vì một mục tiêu chung, và phải chịu đựng một mối quan hệ có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. ---- Trích từ bản của Nhan Giác]

“Mẹ, hai người nói về chuyện gì vậy?” Nhan Giác cầm lấy cái mâm, đặt dưới vòi nước, nước chảy ra có cảm giác ấm nhưng trong lòng lại cảm thấy lạnh. (trong bản cv viết là bàn, nhưng ta thấy có gì đó sai sai nên đổi thành mâm, mặc dù đổi thành mâm cũng vẫn hơi sai sai, nhưng là cảm mâm vẫn hợp lí hơn ha ^.^) Bộc Vân Tụ lau bát đĩa trong tay, “Tất cả đều nói.”

Bà bỏ khăn lau xuống, đưa tay lên xoa xoa trán, nhìn Nhan Giác, “Tiểu Giác, con chưa bao giờ nói rằng mẹ của Tiểu Tranh phản đối chuyện của hai đứa, con cũng chưa nói cho mẹ biết lai lịch của bà ấy lớn đến mức nào, Tiểu Giác, thật sự con cũng không yên tâm đúng không?”

Lời nói của bà khiến cho Nhan Giác cảm thấy lạnh lẽo. Cô biết Vương Anh sẽ gây khó khăn cho cô và Lê Tranh, nhưng cô không nghĩ tới Vương Anh sẽ trực tiếp tìm mẹ cô. “Mẹ, con không nói với mẹ là sợ mẹ lo lắng, hơn nữa đây là chuyện của bọn con, con cùng Lê Tranh muốn tự giải quyết, khiến cho mẹ anh ấy gật đầu đồng ý chuyện của bọn con.”

Nhan Giác nói ra những lời này cũng tự thấy chột dạ, nói thật, giữa hai người ngoại trừ có một lời hứa thì chẳng còn gì khác, nhưng đối phương là Lê Tranh, cô tin điều đó có thể thành công.

“Cho nên, mẹ, không phải mẹ cũng nghĩ con và Lê Tranh không môn đăng hộ đối, hai bọn con ở chung một chỗ sẽ không hạnh phúc chứ?” Nhan Giác tự nhận mẹ mình là một người tiến bộ, luôn hướng về

phía trước, nhưng cô vẫn sợ mất đi nguồn động lực này, cô do dự, hỏi mẹ mình.

Bồc Vân Tụ nhìn chằm chằm Nhan Giác, “Con nghĩ mẹ con là người cổ hủ như vậy sao? Ban đầu khi ông ngoại con không đồng ý chuyện của mẹ và ba con, nói ông ấy là kẻ nghèo, khác quá xa so với mẹ, cảm thấy ba mẹ không hợp với nhau, mà mẹ vẫn kiên quyết gả cho ba con. Bây giờ mặc dù ông ấy bị bệnh, thần trí không rõ ràng, nhưng mà mỗi ngày nhìn ông ấy cứ ngây ngô ngô như vậy cũng là một loại hạnh phúc. Niếp Niếp, mẹ nói cho con biết một câu, một bí quyết rất quan trọng của hạnh phúc, chính là giữ vững, còn một bí quyết khác, chính là buông tay. Khi gấp được đúng người hãy giữ lấy người đó, đừng buông tay, như vậy con mới có thể hạnh phúc. Cái gì gọi là môn đăng hộ đối, tài sản bao nhiêu, khi hai người yêu nhau tất cả đều chẳng là gì, không có gì vui bằng việc cha mẹ có thể nhìn thấy con mình hạnh phúc. Nhưng khi biết được cả hai bên đều không hợp nhau, thì nhất định phải buông tay, cho dù có thể nào cũng phải buông tay.”

Bồc Vân Tụ nói một hồi, khiến Nhan Giác sững sốt một lúc, người làm cha làm mẹ trên đời này luôn luôn suy nghĩ cho con của mình, bọn họ đều đem hết tất cả khả năng của mình để che chở, giúp con mình hạnh phúc.

Yêu nhau là chuyện tạm thời, còn bên nhau là chuyện cả đời. Mẹ chính là tấm gương của cô. Nhan Giác hít hít mũi, “Mẹ, mẹ Lê Tranh nhất định là phản đối chuyện của bọn con, mẹ đã nói như thế nào vậy?”

“Cái gì cần nói đều nói.” Bồc Vân Tụ cầm búi rửa bát từ tay Nhan Giác, đứng lại gần bồn rửa tiếp tục rửa đĩa, “Mẹ nói,. Cho dù bà có ép hai đứa tách ra, theo như tính tình của con gái tôi, nếu nó đã nhận định một người, nếu không phải người đó thì không được, bà chắc chắn hiểu rõ tính tình của Lê Tranh hơn tôi, nhưng tôi thấy tính tình của hai đứa cũng không khác nhau là mấy. Hoặc là bà sẽ tác thành cho hai đứa nó, hoặc là bà sẽ cống hiến cho Tổ Quốc hai người độc

thân cả đời, không phải là tôi hù dọa bà đâu, hai đứa nó chắc chắn sẽ như vậy.”

Bộ Văn Tự rửa đến cái bát cuối cùng, cũng là lúc nói xong câu cuối cùng, sau đó quay ra nhìn Nhan Giác.

“Niếp Niếp, mẹ chỉ có thể giúp con như vậy thôi, chuyện sau đó phải xem hai đứa, chỉ là nghe mẹ nói một câu, mặc kệ kết quả tốt hay xấu, con cũng phải thật tốt.”

“Mẹ, con biết rồi!” Bên ngoài một tập phim đã chiếu xong, đang tiếp tục chiếu tập thứ hai ở bài hát mở đầu “Hỉ Dương Dương, Mĩ Dương Dương, Lại Dương Dương, Noãn Dương Dương...” Nhan Giác tựa trên vai mẹ của cô, chính là bà vai thon gầy nhưng lại mang cho cô sự ủnghộ to lớn biết bao, để cô dựa vào.

Thư ký của Vương Anh đến phòng làm việc tìm cô, cô đang cùng lớp trưởng sắp xếp bài tập về nhà cho ngày nghỉ. Một người đàn ông mặc bộ đồ màu đen, mắt kính golden vàng trên sống mũi, cứ như vậy tiến vào mà không gõ cửa thông báo một tiếng.

“Bộ trưởng Vương còn có một cuộc họp vào buổi chiều, chỉ có thể giành ra 20 phút cho cô.” Người thư ký nhìn đồng hồ, “Cho nên, cô Nhan, bây giờ chúng ta còn có nửa tiếng để tối đó. Cô hãy chuẩn bị, chúng ta đi ngay lập tức.”

“Chờ tôi năm phút, để tôi hướng dẫn nốt cho sinh viên của tôi.” Coi như không thấy ánh mắt đang trừng trừng nhìn mình của thư ký, Nhan Giác vẫn duy trì tốc độ nói, không nhanh không chậm dặn dò lớp trưởng.

35 phút sau, Nhan Giác đúng chuẩn đến muộn 5 phút, xuất hiện tại một cơ quan nhà nước của Dung Bắc, trong phòng làm việc trên tầng ba. Căn phòng có cửa sổ rất lớn, giống cửa sổ sát đất nhưng cũng không phải cửa sổ sát đất, bên ngoài nhìn vào chỉ thấy được mặt kính, không thấy được bên trong, nhưng từ bên trong lại có thể thấy

rõ mọi thứ bên ngoài. Điều hòa trong phòng thổi nhẹ, cô mặc áo nhung nên thấy hơi nóng, cô ngây ngốc đứng trên mặt đất một phút, Vương Anh ngồi sau bạn xem báo cáo một phút. Nhan Giác hút hít cái mũi, cởi áo khoác, sau đó bước tới ghế ngồi xuống.

Nhan Giác ngồi xuống chưa được nửa giây, Vương Anh đặt bút xuống, từ từ ngẩng đầu lên, “Tôi cho phép cô ngồi sao?”

“Cháu cho rằng, việc mời khách ngồi chính là điều đương nhiên.” Nhan Giác ôm chiếc áo khoác nhung vào lòng, nhún nhún vai. Đó là chiếc áo nhung màu đỏ mà Lệ Tranh mua cho cô, khi trời đổ tuyệt, bắt kể là mặc lên người hay ôm trong lòng đều rất ấm.

Vương Anh đặt chiếc bút đang cầm trên tay xuống, tay phải vẫy gọi cấp dưới Lưu Hải, nheo mắt lại, “Cô gái nhỏ, cô nói chuyện với người khác cũng đều buông bỉnh như vậy?”

“Mạnh mẽ chính là mạnh mẽ, gió thổi nhẹ qua núi, đối nhân xử thế, mỗi người mỗi khác, cháu cảm thấy, đối với sự yêu thích của dì dành cho cháu trong hiện tại thì phương thức nói chuyện như vậy là thích hợp nhất.” Nhan Giác nhún nhún vai.

Vương Anh tựa lưng ra sau, “Tôi không thích cô... cô không sợ với thái độ như vậy tôi càng không thích cô sao?”

Nhan Giác cười, “Giữa việc càng không thích và không thích có chênh lệch nhau bao nhiêu? Cháu không phải kẻ ngốc, cháu biết rõ thái độ của dì đối với cháu ra sao, cho nên dì Vương, có điều gì muốn nói thì dì nói thẳng đi, nếu hôm nay cháu đã tới, có nghĩa là cháu đã chuẩn bị tốt.”

“Một tiếng ‘dì Vương’ của Nhan Giác khiến Vương Anh sững sốt, qua một lúc lâu, bà lại cười, “Ngay cả Cố Thước cũng gọi tôi là bác gái, xưng hô ‘dì Vương’ như này đã nhiều năm không nghe đến rồi.”

Vẻ mặt Nhan Giác không thay đổi, tâm trạng dần thả lỏng, cuối cùng

trên mặt bà cũng xuất hiện nét cười, đây chính là bước đột phá.

Nhưng lối lòng Vương Anh hiển nhiên không dễ như Nhan Giác nghĩ, sau khi cười xong, mặt của bà lại một lần nữa trở nên nghiêm túc, bà nhìn lên đồng hồ trên tường, “Bây giờ là 2h48”, cô tối thiểu sáu phút.”

“Hai phút thời gian cháu đi tới cửa, chúng ta nói chuyện một phút, ở phòng làm việc của cháu, chậm nhất là năm phút, cho nên, chính xác cháu chỉ tối thiểu năm phút, dù Vương có thói quen tính nhanh lên một phút thì phải.” Nữ cười trên mặt Nhan Giác đậm hơn.

“Cũng không ngốc.” Vương Anh đứng dậy, đổi thành đứng đưa lưng về phía cô, “Tôi và mẹ cô đã gặp nhau, tôi nghĩ phải cùng cô nói chuyện, bà ấy nói hoặc tôi thành toàn cho hai đứa, hoặc hai đứa sẽ cùng sống độc thân, cô nói, tôi có nên tin hay không?”

“Nếu là cháu, cháu sẽ không tin.” Nhan Giác lắc đầu một cái, cô khẽ vuốt áo nhung trong lòng, “Để tách hai chúng cháu có rất nhiều cách, có thể sau khi tách chúng cháu ra, dù sẽ kiên quyết sắp xếp cho Lê Tranh một cuộc hôn nhân, hoặc là Cố Thước, hoặc là một người nào đó...”

Nhan Giác xua tay, không nhìn Vương Anh đã xoay người lại, “Có thể mỗi người bọn cháu đều đã kết hôn thì thế nào, trong lòng cháu là anh ấy, trong lòng anh ấy là cháu, chúng cháu không ở cạnh nhau, kết quả là cả hai sẽ không hạnh phúc.”

“Cô tin rằng tình cảm của Lê Tranh dành cho cô sẽ lâu sao?” Vương Anh vòng qua chiếc bàn đi tới bên cạnh Nhan Giác, nhìn áo khoác trong tay cô. Nhan Giác chỉ chì, “Khi trời đổ tuyết, anh ấy đã mua cho cháu, không phải là của nhân hiệu nổi tiếng nhưng cháu rất thích, ấm áp, thực dụng. Dù Vương, nếu như dù không biết tình cảm Lê Tranh dành cho cháu thế nào, thì chúng ta đã không có buổi gặp mặt này. Thật ra hôm nay tới đây cháu đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, nhưng cháu nghĩ cháu nên nói cho dù biết, cho dù cháu và Lê Tranh chỉ còn lại một đồng tiền duy nhất, chúng cháu vẫn có thể có cuộc

sống hạnh phúc... Cho nên, trừ khi đi dùng hành động cưng rắn đem hai chúng cháu tách ra, nếu không hành động ngăn chặn kinh tế như này không có tác dụng. Coi như có tách ra, nhưng lòng của chúng cháu vẫn hướng về nhau.”

Lời của Nhan Giác khiến Vương Anh trầm mặc, trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng đồng hồ vang lên tích tắc tích tắc, cùng với tiếng điều hòa đang chạy. Có người gõ cửa, nam thư ký, người vừa đưa Nhan Giác tới đây, tiến vào, “Bộ trưởng, chúng ta nên tới sân bay thôi.”

“Um...” Vương Anh trầm giọng nói, “Năm nay không còn sớm nữa, ngày 29, cô và Lê Tranh hãy cùng về nhà, cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Không đợi Nhan Giác kịp phản ứng, Vương Anh đã bước ra cửa.

“Còn nữa, thư ký Lý, đồng hồ trong phòng làm việc nên điều chỉnh lại.” Vương Anh nhỏ giọng nói một câu làm cho Nhan Giác cười. Bỗng nét nghiêm túc, Bộ trưởng Vương cũng có nét đáng yêu.

Cùng với việc Bộ trưởng Vương rời đi vì bận rộn công việc, hoa mai của Dung Bất đã nở rộ. Ngày 29 tháng này, Nhan Giác đang đem hai cành hoa mai mua từ cửa hàng hoa cầm vào trong lọ, có người gõ cửa. Nhan Giác dừng tay ra mở cửa, thấy người mà đã lâu không gặp, Lê Ngôn.

Lê Tranh đang ở trong phòng làm việc đọc sách, nghe được âm thanh, ra ngoài hỏi, “Sao chú lại tới đây?”

Lông mày Lê Ngôn nhíu lại, “Anh, chị đâu, có phải mợ bảo hai người về nhà vào dịp Tết hay không?”

Đúng vậy. Nhan Giác nhìn về Lê Tranh, rồi gật đầu với Lê Ngôn. Lê Ngôn cởi bỏ áo khoác ngoài, đi về phía ghế salon, nằm uỳnh một cái, “Em đã bị nấm thóp rồi. Chắc chắn là thư ký lý nhiều chuyện đã nói

cho mợ biết chuyện em được gọi về Dung Bắc. Vậy là tốt rồi, mợ nói hôm đấy em cũng đến cùng ăn cơm đi, anh, anh biết em sợ nhất là nghe mợ nói mà.”

Lệ Tranh gấp sách lại, ngồi bên cạnh Lệ Ngôn, cười nói, “Nghe mẹ anh nói từ bé đến lớn mà vẫn chưa quen sao?”

“Chính là nghe từ bé đến lớn mới đáng sợ, công việc của mợ là về chính trị, không khác gì những chính Ủy trong quân đội hết.”

“Khoa trương đến thế sao?” Nhan Giác nghi ngờ hỏi lại. Lệ Ngôn như một con cá chép, lật người lại trên ghế salon, trừng mắt lên nói, “Em vô cùng đảm bảo, điều đó là thật.”

“Lệ Tranh cầm quyền sách đập một phát lên đầu Lệ Ngôn, “Anh đây không có thời gian nghe chú bảo đảm. Lệ Ngôn, chú có bạn gái rồi sao?”

Lời nói của Lệ Tranh khiến cho vị quân nhân nào đó đỏ mặt, “Điều này còn có thể giả sao, bọn em quen biết nhau ở Tứ Xuyên, tính ra em còn là ân nhân cứu mạng của cô ấy.”

“Này, uy, uy, không được rồi, khi nào thì đưa đến cho anh chị gấp mặt đây? Tiện thể có thể làm quân sư cho chú.” Sau khi cầm xong hoa mai, Nhan Giác mang hoa quả ra. Lệ Ngôn cầm lấy miếng to nhất, “Nếu không phải hôm đấy đi gặp mợ, đúng lúc có thể phân tán lực chú ý của mợ, tránh việc mợ lại tập trung tấn công em.”

Năm nay Lệ Ngôn 27 tuổi, cùng tuổi với Nhan Giác, chỉ hơn cô hai tháng lẻ hai ngày, nhưng lại bày ra tính tình của một đứa nhóc to xác. Người tham gia quân ngũ thẳng thắn, cởi mở so với sự lỗ mãng của tên này lại khác đến vậy. Nhan Giác đang cầm thận, thì điện thoại ở trong phòng đột ngột vang lên, cô đi từ phòng khách vào phòng ngủ, tiếng chuông vang lên ba lần. Khi cô cầm điện thoại lên mới biết là Văn Cảnh gọi tới.

“Trưởng phòng Văn, lại có chǐ thị gì sao?” Ở nơi Văn Cảnh không thấy được, Nhan Giác cười nói, đây là thói quen từ trước đến giờ, khi nói chuyện cùng với bạn tốt, mặc dù không thấy nhau nhưng vẫn mỉm cười.

Nhưng tâm tình của Trưởng phòng lại không tốt như Nhan Giác, cô ấy đang khóc. Trong tiếng khóc của Văn Cảnh, cô nghe thấy tiếng của yêu nghiệt, “A Ngọc, cậu mau tới đi, Văn Cảnh xảy ra chuyện rồi!”

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Nhứt Mộc được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Có Thể Hạnh Phúc

[Ý nghĩa của tình yêu là sự ngầm hiểu lẫn nhau, lúc nào cũng ăn ý với nhau, giống như Lệ Tranh và Nhan Giác.]

Lệ Tranh thay quần áo, đưa Nhan Giác tới chỗ cửa Văn Cảnh.

Lệ Ngôn đang thay quần áo mặc ở nhà, hăng hái tham gia quân đội, một khi có điều kiện, anh sẽ mặc áo ba lỗ của bộ đội, cũng không cần để ý xem bên ngoài trời có đang đổ tuyết không.

Nhan Giác đóng cửa lại nói, “Lệ Tranh, anh không cần đi cùng em đâu, chuyện của Văn Cảnh cũng chưa biết là như thế nào.”

“Dự báo thời tiết có nói hôm nay có mưa tuyết, anh lo giao thông trên đường không an toàn, để anh lái xe đưa em đến đó anh mới an tâm.” Nhìn thấy sự do dự của Nhan Giác, anh xoa đầu cô, “Yên tâm, nếu mọi người có chuyện cần nói mà anh không tiện nghe, anh sẽ tránh đi. Nhiệm vụ của anh là đưa em đến nơi an toàn và đưa em an toàn trở về.”

Nhan Giác nghiêng đầu chăm chú nhìn Lệ Tranh, “Anh đã lo lắng như vậy, thì em miễn cưỡng đồng ý thôi.”

Lệ Tranh cười. Yêu nhau chính là hiểu nhau, lúc nào cũng sẽ ăn ý với nhau, giống như Lệ Tranh và Nhan Giác.

Lệ Tranh đỗ xe ở trước một con hẻm nhỏ, Văn Cảnh đang đứng khóc ở bên lề đường. Tuyết đang rơi, nước mắt của Văn Cảnh giống như không thể ngừng rơi, yêu nghiệt thì đứng ở một bên, không biết làm thế nào. Tiếng phanh xe vang lên khi xe dừng, Nhiếp Văn Hiện quay đầu lại, giống như đợi được vị cứu tinh, vui mừng chạy về phía bọn họ.

“Nhan Giác, cuối cùng cậu cũng tới, nếu cậu không đến từ không biết phải làm sao nữa.” Tóc của Nhiếp Văn Hiên hơi dài, lại bị anh ta gãi gãi qua một lớp mũ, khiến cho một vài sợi tóc lộ ra khỏi mũ. Nhan Giác liếc anh ta một cái, xuống xe, “Nhiếp Cảnh gia đại nhân, cậu là một cao thủ tình trường, sao lại có thể đỡ con gái thành ra như vậy chứ, yêu nghiệt cậu thật sự có triển vọng nha. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, đang yên đang lành tại sao Văn Cảnh lại khóc ở đây, sao vừa rồi trong điện thoại cậu lại không nói?”

Lệ Tranh không xuống xe, ngồi trong xe gật đầu chào hỏi với Nhiếp Văn Hiên, yêu nghiệt nhìn về phía Văn Cảnh đang đứng cách không xa, kéo Nhan Giác sang một bên, hạ giọng như khi đang đi lấy trộm đồ, nói “Hôm nay Văn Cảnh bị mẹ chồng đưa đi bệnh viện, kết quả không được tốt, mẹ chồng của cậu ấy nói chuyện không được dễ nghe cho lắm....Ai nha!” Suy nghĩ của yêu nghiệt có chút hỗn loạn, “Tóm lại từ cung không rõ lắm, đúng lúc từ đi qua thì gặp họ, hình như kết quả kiểm tra ra Văn Cảnh bị vô sinh, sau đó mẹ chồng cậu ấy muốn cậu ấy và Trình Bắc Vọng ly hôn.”

Yêu nghiệt nói về lời nói của mẹ chồng Văn Cảnh, Nhan Giác cũng không bất ngờ mấy, từ trước tới giờ, trong mắt bà ấy chỉ có cháu trai. Nhưng điều khiến Nhan Giác không ngờ tới đó chính là kết quả kiểm tra của Văn Cảnh. Cô quay lại đi tới chỗ Lệ Tranh đỡ xe, “Lệ Tranh, chuyện của Văn Cảnh có hơi khó giải quyết, chưa thể về ngay được, anh về nhà trước đi.”

“Anh chờ em.” Lệ Tranh vẫn mỉm cười, trước sau như một, dịu dàng kiên trì. Nhan Giác lại không đành lòng, mấy ngày hôm nay anh ho khan không những không đỡ mà lại còn bị sốt nhẹ, Nhan Giác lo anh không chịu được. Cô nhìn ngoài trời một chút, “Hay là như vậy, anh đưa em và Văn Cảnh về nhà tro cũ của em, em nghĩ hôm nay Văn Cảnh không muốn về nhà. Em muốn ở lại với cậu ấy.

Lệ Tranh trầm ngâm, gật đầu, “Như vậy cũng được, em đi gọi Văn Cảnh đi. Đúng rồi, trên xe có áo khoác, em đưa cho Văn Cảnh khoác lên đi, trời đang lạnh.”

“Lệ Tranh, anh thật tốt, với cả bạn của em cũng tốt như vậy.”

Anh mỉm cười, “Yêu ai yêu cả đường đi, ai bảo anh yêu em.”

Nhan Giác đi tìm Văn Cảnh, cô ấy đã khóc đến mức không thở nổi nữa, Nhan Giác vừa tiến tới, Văn Cảnh trực tiếp nhào vào lòng Nhan Giác, “Nhan Giác, mẹ chồng từ muôn đời rời khỏi Trình Bắc Vọng, bà ấy tuyệt tình như thế, cũng chỉ vì từ không thể sinh con.... Ô ô.”

“Không sao không sao, không phải cậu còn có bạn tớ sao? Bây giờ y học rất phát triển, bệnh viện có thể chữa vô sinh lại nhiều như vậy, nếu là như vậy thật thì chúng ta đi chữa được mà.” Nhan Giác vỗ vỗ Văn Cảnh đang ôm lấy cô như gấu Koala. “Văn Cảnh, cho dù có chuyện gì xảy ra, cậu vẫn còn có bạn tớ.”

“Đúng vậy, Văn Cảnh, cậu còn có bạn tớ.” Giữa thời tiết như vậy, yêu nghịệt chỉ mặc thêm chiếc áo khoác nỉ, lại đứng cùng Văn Cảnh dưới mưa lâu như vậy, đã lạnh đến mức run cầm cập, nghe thấy lời Nhan Giác nói, anh ta liền gật đầu phụ họa. Nhiếp Văn Hiên hít hít mũi, “Nhan Giác, hình như bên Đông Đông cũng có chuyện gì đó, tớ đi trước xem thế nào, Văn Cảnh giao lại cho cậu để ý.”

Hiện tại toàn bộ suy nghĩ của Nhan Giác đặt hết lên người Văn Cảnh, cũng không kịp hỏi Đông Đông đã xảy ra chuyện gì, gật đầu cho có lệ với yêu nghịệt, “Đi đi.”

Nhiếp Văn Hiên giúp Văn Cảnh mở cửa xe, sau đó gõ cửa xe chửi Lê Tranh, “Hai chị em của tôi phải nhờ anh trông nom rồi.” Sau đó vỗ tay rời đi. Trong xe, Lê Tranh lấy hộp giấy đưa cho Nhan Giác, “Giúp cô ấy lau qua một chút.”

Đúng vậy, đứng trong gió tuyet lâu như vậy, mặt của Văn Cảnh cũng đã lạnh cứng rồi. Văn Cảnh vẫn đang khóc, Nhan Giác càng lau, Văn Cảnh lại càng khóc, đến khi Nhan Giác không chịu được phải nối cáu, “Văn Cảnh, cậu có thể thôi khóc không? Thay vì khóc cậu biến

nó thành nước miếng để nói chuyện với lão yêu bà đó, ở chỗ này khóc thì có ích gì!"

Nhan Giác mắng rất có hiệu quả, quả nhiên Văn Cảnh dừng khóc, cô trọn tròn mắt, để yên cho Nhan Giác giúp đỡ, quay don cô lau mắt. Trong kính chiếu hậu, Lê Tranh thấy Văn Cảnh đang nhìn mình, ánh mắt không ngờ đến, anh đi chậm lại, "Tôi biết, cô ấy trát lo lắng khi nói chuyện."

Văn Cảnh than thở, "Nhan Giác, cậu đưa đến một vị như vậy, thực sự khiến tôi càng thêm đau lòng...."

"Trình Bắc Vọng dõi xử với cậu không tốt sao?" Nhan Giác thu lại những tờ giấy đã dùng, sau đó lấy giấy mới từ trong hộp ra, tiếp tục lau, "Anh ta có biết chuyện hôm nay không? Thái độ của anh ta như thế nào?"

"Anh ấy không biết, là tôi không nói cho anh ấy biết, lúc tôi bị mẹ anh ấy mắng anh ấy cũng không biết, khi tôi chịu ức anh ấy cũng không biết, hơn nữa, tôi cũng không muốn để anh ấy biết. Nhan Giác, nếu thật sự tôi không thể sinh con thì làm sao bây giờ?" Văn Cảnh đang đau lòng, nói năng có hơi lộn xộn. Nhan Giác nhìn Lê Tranh đang chăm chú lái xe, tuy anh không nhìn cô, nhưng cô biết anh cái gì cũng hiểu.

Xe dừng lại ở dưới khu trọ của Nhan Giác, Lê Tranh cũng không nói muối đưa họ lên trên. Nhan Giác nhìn đuôi xe Infiniti biến mất trong mưa tuyết. Ngay cả câu nói của Nhan Giác "Anh lái chậm một chút" cô cũng không biết anh có nghe rõ hay không, tiếng nói hòa vào trong tiếng tuyết rơi.

Ngày 29 tháng 1, ba giờ chiều, từ sáng đã có chuyen không hay. Nhan Giác đưa Văn Cảnh lên trên, không nghĩ tới cô sẽ gặp lại Lê Tranh, mặc dù mới cách không bao lâu.

Nửa tiếng sau, Văn Cảnh với đôi mắt sưng to vì khóc đang từ chối

Nhan Giác nấú mì cho cô, tiếng gõ cửa vang lên, Nhan Giác đứng dậy ra mở cửa. Văn Cảnh đợi một hồi, không thấy bên ngoài có tiếng nói, bèn hỏi, “Nhan Giác, ai vậy?”

Khi Trình Bắc Vọng xuất hiện trước cửa phòng, không cần nói Văn Cảnh cũng biết là ai.

“Anh...vì sao anh lại tới đây?” Ánh mắt của Văn Cảnh nhìn ra chỗ khác, không có dũng khí đối mặt với chồng mình. Trình Bắc Vọng đi tới bên giường, “Vợ à, không phải anh đã nói rồi sao, có chuyện gì em cũng phải nói với anh, cho dù có chuyện gì anh cũng sẽ cùng em đối mặt, không phải kết quả kiểm tra không được tốt sao? Không có việc gì, có bệnh thì chữa là được, có thể từ từ điều trị, nhưng điều đầu tiên là em không được khóc nữa.”

Trên bệ cửa sổ, một đóa hoa bách hợp trái mùa đã nở, tô điểm cho không gian ấm áp trong phòng. Bên ngoài, Nhan Giác hỏi Lê Tranh đang ôm cô từ đằng sau, “Sao anh không nói cho em biết mà đã gọi Trình Bắc Vọng tới rồi, em vẫn chưa nói chuyện xong với Văn Cảnh nữa.”

Lê Tranh vuốt chót mũi cô, “Có người đàn ông sẽ khiến cho phụ nữ phải phòng bị, nhưng hãy tin anh, Trình Bắc Vọng là người đàn ông đáng để tin tưởng, đáng để dựa vào. Thay vì giấu anh ta chuyện này, không bằng hai người cùng nhau đối mặt sẽ tốt hơn.”

“Anh biết sao?” Nhan Giác cười, lộ ra hai chiếc răng hổ.

“Anh biết chứ.” Lê Tranh trả lời với nét mặt nghiêm túc, Nhan Giác cười. Ôm lấy mặt của anh, “Em còn biết một chuyện.”

“Chuyện gì?” Lê Tranh ôm lấy cô, bao dung sự buồng bịnh của cô.

“Em biết, anh là người đàn ông mà em có thể dựa vào, khiến em không thương không được.”

Nhan Giác nói xong, kiếng chân lên, hai người đứng bên ngoài phòng ngủ, hôn môi, nụ hôn nóng bỏng. Không để ý đến hai người ở trong phòng.

Nhan Giác không hỏi kĩ chuyện của Văn Cảnh về sau sẽ xử lí như thế nào, cho dù chuyện đó cô có khả năng làm được nhưng cô sẽ không chủ động hỏi tới, đó là nguyên tắc của cô.

Ngày 7 tháng 2 dương lịch, Bộc Giá Tường xuất viện. Cậu hai của Nhan Giác đánh chiếc Cadillac dài (Cadillac Escalade) chở rất nhiều người của Bộc gia tới đón ông ngoại xuất viện.

Theo như cách cậu hai nói chính là ông ngoại vẫn lo lắng về vấn đề hôn nhân của cậu hai, nên nhân dịp ông ngoại xuất viện cậu hai muốn ông ngoại chọn giúp cậu một người thích hợp. Nay giờ ông ngoại đã có thể nói chuyện một cách bình thường, ông cười cho qua, chống gậy, chậm rãi bước lên xe Infiniti của Lê Tranh.

“Mấy người đều là những người bận rộn, lão già này sẽ làm vướng chân vướng tay mấy người, ai có việc gì thì đi làm đi, tôi cháu rể của tôi đưa về.” Bề ngoài giống như là ông cụ đang giải thích, nhưng Nhan Giác hiểu là: đám người đáng chết này, khi ông già này nằm viện thì không có một ai tới thăm, bây giờ ông già này không có việc gì thì lại tới rất nhiều người, nằm mơ đi!

Bộc Văn Tụ đi theo Bộc Giá Tường lên xe, ngồi ở ghế sau, bà quàng cho ông cụ chiếc khăn, “Ba, hình như anh thật sự bận việc, chắc không phải như bối nghĩ đâu.”

Bộc Giá Tường coi như là may mắn, di chứng của việc tụ máu não là rất ít, ngay cả bác sĩ điều trị chính cũng nói rằng người như ông cụ là rất hiếm, có thể khôi phục lại bình thường chiếm tỷ lệ cực ít. Nhưng Bộc Giá Tường không chỉ nằm trong phần tỷ lệ cực ít ấy, mà tính khí cũng nóng hơn, ông cụ cười lạnh một tiếng, “A Tụ, không phải là ta làm quá, trong khoảng thời gian ta nằm viện này, hai đứa anh của con không làm loạn công ty là ta đã mừng lắm rồi.”

“Ba.....” Đối diện với ánh mắt có thể nhìn thấy mọi chuyện của ông cụ, Bộc Văn Tụ không biết khuyên như thế nào, bà nghĩ đến một chuyện khác, “Ba, bệnh của ba đã tốt hơn nhiều, ngày mai con muốn đưa TuẤn Dân trở về DƯ DƯƠNG, hơn nữa còn mấy ngày nữa là bước sang năm mới rồi, thời gian này hơi bận rộn nên trong nhà cũng chưa chuẩn bị gì hết.”

“Có phải con cũng chê ông già này phiền toái phải không, năm nay hãy ở lại Dung BẮC đón năm mới đi.” Bộc Giá TƯỜNG nhíu mày, ra lệnh. Nhan Giác quay đầu lại nhìn mẹ mình, “Ông ngoại, mẹ con cũng không thể để ba con ở lại bệnh viện phục hồi sức khỏe đón năm mới một mình được.”

Bộc Giá TƯỜNG thưa nhận Bộc Văn Tụ nhưng vẫn không thưa nhận Nhan TuẤn Dân.

Lệ Tranh đang lái xe, khéo mắt cong lên, cô gái của anh là người thông minh, thông minh đến nỗi không thể bỏ qua cơ hội có thể đòi hỏi lợi ích cho mình.

“Có cả con rể nữa.”

Nhan Giác thở nhẹ một hơi, ở vị trí mà Bộc Giá TƯỜNG không thấy được, cô cùng Lệ Tranh đập tay nhau, Lệ Tranh biết, cố gắng nhiều năm, cuối cùng Nhan Giác cũng có thể khiến cho ông ngoại thưa nhận ba mình.

Nhưng Nhan Giác không ngờ, bữa cơm tất niên của Bộc gia lại sớm hơn mọi lần là ngày 29. Về sau Nhan Giác mới biết, vì Bộc Giá TƯỜNG biết VƯƠNG ANH trở về, muốn cùng Lệ Tranh và Nhan Giác ăn một bữa cơm vào ngày 30, vì vậy mới nói bữa cơm tất niên sẽ vào ngày 29.

9h sáng, Nhan Giác soi gương để quàng khăn, Lệ Tranh ngồi trên giường nhìn cô.

“Anh thấy được không?” Cô nhìn Lê Tranh, hỏi. Nghe thấy cô hỏi, Lê Tranh suy nghĩ một lúc, “Đẹp lắm.”

“Vấn đề này khó trả lời vậy sao? Sao lại trả lời lâu như vậy?” Nhan Giác mím môi, giả bộ tức giận. Ban đầu Lê Tranh không trả lời, sau một lát mới đột nhiên cười, “Phụ nữ đúng là sinh vật phức tạp nhất.”

Lê Tranh từng tình cờ xem qua một bài viết của nhân viên trong công ty trên BBS, để tài chính là cách trả lời câu hỏi của bạn gái hoặc câu hỏi của vợ.

BBS: BBS là viết tắt của Bulletin Board System. Một hệ thống công dụng trên nền web để chia sẻ các cuộc thảo luận, tập tin, và thông báo.

Khi vợ soi gương thử bộ đồ mới, hỏi chồng mình: có đẹp hay không.

Tình huống thứ nhất, ông chồng mắt không nhìn đầu không ngẩng, đẹp lắm.

Kết quả chính là, ông chồng bị phán tội nói dối, không thật lòng.
[~~~~(>_)~~~~ anh gạt em, sau đó dùng gia pháp phục vụ.]

Tình huống thứ hai, ông chồng ngẩng đầu nhìn một lượt, đẹp lắm, sau đó lại cúi đầu đánh boss.

Kết quả chính là, ông chồng bị phán tội nói qua loa cho có lệ, thái độ không để tâm. [~~~~(>_)~~~~ anh gạt em! Sau đó dùng gia pháp phục vụ, thêm nữa là quyển đầm cước đá.]

Lê Tranh buông tay, “Bây giờ anh biết rồi, anh thuộc tình huống thứ ba, cũng không tốt hơn hai loại trước là bao nhiêu.”

Anh đứng dậy, tiến ra đằng sau Nhan Giác, ôm cô. Trong gương, hiện lên hình ảnh của hai người, Lê Tranh nói, “Nhan Giác, bảo bảo của chúng ta sau này nhất định sẽ đáng yêu giống người này.”

Ngày mai hai người sẽ gặp mặt mẹ của Lê Tranh, bắt đầu chuẩn bị cho hôn lễ của hai người, giống như nhìn thấy đứa bé đáng yêu, dẽ thương trong một tương lai không xa, “Chúng ta sẽ có hai đứa, đứa lớn là anh, có thể chăm sóc cho em gái em có đồng ý không?”

Đối với một tình yêu, đứa bé chính là điều ngọt ngào nhất. Trên mặt Nhan Giác thoảng ửng hồng, lâu sau mới gật đầu.

Thật ra thì, nếu như có thể biết trước được tương lai, Nhan Giác có thể thấy được hình ảnh họ xa rời nhau. Lúc ấy nói không chừng cô đã không làm, mà đã làm cô sẽ sinh con ngay, có nhiều đứa bé ràng buộc, khả năng họ rời xa nhau sẽ ít hơn một chút.

Lúc này, tai Bộc gia, tràn ngập dinendian.løqidon không khí mừng năm mới, càng đến gần càng thấy náo nhiệt.

Quản gia Trương mở cửa cho cô và Lê Tranh, Bộc Ngọc cũng ở đây, đang xem TV trong phòng khách, cô đang cầm điều khiển TV chuyển kênh, màn hình TV từ chương trình tài chính kinh tế chuyển sang kênh Giải trí mỗi ngày.

Không quan tâm đến tiếng cãi vã của chú hai và chú ba trên gác, Bộc Ngọc hướng về Nhan Giác ngoắc ngoắc tay, chỉ vào TV, “Nhan Giác, đây là bạn học của em phải không? Gần đây gương mặt này xuất hiện trên TV với tần suất rất lớn đấy.”

Nhan Giác kéo Lê Tranh ngồi xuống bên cạnh Bộc Ngọc, nhìn vào TV, không phải đó là Liya Phạm sao? Mỗi càng đỏ hơn mặt càng ngày càng trắng hơn, nhìn thần thái đó, có thể đuổi kịp và vượt qua ngôi sao lớn của cả nước là Bạch Băng Băng rồi.

Tiếng nói của biên tập viên phát ra từ trong TV: căn cứ vào thông tin, Liya Phạm đã nhận được lời mời từ Paris cho giải Kim Trúc, đến lúc đó, giải nữ phụ xuất sắc nhất được đề cử cho bộ phim. Đây là lần thứ hai cô giành được giải thưởng quốc tế, trước đây cô đã giành được

giải thưởng nữ phụ xuất sắc nhất ở Nhật Bản. Hơn nữa có tin đồn Liya Phạm sẽ kết hôn, tình huống cụ thể còn chưa được người có liên quan chứng thực.

“Tin kết hôn? Cô ta muốn kết hôn?” Nhan Giác lắc đầu một cái, vẻ mặt chê cười, Lệ Tranh bị quản gia gọi đi, Bộc Giá Tường gọi anh đến thư phòng.

Bộc Ngọc lắc đầu, “Có khả năng sao? Tin đồn sẽ theo cô ta một thời gian, chỉ là cô ta vận khí tốt, một đêm thành danh, không dựa vào tin đồn, thì như bây giờ cũng rất tốt. Chỉ là, em biết không? Liya Phạm thật sự muốn kết hôn.”

Nhan Giác thật sự hung thú, Liya Phạm từ trước tới giờ đều là mĩ cao hơn đầu, không biết cô ta có thể chọn được dạng người như thế nào.

Bộc Ngọc cười, “Chủ tịch tập đoàn Hằng Phát.”

“Tập đoàn Hằng Phát? Là tập đoàn có ba dây chuyền nhãn hiệu, dây chuyền hơn năm mươi siêu thị Hằng Phát trên khắp cả nước sao? Nhưng mà không phải chủ tịch của họ hơn sáu mươi rồi sao?”

“Hai tháng nữa sẽ 73, lão già háo sắc, trước đây có năm vợ rỒI.”

Nhan Giác nhịn không được, “Vậy theo luật hôn nhân, ông ta không phải bồi thường, tài sản chung của hai vợ chồng.”

“Làm sao có thể ngốc như vậy, họ có kí một bản thỏa thuận, ngoại trừ tiền tiêu vặt mỗi tháng, khi bọn họ ly hôn, Liya Phạm cũng không có được một xu.”

“Chị, sao chị biết rõ vậy?” Nhan Giác cười xa, Bộc Ngọc gõ nhẹ một cái lên trán cô, “Nói thừa, bọn họ kí thỏa thuận này tại nhà luật sư của chị.”

PhỐc! Nhan Giác trực tiếp phun ngụm nước vừa mới uỐng ra.

Trên gác có tiếng loảng xoảng, giống như có đồ nào đó bị đập, Nhan Giác ngึng đênh nhìn, “Cậu hai lại ầm ĩ chuyện gì nữa rồi?”

“Trong thời gian ông cụ không có ở đây, cổ phiếu của công ty bị người khác âm thầm thu mua không ít, ông ngoại trở về mới phát hiện, bây giờ cổ phiếu trong tay đối phương so với Bộc gia cũng gần như tương đương, không gấp sao được.” Bộc Ngọc cầm ly trà lên uống, vẻ mặt lạnh nhạt, giống như chuyện ấy không có quan hệ gì tới cô.

“Thu mua? Ai vậy?” Nhan Giác kinh ngạc.

“Em biết --- --- Lâm Uyên.”

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Như Mộc được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Chương 36: Sinh Thời, Không Thể Buông Tha

[Thì ra sự đáng sợ trên thế gian không chỉ có mẹ chồng, mà còn có chuyện mà bác gái vẫn không chấp nhận.]

Bộc Văn Tụ cùng Nhan Lương và Nhan Tuân Dân vào cửa thì đúng lúc mấy người câu hai đã cãi nhau xong đang đi xuống dưới nhà. Sắc mặt Bộc Giá Tường không rõ vui hay giận, chỉ nó một câu “Mọi người đã đông đủ rồi mau ăn cơm thôi.”

Khi Nhan Giác còn ở nhà, cô chưa thấy không khí của bữa cơm tất niên nào nhảm chán như lần này, trừ tiếng động khi đặt bát đũa xuống bàn, hiếm khi có người nói chuyện. Cô cảm thấy món phật nhảy tường* mùi vị cũng không tệ lắm bèn gấp cho lè Tranh một miếng. Gần đây công ty của Lè Tranh rất bận, anh luôn phải làm tăng ca đến tận khuya, mấy ngày này anh vẫn liên tục ho khan.

* Phật nhảy tường hay Phật khiêu tường là một loại súp vi cá trong ẩm thực Phúc Kiến. Món ăn do vị bếp trưởng nổi tiếng đồng thời là chủ của nhà hàng Tụ Xuân Viên (聚春园) ở Phúc Châu, Phúc Kiến là Trịnh Thuân Phát sáng chế. Trịnh Thuân Phát vốn là một đầu bếp trong phủ của một quan cấp cao ở địa phương. Kể từ khi món ăn được tạo ra vào thời Nhà Thanh (1644–1912), nó đã trở thành một cao lương mỹ vị của ẩm thực Trung Hoa bởi mùi vị đa dạng, sử dụng nhiều nguyên liệu cao cấp và đặc biệt là cách thức chế biến. Tên của món ăn ám chỉ đến khả năng các nhà sư trường chay ở chùa cũng phải nhảy qua tường tìm đến để ngã mặn vì nó. Món súp Phật nhảy tường chứa nhiều protein và canxi.

“Em cũng ăn nhiều lên.” Lè Tranh mỉm cười gấp lại một miếng đặt vào bát Nhan Giác.

Trên bàn ăn yên lặng, Nhan Giác Die nd da nl e q uu ydo n và Lê Tranh là hai người duy nhất khiến cho Bộc Giá Tường lộ ra nụ cười. Khi bữa cơm gần xong, Bộc Giá Tường đặt bát đũa xuống, hắng giọng, “Sắp sang năm mới, ta cơ việc muốn tuyên bố.”

Gần đây cậu hai gặp rắc rối trong công ty, lời nói của Bộc Giá Tường khiến tay ông run lên, làm rơi miếng thịt xuống bàn, để lại một vết mờ trên khăn trải bàn, “Ba, có chuyện gì vậy ba?”

Nhan Giác và Lê Tranh ăn cũng đã no, đặt đũa xuống, Lê Tranh nhìn Nhan Giác, ý muốn nói: chúng ta có nên tránh đi hay không?

Ông ngoại chưa lên tiếng thì là không cần. Nhan Giác lắc đầu.

Con trai của cậu hai đại học đại học công nghệ thông tin, nghe có vẻ tốt, nhưng thật ra là do lúc đầu nộp thêm chút phí tài trợ mới được vào trường. Còn về máy tính, thì chỉ để lên mạng, chơi trò chơi. Lúc này anh ta ngáp một cái, “Ông nội, mọi người nói chuyện, chúng cháu không tiện tham gia, cho nên cháu đi ngủ trước, tối qua cháu ngủ muộn.”

“Bây giờ ai mà rời khỏi chỗ này chính là tự động buông tha quyền thừa kế.” Lần này tuy Bộc Giá Tường không gõ quái trượng (ba toong) xuống sàn, nhưng giọng nói bình thản của ông cụ lại dọa hồn hết mọi người trên bàn ăn. Con của cậu hai nghe lời của ông nội, ngượng ngùng ngồi trở lại, nhưng vẫn bị mẹ mình trừng mắt cảnh cáo. Mợ hai tươi cười nhẹ nhàng nói với Bộc Giá Tường, “Ba, ba mới xuất viện, thân thể đang khôi phục rất tốt, sao ba lại nhắc tới chuyện này rồi.”

Mợ hai huých huých tay cậu hai, ý bảo để ông nói chuyện tiếp. Cậu hai cũng có chuyện muốn nói, nhưng chưa kịp nói đã bị Bộc Giá Tường chặn ngang, “Mấy người không cần nói gì cả, nếu như không nói rõ ràng, sợ rằng sau này ta có muốn để lại những cũng chẳng ai được gì cả.”

Nhan Giác nhìn cậu hai và cậu út, mặt hai người lúc đó lúc trăng, trong lòng nghĩ muôn cười.

Bộc Giá Tường dỗ tay ra hiệu cho Trương quản gia ở đằng sau, nhận được chỉ thị lão Trương lên gác, khoảng một phút sau quay lại với tập tài liệu trong tay.

“Lão Trương, đọc.”

“Vâng, lão gia.” Lão Trương trả lời, sau đó mở tập tài liệu ra, “Tài sản bắt động sản của Bộc Giá Tường tôi có 5 nơi, bao gồm nhà ở hiện tại có từ xưa,.....”

Tiếng nói của lão Trương giống như tiếng chuông cổ ở Vân Nam mà Nhan Giác đã từng đi qua, mỗi một tiếng vang cũng tràn đầy dấu vết của năm tháng, chậm rãi liệt kê toàn bộ tài sản của ông ngoại, Nhan Giác kéo tay Lê Tranh, nhẹ giọng nói, “Em thấy mệt rồi.”

Lê Tranh nghiêng đầu về phía cô, cũng nhỏ giọng: Anh cũng thế.

Trong khi hai người tình cảm thì nét mặt của cậu hai và cậu út lại không thể cố gắng giả bộ tinh táo được nữa.

Cậu hai, “Ba, tại sao ba lại có thể như vậy, con vì công ty mà đã khổ cực biết bao nhiêu, gần nửa đời người, vậy mà bây giờ ba lại cho con biết, con lại không có một chút cổ phần nào, có phải ba nhầm lẫn rồi không?”

“Đúng vậy, anh hai nói đúng!” Cậu út của Nhan Giác cũng phụ họa theo. “Ba, ba cũng biết con luôn phải đi xã giao bên ngoài, bây giờ ba lại cho con ít như vậy, về sau khi ra ngoài con biết để mặt ở đâu? Hơn nữa, chỉ Văn Tụ và ba không phải là đã cắt đứt quan hệ rồi à, tại sao số cổ phần của chị ấy lại nhiều hơn của bọn con?”

Lúc này Nhan Giác mới phản ứng được, trong lúc cô không chú ý, ông ngoại đem hết số cổ phần và phần lớn tài sản để lại cho mẹ cô,

khiến cô không thể tin được.

Nhin lại Bộc Vân Tụ, cho dù anh trai cùng em trai nào loạn thế nào, bà cũng vẫn cúi đầu, Nhan TuẤn Dân bên cạnh bà cũng hiể̄m khi có lúc không náo loạn. Cả một bàn cơm, trừ họ ra còn có Lê Tranh và Nhan Giác, và Bộc Giá Tường, còn lại mọi người đều mang vẻ mặt: kích động, oán giận.

Phản ứng của Bộc Giá Tường vẫn không thay đổi, chờ tất cả mọi người nói xong cái gì mà tài sản truyền nam không truyền nữ, bọn họ mới là con ruột của Bộc gia, con của họ chính là cháu của Bộc gia, lúc này ông cụ mới chậm rãi ngẩng đầu lên, “Nói xong? Ta lại di@en*dyan(lee^qu.donnn) không biết con đâu và các cháu của ta lại có nhiều lời muối nói với ta như vậy. Lão Nhị, ngày thứ nhất ta nắm viện, bởi vì người có xích mích mới Minh Thành Chu Đổng, nên đã mang 1% cổ phần của công ty làm tiền đánh cuộc, kết quả thế nào? Vợ lão nhị, ngày thứ hai ta nắm viện, người lại trang điểm lộng lẫy cùng một đám người tổ chức đi Macao đánh bạc, kết quả là thắng hay thua? Vân a, cháu lớn của ta.....”

Bộc Giá Tường gõ gõ nhẹ lên tập văn kiện, mọi người trên bàn đều lạnh sống lưng, lúc này bọn họ mới biết, ông cụ chính là ông cụ, bất kể trong tình huống nào, cũng có thể nắm toàn bộ cục diện trong lòng bàn tay.

“Ba, bạn con.....” Cậu hai mãi cũng không thể nói hoàn chỉnh một câu. Bộc Giá Tường nhíu mày, một lúc sau mới than thở, “Ta biết các ngươi là con cháu của ta, ta nên bao dung, nên thông cảm. Vẫn để tài sản cứ quyết như vậy đi, về chuyện cổ phần trong công ty, ta sẽ chuyển hết cho Vân Tụ, trước khi ta chết công ty sẽ do ta quản lý, còn sau khi ta chết, số phận của công ty phải xem ý trời, ai bảo con cháu của ta không có tiền đồ.”

Bộc Vân Tụ, người từ nãy đến giờ vẫn không lên tiếng, bỗng nhiên nói, “Ba, tấm lòng của ba con hiểu, chỉ là, ba quên nhà chúng ta vẫn còn có một người thích hợp có thể giúp ba quản lý công ty.....”

Ai? Mọi đều thắc mắc.

“Cháu gái trưởng của ba, Bộc Ngọc, Tiểu Ngọc là người khôn khéo, nhất định có thể giúp bà quản lý công ty. Hơn nữa con và Tuấn Dân đã quen sống một cuộc sống bình thản rồi, nếu ba để con quản lý công ty, con cũng không có tâm tư để quản.”

Bộc Ngọc từ đầu đến cuối đều xem cuộc vui, đột nhiên cười khẽ, “Cô, cảm ơn cô đã nhớ đến con.”

Cô cầm ly rượu đỏ lên nâng chén, “Chỉ là, gia gia sẽ không đồng ý chuyện này đâu, với lại con cũng không muốn tiếp nhận.”

“Có phải Bộc Ngọc và ông ngoại em có mâu thuẫn không?” Trên đường trở về, Lệ Tranh lái xe, hỏi Nhan Giác. Nhan Giác tựa đầu lên vai Lệ Tranh, “ Trước đây chị ấy không sống ở Bộc gia, mãi đến hơn 20 tuổi ông ngoại mới tìm được chị ấy, chị ấy không thích ông ngoại, cũng không thích Bộc gia.”

“Nhưng cô ấy lại thích em.” Tiếng nói của Lệ Tranh dịu dàng có chút nuông chiều, cười khẽ. Nhan Giác cắn một phát lên tay anh, “Bạn em lúc ấy có hoàn cảnh giống nhau, thích em thì sao chứ? Không phải anh cũng thích em sao?”

“Đúng, anh thích em. Rất rất thích em.” Lái xe đến bên dưới tòa nhà, Lệ Tranh dừng xe, trao cho Nhan Giác một nụ hôn nóng bỏng. Đêm trước thềm năm mới, có đứa bé đốt pháo hoa ở bãi đất trống dưới tòa nhà, pháo hoa bay lên để lại vết khói phía sau giống như một chiếc đuôi.

Nhan Giác cảm thấy mình giống như sắp không thở nổi nữa, lúc này Lệ Tranh mới buông cô ra, cô vội rời khỏi ngực anh.

Cô xoa xoa đôi môi bị hôn đến mức sưng đỏ của mình, nhìn vào đôi mắt của Lệ Tranh. Ánh mắt anh thật sáng, trong không gian đen

nghịt, ánh mắt anh như ánh đèn có thể chiếu vào lòng người. Nhan Giác một lần nữa trở lại trong ngực anh, “Lệ Tranh, đồng ý với em, sau này đừng dùng ánh mắt như này nhìn người khác.”

“Tại sao?” lại một quả pháo nữa bay lên bầu trời, chiếu sáng đầu xe của hai người, Lệ Tranh hỏi.

“Bởi vì ánh mắt ấy quá quyến rũ người khác.” Nhan Giác một lần nữa ôm cổ Lệ Tranh, lần này cô chủ động hôn anh. Hai như muốn đem đỗi phương khắc sâu vào trong xương của mình.

Một khi cánh cửa lăng mạn được mở ra thì rất khó để đóng lại. Đêm đó, Nhan Giác năm nay Lệ Tranh mua pháo hoa cho mình, nhìn bầu trời đầy màu sắc, Nhan Giác ngâm nga một bài hát:

Tôi chính là pháo hoa rực rỡ sắc màu

Là pháo hoa rực rỡ nhất trên bầu trời

Tôi sẽ khiến cho những đóa tường vi nở hoa

Khiến cho những hạt cát cô đơn trong sa mạc nở rộ

Vui vẻ hạnh phúc như thế nào trong ngôi nhà kính

Đó chính là điều rực rỡ nhất trên thế giới này.

Về đến nhà, Lệ Tranh ôm cô nói một câu, khiến cho cô vô cùng cảm động, anh nói: “Có anh ở đây, em có thể trở nên yếu đuối, bởi vì anh sẽ cho em kiên cường. Với hai người, người đàn ông sẽ bảo vệ người mình yêu.”

Nhưng Nhan Giác không ngờ, cô còn chưa kịp cảm động xong thì Lệ Tranh đã ngã bệnh, mặc dù anh đã trấn an cô nói là do mệt mỏi quá nên mới thế, chỉ cần nghỉ ngơi sẽ không sao, nhưng nhiệt kế lại 39 độ khiến cho Nhan Giác tự trách. Nếu như không phải cô tùy hứng đòi

Lê Tranh đi đốt pháo hoa với cô thì anh sẽ không như thế này, nếu như anh không cởi áo khoác của mình cho cô mặc thì anh cũng sẽ không ngã bệnh.

Cô biết rõ thân thể anh không được khỏe, vậy mà.....

Lê Tranh lại tò vò không sao cả, nhận lấy cốc nước mà Nhan Giác đưa cho, vỗ vỗ đầu cô, “Cô bé, ai mà chẳng có lúc bị bệnh? Nếu như em cảm thấy chăm sóc anh là bị thua thiệt, vậy thì lần sau anh sẽ phục vụ lại em, được không?”

Nhan Giác bặt cười, nhưng nhìn **Lê Tranh** ngủ cũng không yên thì cô lại thấy lo lắng.

Giày vò cả đêm. Trời đã sáng hẳn, đến khi lời nhắc trong điện thoại vang lên, Nhan Giác mới nhớ hôm nay họ phải qua nhà mẹ của Lê Tranh để đón năm mới. Lê Tranh vẫn chưa tỉnh, Nhan Giác sờ trán anh, so với hôm qua đã đỡ hơn rồi, nhưng vẫn còn nóng. Xem ra dfienddn lieqiudoon hôm nay không thể sang bên đó được rồi. Cô nghĩ lại, cầm điện thoại lên gọi cho Vương Anh.

“Dì à, khụ khụ, cháu là Nhan Giác,.....vâng.....cháu đang bị bệnh.....vâng vâng....nếu không để lần sau chúng ta gặp mặt vậy.....vâng vâng.....Lê Tranh? Anh ấy đang nấu cháo cho cháu. Vâng, chào dì.”

Tắt điện thoại. Nhan Giác phát hiện sau gáy cô đầy mồ hôi, quắn nheen nói dối sẽ bị ra mồ hôi. Đằng sau có tiếng động, là Lê Tranh, sắc mặt anh trắng bệch, trên trán ra mồ hôi, “Cô bé, em có thấy người bệnh nào tự mình gọi điện cáo ốm, không tham gia tiệc chưa, người đó bệnh nặng lắm sao?”

Nụ cười của anh trên khuôn mặt trắng bệch giống như đường nét phác thảo lõi trên tờ giấy trắng, khiến cho Nhan Giác chua xót, cô đặt điện thoại xuống, chạy lại đỡ Lê Tranh, “Sao anh lại ra đây rồi, những gì em nói, cho dù mẹ anh có biết là em nói dối thì cùng lắm em

sẽ bị mẹ anh trù điể̂m ấn tượng, em không sao cǎ.”

“Em không sao cǎ, khụ khụ, anh vốn định hôm nay thương lượng với mẹ chuyện kết hôn của chúng ta, lại bị em nói dối làm lỡ chuyện. Khụ khụ.” Lê Tranh vẫn ho khan, vẫn tái nhợt như cũ, trêu ghẹo cô. Nhan Giác cố nhịn để nước mắt không rơi, đỡ anh đến bên giường, “Được rồi, anh phải nghỉ ngơi cho tốt, đã bị bệnh mà còn muốn kết hôn. Em cho anh biết, em sẽ không gả cho người bệnh đâu.”

Cô đắp chăn lên cho Lê Tranh, rót cho anh cốc nước ấm. Lê Tranh cau mày, “Bây giờ anh mới biết, em cũng có lúc không dịu dàng.”

“Anh không khóc, em sẽ không dịu dàng, đây là lần đầu tiên bạn cô thương chăm sóc người ốm vào năm mới đấy.” Nhan Giác hít hít mũi, “Em đi nấu canh cho anh, uống nóng, ra mồ hôi sẽ nhanh khỏe hơn.”

Nói xong cô quay người đi vào trong bếp, Lê Tranh nhìn bóng lưng cô biến mất ngoài cửa, tai cửa anh vẫn còn bị ử, nhưng tâm lại yên tĩnh.

Mỗi lần bị cảm, tai cửa anh sẽ luôn xảy ra chút vần đê.

Lê Ngôn tới đột xuất, anh mang theo bạn gái cùng tới, bạn gái của anh khiến cho Nhan Giác ngạc nhiên, hai con mắt mở thật lớn. “Du, Du,.....Du, cậu là bạn gái của Lê Ngôn?”

Du Du là bạn tốt của cô, lần trước nhờ quan hệ của yêu nghiệt để Du Du có thể phỏng vấn đạo diễn nổi tiếng mà cô ấy vẫn muốn được phỏng vấn, Lê Ngôn là em trai Lê Tranh, Du Du là bạn gái của Lê Ngôn, một người lại có nhiều lớp quan hệ phức tạp như vậy khiến cho Nhan Giác nhất thời không tiêu hóa được. Cô nhớ không nhầm, Lê Ngôn và cô cùng tuổi nhau, mà Du Du lại hơn cô bốn tuổi. Nhan Giác không phải là người cổ hủ, cô có thể tiếp nhận được mối tình chị em, chỉ là cô không nghĩ chuyện này lại xảy ra trên người bạn tốt của cô.

“Chị đâu, thím nói chị bị bệnh, nhưng nhìn như thế nào cũng không

thầy giống người bệnh. Chị không định cho bạn em vào nhà sao? Đây là bạn gái của em, Du Du, là phóng viên của chuyên mục đặc biệt, là cây bút cực kì giỏi.” Lệ Ngôn đứng ở cửa, không quản Nhan Giác có cho vào hay không, anh vẫn thay dép muỗn dẫn Du Du vào nhà.

“Lệ Ngôn, bạn em quen nhau, em và Nhan Giác là bạn thân.” Sự lúng túng của Du Du chỉ tồn tại nửa giây sau đó thay bằng nụ cười, cô võ Nhan Giác đang sững sờ ở cửa, “Cậu không định để em chồng cậu và bạn tốt của cậu vào thăm nhà sao?”

Nhan Giác tránh sang một bên.

Giọng nói suy yếu của Lệ Tranh từ phòng ngủ truyền ra, “Nhan Giác, là Lệ Ngôn tới sao?”

“Đúng vậy.” Nhan Giác đáp lại, ngay lập tức tiếng nói của Lệ Ngôn cũng vang lên, “Em biết ngay là anh ấy bị bệnh mà, chỉ là, chỉ đâu, chỉ cũng thật có can đảm, dám gọi điện thoại nói với thím là chị bị bệnh.”

Lệ Ngôn nói xong cất bước vào nhà, tìm Lệ Tranh để trêu chọc. Nhan Giác vừa mới đặt nồi canh lên bếp, tiếng nước sôi từ trong bếp truyền tới, cô kéo tay Du Du, “Cô Du, mời cô vào trong bếp cùng tôi, thằng thắn được khoan hổng.”

Thật ra thì chuyện của Du Du và Lệ Ngôn cũng giống như bao chuyện xưa khác, cũng có tính cẩu huyết, cũng có hơi thở của sự lãng mạn. Cô và Lệ Ngôn quen nhau ở Tứ Xuyên, lúc ấy cô đến Tứ Xuyên để phỏng vấn, địa điểm là một thôn nào đó, thời gian phỏng vấn quá dài, lúc cô rời đi, đã sắp hoàng hôn. Vốn có một người dân địa phương dẫn cô ra ngoài, nhưng đường núi gập ghềnh, lúc xuống lại có trận mưa, Du Du đi chậm chạp, lại không biết làm sao cô lại đi lạc, bết bát hơn là cô bị té chân, ở trong rừng sâu, núi thẳm, lại còn vào buổi tối, khó tránh được sự sợ hãi.

“Sau đó cậu ta xuất hiện hả?” Nhan Giác cười đến không thở được,

nhìn Du Du đang chìm đắm trong kỉ niệm ngọt ngào, cô ấy gật đầu, “Sau đó anh ấy đã cứu tớ, lúc đấy tớ biết rằng anh ấy cũng chỉ là tạm thời ở lại Tứ Xuyên để làm nhiệm vụ, anh ấy vốn ở Dung Bắc. Nhan Giác, tớ đã 31 rồi, cậu nói xem, ở tuổi này tớ vẫn còn điên cuồng vì tình yêu, có phải tớ điên rồi không?”

“Đúng là có hơi.” Nhan Giác lại gật đầu, “Chỉ là tình yêu chính là thứ khiến người ta trở nên điên dại, không phải có câu nói như thế sao? Trong tình yêu, luôn có một vài người con gái điên vì người đàn ông điên mà trở nên bình thường.”

Du Du nghi ngờ, “Ai nói vậy? Sao tớ chưa bao giờ nghe nói đến?” (Mì cũng chưa bao giờ thấy luôn @@)

“Đại hiệp, tớ!” Nhan Giác múc một thìa canh từ trong nồi, cho Du Du nếm thử, Du Du liếc cô một cái, uống....., “Có phải hơi nhạt hay không?”

“Lệ Tranh đang sốt, không nên ăn mặn quá.” Nhan Giác khuấy khuấy nồi canh, “Chỉ là, nếu hai người thật sự nghiêm túc, tớ muốn nói cho cậu một chuyện. Tớ nghe nói, ba mẹ cậu ấy đều không còn, được mẹ của Lệ Tranh, thím của cậu ấy nhận nuôi, cửa d,0dylqd của trưởng phòng Vương này, khó khăn!”

Nhan Giác làm động tác cắt cổ, lè lưỡi, tiếng nói bất thình lình vang lên ở đằng sau khiến cho cô rợn tóc gáy, “Biết khó khăn thì hãy khuyên bạn của cô chết tâm với Lệ Ngôn đi.”

Trưởng phòng Vương đột ngột giá lâm, đứng ở cửa phòng bếp, mặt đen lại, nhìn Du Du.....và Nhan Giác.

“Nhan Giác, tôi rất bối phục dũng khí của cô, mỗi lần tôi có chút hảo cảm với cô, đều có thể đem hảo ý xóa sạch. Đây chính là Du Du, bạn của cô? Du DU, bây giờ tôi chính thức thông báo cho cô biết, tôi sẽ không đồng ý cho cô và Lệ Ngôn qua lại, tôi có trách nhiệm thay cho ba mẹ của Lệ Ngôn.”

“Thím, cháu không cần thím làm như vậy. Cháu yêu Du Du, cô ấy thông minh, thiện lương, cơ trí, cháu có thể thấy bóng dáng của thím trên người cô ấy, một cô gái tốt như vậy, sao thím lại muốn phản đối bọn cháu?” Không biết Lệ Ngôn đi ra từ lúc nào, “Cũng bởi vì cô ấy hơn cháu bốn tuổi, chúng cháu thực sự yêu nhau, tuổi tác không phải vấn đề.”

“Tóm lại chuyện của cháu ta chỉ nói một câu thôi, ta không đồng ý, Lệ Ngôn, ngày mai Viên chính Ủy sẽ thông báo cho cháu về chuyện trở về quân doanh, ngày nghỉ mùa xuân đến đây kết thúc, cháu cũng chơi đã rồi.”

“Thím, thím có thể thôi áp đặt cho bọn cháu được hay không? Áp đặt cho anh trai, rồi lại đến lượt cháu!” Lệ Ngôn như muốn phát điên.

Lệ Tranh vẫn đang mang bệnh, xuất hiện bên cạnh cửa, Nhan Giác vẫn trầm mặc không nói, thấy vẻ mặt anh suy yếu, vội chạy tới đỡ, “Sao anh lại ra đây, về giường nghỉ ngơi đi.”

Lệ Tranh vỗ vỗ tay cô, “Bên ngoài này đang đầy khói súng như thế, anh còn có thể nằm được sao?”

Mượn Nhan Giác đỡ, Lệ Tranh đi tới trước mặt mẹ anh, “Mẹ, mặc kệ là con hay Lệ Ngôn, bọn con đều là con của mẹ, con cái nên nghe lời người lớn, chính là điều hiển nhiên. Nhưng mẹ có nghĩ qua không? Chúng con cũng đến lúc làm cha làm mẹ, nếu như lúc nào cũng mặc cho mẹ quyết định tất cả, thì sau này bọn con còn dạy bảo con của con kiểu gì. Mẹ..... con.....”

Nhan Giác chỉ cảm giác tay mình nặng trĩu, vừa nhìn lại, Lệ Tranh đã ngất đi.

Phải bệnh nặng như thế nào mới khiến cho đàn ông ngất xỉu, lúc ấy, nước mắt của Nhan Giác đã rơi xuống.

**Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Nhữ Mộc được tải miễn phí tại
[wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).**

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 37: Có Một Cách Yêu Khác+ Ngoại Truyện

[Em yên tâm, nếu thật sự phải chết, anh sẽ để em đi trước, anh sẽ an táng cho em, để cho em yên tâm. Tất cả mọi khổ sở sẽ để lại cho anh, sự cô độc để lại cho anh, đây chính là cách anh yêu em.]

Nhan Giác lấy nước trổ lại, thấy Văn Cảnh đang ngồi bên giường, chiếc giầy bị cô dung đưa qua lại như muỗi rơi. Nhan Giác hỏi, “Trình Bắc Vọng đâu?”

“Công ty có chuyện, anh ấy ra ngoài gọi điện thoại. Văn Cảnh nói xong, đi giày xuống giường, “Tôi nói này, sức khỏe của Lê tiên sinh nhà cậu đúng là không được nha, nói bệnh là bệnh ngay, cũng vượt quát rồi.”

Nhan Giác đặt bình nước xuống, gó lên đầu Văn Cảnh một cái, “Cậu là phụ khoa, còn Lê Tranh là bị viêm phổi, hai cái này có thể so sánh sao?”

Văn Cảnh cười cười, có hơi ngượng ngùng. Lê Tranh đang ngủ say, Nhan Giác kéo lại góc chăn cho anh, sau đó mới quay ra hỏi Văn Cảnh, “Chuyện của cậu sao rồi, mồng một đầu năm còn chạy tới bệnh viện thăm bạn tôi, mẹ của Trình Bắc Vọng còn kiểm chuyện soi mói cậu không?”

Kể từ lúc Lê Tranh bị ngất xỉu trong đêm 30, Vương Anh tạm thời bỏ qua, Nhan Giác đưa Lê Tranh tới bệnh viện, bác sĩ trực ban chuẩn đoán rất nhanh, kết quả Lê Tranh bị viêm phổi cấp tính, sau một đêm, cuối cùng nhiệt độ cũng hạ một ít so với hôm qua. Ngày hôm sau, Vương Anh có chút việc bận, trước khi đi cũng chưa cho Nhan Giác vẻ mặt tốt, cùng với việc Lê Ngôn thúc giục, Vương Anh rời đi nhanh chóng.

Văn Cảnh nhún nhún vai, cắn môi nói, “Trình Bắc Vọng đưa tớ ra bên ngoài ở rồi, cũng gần nhà cậu, đang ở nhà trọ cách tòa nhà B hai con đường, mặc dù điều kiện không được tốt như lúc trước, nhưng lại có thể tránh mặt mẹ anh ấy, tớ mới có thể thở được.”

Từ hành động bảo vệ Văn Cảnh của Trình Bắc Vọng, Nhan Giác tạm thời đánh giá đạt tiêu chuẩn, chỉ là, “Chỉ là hai người cũng không thể tránh mặt mẹ chồng cậu cả đời được, nếu như không tháo gỡ được khúc mắc, thì sau này cậu định thế nào?”

Lời của Nhan Giác khiến Văn Cảnh á khẩu, chán chường sụp bả vai, “Tớ cũng không biết, qua được ngày nào thì hay ngày ấy đi, cùng lầm thì ly hôn, không phải bà ấy muốn lão Trình nhanh chóng ly hôn với tớ, rồi tìm cho anh ấy một người khác để kéo dài hương khói cho Trình gia sao.”

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, Trình Bắc Vọng cất điện thoại, từ ngoài đi vào, “Sao vậy, lại nói đến chuyện gì đau lòng rồi sao? Lại nhăn nhó giống như dì Trương thế này!”

Dì Trương làm bảo mẫu múa chục năm ở nhà Trình Bắc Vọng, trên mặt rất nhiều nếp nhăn. Trình Bắc Vọng nói Văn Cảnh như vậy, chắc chắn Văn Cảnh rất mất hứng, cô nhìn xuống đất, “Có phải vì em già rồi nên anh chê em, đúng không? Nếu vậy để em giúp anh tìm một người trẻ tuổi, xinh đẹp, thế nào?”

Nhan Giác ở một bên cười mà không nói, cô thật sự muốn nhìn một chút thái độ của Trình Bắc Vọng như thế nào.

Trình Bắc Vọng ngừng cười, đi tới bên cạnh Văn Cảnh, giữ vai cô, “Em phải có lòng tin vào bản thân mình, cho dù em có thay đổi thế nào, vẫn là vợ của Trình Bắc Vọng anh, là người vợ duy nhất!”

Khóe mắt Văn Cảnh ướt, nhất thời không biết nên nói gì trước những lời nói dịu dàng, chân thành của Trình Bắc Vọng. Nhan Giác ho khan hai tiếng, “Trình Bắc Vọng, những lời anh nói đã được lưu

lại làm bằng chứng, nếu vi phạm sẽ bị sét đánh đấy.”

Cô nhẹ nhàng uy hiếp, nhìn người đang nằm trên giường, giúp anh kéo lại góc chăn. Sau lưng cô Văn Cảnh lại giật chân, “Nhan Giác, không cho phép cậu nguyễn rủa lão Trình nhà tôi, tôi tin anh ấy.”

Nhan Giác cười, trong tình yêu, phụ nữ luôn quên mất một câu nói----tình guyên tin rằng trên đời có quý, chứ đừng tin những gì đàn ông nói. Miệng của đàn ông ngoại trừ chức năng hôn thì chính là dùng miệng nói ngọt để đỡ dành người phụ nữ của mình. Văn Cảnh và Trình Bắc Vọng trở thành một đôi là nhờ một buổi xem mắt, hơn nữa tình huống hiện tại của Văn Cảnh không mấy lạc quan, quan hệ mẹ chồng nàng dâu của hai người đang gay gắt.

“Nhan Giác, cô yên tâm, tôi sẽ không làm cho cô ấy phải khóc.” Trình Bắc Vọng nói từng câu từng chữ một cách chân thành. Nhan Giác khoát khoát tay, “Không cần thể hiện điều đó với tôi, đối xử với vợ của anh tốt một chút và mau mau giải quyết chuyện của mẹ anh thôi.”

“Được rồi, được rồi.” Cô nhìn đồng hồ, “Cũng không còn sớm nữa, hôm nay là mồng một năm mới, hai người cũng không nên ở đây lâu quá, mau về nhà làm sủi cảo* đón năm mới đi thôi.”

*là một trong những món ăn truyền thống vào dịp Tết Nguyên Đán của Trung Quốc, cũng giống như Việt Nam hay gói bánh trung (miền Bắc) hay bánh Tét (miền Nam) vào dịp Tết âm lịch.

Văn Cảnh không để ý đến lệnh đuổi khách của Nhan Giác, cô đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, “Nhan Giác, hay là tôi và Trình Bắc Vọng ở lại bệnh viện đón năm mới với hai người, chúng ta cùng gói sủi cảo, rồi tâm sự cả đêm.”

Ý tưởng ấy khiến cho Nhan Giác bất ngờ, cô thấy lo lắng thay cho chỉ số thông minh của trưởng phòng Văn, gói sủi cảo trong bệnh viện? Sau đó tâm sự cả đêm? Cô ấy cho rằng đây là nơi nghỉ dưỡng

sao. “Thôi, được rồi, được rồi, đừng nghĩ mấy điều vớ vẩn ấy nữa, hai người đi mau, đi mau.”

Văn Cảnh và Trình Bắc Vọng bị Nhan Giác đuổi về, cô trở lại bên giường bệnh của Lê Tranh, nhìn anh, lông mi của anh thật dài, không nhịn được cô đưa tay sờ một chút, “Lê tiên sinh à, anh định giả bộ ngủ tối khi nào?”

“Làm sao em biết anh giả bộ ngủ?” Do sốt cao, nên giọng nói của Lê Tranh hơi khàn khàn. Nhan Giác cười, cô ngồi dậy, rót cho Lê Tranh cốc nước, dùi anh ngồi dậy uống nước, “Khi người ta giả bộ ngủ, lông mi sẽ động dậy, anh không biết sao?”

Uống nước xong anh dựa vào gối mà Nhan Giác đã chuẩn bị ở đầu giường, “Anh ngủ bao lâu rồi?”

“Từ lúc anh ngất là ba giờ chiều hôm qua cho đến bây giờ, tất cả là hai mươi tiếng.” Nhan Giác nhìn anh thật sâu, “Lê Tranh, anh biết không, nếu như không phải bác sĩ nói do anh quá mệt cùng với phát sốt dẫn đến ngủ lâu chưa tỉnh như vậy, thì em sẽ cho rằng anh.....”

“Cho rằng anh sẽ chết.” Lê Tranh kéo tay Nhan Giác, nắm chặt tay cô, “Em yên tâm, nếu thật sự phải chết, anh sẽ để em đi trước, anh sẽ an táng cho em, để cho em yên tâm. Tất cả mọi khổ sở sẽ để lại cho anh, sự cô độc để lại cho anh, đây chính là cách anh yêu em.”

“Em sẽ không bỏ anh mà đi trước, cũng sẽ không để anh phải đau khổ một mình, chúng ta không thể sinh cùng ngày nhưng có thể cùng nhau đi đến cuối cuộc đời Lê Tranh, cả đời này đừng nghĩ đến việc bỏ rơi em.”

Nắm chặt tay Nhan Giác, Lê Tranh chậm rãi gật đầu. Lời thề chính là như vậy, lời thề son sắt sẽ không thay đổi, nhưng khi gặp phải sóng gió thì mọi người thường sẽ chọn một con đường khác, không lâu sau, Lê Tranh cũng giống như vậy.

Bệnh viêm phổi nặng không nặng mà nhẹ cũng không nhẹ, phải nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian nhất định, nếu không sẽ rất nguy hiểm. Lê Tranh ở bệnh viện gần nửa tháng, phải truyền rất nhiều nước, lại uống rất nhiều thuốc mới có thể phục hồi sức khỏe rồi xuất viện.

Ngày 15 tháng Giêng.

Nhan Giác ở nhà làm bánh trôi nước, cô phải mất rất nhiều công sức mới học được từ mẹ. Lão ba vốn là người ở vùng sông nước Giang Nam, ngày 15 tháng Giêng hàng năm đều muôn ăn bánh trôi, lúc trước đều do bà nội đích thân làm, sau khi bà nội qua đời liền đổi thành mẹ cô, cô con dâu Tây Bắc, học rồi làm cho ba ăn. Tài nghệ nấu nướng của mẹ rất tốt.

Vùng để làm bánh, Nhan Giác đã chuẩn bị từ trước, bên trong Nhan Giác cho thêm hoa quế và hoa hồng, từ xa đã cảm thấy được mùi vị thơm ngon của từng chiếc bánh trôi. Đợi nước sôi, cô thả bánh đã làm vào nồi, đợi một lúc bánh chín thì vớt ra cho vào từng bát. Sau đó cô gọi hai người đang ở ngoài phòng khách, “Chuẩn bị ăn bánh trôi thôi.”

Lê Ngôn cũng ở nhà cô, lần này anh phải đeo bám lanh lão lâu mới có thể chạy trở về, dĩ nhiên mục đích của anh là để gặp Du Du. Nhưng lại quá không đúng lúc, Nhan Giác nghe nói lại phải đi phỏng vấn ở xa. Sang năm mới rồi mà vẫn không thể nghỉ ngơi. Nhan Giác thở dài, sau khi làm xong cô gọi hai người, “Xong rồi đây, có thể ăn được rồi.”

Cô chống cằm, Lê Ngôn ăn đến phồng má nhưng vẫn không quên càu nhau, “Anh, chị đâu, tại sao thím vẫn còn tư tưởng phong kiến vậy chứ, người ta nói lấy vợ hơn ba tuổi như mang vàng về nhà, hơn nữa không phải Du Du hơn em bốn tuổi, mới chỉ có ba tuổi lẻ mười một tháng. Anh, chỉ cho em một cách, làm thế nào mới có thể phá tan được suy nghĩ của thím đây.”

Cách ăn của Lệ Tranh lịch sự hơn rất nhiều so với Lệ Ngôn, hai người ngồi cùng nhau, Nhan Giác thật sự không tin Lệ Tranh cũng đã từng đi lính như Lệ Ngôn. Anh múc một miếng bánh trôi ở trong bát, thổi thổi, sau đó đưa đến bên miệng Nhan Giác, nhìn cô ăn, anh nói, “Cái này thì anh thật sự không có biện pháp, chuyện của anh và chị dâu cậu, lúc đầu mẹ anh cảm thấy gia đình của hai bên không hợp nhau, còn về chuyện của cậu và Du Du..... nói thế nào..... thì cũng hơi khó để thay đổi suy nghĩ của mẹ anh.”

“Thật ra cho dù vẫn để là gì đi nữa, thì anh vẫn lo lắng là, Du Du và cậu cách nhau bốn tuổi, sau này suy nghĩ của hai người sẽ khác nhau, hơn nữa.....cậu...”

Lệ Tranh nhìn sang em trai, “Em thế nào?”

“Tuổi trẻ bồng bột, dễ kích động, anh cảm thấy mẹ đang lo lắng về cuộc sống sau này của cậu.” Thời thanh xuân của con gái rực rỡ như hoa mùa hạ, bùng cháy như ngọn lửa, qua cái tuổi đó thì lại tàn lụi rất nhanh, Lệ Tranh hiểu mẹ anh lo lắng chuyện gì, thời gian qua đi, nhan sắc thay đổi, đến lúc đó liệu Lệ Ngôn có thể chấp nhận điều gì không.

“Em sẽ không!” Lệ Ngôn để lại lời này, sau đó rời khỏi nhà Lệ Tranh quay về quân đội.

Sau trận ốm nặng, cơ thể của Lệ Tranh cho Nhan Giác một cảm giác không thể yên tâm, cho nên sau ngày 15, Lệ Tranh nói muốn đến công ty, thì Nhan Giác quyết định không về trường mà đi theo Lệ Tranh tới công ty.

Nắng ấm chiếu lên bóng dáng đang đắp chăn ngủ say trên ghế sa lon. Vốn dĩ Nhan Giác đang vẽ tranh, không biết là do âm thanh của điều hòa hay do nhiệt độ rất thích hợp để ngủ, tóm lại Nhan Giác cứ như vậy ngủ thiếp đi. Sau khi Lệ Tranh xem xong hai bản thiết kế, ngẩng đầu lên thấy Nhan Giác đã ngủ say, bèn lấy chiếc chăn mỏng đắp lên người Nhan Giác. Anh cầm một lọn tóc của cô đặt lên mũi ngủi, thật

thơm. Nhưng lại có người có ý sát phong cảnh, Nhan Giác chặc chặt một tiếng, hai mắt vẫn nhắm, “Đã ba ngày em chưa gọi đầu rồi, anh thấy trên đầu em có mùi gì sao?”

Lệ Tranh kéo Nhan Giác ngồi dậy, “Anh nhớ không nhầm, hôm qua hình như có người quấn lấy anh muốn tắm uyên ương thì phải?”

“Nói bây.” Nhan Giác đỏ mặt, gỡ khăn ra đứng dậy, cô sẽ không thưa nhện hôm qua cô không khác gì một nữ thổ phỉ, lôi kéo Lệ tiên sinh tắm uyên ương. Chẳng qua là cô rất nhớ anh mà thôi. “Em đi mua cafe, anh muốn uống gì không?”

“Vậy....” Lệ Tranh cúi đầu trầm ngâm, “Vậy thì một cốc capuchino đi.”

Đang đợi lấy đồ uống, bên cạnh có tiếng nói hấp dẫn sự chú ý của Nhan Giác. Khi giọng nói đầu tiên vang lên, Nhan Giác nhận ra đó là giọng nói đó thuộc về mẹ của Trình Bắc Vọng, chanh chua lại mang một chút liêu linsk. Chỉ là Nhan Giác cũng không ngờ rằng, mẹ của Trình Bắc Vọng nói chuyện với ai cũng vẫn dùng giọng điệu như vậy.

“Nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền mới đáp ứng sinh một đứa bé cho Bắc Vọng.” Nhan Giác không nhìn thấy người, nhưng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ lúc này của bà ấy, khoanh tay, vẻ mặt kiêu ngạo như đang sai khiến người khác. Giọng nói tiếp theo khiến Nhan Giác kinh ngạc, là Chris.

Không biết là Chris mới khóc xong hay đang bị cảm, giọng nói khàn khàn, sau khi mẹ của Trình Bắc Vọng nói xong được một lúc Nhan Giác mới nghe thấy cô ta nói, “Xin lỗi dù cháu không thể đồng ý yêu cầu củadì, bây giờ Bắc Vọng đã có gia đình của anh ấy, cháu không thể phá vỡ hạnh phúc của họ, cháu thừa nhận là cháu còn yêu anh ấy, nhưng cháu không thể.”

Nhan Giác cười lạnh một tiếng, quả nhiên Chris cùng Trình Bắc Vọng đã từng qua lại, cô không đoán sai. Không lên tiếng, cô tiếp tục

nghe. Vì hạnh phúc của bạn tốt, cô chắp nhẫn làm chuyện vô sỉ là cô không đoán sai. Không lên tiếng, cô tiếp tục nghe. Vì hạnh phúc của bạn tốt, cô chắp nhẫn làm chuyện vô sỉ là nghe trộm chuyện của người khác.

Mẹ của Trình Bắc Vọng vẫn tiếp tục, “Chỉ cần còn yêu là được, dù thưa nhẫn, trước đây dù kiên quyết phản đối hai đứa là sai, nếu như dù biết Bắc Vọng lấy về một con gà không biết đẻ trứng thì ban đầu dù cũng sẽ không phản đối hai đứa.”

Bà mới là gà, cả nhà bà mới là gà. Nhan Giác rất tức giận, cô đã lấy bàn, nhích lại gầm, bởi vì giọng nói của bà ta nhỏ đi một chút. Nhan Giác nghe bà ta nhỏ giọng nói, “Nói cho cô biết, đừng có mà không biết điều, nếu như tôi có lựa chọn khác thì tôi còn đến tìm cô sao? Sau khi cô và Bắc Vọng chia tay, cô đã ngủ cùng bao nhiêu người rồi, cô không nhớ rõ sao? Theo như tôi biết, ba cô vẫn luôn đi đánh bạc, còn mẹ cô thì bị ung thư, vẫn đều nhở hết vào cô lo liệu, tôi đã nói rõ với cô rồi, hoặc là cô cùng Bắc Vọng quay lại với nhau, sau đó sinh cho nó một đứa con trai, thuận lợi tôi sẽ bắt nó cùng người phụ nữ kia ly hôn rồi cưới cô làm vợ, đến lúc đó cô có tiền giúp gia đình, còn có thể là thiếp phu nhân của Trình gia, cơ sao lại không muốn, hơn nữa.....”

Bà ta dừng một chút rồi tiếp tục, “Nếu Bắc Vọng không lấy cô, thì cô vẫn là mẹ đẻ của người thưa kế của Trình gia, chúng tôi cũng sẽ không bạc đãi cô.”

Mười giờ sáng, trong quán cafe, không có nhiều người, cho nên tiếng đập bàn của Nhan Giác lại cực kì rõ ràng, “Bà nói đủ chưa? Tôi thật sự không nghe nổi nữa, cái gà gọi là gà không biết đẻ trứng? Bà sinh ra Trình Bắc Vọng, vậy tôi có nên gọi bà là Gà không? Với gia đình này nhà các người, cũng không xứng với Văn Cảnh.”

Lúc nhân viên phục vụ đưa tiền đến để trả, cafe tối cũng bị sự giận dữ của Nhan Giác dọa sợ, đứng ở một bên không dám lại gần. Nhan Giác mắng xong cầm cafe rời đi, nghĩ sao lại quay trở lại,

việc cô làm ngày đó chính là muối mang cốc capuchino của Lê Tranh đỡ hết lên người mẹ của Trình Bắc Vọng.

Cô nghĩ, bọt cafe rất hợp với mái đầu quăn tíu của bà ấy, như vậy cũng có thể gọi là một cảnh đẹp, không phụ danh xưng “Gà đẹp” của bà ta, dĩ nhiên điều đó chỉ xảy ra khi không có lời nói của Chris đột ngột xen vào giữa đường.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Chris chật vật như vậy, mái tóc đen phủ đầy chất lỏng màu nâu, xa xa Nhan Giác có thể ngửi thấy được mùi cafe cùng với mùi dầu dưỡng tóc trên đầu cô ta. Nhan Giác miêng mím chặt, không nói xin lỗi.

“Đáng đời.” Nói xong câu này, cô quay đầu rời đi, cũng nghe thấy lời nói hùng hổ của mẹ Trình Bắc Vọng. Tự trọng, muối người khác tôn trọng mình thì điều đầu tiên là phải biết tôn trọng người khác; tự ái*, mình phải yêu chính mình thì người khác mới có thể yêu bạn. Lúc này Chris thay mẹ của Trình Bắc Vọng nhận lấy một cốc cafe, trong mắt Nhan Giác cô ta là một người không biết tự trọng cũng không biết tự yêu chính mình.

*trong trường hợp này tác giả muốn nói đến chính là tự yêu bản thân của mỗi người, tự: chính mình, ái: yêu. Còn tự ái mà chúng ta hay nói chính là do quá nghĩ đến mình mà sinh ra giận dữ, khó chịu, khi cảm thấy bị đánh giá thấp hoặc bị coi thường.

Quán cafe cách công ty của Lê Tranh hai mươi mét, vì đi vội nên Nhan Giác không mặc nhiều áo, chỉ có một chiếc áo bông mỏng, lúc này đi trên đường không có mục đích, bị gió thổi cô mới thấy lạnh. Bên cạnh có một tiệm bán báo, trong tủ kính có bày mấy bao thuốc lá, “Cho tôi một bao hoa sơn trà.”

“Hoa sơn trà là gì?” cửa sổ mở ra, người bên trong dùng giọng Đông Bắc trả lời. Nhan Giác ảo não, ở nơi này sao có thể bán thuốc lá dành cho phụ nữ chứ, từ trong ví tiền lấy ra tờ màu hồng, “Vậy thì lấy cho tôi bao nào cũng được.”

Thuốc lá chưa bao giờ là đồ tốt, có thể là mấy đồng tiền một bao song hỷ hoặc là mấy chục đồng một bao Trung hoa. Một thời gian dài không hút, bây giờ hút lại khiến cô bị sặc khói thuốc.

Một bàn tay vỗ vỗ lưng cô, Nhan Giác xoay người, không biết Chris đứng cạnh mình từ bao giờ. Chris ngồi xuống bên vệ đường cùng cô, lấy điếu thuốc đã đốt được một phần ba từ tay cô, dập tắt. “Nhan Giác, cô biết không, thực ra tôi rất hâm mộ Văn Cảnh.”

Nhan Giác cười nhạo một tiếng, “Hâm mộ chuyện gì, hâm mộ việc cô ấy không thể sinh con, sau đó bị đá ra dành chỗ cho cô?”

Lời nói của Nhan Giác cũng không khiến Chris tức giận, cô ta cười một tiếng, “Tôi thật hâm mộ cô ấy, cô ấy cho cô những gì mà cô có thể ra mặt thay cô ấy, khi đó, nếu có một người bạn nguyên ý thay tôi ra mặt như cô, thì có lẽ tôi sẽ không là tôi của bây giờ.”

“Muốn nghe một chút chuyện cũ của tôi không?” Trên trán của cô còn lưu lại một ít cafe chưa lau hết, Nhan Giác muốn từ chối nhưng lại không thể nói ra, đành cúi đầu chơi đùa bao thuốc lá trong tay.

“Tên tôi vốn không phải là Chris, tên gọi của tôi rất đơn giản, ngắn gọn, mọi người đều bảo cái tên đó rất hay.”

[Ngoại truyện] Tôi là đơn giản.

Tôi nhỏ hơn Trình Bắc Vọng ba tuổi, khi ấy đang học đại học, cô phát cáu vì chuyen xe đón học sinh bọn họ. Khi đó anh ấy già hơn bây giờ, nhưng không yếu, giúp tôi chuyen hai bao đồ mang từ quê lên xe mà không thở gấp, không yếu ớt như những chàng trai thành phố khác. Nếu như anh ấy không hỏi tôi trong bao có những gì, thì chắc chúng tôi sẽ không có những chuyện về sau.

Hai bao của tôi rất lớn, trong thành phố giá cả đắt đỏ, việc đi học đã không dễ dàng nên tôi phải tiết kiệm. Mà những gói tôi mang đến sau

nửa tháng đã bị hỏng, nhưng tôi vì tiết kiệm mà vẫn cố ăn, cuối cùng bị ngộ độc thức ăn, trong tiết thể dục bị ngất xỉu. Khi tỉnh lại, anh ấy cầm những túi mà tôi đã mang đến, đến trước mặt tôi rống to, “Sau này còn ăn những thứ này nữa thì đừng có trách.”

Đương nhiên là sau này tôi không dám ăn nữa, bởi vì anh ấy thành bạn trai của tôi. Có phải rất kì lại đúng không, tôi cũng cảm thấy thế, hai chúng tôi ở bên nhau mà không thể nói rõ được, nhưng không thể nói rõ được cũng hay, điều đó khiến cho tôi có một đoạn tình cảm đẹp nhất trong cuộc đời.

Trình Bắc Vọng đối với tôi rất tốt, tốt hơn bạn trai của những gái khác trong trường, mỗi lần đến kì tôi đều đau bụng, khi ấy phòng ngủ không được ấm áp, anh ấy đều thuê phòng bên ngoài, tăng thêm nhiệt độ, ôm tôi để cho tôi ấm bụng. Tôi nói một câu bạn có tin không? Chúng tôi ở cạnh nhau bốn năm, anh ấy đều không bao giờ đi quá giới hạn. Nhưng đừng nghi ngờ gì cả, anh ấy rất bình thường.

Bốn năm trôi qua rất nhanh, tôi tốt nghiệp đại học, anh ấy tốt nghiệp nghiên cứu sinh, chuyên kết hôn được anh ấy nhắc tới một cách rất tự nhiên, nhưng lúc đấy tôi không dám suy nghĩ gì, tôi nhận được thư từ quê nói rằng ba tôi ở quê đánh bạc thua sạch toàn bộ tiền trong nhà, mẹ bị ung thư, gia cảnh nhà anh ấy tốt như vậy, đối với tôi chính là với cao.

Quả nhiên khi tôi gặp được Diễm và Lê Quý Đôn mẹ của anh ấy, mẹ anh ấy lúc đó rất trẻ, tính khí cũng kiêu ngạo hơn, trực tiếp quăng cho tôi một tờ chi phiếu, nói rằng đã điều tra lai lịch của tôi rõ ràng, tôi không xứng với Trình Bắc Vọng, muốn tôi rời xa anh ấy.

Cô biết không? Hồi đó thành tích học của tôi rất tốt, vốn là nhà trường định cho tôi học nghiên cứu sinh, nhưng vì do mẹ của anh ấy tạo áp lực, vì vậy quyết định bị trì hoãn. Tôi muốn đi học, muốn thay đổi số phận, vì vậy giữa việc học và tình yêu tôi chọn về trước.

Nhưng trên thực tế lại không như những gì ta muốn. Ba tôi tới gặp

tôi, dẫn tôi đi gặp ông chủ cửa ba, nói muốn cùng hợp tác làm ăn, ông ấy nói tôi là sinh viên, hiểu nhiều, không sợ bị người ta lừa.

Trên thực tế, sao ông ấy có thể bị lừa.

Khi tôi tỉnh lại, người đàn ông đó đã ở trên người tôi thở hổng hộc, của hắn làm tôi đau quá, máu chảy ra rất nhiều. Tôi kêu đau, nhưng cô biết không? Ba tôi đang ở ngoài cửa, ông ấy nói với tôi, con gái ngoan, chịu một chút ba nợ tiền người ta.

Kế tiếp người đàn ông đó làm tôi ba lần mới buông tha tôi.

Sau đó tôi mặc lại quần áo, trở về trường học, coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra. Nhưng tôi lại mang thai, càng làm cho tôi chịu không nổi, chính là, tôi té xùi, vừa đúng lúc Bác Vọng tới trường tìm tôi.

Sau này tôi nghỉ học, tìm việc làm thêm khắp nơi, tỉnh thoảng sẽ bị ông ấy gọi đến một lần, thói quen là một thứ đáng sợ, nó làm người ta trả nên tôi tệ.

Về sau, tôi gặt ông ấy tới nơi này, tôi chăm chỉ làm việc, tôi cũng đã từng nghĩ tới một cuộc sống hạnh phúc, cô biết, người kia là Tổng giám đốc Lê, chỉ là cô và Tổng giám đốc thật sự rất gắn bó, tôi không có cơ hội.

Chuyện cũ của tôi nhiều như vậy, cô yên tâm, tôi sẽ không phá hoại hạnh phúc của bạn cô, bất kể là anh ấy hay là cô ấy, họ đều đáng được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Nhứt Mộc được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Chương 37

[Truyện cổ tích Nghìn lẻ một đêm, cuối cùng cũng sẽ bị phá vỡ vào ngày hôm đó.]

Nhan Giác qua nhà Văn Cảnh tìm cô ấy, cho dù là địa chỉ nhà cũ hay nơi ở hiện tại, cô gái cửa đã lâu nhưng vẫn không có ai trả lời, cô hỏi Lệ Tranh một vấn đề rất ngu ngốc, “Anh nói xem, có phải Văn Cảnh đã biết hết rồi không, sau đó bỏ nhà đi? Hay là xảy ra chuyện gì tệ hơn rồi?”

Xảy ra chuyện tệ hơn? Tự sát? Treo cổ? Nhảy sông tự tử? Uống thuốc độc tự vẫn? Hay là xảy ra chuyện gì? Lệ Tranh xoa đầu Nhan Giác, “Văn Cảnh sẽ không làm vậy đâu, thắt cổ sẽ rất xấu, đầu lưỡi sẽ thè ra rất dài, nhảy sông cũng không, bây giờ nếu muốn nhảy sông tự tử thì việc đầu tiên là phải dùng máy khoan khoan một hố trên sông băng mới có thể tự tử được, còn việc uống thuốc độc? Anh nghĩ Văn Cảnh cũng sẽ không làm vậy.

“Vì sao?” hai mắt Nhan Giác có hơi ướt nhìn Lệ Tranh, gió Đông thổi vào cổ áo của anh, vang lên tiếng boong boong, giống như tiếng gân cốt.

“Uống thuốc độc sẽ rất đau, nội tạng giống như bị nghiền nát, Văn Cảnh nhất định sẽ sợ.”

Hình như là thuốc ngủ sẽ không đau? Nhan Giác chỉ lo nghĩ đến Văn Cảnh, từ đầu đến cuối không nghĩ đến vì sao Lệ Tranh có thể miêu tả tỉ mỉ như vậy.

Lúc về đến nhà, cô vẫn gọi điện cho Văn Cảnh và Trình Bắc Vọng, điện thoại của Văn Cảnh vẫn tắt máy như cũ, mà điện thoại của Trình Bắc Vọng lại gọi được. Chuông reo ba lần, đối phương nhận điện thoại, Nhan Giác gần như có thể tưởng tượng được dáng vẻ còn

buồn ngủ khi trả lời điện thoại của cô, miễn cưỡng, thậm chí khóc mắt còn có cả nghèn. Cô hít sâu một hơi, “Văn Cảnh, anh biết Văn Cảnh ở đâu không?”

Trình Bắc Vọng thất thần trong chốc lát, trầm giọng nói, “Văn Cảnh đang ở cùng với tôi.”

“Tôi biết Văn Cảnh và anh đang ở cùng một chỗ, tôi hỏi anh, Văn Cảnh, đang ở đâu?”

Sau một chuỗi tiếng động sột soạt, Trình Bắc Vọng giống như mở cửa rồi lại đóng cửa, một lúc sau Nhan Giác mới nghe thấy tiếng của anh ta vang lên thật nhỏ, “Sài Gòn.”

Trong đầu Nhan Giác lập tức nghĩ đến hai nơi----- khu Sài Gòn ở Hồng Kong, cùng với thành phố tươi đẹp đầy hoa và nhộn nhịp của Việt Nam, hiện tại là Thành phố Hồ Chí Minh.

“Hai người....” Cô chưa từ bỏ ý định muốn hỏi đến cùng, Trình Bắc Vọng đã trả lời, “Nhan Giác, tôi đưa Văn Cảnh ra nước ngoài, tôi Việt Nam, tôi đưa cô ấy đi chơi cho khuây khỏa.”

Nhan Giác nhìn sang Lệ Tranh, cô mắt mẩy giây để sắp xếp lại tâm trạng, lời nói bị nghẹn cả ngày bỗng bật ra, “Trình Bắc Vọng, anh biết mẹ anh đi tìm Chris làm gì sao? Văn Cảnh chỉ là tạm thời chưa sinh được đứa bé, mấy người không thể đối xử với cô ấy như vậy, tôi mặc kệ anh cùng Chris trước đây có quan hệ như thế nào, nhưng bây giờ anh là chồng của cô ấy, anh không thể cùng mẹ anh gạt cô ấy, bắt nạt cô ấy. Tôi không cho phép! Tôi muốn nói chuyện với Văn Cảnh! Anh mau đưa máy cho cô ấy.”

“Nhan Giác tôi không thể.” Trình Bắc Vọng từ chối. Nhan Giác nổi giận, “Trình Bắc Vọng anh và mẹ anh đều ích kỉ giống nhau, bà ấy vì hạnh phúc của con trai mà làm lỡ hạnh phúc của hai cô gái, tôi vốn nghĩ anh và bà ấy khác nhau, nhưng không ngờ.....”

“Nhan Giác, cô hãy nghe tôi nói. Văn Cảnh tâm tư đơn thuần, nếu cô ấy biết mẹ tôi và Chris có chuyện, cho dù cô ấy không nói gì, nhưng trong lòng vẫn có khúc mắc, tôi không muốn sau này cô ấy mang theo tâm sự khi sống cùng tôi, dẫn cô ấy ra ngoài là biện pháp nhất thời, để tránh mẹ tôi, xin cô hãy tin tưởng tôi, cũng mong trong khoảng thời gian này đừng liên lạc với tôi.”

Sau khi quyết đoán từ chối cô, Trình Bắc Vọng một lần nữa đổi chơi với Nhan Giác, lập tức tắt máy. Nhìn chầm chầm chiếc điện thoại trong tay, đầu óc Nhan Giác trống rỗng, có chuyện gì đang xảy ra vậy? Mẹ chồng tìm bạn gái cũ của chồng để phá hoại cuộc sống hôn nhân của con trai và con dâu, khiến con trai phải đưa con dâu ra nước ngoài để tránh mẹ mình. Rốt cuộc chuyện là như thế nào?

Nhan Giác ném điện thoại lên giường, tự mình thấy buồn bực, Lê Tranh ngồi bên cạnh như đang suy nghĩ điều gì đó.

Vì một hoạt động đột xuất, năm học mới của Dung Bắc được bắt đầu. Cuối tháng hai, sắc trời rực rỡ như hòa cùng sự náo nhiệt của mọi người trong sân trường. Đến cuối mùa đông, sắc xuân đã về trên những ngọn cây từ bao giờ. Mùa xuân ở Dung Bắc năm nào cũng đến sớm như vậy.

Trong sân trường, hoa mai đã rụng, chỉ còn lại những cành cây trơ lủi, tạo dáng trên mảnh đất khô cằn. Mùa hoa mai đã qua, những cành mai lại chờ đón mùa hoa nở tiếp theo, rồi lại đợi đến lúc hoa tàn. Mọi chuyện trên đời, lúc còn lúc mất, hạnh phúc cũng chỉ trong chốc lát.

Nhan Giác đứng dưới gốc cây, đang chỉ dẫn học sinh mang bàn ghế vào phòng triển lãm, cô cảm thấy thật phẫn khởi. Mấy năm qua Dung Bắc không có cuộc triển lãm tranh lớn nào, năm nay lại tổ chức tại phòng triển lãm của đại học Dung Bắc, sao cô có thể không kích động chứ. Nghe nói hôm đấy còn mời đến những họa sĩ bậc thầy nổi tiếng của cả nước đến tham dự, nghĩ đến việc có thể nhìn thấy họ, tim cô liền đập nhanh.

Đằng sau có người gọi cô, quay đầu lại, cô thấy Hiệu phó và trưởng khoa, bên cạnh còn có dáng người quen thuộc. “Hiệu phó, sao mọi người lại tới đây?” Ánh mắt rời khỏi người nọ, Nhan Giác cúi đầu hỏi thăm.

Học kì mới của Đại học Dung Bắc đã tuyển sinh đủ số lượng sinh viên, sắc mặt của Hiệu phó vô cùng tốt, mỉm cười nói, “Ghé qua xem tình hình sắp xếp phòng triển lãm triển như thế nào. Vừa đúng lúc Lệ tiên sinh, người đóng góp không nhỏ cho hoạt động lần này, cũng rất quan tâm đến triển độ, liền qua đây xem một chút.”

Quan hệ giữa cô và Lệ Tranh, đoán chừng đã là bí mật между các vị có chức có quyền trong đại học Dung Bắc, chẳng qua là bí mật nên sẽ được giữ kín không nói ra, cho nên Nhan Giác cũng vui vẻ giả vờ không biết gì. Cô cúi đầu, cẩn răng nói, “Cảm ơn Lệ tiên sinh đã đóng góp cho Dung Bắc chúng tôi.”

“Nên như vậy.” Lệ Tranh mỉm cười gật đầu, trong số những người ở đây, sợ rằng chỉ có anh nghe hiểu ý của Nhan Giác --- Nhóc con lại giả bộ là người có tiền, thay vì tài trợ cho trưởng tốt hơn hết là cho em làm tiền riêng!

Ở giữa tiền tài và nghĩa lớn, có thể chẳng kiêng nể mà bày tỏ việc mình tự nguyện buông tha danh lợi, cho thấy một Nhan Giác chân thật là cô gái nhỏ yêu tiền làm cho anh không thể không yêu. Lệ Tranh quay người lại: “Hiệu Trưởng Chu, không bằng chúng ta vào xem triển độ như thế nào.”

Nhưng chúng tôi còn chưa chuẩn bị xong. Từ lúc nhận được thông báo đến giờ, vội vàng chuẩn bị cho kịp tiến độ kế hoạch, chỉ có một ngày ngắn ngủi, khung tranh mới chỉ hoàn thành được một nửa, bây giờ Lệ Tranh đi vào, cô không cảm thấy khó xử nhưng Hiệu phó sẽ mất thể diện. Nhan Giac tiến lên một bước ngăn Lệ Tranh lại, nhưng cô quên mất rằng dưới chân có hai cái cờ-lê, thế nên cô lảo đảo một liềng ngã về phía trước.

“Hô.” Anh vũng vàng đỡ được cô. Dựa vào lồng ngực ấm áp, Nhan Giác thở dài một hơi, bên cạnh có tiếng cười khẽ làm cô ý thức được tình huống không đúng. Cô đẩy Lê Tranh ra vuốt lại nếp nhăn trên áo Lê Tranh, “Đúng là chưa chuẩn bị xong.”

“Không sao cả, thuận tiện nhìn một chút.” Giống như vỗ về cưng chiều chú chó nhỏ, Lê Tranh vỗ vai cô, bước vào bên trong. Nói thật, nếu như không có câu nói tiếp theo của trưởng khoa, “Tiểu Nhan, không tệ.” Cô thật sự không biết mình từ khi nào thì xả thân vì trưởng, xâm nhập vào lòng địch. Trưởng khoa vừa nói vậy, cô có cảm giác mình chịu thiệt lớn. Nhan Giác bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ đến việc khiến cho trưởng học tăng lương cho cô, bởi vì cô ở đây, nên tên đại gia nhà cô đã hỗ trợ không ít.

Nhan Giác theo bọn họ vào bên trong hội trường.

Bên trong thật sự là ngắn ngang, cô cũng nhìn không ra cái gì, cô không biết bây giờ Lê Tranh có thể xem được cái gì. Thế mà anh lại nhìn ra được.

“Cái này và cái trong kia nên đổi chỗ cho nhau thì sẽ khá hơn một chút.” Như vậy sẽ lấy ánh sáng tốt hơn, mang đến hiệu quả cũng tốt hơn.” Trong lúc vô tình, Hiệu phó và trưởng khoa cũng vô cùng tán thành, Lê Tranh và Nhan Giác đi về phía trước quan sát kỹ hơn rồi chỉ đạo mọi người. Nhan Giác nhìn trộm lãnh đạo của mình dang sau Lê Tranh, “Anh lại khiến em được mở rộng tầm mắt, anh vừa tới các thầy chắc chắn em làm không tốt.

“Không đâu, anh và em chính là một.” Hai người đi tới cây cột phía sau, Lê Tranh lặng lẽ kéo tay Nhan Giác. Giọng Nhan Giác lạnh lùng, vậy anh dùng tiền của em mà không nói cho em một tiếng.”

Vì Nhan Giác giỏi nhất chính là học đi đôi với hành. Lê Tranh cười ra tiếng, nhìn xung quanh không có ai, điểm nhẹ mũi cô, “Lần sau sẽ xin phép em, nhưng mục đích lần này cũng là vì em, trong buổi triển

lâm sẽ có vị họa sĩ mà em thích.”

“Ai vậy?”

“Không nói thì thôi.”

Nhan Giác thật ra hôm nay anh đến đây không hẳn là để xem việc chuẩn bị cho buổi triển lãm.” Mặt Lệ Tranh tái đi, lúc này nhìn lại mồ mịt, giống như đang chịu đựng chuyện gì. Một lúc sau, Nhan Giác giống như sắp ngừng thở thì anh mới mở miệng, “Công ty của ông ngoại bị cướp mất rồi.”

Tin tức chưa được công bố ra bên ngoài, Nhan Giác không biết làm sao Lệ Tranh biết được. Đúng lúc tan ca, Lệ Tranh khéo léo từ chối lời mời dùng cơm của Hiệu phó đưa Nhan Giác với tâm trạng phức tạp tới Bộc gia.

Bộc gia không hỗn loạn như trong tưởng tượng, nếu như không tính cậu hai đang dùng ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm Bộc Ngọc đang ngồi uống hồng trà trên ghế sofa, lại không kể đến cậu út đang phát ngôn điên cuồng vì bị những người bạn gái nói chia tay cùng lúc, thì tất cả đều bình thường.

Cậu hai thấy Lệ Tranh và Nhan Giác tới, vẻ mặt muộn nói lại thôi, cuối cùng dành từ bỏ, lại tiếp tục trừng Bộc Ngọc. Cậu út cũng đang khóc lóc vào phòng gọi cho cô bạn gái cuối cùng còn chưa nói chia tay của mình, nhưng mà chính cậu cũng biết, những lời yêu thương là giả, không liên lạc được mới là thật.

“Nhìn vẻ mặt kia của cậu hai, thì chuyện này chắc chắn là do Lâm Uyên đã làm.” Nhan Giác bắt chước lại ánh mắt có thể nhìn thủng người Bộc Ngọc của cậu hai, hỏi Bộc Ngọc. Chỉ họ nhấp một ngụm hồng trà, gật đầu, lại hỏi, “Có muốn uống một cốc hồng trà không? Chị A Tường gửi từ Vân Nam đến, mùi vị không tệ.”

Thấy Nhan Giác gật đầu, Bộc Ngọc hỏi Lệ Tranh, “Còn em rể thì sao?”

Mặc dù Nhan Giác và Lệ Tranh chưa kết hôn, nhưng Bộc Ngọc rất thích gọi Lệ Tranh là em rể, không biết vì sao, so với khuôn mặt trâm trâm không có nét cười, cô lại thích nói chuyện cùng với chàng trai ôn hòa này hơn.

Lệ Tranh cũng gật đầu, cho nên Bộc Ngọc rót hai cốc, cốc của Nhan Giác cô cho thêm một viên đường. “Ông cụ vẫn cười hì hì, không có lấy một chút đau lòng, chỉ bảo Lệ Tranh đưa em đến là xem em có thể khuyên ông không, vừa mới xuất viện, không nên để bị bệnh nữa.”

Thì ra tin tức của Lệ Tranh là từ Bộc Ngọc.

“Em cũng biết ông cụ không thích chí.” Bộc Ngọc nói thêm.

Trên cầu thang đường như vang lên tiếng của Bộc Giá Tường, ông cụ thoạt nhìn trông không giống như vừa mới ốm. “Ai nói ta tức giận. Thay vì để gia nghiệp mất trên tay của tên phá cửa kia, không bằng ta trực tiếp mang gia sản tặng cho người ngoài. Tôi thiếp vẫn có một kẻ có bản lĩnh cướp được Phù Dung Lý trong tay ta.

Nhớ tới người ông cụ gọi là “Kẻ” kia, Bộc Ngọc cúi đầu cười, nụ cười ấy khiến Nhan Giác cảm thấy kì lạ.

Cũng không đợi cô tìm ra chỗ nào không hợp lý, thì có một đống việc đang đợi cô. Bận rộn qua ngày, cuối cùng cũng đến ngày 5 tháng 3. Ngày học tập tấm gương tốt của Lôi Phong, buổi triển lãm tranh của trường đại học Dung Bắc bắt đầu.

Đến tận ngày hôm đó, Nhan Giác mới phát hiện một việc vô cùng đau lòng, cô làm việc khổ cực như vậy, mà ngay cả tờ vé vào cửa cũng không có. Sau khi các lãnh đạo lớn nhỏ đọc hết bài diễn văn khai mạc

theo thứ tự, được hiệu trưởng đưa vào hội trường, Nhan Giác thì phải ở lại bên ngoài trợ giúp nhân viên kiểm tra vé duy trì trật tự của trung tâm triển lãm.

Duy trì trật tự! Dù sao cô cũng là giáo sư của trường Dung Bắc, cũng học nghệ thuật, làm sao mà ngay cả việc vào cửa quan sát cũng không có phần, lại đến nước đứng đây duy trì trật tự!

Nơi triển lãm này là một dãy nhà độc lập, nói cách khác, mảnh đất này được cấp cho trường Dung Bắc, nhưng tạm thời nhà trường chưa cho khu đất này vào trong khuôn viên sân trường. Cho nên, tổ chức triển lãm ở đây để tránh cho sinh viên của Dung Bắc tranh nhau tới tham quan. Nhưng cho dù như thế, về lâu dài, sinh viên của Dung Bắc vẫn tới không ít.

Chỉ là bọn họ biết rằng phải có vé, hơn nữa không phải có tiền là mua được, vé mặt của họ và vé mặt của Nhan Giác lúc đầu đều giống nhau, như ăn phải trái đắng.

“Thầy à, em rất thích thầy Trương Đại Thiên, nghe nói lần này có tác phẩm của thầy ấy, xin thầy cho em vào xem một chút.” Một sinh viên bị ngăn lại ở ngoài cửa, kêu cha gọi mẹ. Nhan Giác nghĩ thầm, nếu cầu xin mà hữu dụng thì tôi đã sớm cầu xin.

Đắng sau có người gọi cô.

Là Chris.

“Sao cô lại tới đây?” Nhan Giác đi tới chỗ cửa sổ, cùng cô ấy nói chuyện. Tiếng mọi người ngày càng to, Chris phải nói to hơn, từ cửa sổ đưa đồ cho cô, “Lẽ tổng bảo tôi đưa cho cô.”

Nhan Giác ngẩng đầu lên lần nữa, Chris đã đi xa, bả vai thon gầy ở trong gió tháng ba đường như càng mảnh mai hơn, giống như nếu gió to một chút, người cô ấy sẽ bị thổi đi. Cô lại cúi đầu, nhìn khuôn mặt trong tấm thẻ màu xám, cười. Đồ xấu xa, anh ấy có vẻ mà không sờm

đưa cho mình!

Nhưng mà Nhan Giác nghĩ lại, làm sao mà anh lại không có vé được cơ chử.

Nhân viên tiến vào, Nhan Giác lên tiếng chào hỏi đồng nghiệp, đi lên tầng trên.

So với tầng dưới chen lấn để biết tình hình của tầng trên, thì tầng trên yên tĩnh hơn nhiều. Nhờ Lệ Tranh góp ý, Nhan Giác cuối cùng cũng điều chỉnh lại vị trí của một vài thứ trong buổi triển lãm, bây giờ nhìn ánh đèn chiếu lên các bức tranh mà cô chỉ có thể thấy trong mơ hoặc trong sách, cô khóc.

“Biết em khóc anh sẽ không bão Chris đưa em vé nữa.” Không biết Lệ Tranh đứng phía sau cô từ bao giờ, ôm cô từ đằng sau, “Chuyện của Văn Cảnh làm em buồn bực nhiều ngày nay vậy, vốn là muốn mượn cơ hội này khiến em vui vẻ, mà em lại khóc rồi.”

“Anh làm sao hiểu được, đây là người làm nghệ thuật thấy nghệ thuật vĩ đại thì nước mắt sẽ chảy xuống, trong tình huống này mà không khóc thì chỉ có hai khả năng, hoặc là không phải người làm nghệ thuật, hoặc là vẫn không đủ đạt đến trình độ cao.”

Lệ Tranh làm vẻ mặt đã hiểu nhìn cô, “Mới có mấy vị họa sĩ nổi danh trong nước vừa tới, đi thôi anh giới thiệu cho mọi người làm quen.”

Nhan Giác xoa xoa mắt một chút, gật đầu.

Phía xa, mấy vị họa sĩ mới vào đứng chung một chỗ nói chuyện, bên cạnh họ là một vài phóng viên đang cầm máy ảnh chụp hình, thỉnh thoảng hỏi mấy câu, nhìn họ tràn đầy dáng vẻ nghệ thuật.

Đến gần đám người bọn họ, Lệ Tranh nói nhỏ với Nhan Giác, “Anh không biết bức tranh e thích là của ai, nhưng thấy đâu giường em để

nhiều sách của người đó, anh nghĩ em nhất định là thích, lần này người đó cũng tới.”

Bước chân của Nhan Giác dừng lại, khoảng cách của cô và người đó chỉ có ba bước, người đó đưa lưng về phía cô, đang cùng một họa sĩ trong nước nói chuyện, thái độ hòa nhã. Nhớ trước kia, mỗi lần người đó giảng bài cho bọn họ, giọng nói giống như bây giờ, bình thản hơn hững. Chỉ là mọi thứ đều thay đổi, anh ta trở thành người nổi tiếng trong giới hội họa, cô lại vui đùa ở góc trường vì một bức tranh mà vất óc suy nghĩ.

Khác nhau một trời một vực, trên trời dưới đất, đó là để nói về cô và Hứa Minh Lãng.

Chỉ là, thày Hứa, vốn dĩ tất cả là của tôi!

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Như Mạc được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Hối Tiếc

【Kết quả từ nguyên nhân tạo nên, hậu quả do con người tạo ra, mọi người gây nên hậu quả, nhưng chưa hẳn đã gánh vác được nỗi hậu quả đó. Lúc đó trong lòng Nhan Giác chỉ có bốn chữ không kịp hối hận.】

Mùa thu năm 2008, Nhan Giác thăng chức tiến vào Đại Tú. Ngày ấy, cô và các bạn học ngồi trong phòng vẽ, trong tay cầm bảng pha màu, tiếng chuông vào lớp vang lên đã năm phút rồi, nhưng giáo viên vẫn chưa vào lớp. Phạm Lê Nhã ngáp một cái rồi ghé sát đầu lại gần Nhan Giác, “Nhan Giác, cô Vương đã nghỉ việc rồi, cậu nói xem lần này trường học sẽ sắp xếp cho chúng ta như thế nào nhỉ? Tớ đoán, mặc kệ là Triệu Tiên Tôn Lý, chủ yếu, khả năng lớn nhất là sẽ cùng chúng ta cho đến khi tốt nghiệp rồi.”

Nhan Giác không có quá nhiều cảm xúc với người bạn học suốt ngày luôn có mơ ước được gả vào gia đình giàu sang quyền thế hoặc là gia nhập vào làng giải trí để có thể một bước lên mây này. Nhưng những lời mà cô ấy vừa nói, Nhan Giác lại có một chút tin tưởng.

Ba năm học đại học, giáo viên dạy vẽ của bọn họ đã đổi ba người. Một người bị gãy xương nên xin nghỉ, một người thì ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, còn một người là cô Vương, vốn mang thai không ngờ lại đổ bệnh nên đã xin nghỉ Dien endan anle equy uydon on không lâu, nhưng học sinh bọn họ lại không biết. Lớp vẽ của họ giống như bị yểm bùa, không một giáo viên nào dạy quá một năm.

Trong phòng học trơ nê lộn xộn, hình như chỉ có Nhan Giác, người yên lặng ngồi vẽ tượng thạch cao chú ý đến. Không biết từ lúc nào, trước cửa phòng học xuất hiện một người, mặc áo khoác màu xám, chiếc khăn quàng cổ màu vàng nhạt được quấn gọn gàng, giống như nhân vật từ trong phim tình cảm Hàn Quốc bước ra, Nam Nhất Hào, ngoại trừ cái trán không giống người trẻ tuổi.

Sau khi Nhan Giác nói cho giáo viên của mình biết ấn tượng đầu của cô với anh là một người gần 50, Hứa Minh Lãng nhường mà nói với Nhan Giác, “Nam Nhất Hào à, 50 tuổi, phim tình cảm Hàn Quốc, Nhan Giác, tôi có thể coi như đây là lời khen.”

Khi đó, thầy giáo Hứa với giọng nói nhẹ nhàng bao dung chính là thầy giáo tốt nhất của Nhan Giác, anh dạy cô vẽ tranh, chỉnh sửa những thói quen và tư thế không đúng của cô khi vẽ tranh. Có lúc tâm tình của Nhan Giác không tốt, thậm chí sẽ chia sẻ một chút chuyện của bản thân và nói về chuyện thú vị của bạn nam nào đó với anh. Năm ấy, Nhan Giác là học sinh giỏi nhất của Hứa Minh Lãng, còn Hứa Minh Lãng giống như anh trai của Nhan Giác kiêm cả bạn thân.

Bây giờ suy nghĩ lại, nếu như không có lần tranh tài đó, có lẽ bây giờ bọn họ vẫn giống như trước kia, lúc nhàn rỗi ngồi trong phòng học tranh luận không thôi chỉ vì nên vẽ mảng sáng tối như nào, làm một đôi bạn thân thầy trò vui vẻ.

Không biết vì sao, việc đói khó đoán, tiền bạc và danh lợi hấp dẫn hơn suy nghĩ của những nhà nghệ thuật kia. Giống như Nhan Giác chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày, thầy Hứa, người giống như anh trai, giống như cha, sẽ cầm bức tranh của mình, viết tên của anh, đón nhận ánh hào quang trôi nổi giữa biển khơi, thực hiện giấc mơ vốn thuộc về cô.

Giây phút đó, trời đất giống như quay cuồng. Cho dù thế nào, Nhan Giác cũng chưa bao giờ nghĩ rằng người thầy mình quý mến lại lấy đi tranh của mình rồi để tên của thầy. Cô nghĩ mãi không ra.

Có một chuyện nữa mà Nhan Giác cũng không thể nghĩ ra, chính là, dường như cô và Liya Phạm có mệnh khắc nhau. Mỗi lần cô gặp tình cảnh quẫn bách thì cô ấy đều xuất hiện ở đó. Giống như bây giờ, người đang vỗ tay ra từ đầu hành lang kia chính là cô ấy.

“Nhan Giác, tôi thật sự nên chúc mừng cậu, không ngờ bức tranh này

lại có thể nhận được giải thưởng, chắc chắn, chỉ tiếc bây giờ ánh hào quang lại là của người khác rồi, nhưng mà cậu cũng không mất mát gì, ít nhất người đó chính là thầy Hứa, người mà cậu thích....” Ánh trăng và ánh đèn chiếu lên khuôn mặt của Liya Phạm, nhìn như thế nào Nhan Giác cũng thấy đó là khuôn mặt dữ tợn.

Cô đi từng bước một đến trước mắt Liya Phạm, “Làm sao cậu biết đây là tranh của tôi?”

Không có nhiều người biết bức tranh này là do Nhan Giác vẽ, ngoại trừ Hoắc Đông Xuyên, Hứa Minh Lãng, cô vẽ bức tranh này còn ai có thể biết. Liya Phạm hất cằm lên, một vẻ đắc ý hả hê, “Tất nhiên là tôi biết rõ, bởi vì, Nhan Giác.....”

Mặt của cô và mặt của Liya Phạm cách nhau rất gần, gần đến mức cô có thể biết được buổi tối Liya Phạm đã ăn sủi cảo trứng gà với rau hẹ, “Bởi vì, khi cậu và thầy Hứa tham gia thi vẽ, chính, là, tôi, đồi.”

Nhan Giác sững sờ một giây, sau đó giống như phát điên, đánh về phía Liya Phạm, “Liya Phạm, tại sao cô làm như vậy?”

“Hừ”, Liya Phạm cười lạnh một tiếng, “Nhan Giác, không lẽ cậu vẫn ngây thơ không biết rằng tôi chán ghét cậu, ghen tỵ với cậu, tôi chán ghét thành tích của cậu cao hơn tôi, nhân duyên tốt hơn tôi, lại còn được thầy giáo thích, rõ ràng cậu không bằng tôi!”

Khi con gái ghen tị đúng là không có gì có thể diễn tả được, không biết cô ta lấy tự tin ở đâu ra có thể nói rằng “Cậu không bằng tôi.”

“Cậu phá hủy cơ hội của tôi!” Trong hành lang chỉ có hai người bọn họ, tiếng nói của Nhan Giác cũng bị kéo dài trong hành lang nhỏ hẹp này, kéo dài về phía bóng tối. Liya Phạm với bộ dạng không biết hối hận, “Tôi phá hủy cơ hội của cậu, tại sao cậu không đi cầu xin thầy giáo của cậu đi, chỉ cần thầy ấy thừa nhận khả năng vẽ của cậu, thì cũng được thôi. Quan hệ của cậu và thầy Hứa không phải rất tốt sao?”

Được không? Đột nhiên Nhan Giác do dự, nhưng cô vẫn thử, nhưng lại thất bại.

Cô và thầy Hứa đã từng có quan hệ rất tốt, thầy Hứa, người giống như cha như anh trai của cô lại bắt đầu trốn tránh cô, không nghe điện thoại của cô, thậm chí còn chuyển ra khỏi khu nhà cho giáo viên, thầy ấy càng như vậy, Nhan Giác càng không từ bỏ ý định, cuối cùng có lần Hứa Minh Lãng cũng bị cô chặn lại.

Tại phòng nghỉ của khu báo cáo trong trường học, Hứa Minh Lãng đang ngồi nói chuyện cùng hiệu trưởng, Nhan Giác chạy vọt vào, “Thầy Hứa, « HẠ MẶT CÙNG MÂN CÔI » là bức tranh do em vẽ!”

Năm đó tuổi trẻ bồng bột, lại đi đồi đầm với kẻ gian xảo, ai thắng ai thua, kết quả đã quá rõ ràng. Hiệu trưởng quả thực đã đi hỏi rõ tình huống, cũng đã tìm Hoắc Đông Xuyên để xác thực, nhưng kết quả cuối cùng thì sao? Cô vẫn mất đi bức tranh Mân Côi mà mình đã vẽ.

Đạo danh là gièm pha, Dung BẮC không cho phép gièm pha.

Vì bức tranh này, cô và Hoắc Đông Xuyên chia tay, tình yêu, việc học hành, cả hai đều không thuận lợi, Nhan Giác mất hết sức sống, sa sút tinh thần suốt một năm.

Chuyện cũ giống như lại hiện ra trước mắt cô lần nữa khi nhìn thấy Hứa Minh Lãng. Lê Tranh đã phát hiện ra sự khác thường của cô, nhưng máy trợ thính giống như không có điện, anh không kịp đổi, cũng không kịp tới ngăn cản Nhan Giác hất ly sâm banh vào người của Hứa Minh Lãng.

“Thầy Hứa, nhiều năm không gặp, mỗi ngày thầy ngủ đều được安稳 sao?” Nhan Giác siết chặt nắm tay, những giọt sâm banh còn đọng lại trong ly đang nhỏ giọt trên tay cô giống như đang khóc.

Nhiều năm qua cô để ý toàn bộ tin tức về anh ta, chú ý đến tất cả

hành động của anh ta, chính là tự mình vượt qua “Cô” một lần nữa. Cô cho là mình không quan tâm, cho là mình đã buông được, có thể bắt đầu lại, nhưng sự thật lại không như vậy. Khi Hứa Minh Lãng lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô, cô phát hiện rằng mình không bỏ được.

“Nhan Giác, em làm gì thế!” Sau vài giây hiệu trưởng hoàn hồn lại, dùng ánh mắt tức giận trừng Nhan Giác. Nhan Giác cười lạnh một tiếng, “Làm chính là việc này!”

Lại một ly rượu nữa, đưa đến trên mặt Hứa Minh Lãng.

“Hiệu trưởng, không cần thay đổi việc em...em từ chức.” Không đợi Lê Tranh, Nhan Giác một mình chạy ra khỏi hội trường.

“Nhan Giác, em chờ một chút!”

Trên đường xe cô qua lại không ngớt, Nhan Giác ngăn cản một chiếc taxi rồi lên xe, cô nghe được tiếng gọi của Lê Tranh ở đằng sau, nhưng lúc này cô chỉ muốn yên tĩnh một mình.

Chiếc taxi màu đỏ rất nhanh hòa vào dòng xe tấp nập trên đường. Nhan Giác lại không cảm nhận được chút ấm áp nào. Chuông điện thoại vang lên không ngừng, cô không nhận, đỗi phuong vẫn tiếp tục gọi,. Càng về sau, người lái xe cũng có chút không chịu được, lên tiếng nhắc nhở, “Cô gái, hình như có người gọi cô.”

Cô cười khổ một tiếng, sau đó nghe máy. “Lê Tranh, em muốn ở một mình.” Nói xong, cô cúp máy, tắt nguồn.

Gặp Quý Vũ là điều ngoài ý muốn. Lúc ấy, người lái xe chờ cô đi vòng vòng ngoài đường suốt một giờ, Nhan Giác mới nhớ rằng là mình không mang theo nhiều tiền, nên cô mới xuống xe. Nhưng cuối cùng tiền xe vẫn là thiếu mươi đồng. Ánh mắt của người lái xe nhìn cô không rời. Đúng vậy, mười đồng của người ta cũng là tính theo quãng đường đi, đưa vào cái gì lại cho cô thiếu.

“Bác tài, cháu...” Nhan Giác lại lục lọi trong túi, vẽ mặt khổ sở.

“Bác tài, thiếu bao nhiêu tiền, tôi trả thay cô ấy.” Quý Vũ xuất hiện phía sau Nhan Giác, trong tay xách theo hai túi đồ lớn vừa mua ở siêu thị. Nhan Giác bỗn mê, chờ lái xe đi, nhẹ giọng nói tiếng “Cảm ơn”, suy nghĩ một chút, cô còn nói, “Tiền này em sẽ trả cho chị.”

“Dù sao chúng ta cũng đã từng là bạn học, mười đồng vẫn còn tình bạn bè,” nói xong lời này, Quý Vũ trầm mặc, Nhan Giác muốn nói cho cô biết, giao tình giữa bọn họ ngay cả mười đồng cũng không có. Quý Vũ cười khổ một tiếng, “Tâm tình của cô không tốt hả? Tôi ở gần đây, đến đó ngồi một chút không?”

Ngồi ở trên ghế sofa, trong nhà trọ của Quý Vũ, Nhan Giác cảm thấy trên thế giới có những chuyện thật buồn cười. Giống như một giây trước, cô vẫn vì Hứa Minh Lãng mà giận đến run người. Một giây sau, cô lại cùng một trong hai kẻ đầu sỏ trong chuyện đó ngồi nâng cốc nói cười tâm sự hàn huyên dưới một mái nhà. Dĩ nhiên, ngồi nâng cốc nói cười, tâm sự tán gẫu là khoa trương.

Từ tủ lạnh, Quý Vũ lấy ra hai lon bia, đưa một lon cho Nhan Giác ngồi ở trong phòng khách, “Chắc hẳn là cô đã thấy Hứa Minh Lãng?”

Quý Vũ biết trước Nhan Giác sẽ thấy ngạc nhiên, Quý Vũ lập tức giải thích cho cô: “Liya nói cho tôi biết. Có người cho cô ấy vé, nói là thấy Hứa hôm nay cũng sẽ đến.”

“Thật đáng tiếc, cô ấy không đến.” Nhan Giác kéo móc ở lon bia, “phanh” một tiếng, “Nếu đi, tôi sẽ chia cho cô ta một ly trong hai ly rượu mà tôi đã mời Hứa Minh Lãng.”

.....

Quý Vũ không trả lời được.

“Chị em cô làm ăn cũng không tệ, cô và Hoắc Đông Xuyên như thế nào rồi?” Nhan Giác phát hiện, so với Hứa Minh Lãng và Liya Phạm, nếu không có mâu thuẫn lúc đầu thì có lẽ cô với Quý Vũ và Hoắc Đông Xuyên sớm đã hết hiểu lầm. “Hai người cũng rất lâu rồi.”

Đúng là rất lâu, đáng tiếc không có phẫn, Quý Vũ cười khổ “Anh ấy luôn bận việc, lúc trước bận bịu thiết kế công trình cho chồng của Văn Cảnh, hiện tại lại bắt đầu việc khác, tôi không gặp anh ấy, anh ấy cũng không đến gặp tôi. Hơn nữa, dạo gần đây, lần nào tôi đến gặp anh ấy, anh ấy cũng trốn tôi. Nhiều lúc tôi cả thay mình thật thấp kém, tôi đối với người ta không có ý nghĩa.”

Nhan Giác cười, không biết nên nói gì, thật ra cô cũng không có lời gì để nói: tình yêu xuất phát từ hai phía, còn chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên chỉ chiếm tỉ lệ rất nhỏ, tình cảm không bắt đầu từ một phía, mà hai người đến với nhau cũng không hẳn là vì tình yêu, đến với nhau chỉ vì hoàn cảnh. Cho nên tình yêu cũng có hai mặt, có mặt tốt, có mặt xấu, tốt hay xấu đều do số phận sắp đặt.

Nhan Giác đột nhiên cảm thấy mình thật may mắn khi gặp được Lê Tranh.

Quý Vũ nhìn Nhan Giác ở lại ăn cơm, nhưng cô từ chối. Nếu không phải rất thân thì không nên ở cùng với nhau giả như là có quan hệ thân thiết, điều này là do ông ngoại Bộc Giá Tường nói cho cô biết.

Ra khỏi nhà của Quý Vũ, không ngờ già lại bị ướt, năm nay mưa ớt Dung Bắc tới sớm hơn mọi năm. Nhan Giác đứng bên đường lớn, chỉ một chút quần áo trên người đã bị nước mưa làm cho ướt mảng. Cô lẩy điện thoại ra, vừa lẩy vừa tự mắng mình ốm trĩ, Lê Tranh có lòng tốt, cho rằng cô hâm mộ Hứa Minh Lãng nên mới cất công như vậy. Còn cô thì sao, lại bỏ anh ở lại, sau đó một mình chạy mất.

“Nhất định là lo lắng rồi.” Màn hình còn chưa sáng lên, Nhan Giác nhớ tới sáng nay, hình như máy trợ thính của Lê Tranh hết pin rồi.

“Đồ ngốc kia, hôm qua đã nhắc anh sạc pin rồi. Cô cười, xem trong máy có cuộc gọi nhỡ nào của Lê Tranh không. Trong máy có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, nhưng không có cuộc nào là từ Lê Tranh.

Cô nghi ngờ, bấm gọi lại số gọi nhỡ, “Văn Cảnh, cậu về rồi?”

“Trời ạ, tôi tông cửa rồi, cuối cùng cậu cũng nghe điện thoại, Lê Tranh xảy ra chuyện rồi!” Âm thanh ở bên kia rất loạn, Nhan Giác hoảng hốt, cho rằng cô đã nghe nhầm, nụ cười cứng lại, “Cậu nói ai.... xảy ra chuyện cơ?”

“Lê Tranh nhà cậu, anh ấy bị tai nạn xe.”

Trước đây cô không biết cảm giác khi không nghe thấy gì nó như thế nào, nhưng bây giờ, sau khi nghe thấy những gì Văn Cảnh nói, cô cảm nhận được rõ, cảm giác thật là đáng sợ, xung quanh không một tiếng động, ngay cả nhịp tim cùng tiếng hít thở của mình cũng không cảm nhận được.

Chuyện cô nghĩ đến lại càng đáng sợ hơn, Lê Tranh lái xe trong khi không có máy trợ thính, chỉ có thể là, anh gấp gáp đuổi theo cô ra ngoài.

Nước mắt chảy xuống như mưa, bóng dáng của Nhan Giác cũng rất nhanh chìm vào bóng tối của Dung Bắc.

Con người nghĩ rằng họ có thể chấp nhận được kết quả do mình tạo ra, nhưng sự thật khi kết quả bày trước mặt, họ lại không có cách nào gánh chịu được kết quả ấy. Giây phút ấy, trong lòng Nhan Giác chỉ có bối rối hối hận không kịp.

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Như Mộc được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 40: Bong Bóng Hạnh Phúc

[Cắt một nhánh Hải Đường, trong tiết trời tháng ba, vào một ngày trời trong xanh gió nhẹ nhè thổi, đứng bên bờ biển, tặng em nhánh Hải Đường, sau đó anh cầu hôn, em đồng ý, chúng ta mãi mãi bên nhau.]

Văn Cảnh đứng ngoài phòng phẫu thuật, nhìn Nhan Giác đang thở hổn hển chạy tới.

“Nhan Giác, cuối cùng cậu cũng tới. Cậu biết không, Lê Tranh, anh ấy.....” Văn Cảnh muốn phát huy bản lĩnh thao thao bất tuyệt của mình nhưng lại bị Nhan Giác cắt đứt.

“Anh ấy vẫn còn sống chứ?” Nhan Giác yếu ớt nhìn Văn Cảnh, đành phải nuốt xuống những lời định nói, kinh ngạc nhìn Nhan Giác, “Lúc đưa vào bệnh viện thì hơi thở rất yếu.”

Văn Cảnh hiểu được vì sao Nhan Giác lại hỏi như vậy, đổi lại là bất kì người nào, nếu có người nói với cô rằng có người đang lái xe bị một chiếc xe tải tông vào, ngay cả thân xe cũng bị đụng đến biến dạng, thì việc hoài nghi sự sống chết của đối phương cũng là chuyện bình thường, nhưng là, cô không ngờ, Nhan Giác có thể hỏi trực tiếp như vậy.

“Ai nha, Nhan Giác, từ cũng chỉ là bác sĩ đưa Lê Tranh đến đây nói vậy, đúng lúc tờ đang ở bệnh viện, tờ cũng không rõ là như thế nào. Có thể là không nghiêm trọng như như vậy đâu, thật đấy, Nhan Giác!” Nhìn dáng vẻ như muốn chết của Nhan Giác, Văn Cảnh quay ra cầu cứu chồng mình, “Trình Bắc Vọng, anh mau nói một câu đi.”

Dù sao Trình Bắc Vọng cũng là đàn ông, nói chuyện hay làm việc cũng đều tinh táo hơn bọn họ, để Văn Cảnh đưa Nhan Giác tới ngồi trên ghế, anh đứng trước mặt Nhan Giác, “Hiện tại Lê Tranh đang

được cấp cứu, bất luận kết quả như thế nào, Nhan Giác cô cũng không thể ngã, Lê Tranh còn cần cô.”

Đúng vậy, Lê Tranh vẫn cần cô, cho dù nguyên nhân xảy ra tai nạn có phải vì cô hay không, thì anh vẫn cần cô ở bên. Nghĩ vậy, Nhan Giác trinh táo hơn một chút, cô giữ chặt cánh tay Văn Cảnh, yên lặng ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, yên lặng chờ từng giây từng phút trôi qua.

Những con chim ngoài cửa sổ không biết được nỗi buồn của người bên trong, chúng chiêm chiếp kêu, ánh nắng nghiêng dần trên hành lang bệnh viện, bóng cửa Nhan Giác kéo dài bên dưới, sau năm tiếng, đèn đỏ trước cửa vẫn sáng, Nhan Giác ngồi trên ghế băng, tư thế ngồi không khác gì so với năm tiếng trước, không nhúc nhích.

Cho tới bây giờ cô mới hoàn toàn hiểu rõ câu nói kia, trước đây, cô nghĩ rằng “Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới, không phải là sự sống và cái chết, mà là khoảng cách giữa hai ta, em đúng trước mặt anh, nhưng anh lại không biết em yêu anh” đó là câu nói khiến lòng cô chua xót, nhưng bây giờ, cô cảm thấy, “Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới không phải là cái gì khác, mà chính là, bạn và người mình yêu chỉ cách nhau một bức tường, nhưng lại không chạm đến trái tim của anh ấy. Ai nói, sống chết là chuyện nhỏ, bây giờ cô chỉ muốn Lê Tranh được sống!

Từ khi chào đời đến nay, khoảng thời gian khó khăn nhất của Nhan Giác chính là trong tầm tiếng này, cuối cùng trời cũng đã tối. Các bác sĩ đều mệt mỏi, khi cửa phòng phẫu thuật mở ra, trên mặt các bác sĩ đều toàn mồ hôi, “Ai là người nhà cửa bệnh nhân Lê Tranh?”

“Là tôi.” Nhan Giác nghe được tiếng nói, vội vàng đứng dậy, thậm chí cô quên mình đã ngồi quá lâu, khi đứng lên lảo đảo vài bước, cuối cùng được Văn Cảnh đỡ mới có thể đứng vững. Đi đến trước mặt bác sĩ, “Bác sĩ, tôi là bạn gái của anh ấy, anh ấy sao rồi?”

“Người bệnh bị gãy tay và gãy xương sườn, phổi bị đâm thủng, tình

huống không lặc quan cho lầm. Hiện tại, phẫu thuật coi như là thành công, nhưng sau này còn cần quan sát một thời gian dài....”

“Người bệnh bị gãy tay, và xương ngực, phổi bị thủng....” Bác sĩ mặc áo xanh còn nói rất nhiều, nhưng Nhan Giác cũng không nghe lọt được câu nào nữa, trong đầu chỉ lặp lại mấy câu nói này. Cô chỉ biết, vì cô, mà Lê Tranh bị gãy tay phải bó bột, xương sườn bị gãy hai chiếc, phổi bị đâm thủng một lỗ lớn, sau này chữ viết của anh không được đẹp nữa, sẽ không thể chạy nhanh, tập thể dục mỗi sáng, không thể làm những chuyện mà trước đây anh có thể làm, tất cả đều do cô gây nên.

“Đều tại tôi, đều tại tôi, Văn Cảnh, nếu không phải tôi tùy hứng chạy đi, Lê Tranh cũng sẽ không đuổi theo khi máy trợ thính không còn pin, đều tại tôi.” Bay giờ ngoại trừ hối hận thì Nhan Giác không còn biết làm gì hết. Lúc này một tiếng nói giống như tiếng sét đánh xuống người Nhan Giác, “Tôi biết mà, Lê Tranh là người cẩn thận, từ sau lần đó, nó đều lái xe rất cẩn thận, như thế nào đang yên đang lành lại xảy ra chuyện.”

Vài tiếng trước, Vương Anh đang tham gia một hội nghị về kinh tế ở một thành phố khác, nếu như không phải đột ngột có tin báo đến, lúc này bà vẫn đang đứng phát biểu tại hội nghị đó. Nhưng vì chuyện này, bà đã ngồi máy bay riêng về Dung Bắc trước.

Nhan Giác cực kì hiểu được tâm tình của Vương Anh lúc này, cô cũng không có ý định giấu giếm chuyện Lê Tranh vì cô mà xảy ra tai nạn, nhưng cô không tiếp nhận được câu nói tiếp theo của Vương Anh, “Cô đi đi, tôi không muốn nó gặp lại cô, cô cũng đừng nghĩ sẽ gặp lại nó.”

Vương Anh không hề là giới tri thức, bà sẽ không quát mắng, kéo tóc Nhan Giác rồi nói muốn trả thù, nhưng phương thức trả thù của bà so với việc quát mắng, kéo tóc lại khiến Nhan Giác khó chịu hơn gấp trăm lần. Nước mắt cứ như vậy chảy xuống, ở trước mặt rất nhiều người xa lạ cũng như những người quen thuộc, “Dì à, hãy để cho

cháu ở bên cạnh anh ấy, cháu van dì, hãy cho cháu ở lại.”

Vương Anh không để ý đến, trực tiếp mang theo trợ lí vào bên trong xem Lệ Tranh. Một đôi giày dùng trước mắt Nhan Giác, đôi giày cao gót màu hồng giống như vẻ đẹp của Cố Thước, Nhan Giác cũng không biết Cố Thước đã chờ đợi cô hội ngày hôm nay bao lâu, cô chỉ biết, bây giờ, Cố Thước lấy dáng vẻ của người chiến thắng nói với cô, “Lệ Tranh giao cho tôi, tôi sẽ không buông tay một lần nữa đâu.”

“Cô ta có thể vô sỉ hơn không?” Cố Thước theo Vương Anh vào trong phòng, Văn Cảnh vẫn đứng ở một bên, không tiện nói chen vào, đi tới bên cạnh Nhan Giác, vỗ vai cô, “Nhan Giác, đừng đau lòng, Cố Thước chính là kẻ tiểu nhân đắc chí, ý vào mẹ của Lệ Tranh đang ở đây, cậu xem, có khi nào thì Lệ Tranh liếc mắt nhìn cô ta đâu.”

“Nếu như hiện tại Lệ Tranh có thể tỉnh lại, anh ấy nhìn ai thì đã sao.....” Nhan Giác lau nước mắt trên khuôn mặt, suy nghĩ mơ hồ, cô rất muốn người ở bên cạnh anh bây giờ là cô, cô muốn người anh nhìn thấy đầu tiên sau khi tỉnh lại là cô, cô muốn sau khi anh tỉnh lại lời đầu tiên anh nói chính là nói với cô.

Lệ Tranh, thật xin lỗi, là do em quá tùy hứng.

Nhan Giác bắt đầu lại thói quen ghi nhật ký.

Ngày 6 tháng 3, trời râm mát.

Lệ Tranh, hôm nay là chủ nhật, Dung Bắc có mưa nhỏ, lúc em đi trên đường người rất ít. Em hỏi bác sĩ, anh còn chưa tỉnh lại. Có phải anh vẫn còn giận em hay không, giận em không nghe lời, chạy loạn khắp nơi, cho nên anh mới cố ý không tỉnh lại?

Chàng trai tốt, anh tỉnh dậy đi, chỉ cần anh tỉnh lại, em sẽ gọi anh là chàng trai tốt.

Anh biết không? Hôm nay em làm món canh bí đao thịt viên mà anh

thích ăn nhất, chẳng qua tay nghề không tốt, thịt và bí đao đều hỏng mất, anh mau tinh lại đi, anh tinh lại dạy em một chút, ở trong bếp em thật sự rất ngốc.

Nhanh nhanh tinh lại đi Lê Tranh, chàng trai trẻ của em.

Ngày 7 tháng 3, trời trong.

Lê Tranh, hôm nay trời đẹp lắm, hình như ông trời biết rằng anh tinh lại là một tin tức tốt, em chưa bao giờ tin vào ông trời, nhưng giây phút ấy, em hướng tối ông trời nói cảm ơn ba lần, cảm ơn trời đất, cuối cùng anh cũng đã tinh lại. Ngày thứ ba em tối thăm anh, nhưng vẫn không thể gặp được anh.

Nghe bác sĩ nói, tay anh rất đau, thường đau đến tinh lại, em hi vọng có thể ở bên cạnh anh, cho dù không thể chia sẻ nỗi đau của anh nhưng ít nhất em có thể xoa nhẹ mỗi khi anh bị đau.

Em chưa từng hâm mộ một ai, nhưng bây giờ em lại rất hâm mộ một người. Em hâm mộ Cố Thủ Đức, em hâm mộ cô ấy có thể ở bên cạnh anh lúc này, cô ấy có thể giúp anh uống trà rót nước, em nghe nói cô ấy còn giúp anh xoa bóp. Lê Tranh, em rất cảm ơn khi anh cự tuyệt cô ấy, em biết rõ, anh không giận em, mà là em tự giận mình.

Lê Tranh, chàng trai tốt của em, mau mau khỏe lại.

Em nhớ anh. Rất nhớ anh. Rất rất nhớ anh.

Ngày 8 tháng 3, trời mưa to.

Lê Tranh, năm nay mưa rất nhiều, hình như ông trời biết được tâm tình của em, em hận mình khiến anh bị thương, em thất vọng khi mình không thể ở bên cạnh anh lúc này.

Hôm nay dì không tới, nghe nói hội nghị lần trước bởi vì dì rời đi nên xảy ra một chút chuyện, nên bây giờ dì phải quay lại để giải quyết.

Lệ Tranh, có phải chuyện em gây ra ánh hường tới mọi người nhiều lắm phải không? Em hại anh bị thương, hại công việc của dì xảy ra chuyện, chính là một kẻ gây chuyện.

Chỉ là kẻ gây chuyện hôm nay lại làm thêm một chuyện to gan, em tìm một bác sĩ, rồi lấy chiếc áo blouse của người đó, đeo thêm khẩu trang, sau đó em có thể đứng bên ngoài cửa để nhìn anh. Quên nói cho anh biết một điều, dù cho người canh giữ ở cửa phòng bệnh, dù không muốn cho em gặp anh, mà em lại rất muốn gặp anh. Anh biết không, em rất muốn gặp anh, đáng tiếc em lại không thể.

Đứng ngoài cửa nhìn anh ngủ, sắc mặt anh sao lại như vậy, sao lại trắng như vậy, lúc đó em thật sự muốn khóc, nhưng em không thể, bởi vì vừa khóc, em sẽ bị phát hiện.

Cố Thước giúp anh đắp lại chăn, cô ấy còn len lén hôn anh. Trước đây hai người cũng thường hôn sao? Hôn cô ấy giống như khi anh hôn em? Trời, em đang nghĩ cái gì thế? Em phải đi rồi, em rất vui mừng, đây là lần đầu tiên em được nhìn thấy anh từ khi anh gặp chuyện không may, tuy chỉ ngắn ngủi 35 giây.

Ngày 9 tháng 3, trời chuyễn nhiều mây.

Dù đã trở lại, có vẻ như chuyện kia giải quyết rất thuận lợi, em lại không thể gặp anh nữa rồi. Nghe nói anh khôi phục rất tốt, em biết người đàn ông của em là mạnh nhất, cho dù có bị thương nặng như vậy.

Hôm nay em lại làm canh bí đao thịt viên, nhưng không thể mang đến cho anh được, dù không buông lỏng một chút nào. Nhưng mà anh biết không, lần này, mùi vị đã tốt hơn nhiều so với những lần trước đó. Chờ anh khỏe lại là có thể ăn món canh bí đao thịt viên do em làm rồi.

Du Du tới tìm em, lần sau chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.

Sau khi nét bút cuối cùng dừng lại, cô ngẩng đầu lên, thấy người bạn

tốt đã lâu không gắp.

“Cậu già đi.” Đồng chí phóng viên nói.

“Cậu cũng không tốt hơn so với tớ là bao.” Nhan Giác đáp, “Lệ Ngôn đã trở về quân đội. Cậu ấy có liên lạc với cậu không?”

Du Du nhún vai, “Đúng vậy, nghe nói bọn họ đi tới trong núi để tập huấn dã chiến, đã rất lâu không liên lạc rồi.”

Nhan Giác “À” một tiếng, sau đó không nói gì, thật ra cô cũng không biết an Ủi Du Du như thế nào, hoặc là có thể nói, cô không biết mình có nên an Ủi cô ấy hay không, cô lấy lập trường nào để an Ủi cô ấy. Vì vậy, bốn mắt nhìn nhau, cả hai không nói gì. Ngược lại Du Du lại thấy nhẹ nhõm, “Đừng dùng ánh mắt đồng tình để nhìn tớ, tớ không phải cá, không có cậu nước tình yêu thì sẽ không sống nổi, tớ và cậu không giống nhau.”

Nhan Giác cười, thật ra thì có gì không giống nhau, ánh mắt không biết lừa dối, thật sự Du Du không quan tâm Lệ Ngôn sao? Nhan Giác nhìn Du Du vài lần, cuối cùng, cô nhận không được đàm chuyền đề tài, “Hôm nay tớ tới để đưa cho cậu cái này.”

“Cái gì?” Nhan Giác cầm một xấp đồ Du Du đưa tới, mở ra, cô nhìn rồi cười, “Không ngờ khả năng chụp ảnh của phóng viên lại cao tay như vậy. Hay, động tác của tớ khi hất Hứa Minh Lãng lại tự nhiên như vậy, thật hối hận khi không có luyện tập trước.”

“Thật ra cậu rất tự nhiên, nhìn lại cái này một chút.” Du Du đưa cho Nhan Giác bài báo có ảnh cô hất rượu vào Hứa Minh Lãng, chỉ vào một dòng chữ, “Cậu tự xem đi.”

“Nhan Giác giơ bài báo lên, đọc chậm từng câu từng chữ, “Trường Đại học Dung Bắc đã định chỉ công tác của giáo viên này, đang đợi thời điểm thích hợp để đưa ra lời xin lỗi với thầy Hứa Minh Lãng.”

“Xin lỗi? Tớ đi xin lỗi Hứa Minh Lãng? Bạn họ đang mơ tớ đi xin lỗi hắn ta. Mới có một chút, có cơ hội thì cậu giúp tớ sửa bài báo một chút, không phải tớ bị đình chỉ chức vụ, mà là tớ chủ động xin từ chức.”

“Thật sự không để ý sao?” Du Du thu hồi lại xấp đồ, nhìn Nhan Giác nói, “Bao nhiêu năm cậu vẽ tranh, trước đây vì một Hứa Minh Lãng mà mất đi cơ hội, đến bây giờ, cũng bởi vì Hứa Minh Lãng mà mất đi công việc, đánh giá không?”

“Không có gì đáng giá hay không. Du Du, hiện tại, tớ hiểu rất rõ, hạnh phúc giống như bọt biển, khi cậu có được thì đó là điều rất đẹp, nhưng chỉ cần một chút ngoài ý muốn, cho dù là rất nhỏ, cũng sẽ khiến cho những điều đó biến mất, không còn gì cả.”

“Tại sao cô vẫn còn ở đây? Con tôi không cần cô.” Lúc hai người nói chuyện, không biết Vương Anh từ lúc nào đã đứng sau họ không xa, vành mắt của bà hơi đỏ, giống như vừa mới khóc xong. Khiến cho người phụ nữ làm bằng sắt khóc, Nhan Giác chỉ có thể nghĩ tới một lý do duy nhất, đó là Lệ Tranh.

“Đì à, có phải Lệ Tranh đã xảy ra chuyện gì rồi không?” Nhan Giác vội vàng đứng dậy, nhìn Vương Anh, từ mắt Vương Anh cô có thể thấy rõ sự sợ hãi của mình.

“Con tôi rất tốt, tôi tới là muộn nói cho cô biết, chờ mấy ngày nữa khi Lệ Tranh xuất viện, nó sẽ cùng Cố Thước làm đăng ký kết hôn. Còn cô, đừng ôm hy vọng gì cả. Còn bạn của cô...” Vương Anh nhìn sang Du Du, “Cô cũng cách xa Lệ Ngôn một chút, đúng là bạn của nhau đều giống nhau.”

Vương Anh rời đi, Nhan Giác ngồi ngáy đứng trong hành lang, mỗi một câu Du Du nói cô đều không nghe thấy gì. Đúng lúc này, có một bác sĩ đi tới, nhìn xung quanh một chút rồi đi tới trước mặt Nhan Giác, “Cô là Nhan Giác?”

“Đúng vậy.” Du Du trả lời thay cô.

‘Có người nhờ tôi đưa tờ giấy này cho cô.’ Vị bác sĩ đó đưa tờ giấy cho Nhan Giác rồi xoay người rời đi. Du Du nhận thay Nhan Giác, cô mở ra xem, đưa cho người bên cạnh, “Đừng đứng ngây ra đó nữa, xem ai viết cho cậu đi.”

Nhan Giác khôi phục lại, thấy được nét bút vừa quen thuộc vừa xa lạ, tay phải của Lệ Tranh bị thương nặng, rất khó khăn trong việc cầm bút. Nhìn chữ viết trên tờ giấy không nhịn được nở nụ cười, ‘Tôi biết anh ấy sẽ không như vậy mà.’

Cắt một nhánh Hải Đường, trong tiết trời tháng ba, vào một ngày trời trong xanh gió nhẹ nhẹ thổi, đứng bên bờ biển, tặng em nhánh Hải Đường, sau đó anh cầu hôn, em đồng ý, em chính là người cùng anh đi đến suốt cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Như Mộc được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 41: Em Muốn Chúng Ta Ở Cùng Nhau

[Em muốn chúng ta ở cùng nhau, vĩnh viễn ở cùng nhau.]

Lúc Chris tối, Nhan Giác đang cầm món ăn mà cô làm cho Lê Tranh, chầm chừ ở cửa phòng bệnh. Lê Tranh tỉnh lại đã là ngày thứ ba, tình trạng khôi phục rất tốt, nhưng cũng chính vì vậy mà Vương Anh lại càng tăng cường trông coi, nguyên văn câu nói của bộ trưởng Vương khi có mặt Nhan Giác là---- nhưng người không có phận sự không được phép vào phòng bệnh nửa bước, cho dù đó là yêu cầu của Lê Tranh cũng không được.

Nhan Giác cười khổ, lúc nào thì cô trở thành những người không có phận sự với Lê Tranh rồi, mà Cố Thước lại giống như bạn gái chính thức của Lê Tranh. Trong lúc cô đang cười khổ thì Chris vỗ vai cô, “Bộ trưởng Vương không cho cô gặp Lê tổng?”

“Đúng vậy.” Nhan Giác nhún vai nhìn hộp giữ ấm trong tay, trong mấy ngày qua hôm nay là lần cô làm tốt nhất món canh bí đao thịt viên, cô thử qua mùi vị, không mặn không ngọt, độ lửa vừa đủ, không cháy cũng không sỗng, có thể ăn được, nhưng sẽ di@en*dyan(lee^qu.donnn) nhanh người, cô cũng không thể nhìn thấy được Lê Tranh.

“Cái này là cô làm cho Lê tổng sao?” Chris hỏi. Nhan Giác gật đầu. “Nhưng mẹ anh ấy không cho tôi gặp anh ấy, mỗi ngày tôi đều làm, nhưng đều phải mang về.” Suy nghĩ một chút thôi cô đã thấy buồn, cô không muốn gì nhiều, cô chỉ muốn được gặp người mình yêu một lần, cho anh thử món ăn mà cô làm cho anh mà thôi.

Chris đưa tay về phía cô, “Nếu cô không ngại, để tôi giúp cô mang vào.”

“Có thể chúa?” Nhan Giác cảm thấy mặc dù cô và Chris không có thù hận gì, nhưng cũng không có lí do gì khiến cho cô ấy tự nguyện giúp mình, Chris nói, “Cô sợ tôi sẽ cướp công của cô sao?”

Chris nói như vậy, Nhan Giác cảm thấy không thể từ chối. Cô đưa bình giữ nhiệt cho Chris, “Vậy nhờ cô” sau đó đứng tại chỗ nhìn Chris rời đi. Cuối hành lang, Chris và người canh cửa chào hỏi nhau, sau đó cô cầm bó hoa và bình giữ nhiệt của Nhan Giác vào phòng. Nhan Giác cắn môi, nói thật, nếu như bây giờ cô có cơ hội biến thành một con sâu nhỏ, chỉ cần có thể vào trong phòng bệnh nhìn Lê Tranh một lần, cô cũng đồng ý. Nhưng tất cả đều là tưởng tượng.

Chris đi vào không bao lâu, Cố Thước lại đi ra ngoài, trên tay cô ta cầm một ít đồ ăn còn thừa, đi tới trước mặt Nhan Giác, ngẩng đầu thật cao, “Cô nghĩ cô nhờ đồng nghiệp của Lê Tranh mang món canh khó ăn này vào thì anh ấy sẽ ăn sao, cô nãm mơ đi!”

Nhan Giác thản nhiên, không nhìn rõ là buồn hay vui, thật ra sau khi Cố Thước đi rồi, trong lòng Nhan Giác thật sự thấy khó chịu. Có đôi khi tình yêu thật vĩ đại, khi đồng cam cộng khổ, nhưng đôi khi tình yêu lại thật nhỏ bé, thậm chí ở trước mặt của tình địch lại không ngóc đầu lên nổi.

Cho dù Cố Thước có nói như vậy, Nhan Giác vẫn ngẩng đầu, trừ khi chính miệng Lê Tranh nói muốn buông tay, nếu không cô sẽ không buông tay đổi phương trược. Không biết Chris ra ngoài từ lúc nào, cầm bình giữ nhiệt của Nhan Giác trong tay, lắc đầu một cái.

“Là anh ấy không uống hay là dù không cho anh ấy uống.....hay là Cố Thước không để anh ấy uống?” Nhan Giác cảm thấy chua sót, cô thấy mình giống như một chiến sĩ, đối mặt với rất nhiều kẻ địch, mà bên cạnh lại không có lấy một đồng đội, một mình chiến đấu hăng hái, cảm giác đó thật sự không tốt chút nào, ngoại trừ kiên trì cô không còn lựa chọn nào khác. Chris tiếp tục lắc đầu, “Tôi nói với bộ trưởng Vương đó là canh do tôi làm, cho nên Lê tổng thực sự đã uống canh.”

Nhan Giác kinh ngạc. Chris lại cười, “Nhan Giác, tôi thật sự bội phục cô, Lệ tổng nhờ tôi hỏi cô, khẩu vị của cô có hơi nhạt, lần sau làm canh có thể cho thêm một phần tảo muỗng muối không?”

Lời nói của Chris khiến Nhan Giác kinh ngạc hơn, cô lắc đầu không thể tin được, “Lệ Tranh thật sự nhận ra được là do tôi làm?”

“Đương nhiên, tôi cũng không mang canh của cô đỗ đi, đỗ cũng không được, nên Lệ tổng đã uống hết, uống sạch như vậy!” Chris lắc lư bình không, âm thanh bên trong vang lên rõ ràng, cô cười cười, kéo Nhan Giác ngồi vào ghế trên hành lang, “Nhan Giác, tôi biết bây giờ cô không có tâm trạng để nghe những gì tôi nói, tôi không có ý gì khác, hôm qua, mẹ của Trình Bắc Vọng tới tìm tôi.”

Mấy ngày nay, chuyện của Lệ Tranh khiến cô phiền muộn, Chris không nói thì cô cũng quên mất chuyện của Văn Cảnh và Trình Bắc Vọng, cô nhận lấy bình không, “Bà ta lại tìm cô die,n; da.nlze.qu;ydo/nn nói chuyện sinh con cho Trình Bắc Vọng sao?”

“Ha ha.” Chris cười khẽ hai tiếng, “Nhan Giác, lần này cô sai rồi, bà ta muốn tôi và Trình Bắc Vọng vạch rõ giới hạn nên mới đến tìm tôi.”

Điều Chris nói khiến Nhan Giác bất ngờ, “Chẳng lẽ lại tìm được người tốt hơn thay thế cô gần gũi với Trình Bắc Vọng? Mẹ chồng của Văn Cảnh cũng quá phật l้า rồi!” “Không phải vậy.” Chris cười nhìn Nhan Giác, “Có lẽ cô vẫn chưa biết, chắc bọn họ biết tâm trạng cô không tốt nên mới không nói cho cô, tôi sẽ làm người tốt nói cho cô biết.”

“Tin.....tin gì?” Nhan Giác không biết chút gì về cái tin tốt trong lời nói của Chris, gần đây tất cả tin tức đều là tin xấu cả, cô không nghĩ bây giờ sẽ có tin tốt gì. Chris mím môi, thưa nước đục thả câu, ngừng một lát rồi nói, “Văn Cảnh mang thai, có phải là tin tốt hay không?”

Đây là một tin tốt khó có được trong thời gian gần đây, hóa ra khi mẹ chồng Văn Cảnh âm ĩ một trận là thời điểm không tốt nhất, Trình Bắc Vọng đi tìm bác sĩ tư vấn, bác sĩ nói nguyên nhân lớn nhất dẫn đến tình trạng vô sinh của Văn Cảnh là do bị áp lực lớn từ bên ngoài, khi áp lực không còn nữa, có đứa bé cũng là tự nhiên. Cho nên mới có chuyện Trình Bắc Vọng không nói không rằng mà đi Sài Gòn du lịch.

“Trình Bắc Vọng là một người chồng tốt, Nhan Giác à, trước đây tôi cũng đã từng nghĩ sẽ đáp ứng yêu cầu của mẹ anh ấy, đến cuối cùng, tôi có một đứa con với anh ấy, cho dù anh ấy không yêu tôi, nhưng anh ấy cũng sẽ không quên được tôi. Nhưng bây giờ nghĩ lại mới thấy suy nghĩ của tôi lúc ấy hoang đường cỡ nào.” Chris lại cười khẽ hai tiếng, “Nhan Giác, tôi còn có thể giúp cô đưa anh đến bệnh viện cho Lệ tổng đến khi anh ấy xuất viện, còn chuyện sau này như thế nào cô dành phải tự đưa vào chính mình rồi, sau này tôi không thể giúp cô truyền lời nữa rồi.”

“Chris, không phải là cô muốn....” Lời Chris nói có gì đó không đúng lắm, quả nhiên....

“Đúng vậy, tôi định đợi đến khi Lệ tổng xuất viện sẽ nộp đơn từ chức, tôi sẽ không làm ở đây nữa, cũng sẽ không còn ở Dung Bắc nữa.” Chris cười nói những lời này, nhưng Nhan Giác cảm thấy Chris giống như mấy ngày trước, rõ ràng là đang cười, nhưng thực ra là đang khóc. Cô nắm tay Chris, không biết phải an ủi như thế nào, “Thật ra thì, Văn Cảnh không biết chuyện của cô, cô và Trình Bắc Vọng cũng không có chuyện gì, cho dù ở lại cũng không có quan hệ gì.”

Nhan Giác suy nghĩ một lúc rồi nói ra một câu như vậy, Chris cười tự giễu một tiếng, “Cô nói tôi và Trình Bắc Vọng không có chuyện gì? Nếu như không có chuyện tại sao tôi Diễn Đàm Lê Quý Đôn lại ghen tỵ với cô ấy như vậy? Nhan Giác, cô cũng là phụ nữ, cảm giác này chắc cô cũng hiểu được, thật ra khi mẹ của Trình Bắc Vọng tới tìm tôi, không phải tôi đã từng động lòng rồi sao? Tôi cảm thấy được tôi đã từng muốn, chỉ là lí trí nói cho tôi biết, tôi không thể. Nhưng

bây giờ lại để tôi nhìn thấy người đàn ông mình yêu sống hạnh phúc ở khoảng cách gần như vậy, tôi chịu không nổi. Tôi thừa nhận tôi ích kỉ, nhưng tôi chỉ là một người nhỏ bé, tôi không cách nào ngăn cản được lòng đố kị của mình, nhìn người đàn ông mình yêu kết hôn, sống hạnh phúc, tôi chỉ có thể cô đơn trốn trong một góc, cảm giác đó thật đáng sợ.”

Lời nói của Chris tràn đầy cảm xúc âm u, trước đây Nhan Giác không ghét cô ấy, cô ấy là người chân thật, không giả bộ, mặc dù cô ấy thật sự có suy nghĩ không tốt, nhưng cũng chỉ vì cô ấy yêu thật lòng. Nhan Giác ho khan một tiếng, “Lần trước, người tên Phương Tường không phải bạn trai cô phải không?”

Suy nghĩ một chút, điều kiện của Chris như vậy, cho dù quá khứ có như thế nào, cũng không thể nào tìm một người đàn ông hối đầu làm bạn trai chứ. Nét mặt của Chris nhàn nhạt, “Có phải cô rất kinh ngạc hay không? Anh ấy là một thương nhân ở Nam Phương, đã từng kết hôn một lần rồi, chúng tôi quen nhau ở Dung Bắc, mặc dù đầu của anh ấy.....” Chris cười cười, “Nhưng anh ấy đối với tôi rất tốt, hơn nữa quan trọng nhất là, trước mặt anh ấy, tôi không cần giấu giếm mọi chuyện trong quá khứ của mình, anh ấy đều biết.

Mặc dù Chris đã trải qua rất nhiều chuyện, dù sao cũng là một cô gái trẻ chưa từng kết hôn, Nhan Giác chỉ cần nhớ tới người đàn ông trung niên đầu trọc đó, không khỏi muối nhắc nhớ cô ấy một chút. Nhưng cô có thể nhắc nhớ cái gì chứ? Mỗi người đều có những nỗi đau khó nói, so với Chris cô tốt hơn bao nhiêu.

Vào ngày xuất viện một tuần sau, có sự chuyển biến tốt. Nhan Giác không ngờ Lê Tranh có thể xuất viện sớm như vậy, cô càng không thể ngờ hơn đó chính là Bộ trưởng Vương lại đồng ý cho cô gặp Lê Tranh. Ga giường trong phòng bệnh được đổi mới hoàn toàn, Lê Tranh ngồi trên ghế so pha chờ mọi người làm xong thủ tục là có thể xuất viện. Nhan Giác vào trong lúc Bộ trưởng Vương không có ở đây. Cô nhìn sắc mặt tái nhợt của Lê Tranh, mắt ướt ướt, “Lê Tranh!”

Lúc Nhan Giác nhào vào trong ngực anh thì anh đang ngây người nhìn ra cửa sổ, cô gái nhỏ khóc lóc nhào vào ngực anh, miệng lúc mở lúc đóng, Lê Tranh chỉ mỉm cười sờ đầu cô, trấn an, “Không sao, không sao, không phải anh vẫn tốt đây sao? Nhan Giác, không sao.”

Nhan Giác ngẩng đầu lên nhìn Lệ Tranh, “Lệ Tranh, anh đánh em đi, mắng em đi, đều tại em, do em không đúng, em không nên bốc đồng chạy đi, không để ý đến anh, nếu như không phải tại em, anh cũng không xảy ra chuyện.”

Lệ Tranh vẫn vuốt đầu cô như cũ, an ủi, “Không sao, không sao, anh vẫn rất tốt.”

Nếu như không phải Cố Thước bước vào, cô cũng không biết mình sẽ khóc bao lâu. Cố Thước vào cửa, nói với Lê Tranh, “A Tranh, bác sĩ nói anh phải giữ cảm xúc ổn định, anh..... không nên bị người khác làm ảnh hưởng.”

Thân là người khác, Nhan Giác xoa xoa khói mắt, đứng dậy nhìn Cố Thước, “Bác sĩ còn nói gì nữa không, tôi sẽ chú ý.”

Tay Nhan Giác bị Lê Tranh nắm lấy, Cố Thước thấy rất chướng mắt, cô liếc Nhan Giác một cái, “Cô...tốt nhất là không nên xuất hiện, nếu như không phải tại cô, A Tranh, anh ấy...”

“Cố Thước.” Lê Tranh cất ngang lời của Cố Thước, nắm tay Nhan Giác, “Trong nhà có chuyện gì không, anh không có nhà, em sẽ không biến nó thành nơi người không thể ở được chứ?”

“Đĩ nhiên là không. Nếu bây giờ anh về anh sẽ thấy giống như khi anh ở nhà. Chỉ là anh phải ở cùng Cố Thước, sẽ không còn nhà thuộc về chúng ta nữa. Nhan Giác nghĩ điều này thì thấy buồn.

Lệ Tranh mỉm cười, vén tay cô đứng dậy, bởi vì thể lực còn chưa khôi phục hoàn toàn, đứng lên có hơi không vững, nhưng anh vẫn kiên trì

đứng lên, sờ sờ đầu Nhan Giác, “Vậy còn chờ gì nữa, bây giờ chúng ta về nhà.”

Bây giờ chúng ta về nhà, là điều mà Nhan Giác đã mơ suốt mấy ngày qua, hôm nay, âm thanh khàn khàn của Lệ Tranh, sắc mặt tái nhợt, lại nói ra những lời mà cô muốn nghe thấu nhất, giây phút ấy, câu nói đó, “Bây giờ chúng ta về nhà.” Càng khiến Nhan Giác muốn khóc hơn so với 100 câu “Anh yêu em”.

Cô không còn bận tâm đến sắc mặt của Cố Thước nữa, cô cũng không kịp suy nghĩ vì sao Bộ trưởng Vương lại đồng ý yêu cầu này của Lệ Tranh, cô gật đầu, gật đầu, lại gật đầu, “Được, chúng ta về nhà.....”

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Nhục được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 42: Hạnh Phúc Là Điều Giản Đơn, Đơn Giản Chính Là Hạnh Phúc

[Mỗi ngày ở cùng người mình yêu, nói chuyện điện thoại, du lịch, nói về một hứa hẹn một giấc mơ, nằm trên đùi anh nghe anh kể về những chuyện tuổi thơ, hàng năm cùng anh đón sinh nhật, đón Valentine, đón Giáng sinh, giao thừa, cùng anh làm mọi chuyện. Thậm chí tiếp tục cùng anh gây gổ, cho dù đó chỉ là những chuyện vụn vặt, sau đó chiến tranh lạnh, điện cuồng nhớ đồi phuong, cuối cùng sẽ lại làm hòa.]

Nhan Giác cảm thấy mình giống như bị bệnh, ngồi trong nhà xem tivi cô cứ luôn nhìn trộm Lê Tranh làm việc, trạng thái như vậy duy trì cũng đã được hai tiếng đồng hồ rồi.

“Lê Tranh, hình như em bị bệnh rồi.” Cô nói. Lê Tranh cúi đầu, nhưng lại không trả lời cô. Nhan Giác chưa từ bỏ ý định, chậm nhẹ vào anh, “Lê Tranh, hình như em bị bệnh.”

Lúc này Lê Tranh mới nghe được, anh bỏ laptop ra, đưa tay sờ lên trán cô, rồi sờ trán mình để kiểm tra nhiệt độ, “Trán không nóng, có khó chịu chỗ nào sao?” Anh kéo tay cô, Nhan Giác thuận thế ngồi xổm bên chân anh, cầm đắt lên đùi anh, gắng đầu nhìn, “Em thấy giống như em đang mơ, cho dù có mơ cũng giống như là mơ.”

“Tại sao?” Sắc mặt Lê Tranh vẫn nhợt nhạt như cũ, giống như màu sắc của giấy Tuyên Thành, mỗi lần Nhan Giác nhìn anh là một lần cô thấy đau lòng. Cô cúi đầu, vùi mặt vào hai gối của Lê Tranh, giọng nói có phần buồn bã, “Bởi vì em cảm thấy anh không chân thật, em không biết vì sao dù lại bắt đầu hận em như vậy, nhưng bây giờ lại để mặc anh và em ở cùng nhau, hạnh phúc rất không chân thật, em sợ một ngày nào đó em tỉnh lại, liền phát hiện anh không còn bên cạnh em nữa.”

Nhan Giác đã nghe nói, ngày Lê Tranh xuất viện, mẹ của anh, Vương Anh đã bay ra nước ngoài, nghe nói đó là một hội nghị quốc tế, không phải mươi ngày nữa tháng thì không về được. Nhan Giác thấy may mắn, nhưng cũng thấy sợ, cô sợ mươi ngày nữa chính là hạn chót mà Vương Anh cho cô, cô sợ khi bà ấy trở về cũng là lúc cô và Lê Tranh phải tách ra, “Lê Tranh, anh nói anh sẽ không vì Cố Thủ Đức mà rời xa em chứ?”

Giọng nói của cô trở nên nghèn ngào, nhưng Lê Tranh vẫn không trả lời cô. Lòng của Nhan Giác tràn xuồng, cô ngẩng đầu nhìn Lê Tranh. “Chẳng lẽ em nói đúng sao? Để em đoán một chút, có phải anh đã cần xin mẹ anh, cho chúng ta mươi ngày ở cạnh nhau, sau khi mẹ anh trở về, anh sẽ rời khỏi em, kết hôn cùng Cố Thủ Đức?” Lê Tranh mắt nhìn cô, anh nhẹ nhàng vỗ về lên má cô, “Cô bé ngốc, anh sẽ không lấy người khác, cả đời này anh chỉ lấy em, hoặc anh sẽ độc thân suốt đời.”

“Có thật không?” Nhan Giác nầm trong ngực Lê Tranh, giọng nói buồm buồm, “Có những lời này của anh là em thấy vui rồi, thật ra chỉ cần anh sống tốt thì anh kết hôn với ai cũng không sao.”

Lê Tranh không nói gì, trừ tiếng tim đập cũng chỉ có tiếng hô hấp nhẹ nhàng của anh. Lúc này Nhan Giác không hiểu, đợi khi cô hiểu được thì đã muộn mất rồi.

Mỗi một ngày qua đi, Lê Tranh d,0dylq.d vẫn luôn bận bịu không xong công việc, Chris tạm thời bị giữ lại không được từ chức, cụ thể thì Chris từ chức khi nào Nhan Giác cũng không biết. Cô chỉ biết cuộc sống của cô bây giờ rất đơn giản mà lại phong phú, không cần đi làm, mỗi ngày đều ở nhà nhìn Lê Tranh bận rộn làm việc, thỉnh thoảng lại vỗ trộm anh, khi ngủ, khi đứng. Lúc bị phát hiện cô nghịch ngợm cười một tiếng, rồi chạy trốn. Hoặc vào trong bếp nấu một nồi canh bí đao thịt viên mà anh thích ăn nhất, hiện tại cô đã biết mình nên nêm bao nhiêu muối.

Trước đây cô không hiểu, cho rằng tình yêu sẽ phải sôi nổi, mỗi ngày

đều nói với đối phuơng rằng, “Anh yêu em hay em yêu anh” ngàn vạn lần mới thấy hạnh phúc. Bây giờ cô đã hiểu, hạnh phúc chính là điều rất giản đơn.

Mỗi ngày ở cùng người mình yêu, nói chuyện điện thoại, du lịch, nói về một hứa hẹn một giắc mơ, nằm trên đùi anh nghe anh kể về những chuyện tuổi thơ, hàng năm cùng anh đón sinh nhật, đón Valentine, đón Giáng sinh, giao thoa, cùng anh làm mọi chuyện. Thậm chí tiếp tục cùng anh gây gổ, cho dù đó chỉ là những chuyện vụn vặt, sau đó chiến tranh lạnh, điện cuồng nhớ đối phuơng, cuối cùng sẽ lại làm hòa.

Số lần cô và Lê Tranh cãi vã rất ít, chưa dừng nói đến rồi đi khi chiến tranh lạnh, cho nên Nhan Giác cảm thấy cô hạnh phúc hơn so với nhiều người.

Cho nên khi Văn Cảnh nói cho cô biết cuộc thi tranh quốc tế năm năm mới diễn ra một lần sẽ bắt đầu, ngoại trừ có chút tiếc nuối thì Nhan Giác không còn cảm giác gì khác. Nhan Giác đang ngồi trên tầng ba quán ăn thứ 100 mới khai trương, trong thời điểm mùa hè nóng bức, nhìn cốc nước trước mặt và nhìn sang Văn Cảnh đã uống sang cốc sữa nóng thứ ba, cô cảm thấy cả người đều nóng lên. “Trưởng phòng Văn, dự báo thời tiết nói, nhiệt độ đã lên đến 22 độ rồi, cậu vẫn còn ở đây uống sữa nóng sao?”

Mùa xuân của Dung Bắc luôn đến sớm, nhưng vẫn chưa cảm nhận được khí trời mùa xuân thì mùa hè đã tới. Bây giờ mới chỉ là cuối tháng ba.

“Nhan Giác, cậu không biết đâu, bây giờ trời phải cẩn thận, đồ lạnh không dám ăn, đồ cay cũng không dám ăn, chỉ sợ ảnh hưởng không tốt đến đứa bé.” Văn Cảnh uống một ngụm sữa, sờ sờ lên bụng, lúc này mới thôi. Nhan Giác cười nói, “Mọi người đều nói, ăn chua sẽ sinh con trai ăn cay thì sinh con gái, bây giờ chua cậu không ăn cay cũng không ăn. Vậy sau này sẽ sinh.....”

Cô còn chưa nói hết câu, liền đón nhận một nầm đầm của Văn Cảnh, “Có cậu sinh bất nam bất nữ thì có.”

Nhan Giác càng cười to hơn, “Cái này chính là cậu nói nhé, tớ vẫn chưa nói gì.....”

“Đáng ghét.” Văn Cảnh trực tiếp ngồi vào bên cạnh để đánh cô, Nhan Giác vừa tránh vừa nhéo, “Đương thai, muốn làm mẹ thì không được như vậy.”

Trong lúc hai người đùa giỡn đến mức mỉm cười hì hò tượng thì Chris đi tới bên cạnh bọn họ, “Cô Nhan, bên dưới đã xong cả rồi, tối nay Trình Tống có tổ chức bữa tiệc mừng ngày khai trương nhà hàng thứ 100, Lệ Tống bảo tôi hỏi cô xem cô có muốn tham gia hay không? Nếu cô không tham gia thì có thể về nhà trước. Chỉ là cô Nhan, hôm nay Lệ Tống có thể rất khuya mới về.”

“Tham gia, không phải chỉ là Liya Phạm thôi sao? Trước đây khi học đại học chúng tôi cũng đã từng săn chung trong cảng tin rồi, lần này chẳng qua là uống ly rượu mừng khai trương nhà hàng mà thôi. Tôi tham gia.”

Hôm nay công ty Lệ Tranh tham gia lễ khai trương nhà hàng thứ 100 của Trình Bắc Vọng, vừa là đối tác làm ăn vừa là bạn bè, nên cả Lệ Tranh và Nhan Giác đều được mời tới tham gia. Nhưng khi tới nơi, cô thấy Văn Cảnh mang vẻ mặt không hài lòng, lại nhìn về phía sau cô ấy, cô thấy Liya Phạm, đừng nói đến Văn Cảnh, đến cô nhìn thấy cũng cảm thấy khó chịu. Vì vậy cô và Văn Cảnh mới ngồi ở đây chờ lễ cắt băng khánh thành kết thúc.

Nếu không phải nghe nói tiệc rượu phải tổ chức buổi tối thì cô cũng sẽ không tham gia, dù sao thì cũng phải nhìn thấy Liya Phạm cả một buổi tối.

Nhan Giác huých huých Văn Cảnh, hỏi ý kiến của cô ấy, Văn Cảnh lại đột nhiên trở nên miễn cưỡng, cô xoay cổ “Tớ dành xả thân cùng

quân tử đi (trong bản convert là liều mình bồi quân tử) tớ có thể cùng cậu làm tổ ở đây trong lễ khai trương của bạn học Trình, thì còn không thể cùng cậu tham gia tiệc rượu sao? Chẳng qua tớ phải nói trước, tớ chỉ phụ trách việc ăn, còn uống tớ không quan tâm.”

Sau đó Văn Cảnh hướng Chris nói, “Chris, làm phiền cô nói với Trình Bắc Vọng một tiếng, tôi muốn ăn canh Diễn đàn Lê Quý Đôn khoai sọ và bánh trứng, để anh ấy giúp tôi chuẩn bị. Cảm ơn nhiều!”

Chris gật đầu một cái rồi đi, nét mặt Văn Cảnh lại trở nên nhàn nhạt, cô giơ tay lên, “Phục vụ, cho tôi thêm một cốc sữa nóng.” Nhan Giác phát hiện sự biến hóa của Văn Cảnh, hỏi, “Đang tốt, sao lại không vui rồi? Hiện tại bạn học Trình của cậu trở thành một người ba tốt----- người cha tốt, người chồng tốt, còn làm một người làm tốt công việc của mình nữa, còn gì để buồn nữa đây?”

Văn Cảnh nhận lấy cốc sữa từ nhân viên phục vụ, uống một ngụm, sau đó nhìn Nhan Giác, “Nhan Giác, có phải cậu vẫn luôn giấu tớ một chuyện phải không? Chuyện của Chris và Trình Bắc Vọng, hai người họ quen biết đã lâu, phải hay không?”

Tim Nhan Giác đập mạnh một cái, nhìn vào ánh mắt Văn Cảnh, một lúc lâu mới nói ra, “Đúng vậy, tớ biết chuyện Chris và Trình Bắc Vọng đã quen biết từ lâu, trước đây bọn họ đã từng yêu nhau, gần như có thể nghĩ đến chuyện kết hôn, nhưng lại bị mẹ chồng cậu cứng rắn chia rẽ.”

Nhan Giác nói từng câu thảng thắn, nhưng Nhan Giác phát hiện Văn Cảnh không hề có chút nào là kinh ngạc, chờ nói xong tất cả, Văn Cảnh đột nhiên kéo tay cô, “Nhan Giác, Văn Cảnh tớ từ trước đến giờ ngoại trừ việc dạy học thì nhất định là không có thành tựu gì cả, phải nói thật điều đáng kiêu ngạo nhất của tớ, chính là có một người bạn tốt như cậu. Cảm ơn cậu đã suy nghĩ cho tớ, nếu như ngay từ lúc đầu cậu vạch trần chuyện của bọn họ, có lẽ tớ sẽ không thấy được tình cảm mà Trình Bắc Vọng dành cho tớ, tớ càng không thể có được hạnh phúc như bây giờ.”

Văn Cảnh là người thông minh, ngay từ hôm Chris tới nhà Nhan Giác, Nhan Giác thấy được hai người họ ở dưới lầu ôm nhau thì cô cũng đã thấy được. Là một người kiêu ngạo, điều đó đã khiến cô giận dữ, nhưng sau khi tỉnh táo lại, cô lựa chọn trầm mặc.

Văn Cảnh tìm thám tử nhờ họ điều tra chuyện của Trình Bắc Vọng và Chris, khi cầm những thông tin đó, quả thực cô rất muốn giết người, thử hỏi có người phụ nữ bình thường nào có thể tiếp tục tỉnh táo khi chồng mình đã từng hạnh phúc với người phụ nữ khác mà không phải là mình.

Cũng chính vào lúc đó, chuyện mình vô sinh bị mẹ chồng đem ra gây sức ép. “Nhan Giác, cậu biết không, khoảng thời gian đó tôi đã có suy nghĩ muốn chết, mẹ của Trình Bắc Vọng lúc nào cũng chèn ép tôi, mong tôi và Trình Bắc Vọng ly hôn, thật sự đã có vài lần tôi muốn làm ngay, thật sự như vậy đi.Bạn tôi biết nhau là nhờ xem mắt, người ta ban đầu là tự do yêu nhau, đó là cơ sở tình cảm. Lại nói, giống như Trình Gia, chắc chắn sẽ không chấp nhận một người phụ nữ không thể sinh con. Nhan Giác, cậu có biết, thật sự có rất nhiều lần suýt nữa tôi đã nói ra rằng tôi đã biết mọi chuyện của Chris, nói ra chuyện mẹ anh ấy muốn Chris sinh đứa bé cho Trình Bắc Vọng. Nhưng khi tỉnh táo lại, nếu như Trình Bắc Vọng nói muốn ly hôn với tôi, tôi lại không phải người sẽ quấn chặt lấy không buông, nhưng tôi lại không muốn buông tay.” (đoạn này thật khó hiểu a @.@@)

Cô thở dài một hơi, “Cứ như vậy, về sau, lão Trình lại giống như muốn bỏ trốn, dẫn tôi đi Sài Gòn, sau đó mỗi ngày đều dẫn tôi đi chơi, rồi sau khi bọn tôi có đứa bé, tôi cảm thấy rằng ông trời vẫn rất quan tâm đến tôi, không để tôi nhất thời tùy hứng mà tác thành cho hạnh phúc của người khác, đánh mất hạnh phúc của mình.”

Văn Cảnh nói xong, Nhan Giác nhìn cô ấy một lúc lâu, sau đó sờ bụng của cô ấy, “Con nuôi, xem ra mẹ con không phải là cô gái ngốc, mà là một người thông minh nha.”

Trình Bacc Vọng vỗn không yên lòng về Văn Cảnh, sau khi cắt băng khánh thành kết thúc liền chạy tới tìm họ, Lê Tranh cũng vậy. Nhìn Lê Tranh bước ra từ thang máy đi đến trước mặt mình, Nhan Giác nhớ tới khi hai người ở Vân Nam, người đàn ông đứng trước mặt mình giống như nhân vật trong tranh. Lòng cô chua xót, không biết mình có thể hạnh phúc hay không. Có lẽ cô nên giống như Văn Cảnh, giả bộ ngốc nghếch, chờ đợi hạnh phúc của mình, có lẽ cô đãiđđn lieqiudoon cũng nên dũng cảm một lần, tìm Vương Anh nói chuyện một chút.

Chỉ là mặc kệ là tình huống nào, trước tiên cô vẫn nên đổi mới với một người.

Đêm rất khuya, màu vàng của ánh chiều tà bao phủ khu vực hội trường bên dưới, các nhân vật nổi tiếng tập trung ở đây. Nhà hàng thứ 100 là một trong những nhà hàng lớn của Dung Bacc, hôm nay khánh thành mới đến không ít doanh nhân.

Trước khi Nhan Giác và Lê Tranh tách nhau ra, Nhan Giác dặn đi dặn lại bảo anh không nên uống rượu, vừa mới xuất viện chưa bao lâu, mà công ty đã có biết bao công việc, Nhan Giác cảm thấy đau lòng. Liya Phạm đạo bước tiến về phía cô còn Nhan Giác thì đang cùng bạn bè nói chuyện nhưng mắt vẫn nhìn Lê Tranh ở phía xa. Mấy hôm nay sắc mặt của anh có khá hơn một chút, nhưng vẫn hơi trắng, hơn nữa tinh thần cũng không tốt lắm, có lúc khi cô và anh nói chuyện, anh cũng không phản ứng kịp.

Liya Phạm đứng sau lưng cô, nhìn cô trêu chọc, “Nhan Giác, tôi vẫn cho rằng vận mệnh của cô không tệ, không có được một bức tranh của mình, lại không nhận xuất ra nước ngoài học tập của trường, nhưng cô lại có chút bản lĩnh được giữ lại trường giảng dạy, làm một giáo viên cũng không tồi, có được thể diện, có được danh tiếng, nhưng cô lại đi tìm đường chết! Cô lại đem ly rượu hất lên người thầy Hứa, lần này công việc cũng không còn. Tôi lại nghe nói cuộc thi năm năm diễn ra một lần sắp bắt đầu rồi, chắc chắn, đáng tiếc cô lại không được ai đề cử, nên không thể tham gia được.”

Cô ta cầm một lọn tóc của Nhan Giác, “Nghe nói bạn trai cô vì cô nên mới xảy ra tai nạn, bạn trai hiện tại của cô cũng sẽ nhanh chóng trở thành bạn trai cũ của cô thôi, thật đáng thương, không bằng nhau vậy, cô có muốn chồng tôi giới thiệu cho cô một người khác không?”

“Tỉnh lại đi Liya Phạm.” Nhan Giác lùi về sau một bước, né tránh tay của cô ta, “Thái giám tổng quản nhà cô thì cô vẫn nên tự mình giữ lấy đi, bạn của hắn, tôi không dám muốn, mà cũng không thể muốn nổi.”

Vì vẫn để thỏa thuận trước hôn nhân mà Liya Phạm không gả cho Ông chủ lớn đó nữa, mặc dù trong làng giải trí cũng không tệ, nhưng vẫn muốn tìm một cây đại thụ cho mình, vì vậy Liya Phạm mới có người chồng hiện tại, một phú thương người Việt Nam 43 tuổi. Nhan Giác xem qua hình ảnh đám cưới của hai người họ trên báo, điện mạo cũng như số tuổi của người đó đều hợp với Liya Phạm. Chỉ là, có người phụ nữ nào chịu được một người đàn ông vừa đến trên giường liền không được.

Một tin tức đáng tin đến từ Bộc Ngọc, chồng của Liya Phạm đã bắt lực nhiều năm, đi khắp nơi chữa trị đều không có kết quả, mới 43 tuổi mà đã từng có bảy người vợ.

Văn Cảnh đứng cạnh lên tiếng phụ họa, “Đúng vậy, Liya Phạm, cùng chúng tôi chia sẻ chút, kỹ thuật của chồng cô không tốt hay là vốn dĩ đã không được, nếu là về vấn đề kỹ thuật, Trình tiên sinh có giúp đỡ, bạn học Trình nhà tôi, chắc chắn, mạnh mẽ!”

Văn Cảnh nói chuyện không chừa lại cho Liya Phạm một chút thể diện nào, mặt của cô ta biến thành màu di@en*dyan(lee^qu.donnn) gan heo, hung hăng trộn mắt nhìn Nhan Giác, “Nhan Giác, cô đang nói lung tung cái gì thế, cô cũng đừng có đắc ý quá, tôi nghe nói Lê Tranh của cô đang bàn giao công ty cho người khác, cổ phần đều đã bán, cô có biết chuyện này không? Chẳng lẽ cô không nghe nói gì sao, đàn ông gặt phụ nữ để làm một chuyện, hoặc là làm cho người đó kinh hỉ (vui mừng), hoặc là làm cho người đó kinh sợ (sợ hãi), cô nói,

Lệ Tranh sẽ khiếu cõ cảm thấy như thế nào?"

Đúng vậy, Lệ Tranh, anh bàn giao công ty nhưng không nói cho em, là muốn em kinh hỉ hay là muốn em kinh sợ đây? Nhìn xa xa, Lệ Tranh đang đi về phía mình, ngoài mặt Nhan Giác mỉm cười, nhưng bên trong lại là sóng to gió lớn.

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Nhựt Mộc được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 43: Em Muốn Nghe Lời Nói Thật

Lời nói dối động lòng người, lời nói thật làm tổn thương người, mà tôi thà nhận đau thương bây giờ cũng sẽ không muốn mình phải hối hận về sau.]

Lệ Tranh đi tới trước mặt Nhan Giác, lấy đi ly rượu trong tay cô, “Buồn chán sao? Hay cùng bạn bè nói chuyện không vui?”

Anh nhìn thấy Liya Phạm đã đi xa, “Có muốn trở về bây giờ không?”

Nhan Giác gật đầu, trên mặt miễn cưỡng nở nụ cười, “Lệ Tranh em muốn trở về.”

“Được.” Lệ Tranh trả lời, “Để anh chào bạn anh một tiếng, ở đây chờ anh.”

Thực tế so với suy nghĩ là không giống nhau, theo như Lệ Tranh nói chỉ là cùng bạn bè chào hỏi một tiếng, nhưng khi quay lại đã là nửa tiếng sau, cho dù cùng Lệ Tranh ngồi ở ghế sau, vốn có rất nhiều câu hỏi, lúc này đây một câu cũng không thể nói được.

Tài xế là Trình Bắc Vọng, kể từ khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn không lâu trước đây, cho dù Lệ Tranh có muốn lái xe, Nhan Giác cũng không đồng ý.

Bên ngoài trời đã tối, tất cả đèn đường đều đã sáng lên, cuộc sống về đêm của Dung Bắc bắt đầu, trong xe hai người đều không nói tiếng nào. Lệ Tranh hình như mệt mỏi, dựa vào ghế nghỉ ngơi, cho nên Nhan Giác có thể thoải mái nhìn anh. Ghé sát vào người anh, dùng giọng nói rất nhỏ mà người bên trên không nghe được hỏi anh, “Lệ Tranh, anh đã chuyển nhượng công ty cho người khác sao?”

Hơi thở ấm áp dường như khiến anh tỉnh táo lại, Lê Tranh mở mắt, Nhan Giác nhìn vào mắt anh, đột nhiên cảm thấy hơi đau lòng, bắt đầu từ lúc nào, trong ánh mắt của anh đều là vẻ mê mang không rõ.

Lê Tranh nắm tay cô, gật đầu, “Đúng vậy.”

“Anh muốn kết hôn với Cố Thước, sau đó giống như bây giờ là đang bối thí cho em một khoảng thời gian sao? Nhan Giác vẫn nhìn Lê Tranh. Lê Tranh lại cười, “Nhan Giác, suy nghĩ của em cũng chuyen thật nhanh, không phải vừa mới hỏi về vấn đề của công ty sao, sao giờ lại nhảy sang Cố Thước rồi?”

Nhan Giác lặng im mấy giây, đột nhiên cảm xúc bộc phát, nhào vào trong ngực Lê Tranh, “Cái gì mà công ty chuyen hay không chuyen cũng không liên quan đến em, em chỉ muốn hỏi anh có kết hôn với Cố Thước hay không, có thể sẽ không quan tâm đến em nữa hay không, Lê Tranh?”

Cô chưa bao giờ là một người mặt dày, nhưng khi cô biết chuyện mình nghi ngờ có thể sẽ xảy ra, thì cô sợ, cô sợ Lê Tranh sẽ rời khỏi cô, sẽ sống cùng với người phụ nữ mà cô ghét, sẽ không cần cô nữa. Con người thật sự là rất ích kỉ, khi anh gấp chuyện không may thì Nhan Giác có thể trấn an mình rằng chỉ cần Lê Tranh không có việc gì, thì cho dù anh sống cùng với ai cũng không sao cả, nhưng đến lúc này, anh đang ở ngay trước mặt mình thì cô lại sợ phải chia ly.

“Nhan Giác....” Lê Tranh không còn để ý đến người ngồi ở ghế trước nữa, anh ôm Nhan Giác, mỉm cười, “Cô bé, em sợ anh rời đi sao?”

“Sợ!” Nhan Giác nghiêm túc gấp đầu. Lê Tranh ôm cô chặt hơn một chút, “Nhưng trên thế giới này hai người không thể vĩnh viễn ở cùng nhau. Chúng ta, sớm muộn sẽ có một người đi trước. Nhưng mà anh đồng ý với em, anh sẽ không kết hôn với Cố Thước, anh sẽ dùng cách của mình để anh có thể mãi mãi ở bên em.”

Mè Lan Côn Đức Lạp tung nói qua, gấp là chuyện của hai người, rời

đi là do một người quyết định, gấp chính là một khởi đầu, rồi đi để sau này gặp lại. Đây là một phương thức phổ biến, nhưng chúng ta lại không hiểu được.

Dù sao mọi chuyện trên đời đều biến đổi khôn lường, mọi chuyện trong cuộc sống đều đột nhiên xuất hiện. Tin tức mà Quý Vũ mang đến khiến cho Nhan Giác kinh hãi, lúc đó trên đầu cô đang quấn chiếc khăn lông trắng, đang ở một góc quét dọn Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Sau khi cô và Lê Tranh ở cùng nhau, cô rất ít khi đến phòng vẽ tranh, nơi vẽ tranh của cô phần lớn không ở trong nhà mà là ở phòng làm việc của Lê Tranh ở công ty. Buổi chiều, ánh mặt trời rất tốt, những đóa hoa không biết tên đang nở rộ. Không khí trong phòng lại ngọt ngào, giống như một tòa thành cổ trong khe núi đột nhiên lộ ra dưới ánh mặt trời, tất cả đều bám bụi.

Nhan Giác nghe thấy tiếng động, quay đầu lại liền nhìn thấy Quý Vũ khóc đến mức trên mặt giống như một con mèo hoa.

“Sao vậy?” Cô đứng trên cầu thang nhìn xuống Quý Vũ. Quý Vũ sờ mặt, bị bụi bẩn làm khó han hai tiếng, giọng nói khàn khàn, “Nhan Giác, em đi xem Hoắc Đông Xuyên một chút đi, chỉ xin em..... em hãy đi xem Hoắc Đông Xuyên một chút thôi.”

Đều nói người khi yêu sẽ trở nên hay quên, mỗi ngày bên tình yêu mới họ sẽ quên mất cuộc tình cũ, đây mới chính là cuộc sống. Cho nên khi Nhan Giác nghe thấy ba chữ Hoắc Đông Xuyên vang lên bên tai thì có chút hoảng hốt, “Anh ta sao vậy?”

Ung thư dạ dày giai đoạn hai, đối với Nhan Giác đó là một từ ngữ xa lạ, cùng với đó chính là tử vong đang đến gần. Đứng trên cầu thang, cô nghĩ không ra, trên thế giới này sao lại có nhiều bệnh ung thư cùng với chuyện sinh ly tử biệt như vậy, lúc trước cô vừa nhìn Lê Tranh từ Quỷ môn quan trở về, thế nhưng lúc này lại đến Hoắc Đông Xuyên.

“Diêm VƯƠNG, ngài rất rảnh phải không?” Nhan Giác nhìn ra xa, **nhưng ở tẩm bắng gỗ** trong góc.

Cuối cùng cô cũng tới bệnh viện thăm Hoắc Đông Xuyên.

Trên đường đi, Quý Vũ nói rất nhiều chuyện về anh ta. Thật ra, không cần Quý Vũ nói, trong lần gặp mặt trước Nhan Giác cũng thấy được thân thể Hoắc Đông Xuyên không còn khỏe mạnh như trước, nhưng đứng trước giường bệnh, nhưng cô cũng không nghĩ đến tình trạng lại xấu đến như vậy, “Hoắc Đông Xuyên, sao anh phải khổ như vậy chứ?”

Quý Vũ nói, Hoắc Đông Xuyên bị đau dạ dày đã nhiều năm rồi, ra nước ngoài mấy năm, cô ấy thường thấy anh ta nhìn hình của mình và Nhan Giác trong ví rồi ngắn người. “Thật ra thì, Đông Xuyên bị đau dạ dày phần lớn là do để bụng đói, còn một phần là vì em.” Đây là nguyên văn câu nói của Quý Vũ.

“Sao phải tự làm khổ mình vậy chứ?” Nhan Giác ngồi bên giường của Hoắc Đông Xuyên, nhìn nhìn nét mặt nặng nề khi ngủ của Hoắc Đông Xuyên, trong lòng lại có nhiều cảm xúc đan xen. Bọn họ đã từng thế non hẹn biển, nhớ khi còn học đại học, Nhan Giác thường xuyên ở phòng vẽ tranh mà quên mất giờ giấc, bỏ qua thời gian ăn cơm, khi đó Hoắc Đông Xuyên sẽ cầm hộp đồ ăn đến trước mặt cô, veo nhẹ chóp mũi cô phê bình, “Đồ ngốc, đói bụng không, hôm nay anh mua món thịt bò cay mà em thích ăn nhất đây.”

Mùi thơm của món thịt bò cay vẫn còn phảng phất trước mũi, người đưa cơm cho cô lại đang bị bệnh nằm trên giường, không chút sức sống, mở mắt nhìn cô. Nhan Giác nói, “Đã tỉnh rồi sao?”

“Quý Vũ, là cô nói cho cô ấy biết?” Hoắc Đông Xuyên nhìn Quý Vũ sau lưng Nhan Giác. Quý Vũ cười khổ, “Đông Xuyên, anh và Nhan Giác nói chuyện chút đi, em ra ngoài mua cơm cho anh. Anh muốn ăn gì? Bác sĩ nói anh nên ăn đồ ăn nhẹ, không kích thích, tốt cho tiêu hóa....”

Quý Vũ chưa nói xong, liền ngậm miệng lại, chắc rằng Hoắc Đông Xuyên không nghe thấy những câu cô vừa nói, hiện tại trong mắt anh chỉ có Nhan Giác. Quý Vũ cúi đầu, đi ra cửa.

Quý Vũ thật sự rất thích anh, tại sao anh không cho chị ấy cơ hội, cũng cho chính anh một cơ hội?" Ngồi cùng nhau như thế này có chút lúng túng, Nhan Giác xoa ngón tay nói. Hoắc Đông Xuyên cười, nụ cười cũng không có sức sống. "Anh cũng vậy, rất thích em, không ít hơn so với Lê Tranh, nhưng tại sao em không cho anh cơ hội, rời xa Lê Tranh?" die,n; da.nlze.qu;ydo/nn,

"Chuyện này không giống." Nhan Giác cắn môi. Bây giờ cô không thể khiến Hoắc Đông Xuyên bị kích thích, anh ta đang là bệnh nhân. Hoắc Đông Xuyên cười, nói, "Thật ra không có cái gì là không giống nhau, chỉ là người trong lòng anh vẫn luôn là em, còn người trong lòng em thì lại là Lê Tranh."

Hoắc Đông Xuyên đã nhìn thấy, "Chẳng qua anh rất may mắn, khi bị bệnh, ít nhất có thể khiến em nhớ anh đã từng xuất hiện trong cuộc đời của em, như vậy là đủ rồi."

"Hoắc Đông Xuyên, chuyện lúc trước là tôi hiểu lầm anh, tôi không biết anh đã làm nhiều chuyện vì tôi như vậy. Nhưng chuyện cũng đã qua, có người nói, không có sai lầm thanh xuân không còn là thanh xuân, không có tiếc nuối vậy những năm đó không phải chỉ là những năm tháng bình thường thôi sao. Có lẽ chúng ta nên coi là những điều tiếc nuối đẹp nhất trong tâm trí mỗi người, như vậy sẽ tốt hơn." Nhan Giác cầm bình nước trên bàn, rót một cốc, đưa lên miệng uống.

Lời của cô khiến Hoắc Đông Xuyên cười khổ, "Nhưng là, Nhan Giác, tiếc nuối này quả thực quá đau đớn!" Anh ta đưa tay về phía Nhan Giác, Nhan Giác tránh, "Nếu muốn uống....tôi rót cho anh một cốc."

"Anh muốn chiếc cốc em đang cầm." Hoắc Đông Xuyên bị bệnh liền cố chấp như một đứa bé, anh ta vẫn đưa tay chờ, chờ Nhan Giác đưa

chiếc cốc ấy cho mình, Nhan Giác không biết làm sao, đành phải đưa qua.

Hoắc Đông Xuyên ngửa cổ lên, đem nước trong cốc uống hết, cuối cùng anh ta quệt miệng, “Nhan Giác, thật tốt, anh lại một lần hôn em.”

Nhan Giác giật mình, nhớ tới lúc đại học.

Khi đó, bọn họ vừa mới ở cùng nhau, mỗi lần hôn đều có chút ngượng ngùng, Hoắc Đông Xuyên là thành viên của đội bóng rổ, luôn lôi kéo Nhan Giác đi xem các trận đấu của mình. Khi đó, Nhan Giác luôn chuẩn bị cho anh ta một chai nước, nhưng trước khi nhận chai nước luôn luôn để cho Nhan Giác uống trước một ngụm, sau đó anh ta mới một hơi uống sạch, lau miệng, sau đó mặt mày rạng rỡ nói với cô, “Anh lại hôn Tiểu Giác của anh rồi.”

Kí ức vẫn còn hiện lên rõ ràng trong đầu, nhưng trong thực tế nét mặt của Hoắc Đông Xuyên lại trở nên mơ hồ, “Tiểu Giác, anh có thể ôm em một chút được không?” d/d/l/q/d

Nhan Giác do dự.

Hoắc Đông Xuyên cười, “Yên tâm, hiện tại cái gì anh cũng không thể làm được, anh chỉ muốn ôm em một chút thôi, anh nhớ em.”

Không thể không nói, một câu “Anh nhớ em” của Hoắc Đông Xuyên khiến Nhan Giác không cách nào cự tuyệt, tuy giữa họ đã từng có khoảng thời gian bên nhau nhưng bây giờ họ không thể quay về quãng thời gian ấy, nhưng lại có nhiều kỷ niệm đẹp khó quên.

“Được.....Được rồi.”

Nhan Giác ngồi ở mép giường, mặc cho Hoắc Đông Xuyên dùng đôi tay gầy gò ôm lấy mình, ôm chặt cô vào lòng, khiến cho Nhan Giác cảm thấy hít thở không nổi, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống bên tai

cô, giọng nói của Hoắc Đông Xuyên vang lên khiếu cô nhớ lại khi họ mới quen nhau, mùi hoa sơn chi (hoa dành dành) thường như đang phảng phất xung quanh, anh ta nói, “Nhan Giác, nếu như chúng ta có thể quay về quá khứ, anh nhất định sẽ không buông tay em, nhất định.”

Nhưng mà, Hoắc Đông Xuyên, trên thế giới này sẽ không có cái gọi là nếu như, nếu như có quá nhiều, nhiều đến mức chúng ta không thể tránh được nó.

Có tin nhắn từ Lê Tranh gửi tới, Nhan Giác từ trong ngực Hoắc Đông Xuyên tránh ra xem.

Chuyện của công ty cũng gần xong rồi, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, cô và Lê Tranh giống như đang trở lại thời sơ trung (tương đương với trung học cơ sở của mình), hai người gửi những tin nhắn yêu thương. Không gọi điện cho nhau mỗi ngày mà lựa chọn gửi tin nhắn để truyền đạt tình yêu.

Cô nhanh chóng nhắn tin trả lời: được, về nhà ăn, hôm nay em là đầu bếp.

Lê Tranh cũng rất nhanh nhắn lại: ok

Đặt điện thoại di động xuống, Nhan Giác phát hiện Hoắc Đông Xuyên vẫn còn nhìn mình. Nét mặt cô hiện lên vẻ xấu hổ, “Lê Tranh hẹn tôi buổi tối ăn cơm, tôi phải đi rồi.”

“Đi đi.” Vẻ mặt của Hoắc Đông Xuyên không có biểu cảm gì nhìn Nhan Giác ra cửa, vào lúc cô rời đi, anh ta mới ôm lấy dạ dày, nét mặt đau đớn vùi mặt vào chăn.

Vì bữa tối hôm nay, Nhan Giác đã đi siêu thị mua không ít đồ. Cô ở trong bếp nấu cơm, có người nhắn chuông, Nhan Giác gọi, “Lê

Tranh, em đang nấu cơm, anh ra xem ai đang ở ngoài cửa thế.”

Không thấy Lệ Tranh nói gì, cô đành phải tắt bếp, tự mình ra mở cửa. Gần đây Lệ Tranh rất lạ, khi cô và anh nói chuyện, anh thường có vẻ như không nghe thấy cô nói gì.

Mở cửa, thì ra là chuyen phát nhanh, gửi cho Lệ Tranh. Nhan Giác kí nhận xong, đi vào phòng sách tìm anh, “Lệ Tranh, đồ chuyen phát nhanh của anh này.”

Lệ Tranh ngồi trước máy tính không biết đang viết gì, lần này anh thấy Nhan Giác đi vào, đóng laptop lại, đứng dậy, “Sao vậy?”

“Lệ tiên sinh, anh nói xem có phải bây giờ em nhìn rất giống một phụ nữ có tuổi rồi không, làm sao mà càng ngày càng khó hấp dẫn sự chú ý của anh? Chuông cửa vang lên lâu lắm đấy.” Cô đưa tay, “Đồ chuyen phát của anh.” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

“Cảm ơn phụ nữ có tuổi xinh đẹp nhất của anh.” Lệ Tranh nhận lấy đồ, bụng kêu ụng ục, “Vợ à, anh đòi rồi, khi nào mới có thể ăn cơm?”

“Ai là vợ của anh!” Lần đầu tiên bị Lệ Tranh gọi như vậy, mặt Nhan Giác đỏ lên, xoay người ra cửa, “Nửa tiếng nữa là được rồi.”

Cô ra cửa, cảm thấy ánh mắt của Lệ Tranh ở phía sau nhìn mình thật lâu.

Đêm đó Nhan Giác nằm trong lòng Lệ Tranh ngủ say, ánh trăng yên lặng chiếu vào từ bên ngoài cửa sổ, Lệ Tranh hôn lên khuôn mặt của cô ba lần, nhẹ nhàng gọi “Vợ à” sáu lần, anh nhìn chăm chú cả đêm. Anh hi vọng cuộc sống vẫn có thể tiếp tục kéo dài như vậy, nhưng anh không thể.

Không phải vì buổi tối nhận được những tấm hình đó, mà là chính anh không thể.

Ngày 26 tháng 3, tinh thần sẩm hơm so với những ngày khác, Nhan Giác bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Khi cô tỉnh dậy, Lê Tranh đã không còn ở đây, vị trí bệnh cạnh vẫn còn ấm, anh vừa mới đi không lâu.

Nhan Giác duỗi lưng một cái, nghe điện thoại, “Trưởng phòng Văn, mới sáng sớm ra đã gọi tôi rồi sao, tôi không chịu được a.”

Giọng nói của Văn Cảnh không vì mang thai đưa bé mà nhỏ đi, thậm chí còn to hơn bình thường, nói với Nhan Giác, “Nhan Giác, bắt ti vi, mau bắt ti vi! Kênh 1 đài truyền hình thành phố!”

Trong phòng ngủ có chiếc ti vi nhỏ, Nhan Giác đưa điện thoại ra xa tránh xa giọng nói oang oang của Văn Cảnh, mở kênh 1 đài truyền hình thành phố lên, vẻ mặt đau buồn, chuyện đang nói khiến Nhan Giác chấn động.

“Văn Cảnh, hôm nay mặt trời mọc hướng tây sao?” Cô hướng về phía bên kia điện thoại hỏi.

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Như Mộc được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 44: Chênh Lệch 24 Giờ

[Có một ngày, nếu như anh không thể ở lại bên cạnh em, anh sẽ đến một nơi cách em 24 giờ, mỗi ngày sẽ rời giường sớm hơn em 24 giờ, đánh răng sớm hơn em 24 giờ, nhìn mặt trời mọc sớm hơn em 24 giờ, như vậy khi em trãi qua những giây phút đó em sẽ cảm nhận được anh, ở một nơi không đến được, chúng ta vẫn còn bên nhau.]

Hứa Minh Lãng mặc bộ đồ gần giống với hôm khai mạc, bộ tây trang màu xám tro cùng với chiếc cà vạt màu xanh dương, trong TV anh ta ngồi phía sau bàn, trước mặt là một loạt micro, vẻ mặt đau buồn, “Hôm nay tôi mời các bạn phóng viên đến đây là muôn giải thích về quyền sở hữu một bức tranh của tôi từ vài năm trước, mọi người đã biết, tôi, Hứa Minh Lãng, đã giành giải thưởng trong cuộc thi tranh quốc tế ở Paris, với tác phẩm mang tên ....”

Hứa Minh Lãng cúi đầu xuống thấp, giống như vì cái gì đó mà trở nên khổ sở, trước màn hình TV Nhan Giác cũng đang nín thở, cô cảm thấy một giây tiếp theo sẽ có điều gì đó làm thay đổi cuộc sống của cô

Hứa Minh Lãng ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi, “ không phải là bức tranh do tôi vẽ, những năm qua tôi đã lừa gạt những người đã thích tác phẩm của tôi, tại đây, tôi muốn hướng đến mọi người nói lời xin lỗi.”

Trong TV, các phóng viên đều giữ cao micro, có người hỏi về nguyên nhân hậu quả của sự việc, có người lại hỏi về danh tính của tác giả. Nhưng đó không phải là điều mà Nhan Giác quan tâm, cô tắt TV, cô nói “Cám ơn” đối với người đang chờ ở đầu dây bên kia, sau đó cúp điện thoại.

Đó là một buổi sáng tĩnh mịch, yên lặng đến mức thường như cô có thể nghe thấy tiếng hạt bụi rơi xuống, giống như người mẹ đau

lòng vì đưa con thắt lạt nhiều năm cuối cùng cũng tìm lại được, nước mắt đã sớm đọng trên khói mắt, nhưng lại không thể khóc được, khi ấy, cô chỉ lặng lẽ nằm trên giường, chôn cả khuôn mặt vào chăn, cảm nhận khoảnh khắc gian ở một mình.

“Lệ Tranh, Hứa Minh Lãng trả lại bức tranh cho em.” Tấm chăn che kín phần lớn ánh sáng, trong thế giới màu xám, Nhan Giác nói thầm. Cô lật người, không áp chế được sự kích động, còn lấy điện thoại ra bấm số của Lê Tranh. Quen thuộc bấm số, nhưng chuông điện thoại của cô vang lên trước, cô nhìn vào số điện thoại quen thuộc trên màn hình trong lòng cười lạnh, nhấn nút nghe.

Hiệu trưởng trực tiếp gọi điện thoại cho Nhan Giác, điều này có hơi ngoài ý muốn của Nhan Giác, còn nội dung nói chuyện lại ở trong dữ liệu của cô: đơn giản là, chuyện lúc trước là do Trưởng khoa không biết rõ ràng mọi chuyện, hi vọng Nhan Giác có thể bỏ qua và tiếp tục trở về trường làm việc.

“Hiệu trưởng.” Nhan Giác cắt đứt lời nói của ông, “Tôi thật sự thích cuộc sống hiện tại, cho nên tạm thời không muốn quay về trường.”

Mấy ngày qua giống như trái nghiệm cáp treo, cảm nhận được bốn mùa trên trái đất, lòng người dễ thay đổi. Trong mùa xuân ấm áp còn lại một chút hơi lạnh của mùa đông, cùng với người mình yêu tay trong tay, chào nhau mỗi buổi sáng khi thức dậy, khi hoàng hôn sẽ cùng nhau ăn một bữa cơm dưới ánh chiều tà. Sau đó đi tắm bộ, hay khi rảnh rỗi sẽ cầm bút lên vẽ trộm hình ảnh của anh, dùng nụ hôn để biểu đạt tình yêu, chỉ cầu đổi phương pháp mạnh mẽ bình an, đó chính là điều quan trọng nhất.

“Hiệu trưởng, xin lỗi.” Nhan Giác bình tĩnh cự tuyệt, hiệu trưởng lại không bình tĩnh, “Nhan Giác, cô không thể như vậy, cô có biết bao nhiêu là phóng viên đang chặn ở trước cửa phòng làm việc của tôi để chờ phóng vấn không, lại có không biết bao nhiêu phóng viên đang đuổi tới trường nữa. Tôi biết chuyện lần trước nhà trường xử lý không được thỏa đáng, nhưng dù sao đây cũng là chủ sinh viên mà

trưởng Dung Bắc đã bồi dưỡng, cô cũng nên quay lại trưởng, có chuyện gì thì chúng ta từ từ nói chuyện sau.” dienndnle,qu.y don

Hiệu trưởng đã nói đến như vậy, Nhan Giác còn cự tuyệt nữa thì sẽ trở thành một người nhởn nhơ. Cô thật sự không quan tâm mọi người nghĩ mình như nào, nhưng cuối cùng cô vẫn đồng ý, thở dài một tiếng, “Thôi được rồi.”

Chuyện đời chính là như vậy, có lúc vì thái độ của người khác, cái gọi là nguyên tắc đều trở thành thứ để trang trí. Hiệu trưởng biết Nhan Giác là người ăn mềm không ăn cứng.

Chỉ là, khi đến trường đại học Dung Bắc, cục diện trong phòng làm việc của Hiệu trưởng vẫn làm cho Nhan Giác hoảng sợ. Phòng làm việc của Hiệu Trưởng trưởng Dung Bắc không phải là nhở, 30 thước vuông (25. 08 m²), nhưng lúc này, lại có nhiều người bị đẩy ra ngoài hành lang. Nhan Giác đứng ở vòng ngoài, nghe thấy giọng nói của Hiệu trưởng, “Cô giáo Nhan sẽ tối ngay lập tức” thì mí mắt liền giật giật. Nếu không phải tại Trưởng khoa tóm được thì cô thực sự muốn chuồn êm khỏi chỗ này.

Trưởng khoa cũng bị phóng viên già vò quá nhiều, thấy Nhan Giác như thấy được cứu tinh, nắm chặt không buông, “Hiệu trưởng, Nhan Giác tối, cô giáo Nhan tối rồi.”

Cứ như vậy, Nhan Giác còn chưa kịp quăng cho Trưởng khoa một ánh mắt “Thầy đừng giữ em như phạm nhân” thì đã bị các phóng viên vây xung quanh. “Nhan Giác, xin hỏi cô có từng nghĩ sẽ khởi tố Hứa Minh Lãng quyến xâm phạm tác phẩm không?” “Nhan Giác, xin hỏi, cô có kế hoạch gì tiếp theo? Tiếp tục ở lại trường giảng dạy hay là.....”

Nhan Giác bị hỏi quá nhiều vấn đề, nhiều đến mức đến tận bốn giờ chiều cô mới có thể phào một hơi, ngồi trong quán cơm nhỏ gần trường, nhìn về hai người trước mặt Nhan Lương và Văn Cảnh đang cười với cô, trong đầu lại hiện lên hình ảnh các phóng viên chen chúc

trước mặt mình.

“Chị, chị biết hôm nay bạn học nhở em chuyện gì không? Cậu ta nhở em lấy một bức tranh mà chị đã vẽ.” Nhan Lương duỗi tay, vòng qua người Văn Cảnh, nhận lấy đĩa cơm rang trứng mà phục vụ đưa tới, nói với Nhan Giác. Nhan Giác thở dài, cảm thấy bất lực, “Vậy em trả lời sao? Đóng ý?”

“Đừng.” Nhan Lương kêu lên một tiếng, “Em có ngốc như vậy sao? Chị của em là ai, là một họa sĩ giỏi, cho dù là một bức tranh xấu thì cũng có giá trị vô cùng.”

Văn Cảnh vỗ đùi Nhan Lương, nhìn Nhan Giác, khoe mắt ươn ướt. Nhan Giác cười, “Trưởng phòng Văn, sao lại kích động như vậy đây, cũng sắp trở thành mẹ trẻ con rồi, khóc là đều không tốt.”

Nhan Giac vừa nói như thế, Văn Cảnh lại ngồi vào bên cạnh cô, bắt đầu khóc to, “Là vì tôi vui cho cậu, đã bao nhiêu năm rồi, cậu vẫn chưa cũng đã nhiều năm rồi!”

May mắn lúc này trong quán không có nhiều người, cô có thói quen mỉm cười với hạnh phúc, cũng có thói quen mỉm cười đổi mặt với những khổ sở. Khi cô mỉm cười với chuyện xấu hay tốt thì tất cả đều trở nên vui vẻ hơn.

“Hai người phụ nữ các chị sao lại giống như các mẹ vậy, đây không phải là chuyện tốt sao?” Trong khi Nhan Giác và Văn Cảnh nói chuyện, Nhan Lương đã ăn xong đĩa cơm rang trứng, cậu quét miệng, nhìn chị gái mình, mặt khinh bỉ..... “Nhưng mà, chị, em nghĩ không ra, thầy giáo lấy mất tranh của chị bao nhiêu năm qua sao tự nhiên bây giờ lại thừa nhận là đã đi trộm tranh chứ?”

“Đúng vậy, tôi cũng muốn hỏi cậu chuyện này? Không phải Hứa Minh Lãng đã uống nhầm thuốc chứ?” Văn Cảnh vuốt bụng của mình nhìn Nhan Giac nói.

“Tớ cũng không biết được....” Nhan Giác nhìn ra ngoài cửa sổ, đóa ngọc lan đã nở ở đầu cành, đè lên những chiếc lá cây, tạo nên cảm giác trùu nặng, không biết tại sao, cô cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, từ buổi sáng, điện thoại của Lê Tranh vẫn tắt máy.

Đêm rất khuya. Cô và Văn Cảnh đưa Nhan Lương về kí túc xá xong hai người chia tay.

Đứng trước cửa nhà, lấy chìa khóa mở cửa, vào nhà, Lê Tranh vẫn không có nhà. Điều này là quá thường.

Điện thoại bàn trong phòng khách hình như đã kêu thật lâu, Nhan Giác để túi xuống, ngồi xuống ghế sa lông cầm điện thoại lên. Cô chưa kịp nói “Alo”, thì giọng nói của Vương Anh ở đầu dây điện thoại bên kia đã vang lên.

“Con trai à, làm sao bây giờ con mới nghe điện thoại, con xem, con vẫn vấp và đem danh tiếng của người phụ nữ đó trở lại, còn cô ta thì đang làm cái gì, chạy đi cùng người đàn ông khác ôm ôm ấp ấp, xế chiều hôm nay, hình cũng đã đưa đến rồi, con hãy nghe lời mẹ, đừng lưu luyến cô ta nữa, ngày mai hãy ngoan ngoãn lên máy bay đi Mỹ trị liệu, Cố Thước sẽ đi cùng con, mẹ chưa từng buông tha bất kỳ hi vọng nào....”

Vương Anh vẫn tiếp tục nói, nhưng Nhan Giác cảm thấy bên tai như có tiếng nổ, “Dì à, cô nói Lê Tranh không nghe thấy gì sao?”

Giọng nói của Nhan Giác làm cho Vương Anh sững sốt một chút, nhưng bà điều chỉnh tâm tình rất nhanh, một giây trước chính là một người mẹ ôn hòa, một giây sau giọng nói lại trở nên lạnh lẽo, “Cô đã biết, vậy cũng tốt, vì lần tai nạn đó mà thính lực của Tiểu Tranh bị thương nặng, bác sĩ nói chuyện mất thính giác hoàn toàn là chuyện sớm hay muộn, mà chuyện đó đều tại cô. Nhan Giác, tôi vốn không có thành kiến với cô, nhưng cô hại con trai tôi thành như vậy, cô nói tôi phải tiếp nhận cô như thế nào, không chỉ có thính giác, mà tay của nó về sau cũng có thể bị phế rồi, cô biết nó viết chữ đẹp như thế, cô

biết nó chỉ vì một bên tai.....”

Đúng vậy, Nhan Giac biết, sao Nhan Giác lại không biết được cơ chúa, cô biết lần đầu tiên cô bị Lê Tranh hấp dẫn là do chữ của anh rất đẹp, cô biết cho dù anh chỉ có thể nghe được một bên nhưng anh chưa bao giờ thấy mình không giống mọi người, cô biết để như vậy thì Lê Tranh phải kiên cường như thế nào, chỉ có một điều cô không biết, Lê Tranh yên lặng chịu đựng tất cả đau đớn như vậy mà lại không nói cho cô biết.

Vương Anh muốn con trai của bà nghe điện thoại, Nhan Giác hít mũi, “An ấy không có ở đây, anh ấy vẫn chưa về.”

Cô còn nói, “Dì à, cháu muốn nói với dì một chuyện, trên thế giới này, cháu chỉ yêu một người duy nhất là Lê Tranh, cho dù anh ấy không thể nghe, không thể nhìn thấy, hay là một người tàn phế, cháu vẫn chỉ yêu mình anh ấy, không có người khác. Cháu sẽ cùng anh ấy, kể cả anh ấy đi trị liệu, cháu vẫn sẽ ở cùng anh ấy.”

Nhan Giác trực tiếp cúp điện thoại, bây giờ cô muốn chờ Lê Tranh, chờ Lê Tranh của cô trở lại, sau đó nói cho anh biết rằng cô yêu anh, cho dù anh không thể viết chữ không được, không thể nghe thấy cũng không sao. Cô yêu anh, chỉ muốn ở bên cạnh anh.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, ngoài cửa sổ ban trời đầy sao đã biến mất, ba giờ sáng, Nhan Giác vẫn một mình ngồi đợi Lê Tranh trong phòng sách, trên bàn đặt đồ chuyển phát mà cô nhận được tối hôm qua, bên trong là hình cô và Hoắc Đông Xuyên ôm nhau. Tay Nhan Giác run run, không phải vì những bức ảnh đó. Trên màn hình máy tính chính là lời nhắn mà Lê Tranh để lại cho cô.

Cô gái mà anh yêu nhất:

Gọi em như vậy, anh lại muốn một lần nữa được sờ đầu em, nhưng đáng tiếc anh không thể. Xin lỗi vì anh đã dùng cách này để chào tạm biệt em, anh biết rất rõ em sẽ khó chịu, có câu ngắn ngủi nói rằng:

**đau dài không b^{ăng} đau ngắn, cho nên anh lựa chọn cách này để nói
với em rằng " anh đi đây" Diễn Lê Quý Đôn**

Trong suốt 32 năm cuộc đời của anh, có ba điều may mắn nhất đến với anh, thứ nhất anh đã cứu được một cô gái nhỏ rơi xuống nước, thứ hai, ở tuổi của anh vẫn chưa học được cách yêu thì anh gặp lại cô ấy, và lần thứ ba, chính là yêu cô ấy.

Em chính là cô gái mãi luôn ở trong lòng anh, chỉ là, anh sợ rằng trong cuộc sống về sau, anh không thể ở bên cạnh em nữa.

Anh cũng đã từng nghĩ rằng, không phải chỉ là không nghe được thôi sao, không vấn đề. Nhưng trong mấy ngày qua ở cùng em, anh phát hiện rõ ràng, ý chí của con người có lúc thật yếu ớt, anh không thể chấp nhận được đôi tay không có lực khi ôm em, không thể chấp nhận được khi anh không nghe thấy khi em gọi tên anh, anh không thể chấp nhận được, ngoại trừ nhìn em mỉm cười thì anh không thể làm gì khác. Anh đã từng nghĩ rằng anh rất kiên cường, nhưng hãy tha thứ cho anh..... anh là một kẻ nhát gan.

Anh đã nói, cắt một nhánh Hải Đường, trong tiết trời tháng ba, vào một ngày trời trong xanh gió nhẹ nhè thổi, đứng bên bờ biển, tặng em nhánh Hải Đường, sau đó anh cầu hôn, em đồng ý, chúng ta sống hạnh phúc bên nhau.

Có lẽ do trước đây anh đã cầu hôn em, nhận được hạnh phúc, cho nên bây giờ anh nhất định mất đi tất cả.

Cô bé, nếu như cuộc sống của anh là bi kịch, vậy anh hi vọng dùng nửa đời bi kịch còn lại của anh để đổi lấy cho em một đời hạnh phúc.

Cuối cùng, hãy quên anh đi.

Lê Tranh.

Ngày 25 tháng 3 năm 2011.

Hai hàng nước mắt dọc theo khói mắt chảy xuống, cô cố nhịn nhưng không thể, khóc ra thành tiếng, “Lệ Tranh, thì ra anh nhớ được chuyện anh đã cứu em, nhưng sao anh biết được em không thể chấp nhận anh của bây giờ, không có anh, em phải làm sao?”

Trên tầng 28 tòa nhà B, hôm đó không đón bình minh, trong lòng của một người tên là Nhan Giác, đột nhiên nặng trĩu, cảm giác đó quả thực là rất đau.

“Lệ Tranh, anh là tên khốn.” Đột nhiên một âm thanh đáng sợ truyền ra từ trần 28, khiến cho tất cả ngôi sao trên trời biến mất, sau đó là một trận mưa lớn đổ xuống Dung Bác

Ngay tại lúc đó, cách Dung Bác một khoảng cách thật xa, trên buồng máy bay yên tĩnh, màn hình nhỏ trên ghế thương khách, ngồi ở đó là một người đàn ông mới vừa đánh xong một chuỗi chữ dfrienddn lieqiudoon

Có một ngày, nếu như anh không thể ở lại bên cạnh em, anh sẽ đến một nơi cách em 24 giờ, mỗi ngày sẽ rời giường sớm hơn em 24 giờ, đánh răng sớm hơn em 24 giờ, nhìn mặt trời mọc sớm hơn em 24 giờ, như vậy khi em trải qua những giây phút đó em sẽ cảm nhận được anh, ở một nơi không đến được, chúng ta vẫn còn bên nhau.

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Nhục được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Rượu Brandy Và Hoa Hồng Đen

Rượu Brandy say, nước mắt hoa hồng đen, tất cả đều phảng phất một nỗi buồn.

Trên khu phố buôn bán đông đúc của Dung Bắc, trên tầng 19 số nhà 30, Nhan Giác đứng bên ngoài cửa kính, nhìn chằm chằm vào đống bừa bãi trên đất, cả người chờ sẵn, người đi nhà trống, cảm giác này không tốt chút nào.

Chris vẫn ở đây, ôm đống tài liệu đi ra ngoài, thấy Nhan Giác cũng không ngạc nhiên lắm, “Cô Nhan, cô cũng tối rồi.”

Nhan Giác cười cười, “Còn ai nữa sao?”

Không đợi Chris trả lời, giọng nói bén nhọn của Cố Thước từ bên trong truyền ra, lúc ấy Nhan Giác bèn nghĩ, có phải giọng của Cố Thước lại bén nhọn hơn rồi không, tất cả cửa kính sẽ vỡ mất thôi. Nữ cười của cô không kịp thu lại, Cố Thước từ trong cửa vọt ra, “Nhan Giác, cô còn mặt mũi đến đây sao, nếu không phải vì cô thì tại sao A Tranh lại không nói một tiếng nào với chúng tôi mà đã rời đi một mình!”

Cố Thước đập một phát khung ảnh xuống mặt đất, lớp kính vỡ tan, Nhan Giác thấy bức ảnh cô và Lê Tranh ngồi trong vườn, lá cây đã ngả màu vàng nhưng nữ cười của hai người vẫn rực rỡ. Chỉ là, Lê Tranh, anh không có ở đây, một mình em làm sao có thể cười được.

Nhan Giác nhặt bức ảnh từ trong đống thủy tinh, vuốt ve khuôn mặt của Lê Tranh, “Cô cho rằng chúng tôi xa nhau thì Lê Tranh sẽ ở cùng cô sao? Cố Thước, thật ra thì tôi rất đồng tình với cô, tình yêu sâu đậm như vậy cũng có thể buông xuống, sau đó lại cùng tôi tranh giành một người mà cô không yêu.”

“Tôi....tôi không biết cô đang nói gì..... Tôi...người tôi yêu vẫn chỉ có mình Lê Tranh.” Ánh mắt của Cố Thước bắt đầu né tránh. Nhan Giác cầm bức ảnh, nở nụ cười, “Vậy Tề soái ca là ai thế?”

Khi Nhan Giác nhắc đến Tề soái ca, thì cả mặt Cố Thước trở nên trambio bêch.

Nhan Giac cúi đầu, nhìn Lê Tranh trong tay cô, “Cô nghĩ Lê Tranh không biết gì hết sao? Thật ra mọi chuyện anh ấy đều rất rõ ràng.”

Lê Tranh chính là một người hoàn mĩ như vậy, anh biết tất cả chân tướng, lại làm như không biết gì hết. Nếu như Lê Tranh không để lại cho cô lá thư đó, thì cô cũng không biết Lê Tranh lại là một Lê Tranh như vậy.

Nhan Giác không tự chủ được lại nghĩ đến lá thư của hôm qua.

Cô bé, anh biết rõ, sau khi anh rời đi mẹ anh sẽ làm gì, Cố Thước sẽ nói cái gì, cho nên có mấy lời anh muốn nói với em. Từ khi mẹ anh bắt đầu sắp xếp, anh phải cùng Cố Thước đi Mỹ để điều trị tai, nhưng xin hãy tin anh, cho dù là quá khứ, hiện tại hay là tương lai, người có thể cùng anh sống đến cuối đời chỉ có em. Nhìn em biết, Cố Thước chưa bao giờ là người trong lòng anh, nhưng em chưa biết, ta cũng chưa bao giờ là người trong lòng của cô ấy. Cô ấy đã có người mà cô ấy yêu, anh vẫn luôn biết.

Em có nhớ lần tai nạn đó không? Anh đi là vì chia tay, anh nghĩ cô ấy cũng thế. Người cô ấy thích, gọi là Tề soái ca, là thanh mai trúc mã của cô ấy, nghe nói là do gia đình cô ấy không đồng ý nên mới đồng ý chuyện của anh và cô ấy. Đáng tiếc, lúc đầu anh không biết, cũng là do khi ấy anh không biết yêu là gì, cho nên mới chấp nhận qua lại với cô ấy, anh vẫn nghĩ, hôn nhân đơn giản chỉ là chuyện hai người cùng sống qua ngày, nhìn thuận mắt là được, nhưng anh không ngốc, khi anh biết chuyện, anh muốn để cô ấy đi.

Sau chuyện tai nạn xe, anh và em đã nói qua.

Chỉ là, từ trước đến nay, tình yêu là chuyện không thể nói chính xác, anh không hiểu tại sao trước đây Tề soái ca đã từng yêu Cố Thước, nhưng sau đó lại không còn yêu nữa. Nhưng anh hiểu một chuyện, cho dù cô ấy có trở lại hay không thì người anh yêu chỉ có mình em....

“Cho nên, chuyện giữa cô và tề soái ca, Lệ Tranh đã biết tất cả.” Nhan Giác nhìn sắc mặt đã trắng bệch của Cố Thước, kể lại hết những gì mà Lệ Tranh đã viết trong thư. Cố Thước lắc đầu, “Không, sẽ không, làm sao A Tranh có thể biết? A Tranh sẽ không biết.”

“Ta không nghĩ rằng thằng bé đã biết hết tất cả.” Không biết Vương Anh đã đứng sau bọn họ bao lâu, lúc này bà đang tựa vào khung cửa, nhàn nhạt nói. Vài ngày không gặp, Nhan Giác cảm thấy trên gương mặt của Bộ trưởng Vương đã không có thần thái như lúc trước. Lúc nói chuyện về mặt của Bộ trưởng Vương có chút hoảng hốt. “Ta đã sớm biết, nhưng không nghĩ rằng....”

“Cố Thước à, thật ra thì chuyện của cháu ta cũng biết rõ, chỉ là ta không biết Tiểu Tranh cũng đã biết chuyện, ta thật hổ đồ, không nên tác hợp cháu và Tiểu Tranh chỉ vì cảm xúc cá nhân của ta, cháu đi đi.”

“Dì à...” Cố Thước cắn môi, sắc mặt tái nhợt như giấy, nhưng cô còn có thể nói gì nữa, từ đầu đến cuối sai lầm đều do cô, cô còn có thể nói gì, xoa xoa tay, Cố Thước nói, “Dì à, dì hãy bão trọng, còn có....Thật xin lỗi.”

Cố Thước đi rồi, Vương Anh thở dài, lại nhìn Nhan Giác, “Nhan Giác, ta thấy được, cháu là một đứa bé tốt, Lệ Tranh đi rồi, cháu cũng đừng đợi.”

Nhan Giác mím cười, sau đó lắc đầu, “Không, dì à, cháu sẽ không ngừng chờ anh ấy, cháu còn muốn đi tìm anh ấy.”

Khi Nhan Giác tìm được Đinh Chiêu Đông thì anh ta đang say mèm

ngồi trong góc của một quán bar. Nhan Giác kéo cô gái bên cạnh anh ta ra, “Đinh Chiêu Đông, anh biết Lệ Tranh đang ở đâu không?”

“Cái gì gọi là chân thật, rượu của tôi là thật!” Đinh Chiêu Đông nói xong, cầm ly rượu trên bàn đưa đến trước mặt Nhan Giác, “Nhan Giác, uống rượu, chúng ta uống rượu!”

Bị Đinh Chiêu Đông ép uống, trong miệng toàn là vị chát của rượu, sau đó cô lại cảm thấy kích thích, hơn nữa chính là sự giải thoát. Vốn là đến tìm người, nhưng cô và Đinh Chiêu Đông cứ như vậy tội một ly anh một ly.

Cô gái xinh đẹp bên cạnh thấy hai người uống đến vui vẻ như vậy, thấy không còn gì vui nữa, trách móc vài câu sau đó đi tới bàn khác. Nhan Giác giơ ly vodka lên, hướng về phía Đinh Chiêu Đông nâng chén, “Đinh Chiêu Đông, Lệ Tranh chính là tên khốn khiếp, anh ấy để tôi một mình ở Dung Bắc, năm ngày, năm ngày rồi. Không thèm quan tâm.” Nhan Giác lắc đầu, hốc mắt nóng lên, “Trước đây anh ấy chưa bao giờ như vậy. Tôi nhớ có lần anh ấy đi công tác, đi ba ngày, khi gọi điện, điện thoại chúng tôi thông suốt mười tiếng đồng hồ. Khi đó tôi muốn anh ấy gọi điện vào buổi tối vì ban ngày không có thời gian. Khi mệt, chúng tôi ôm điện thoại ngủ thiếp đi, ngày hôm sau tinh thần mới nhớ điện thoại vẫn chưa tắt.”

“Đừng có nói đến phóng xạ cái gì đó với tôi, cái gì mà đối với thân thể không tốt, khi ôm điện thoại, ít nhất tôi vẫn biết anh ấy còn ở bên cạnh tôi, còn có thể nghe được giọng nói của nhau. Còn bây giờ! Anh ấy ở đâu.? Một cuộc điện thoại anh ấy cũng không gọi cho tôi, điện thoại thì tắt máy, ngay cả mẹ anh ấy cũng không biết anh ấy đi đâu. Tôi chưa bao giờ ghét bỏ tai của anh ấy, cũng không để ý anh ấy có thể ôm tôi nữa hay không...tôi chỉ muốn anh ấy, sao anh ấy lại không hiểu chứ!”

Nhan Giác im lặng khóc, Đinh Chiêu Đông cứ nhìn cô như vậy, còn mình thì uống một ly rượu, uống xong một ly, giống như đã tỉnh táo nói, “Nhan Giác, cô không hiểu được, đàn ông phải biết gánh vác, đàn

ông chúng tôi ai lại không muốn làm cho người phụ nữ mình yêu đường đường chính chính được hạnh phúc.”

Nhan Giác vỗ tay, “Đường đường chính chính đối với tôi không liên quan, tôi và Lê Tranh không phải yêu nhau bí mật.”

Cô cúi đầu, nhìn ly rượu, “Tôi ad, bây giờ tôi muốn biết anh ấy đang ở đâu, sau đó tôi chạy tới đó, níu lấy cổ áo anh ấy hỏi ‘Lê Tranh, em không chê anh không thể nghe thấy gì, không chê việc anh không thể dùng sức ôm lấy em, tôi...tôi muốn hỏi anh ấy rằng, em muốn gả cho anh...anh có cưới em hay không?’”

Đinh Chiêu Đông cũng uống một ngụm lớn, giơ ngón cái về phía Nhan Giác, “Nhan Giác, cô thật là phụ nữ mạnh mẽ, tôi là đàn ông cũng không thể sánh được với cô, tôi là một kẻ hèn nhát, tôi ngay cả một đoạn tình yêu cũng không giữ được.”

Nhan Giác uống rất giỏi, cô lắc lắc cái ly trước mặt Đinh Chiêu Đông, “Đinh Tiểu Tiện, Đinh đại thiếu, không ngờ a, Lê Tranh nói anh là cao thủ tình trường, nhưng cũng có một ngày anh lại bại bởi tình yêu a, là cô gái nào, lại làm anh động tâm như vậy?”

Đinh Chiêu Đông bị hỏi, mím chặt môi, không lên tiếng, sau khi lên tiếng cũng chỉ là một câu, “Uống rượu!”

Cho nên bọn họ cứ uống như vậy, mỗi người một chén, uống tối mức nào hai người họ đều không rõ ràng lắm, Đinh Chiêu Đông chỉ mơ hồ biết rằng người ngồi bên cạnh mình là cô gái trong lòng anh, mà Đinh Chiêu Đông cũng bị Nhan Giác nhìn nhầm thành hình dáng của Lê Tranh, cô thấy anh đang cười với cô.

Đinh Chiêu Đông đặt ly xuống, ôm lấy Nhan Giác. Nhan Giác cũng thuận theo nhầm mắt lại.

“Ba” một tiếng, âm thanh vang lên thật dứt khoát, Đinh Chiêu Đông nói thầm một câu, “Đông Đông, sao em lại đánh anh”(ta cũng không

biết Đông Đông này với Đông Đông của yêu nghiệt có phải là cùng một người không a. Chắc do ta nghĩ nhiều r :D), sau đó nghiêng đầu sang một bên ngủ thiếp đi, mà một cái tát vừa rồi cũng khiến Nhan Giác tỉnh táo hơn một chút, cô hé mắt, “Miệng của Lê Tranh sẽ không thúi như vậy.”

Nhận được điện thoại, Văn Cảnh và Trình Bắc Vọng đi tới quán bar, lúc chạy đến, Nhan Giác và Đinh Chiêu Đông đã say đến bất tỉnh nhân sự, hai người xiêu xiêu vẹo vẹo, chiếm hết cả chiếc ghế sa lon ở trong góc, may là không xảy ra chuyện gì. Văn Cảnh nhìn chằm chằm vào cô gái đang ngủ say trên ghế, lắc đầu, “Đã say đến như vậy mà vẫn còn có thể bấm số điện thoại gọi đến cho mình, kì tài!”

Kì tài bị Văn Cảnh đưa về, còn Đinh Chiêu Đông thì đã được Trình Bắc Vọng gọi điện cho người nhà đến đón về.

Sau khi lên xe, Văn Cảnh nhìn bạn tốt đến khi ngủ mà vẫn cau mày, đau lòng nói, “Bắc Vọng, anh nói xem, tại sao khi cuộc sống của Nhan Giác bắt đầu tốt lên thì lại gặp phải chuyện như vậy?”

Trình Bắc Vọng mở miệng nhưng không nói, một lúc sau mới nói, “Bà xã, chúng ta sẽ thật tốt.”

Đúng vậy, người đánh mất cơ hội có được hạnh phúc chỉ có thể than thở, mà người có được hạnh phúc thì phải biết quý trọng hạnh phúc trước mắt.

Văn Cảnh cho Nhan Giác uống chút nước giải rượu, cho nên hôm sau tỉnh dậy Nhan Giác không cảm thấy đau đầu, chỉ là nhìn không gian xa lạ, phản ứng đầu tiên của cô là, “Lê Tranh, anh đưa em về sao?”

“Nhan Giác, cậu nên tỉnh táo lại đi.” Văn Cảnh dặn sớm, nghe được tiếng nói của Nhan Giác, từ bên ngoài đi vào, “Đây là nhà của tôi, Lê Tranh đã đi rồi, anh ấy đi là muốn cậu được hạnh phúc, nhưng cậu nhìn lại bộ dạng của mình hiện giờ đi, đừng nói đến hạnh phúc, cho dù có sống cũng chính là cái xác không hồn. Cậu cứ như vậy, nếu như

một ngày nào đó, anh ấy điêu trị tốt rồi quay về, cậu còn có thể ở bên cạnh anh ấy sao?"

"Văn Cảnh, ý của cậu là, Lệ Tranh có thể sẽ trở lại sao?" Nhan Giác giống như bắt được một cây cỏ cứu mạng, ánh mắt có sức sống. Văn Cảnh đi tới, kéo chăn trên người Nhan Giác, "Tôi không biết, tôi chỉ biết hai điều, thứ nhất, cậu yêu anh ấy bao nhiêu, anh ấy yêu cậu còn nhiều hơn thế, cậu quan tâm anh ấy bao nhiêu, anh ấy quan tâm cậu còn nhiều hơn nữa. Thứ hai, gây giờ y học phát triển như vậy, chưa tai hắn là không khó lắm đâu." dfienddn lieqiudoon...

Văn Cảnh nhìn nét mặt Nhan Giác dần dần khôi phục sức sống, tiếp tục khích lệ nói, "Cho nên, Nhan Giác, bây giờ cậu phải sống thật tốt mới có thể đợi đến khi Lệ Tranh trở lại, ở một nơi nào đó rất xa, anh ấy chắc chắn vẫn dõi theo cậu."

Nhan Giác gật đầu, trước kia cô không bao giờ tin tưởng vào niềm tin, nhưng lúc này đây, trong lòng cô lại có rất nhiều niềm tin----- chỉ cần chờ, nhất định có thể đợi đến ngày đó.

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Như Mộc được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 46: Chương 45

Hạnh phúc giống như một mét ánh dương, không biết khi nào thì chiếu vào cửa sổ nhà ai.

Lệ Tranh biến mất khỏi cuộc sống sinh hoạt của Nhan Giác được 41 ngày, Nhan Giác đi làm trở lại vào ngày thứ 25 sau khi Lệ Tranh rời đi, cô dựa vào cửa sổ của lớp học trên tầng hai nhìn các sinh viên vẽ tranh.

Tiết đầu tiên trong phòng phác họa, Nhan Giác cũng không hiểu rõ về môn học này, cô dày thay một đồng nghiệp trong khoa bị viêm phổi phải nằm viện. Gần hai tháng, trưởng Dung Bắc thay đổi không nhở, ví dụ như trưởng khoa của Nhan Giác đột nhiên bị trúng gió, không thể đến trường được. Ví dụ như thầy Chu Dịch, người luôn luôn bất hòa với Nhan Giác, tiếp nhận chức Trưởng khoa, trở thành trưởng khoa trẻ tuổi nhất từ trước đến nay. Ví dụ như thầy Chu lúc trước luôn ở trong tư thế sẵn sàng đổi đầu với cô bấy giờ lúc nào gặp cô cũng tươi cười niềm nở, coi Nhan Giác giống như vị thần. Lại ví dụ như, người chỉ biết vẽ tranh như Nhan Giác bấy giờ bắt đầu viết sách.

Sau khi gõ xong dòng thứ năm, cô mới phát hiện một nữ sinh tết tóc đuôi ngựa đứng sau mình.

“Sao thế? Có chỗ nào vẽ không được sao?” Cô cầm bức vẽ của học sinh trong tay, nhìn một lát, “Chỗ này nét vẽ hơi nhạt một chút, chân đường cong cần luyện nhiều một chút, những cái khác đều được rồi.”

“Cô giáo Nhan, mọi người đều nói cô là tác giả của « Một mét ánh dương » em còn không tin, không ngờ đó là sự thật.” Nữ sinh đỏ mặt nói, không biết là do kích động hay là sắc mặt vốn có, nhưng tóm lại đó là khuôn mặt dễ nhìn.

Nhan Giác cười không phủ nhận, cô chỉ vào màn hình, “Người này có đẹp trai không?”

Trên màn hình, là khuôn mặt Lê Tranh đang ngủ say, cô gái tết tóc đuôi ngựa khom lưng nhìn vào màn hình một lúc, “Em biết người này, em đã từng gặp qua.” Ánh mắt của Nhan Giác khiến cho cô gái lập tức thay đổi cách nói chuyện, “Lê tiên sinh, là người tài trợ cho trường của chúng ta, năm ngoái Lê tiên sinh còn khen em, là một người đàn ông rất phong độ. Cô giáo Nhan, cô biết không, tất cả mọi người đều đang suy đoán quan hệ của cô và Lê tiên sinh đấy, tại sao trong bức tranh 『 Một mét ánh dương » lại là chân dung của Lê tiên sinh?”

『 Một mét ánh dương » tương tự như một cuốn nhật ký mà Nhan Giác bắt đầu đăng trên blog của mình vào ngày thứ ba sau khi Lê Tranh rời đi, nhưng có hơi khác cuốn nhật ký bình thường. Có một vài đoạn văn được đính kèm, được đăng trong 41 ngày qua, trong 41 ngày đó thì có 15 ngày đứng đầu danh sách trang có lượng xem nhiều nhất.

Càng nhiều người chú ý đến cô, cũng có không ít người nhắn tin cho cô, hỏi thăm Lê Tranh bây giờ ở đâu, hỏi về quan hệ của cô và Lê Tranh hiện tại. Còn có nhà xuất bản liên lạc với Nhan Giác, muốn xuất bản cuốn sách 『Một mét ánh dương» .

Nhan Giác coi blog là nơi dãi bày nỗi nhớ của mình với Lê Tranh, 『 Một mét ánh dương » nổi tiếng như vậy thật khiến cô bất ngờ, đối mặt với sự chú ý đến từ mọi người, cô đóng hộp thư cá nhân, hủy lời nhắc khi có bình luận, mỗi ngày cô chỉ viết về chuyện cũ của mình và Lê Tranh, còn về việc xuất bản 『 Một mét ánh dương » , cô đã đồng ý theo ý kiến của Văn Cảnh, không phải vì tiền nhuận bút hay vì danh tiếng, cô nghĩ rằng, nếu như ở một nơi nào đó, người kia đọc được bài viết của cô, có lẽ sẽ cảm nhận được nỗi lòng của cô mà sẽ quay trở về.....

Nhan Giác chưa từng trải qua giống như bây giờ, nếu là trước đây, cô chắc chắn sẽ không chỉ vào bức tranh Lê Tranh đang ngủ mà nói rằng, “Đây là bạn trai tôi” đó giống như câu nói kia--- nói dối nói ngàn lần, sẽ tự khắc trở thành sự thật. Nhan Giác không biết có phải cô tự mê hoặc chính mình hay không, chỉ là mỗi lần cô chỉ vào bức tranh vẽ Lê Tranh và nói với người khác rằng, “Đây là bạn trai tôi, chẳng qua anh ấy tạm thời sống ở một nơi khác”, cô liền có nồng lượng, bởi vì điều đó khiến cô cảm thấy sẽ có một ngày Lê Tranh sẽ trở về. dfienddn liequidoon...

“Cô giáo, « Một mét ánh dương » là tác phẩm cảm động nhất mà em đã từng đọc, chúng em đều tin rằng hai người sẽ hạnh phúc, chúng em đều chờ đợi « Một mét ánh dương » có một kết thúc hạnh phúc.

Dưới ánh mặt trời, num đồng tiền của nữ sinh tết tóc đuôi ngựa giống như đóa hoa, lời của cô làm Nhan Giác ấm áp, “Bạn cô sẽ hạnh phúc.”

Chúng ta sẽ hạnh phúc, thật sao? Lê Tranh?

Nhin nữ sinh tết tóc đuôi ngựa rời đi, Nhan Giác lại nhìn vào máy tính một lần nữa. Cô vuốt ve gương mặt của Lê Tranh trên màn hình, sau đó tiếp tục đánh máy.

Còn nhớ những gì em đã nói với anh trong lần gặp mặt tại lễ trao giải lần đó không? “Tên đại gia” Anh chính là kẻ đại gia nhiều tiền, từ trước đến giờ luôn tự cho mình là đúng. Anh ủng hộ tiền cho sinh viên học tập, để các giáo sư nghiên cứu khoa học, nhưng rồi anh lại rời đi, tự cho mình là đúng, cho rằng đó là điều tốt với em, lại hại em mất ngủ suốt 41 đêm.

Nhưng, Lê Tranh, sáng sớm, nhìn chầm chằm vào tia nắng sớm, em lại không buồn ngủ chút nào, cầm bức tranh anh ngủ say, em lại không thể ngủ được. Anh biết không? Em thích nhìn anh lúc anh ngủ, thích nhìn dáng vẻ sau khi ngủ của anh, yên bình, ấm áp. Nhớ đến

bức tranh này được vẽ là khi anh bị ốm, lúc đó anh liên tục làm tăng ca ở công ty trong mấy ngày liền, khi trở về khuôn mặt gầy đi trông thấy, sau khi vào phòng liền ngã xuống giường ngủ thẳng đến ngày thứ hai, và anh phát sốt cả đêm, khi đó, em cho anh ăn, cho anh uống thuốc, bên cạnh anh cả đêm, nhưng em không thấy mệt. Khi đó em không mệt vì có thể nhìn thấy anh, còn bây giờ em không mệt vì không thấy được anh.

Lê Tranh, mọi người đều hỏi vì sao em lại viết cái này, mọi người đều hỏi quan hệ của anh và em là như thế nào, thật ra thì đáp án rất đơn giản, anh là người đàn ông của em, em viết cái này là vì em nhớ anh, em mong anh trở về.

Khi Nhan Giác đóng máy tính lại thì cũng là lúc tiếng chuông tan học vang lên, cô nói tan học, thấy cô bé tết tóc đuôi ngựa làm hành động khích lệ đến cô, Nhan Giác mỉm cười, cô thấy cô bé mới cất điện thoại đi, mà hôm nay blog của cô mới cập nhật chưa đến năm phút đồng hồ.

Lê Tranh, hình như mọi người đều đứng về bên em, em sẽ chờ anh.

Văn Cảnh mang thai chưa đến hai tháng, bụng vẫn còn chưa lộ rõ, lúc này đang đứng dựa vào cửa nhìn Nhan Giác, “Nhan Giác, tại sao ác giả ác báo lại không đúng trong cuộc sống của chúng ta chứ?”

Nhan Giác rất nhanh sẽ biết ác giả ác báo là như thế nào, thật ra, có lúc cô cũng nghĩ, tại sao Hứa Minh Lãng đã mất đi danh tiếng nhưng thủ phạm thực sự là Liya Phạm vẫn nổi tiếng, thỉnh thoảng còn xuất hiện trong cuộc sống hàng ngày của Nhan Giác để khoe khoang mọi chuyện. Nếu là trước kia, chắc chắn Nhan Giác sẽ đuổi cô ta ra chỗ khác, nhưng bây giờ, Liya Phạm như thế nào thì cũng không liên quan đến cô, hơn nữa lúc này lại là lễ mừng của Trưởng Dung Bắc, Liya Phạm trở lại trường với tư cách khách mời.

Văn Cảnh ngồi trong căn tin ở tầng ba, nhìn Nhan Lương đang ăn như hổ đói và Nhan Giác với vẻ mặt hời hợt, phẫn nộ nói, “Ai, hai

người không có điều gì muốn nói sao?” Văn Cảnh gõ gõ bàn.

Nhan Lương đang ăn cơm với canh thịt bò, nghe được câu hỏi của Văn Cảnh, cậu ngẩng đầu lên, cười híp mắt, “Chị Văn Cảnh, chị là cùu tinh của em, tiền sinh hoạt mà mỗi tháng mẹ cho em còn không đủ để mua bút vẽ cho Lê Viên nữa. Nhìn eo của em mà xem, chỉ còn mỗi xương sườn thôi này.”

“Thằng nhóc này, ngoại trừ ăn và chăm sóc Lê Viên ra thì chú may còn biết làm gì nữa hả?” Văn Cảnh thật không vui, phản ứng của Nhan Giác cũng quá bình thường đi, “Văn Cảnh, Nhan Lương có thể giúp Lê Viên khôi phục được như bây giờ cũng là một việc lớn, còn nữa, chuyện của Liya Phạm cũng không liên quan gì đến nó.”

Một vụ tai nạn ô tô đã đưa Lê Tranh của cô đi, lại không ngờ có thể tác thành cho Nhan Lương và Lê Viên. Công việc của Vương Anh bận rộn, ngoại trừ quản gia và một vài người giúp việc nữa, thì Lê gia không có ai có thể giúp Lê Viên khôi phục được. Mà Nhan Lương lại tận dụng được cơ hội này, thuyết phục Vương Anh để cho cậu ấy có thể đến xem Lê Viên.

Lê Viên cũng rất lè thuộc vào Nhan Lương, bây giờ, thỉnh thoảng có thể mở miệng nói chuyện.

Văn Cảnh lại không vui, “Chuyện không liên quan đến Nhan Lương nhưng mà lại liên quan đến cậu, gần đây Liya Phạm nhận một bộ phim điện ảnh của đạo diễn Trương Tử Minh, nghe nói là nữ chính, lần này tới Dung Bắc lại còn chỉ đích danh cậu tiếp đãi cô ta, cậu định làm như thế nào?”

“Trương phòng Văn thân ái của tôi, mặc dù Liya Phạm là một ngôi sao nổi tiếng, nhưng cậu cũng đừng quên, tôi không còn là người không có tiếng tăm gì nữa rồi.”

Trên thực tế, cô đã biết chuyện Liya Phạm tới tham gia buổi lễ trước khi Văn Cảnh nói cho cô biết, Chu Dịch đã hỏi qua ý kiến của cô, mà

Nhan Giác đã không còn là Nhan Giác của trước đây, chỉ là nói mấy câu liền cho thấy rõ lập trường mình---- cho dù là danh nhân lớn hơn nữa, cô cũng không phục vụ.

Chỉ là đến buổi lễ hôm đó, Liya Phạm vẫn tạo phiền phức cho cô, nhưng cô không để ý chuyện đó. Lúc đó Nhan Giác đang ngồi trong phòng làm việc, nhìn lời nhắn phía dưới của bức tranh thứ 45 mà ngẩn ngơ. Lời nhắn có ID là người đàn ông yên lặng, với nội dung là “Đừng đợi.” Trực giác nói cho Nhan Giác biết rất có thể lời nhắn đó là của Lê Tranh, đừng hỏi tại sao cô lại tin vậy, nếu hỏi, Nhan Giác chỉ có thể nói, đó là trực giác, đó gọi là tâm linh tương thông của hai người yêu nhau.

Có thể, lại khiến cho cô đau lòng, “Lê Tranh” bảo cô đừng đợi. Cái gì gọi là đừng đợi!

Cô yên lặng lau nước mắt, ngẩng đầu lên thấy Chu Dịch đang đứng trước cửa phòng làm việc. Buổi tối của tháng năm, ánh trăng treo lơ lửng bên ngoài cửa sổ, xa xa, có thể nghe thấy tiếng trống từ hội trường truyền đến. Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh sáng từ màn hình máy tính. Cả khuôn mặt Nhan Giác đầy nước mắt, cô cảm thấy mình dùng bộ mặt này nhìn Chu Dịch thật là kì quái, nhưng Chu Dịch đứng ở đó nhìn mình lại càng kì quái hơn.

“Trưởng khoa, có chuyện gì sao?” Cô định tắt máy tính, đem không khí kì lạ này chìm vào bóng tối.

Nhan Giác, Liya Phạm tối nay không tới, hiệu trưởng muốn cô tới buổi lễ một chút để cứu vãn cục diện.” Suy nghĩ một chút rồi lại nói tiếp, “Hiện tại cô cũng là người có danh tiếng.”

Nhan Giác không muốn thua nhau là vì câu nói kia của Chu Dịch mà đáp ứng, nhưng khi đứng trong hội trường của trường Dung Bắc, đối diện với một nghìn sinh viên, cô lại thấy bình thường mà trước nay chưa từng có. Đêm đó Nhan Giác nói rất nhiều, nói về cuộc sống đại học của cô, nói về chuyện cô và bạn cùng phòng, nói về cô và Hứa

Minh Lãng, còn có chuyện tình giữa cô và Lê Tranh.

Tại một thời điểm nào đó, tình yêu đẹp nhất sẽ thay thế vị trí của mỗi tình đầu, thành kí ức sâu sắc.

“Hạnh phúc giống như ánh mặt trời, không biết khi nào thì chiếu vào cửa sổ của ai đó, cho nên, có lúc chúng ta không biết đủ, không hạnh phúc, thật ra lại không phải vậy, bởi vì, có hi vọng thì có hạnh phúc, bất hạnh lớn nhất của một người không phải là hai bàn tay trắng, mà là không có niềm tin, không có hi vọng.” Đó là câu nói kết thúc bài phát biểu của cô trong buổi lễ của trường, mà câu “Bất hạnh lớn nhất của một người không phải là hai bàn tay trắng, mà là không có niềm tin, không có hi vọng.” Được Du Du dùng làm lời dẫn, đăng lên trang nhất của tạp chí tháng năm, số thứ 3.

Ngày 12 tháng 8, thủ đô Nukualofa* của nước Tonga, trong một căn phòng nhỏ, cầm lấy tờ tạp chí từ tay người bạn, lén cười nghe người đó dùng tiếng Anh hỏi, tại sao lại không đi nghỉ ở một quốc gia lớn hơn.

Theo tiếng địa phương nghĩa là: nơi ẩn náu tình yêu

Bởi vì trên thế giới không có nơi nào có thể chênh lệch 24 giờ, cho nên anh chỉ có thể tới một nơi chênh lệch gần nhất với 24 giờ, mỗi ngày nhìn mặt trời thuộc về bạn họ.

Mười phút sau, máy tính trên bàn, bên cạnh đặt quyển tạp chí kia, tờ thứ 30, cô gái với nụ cười e thẹn và ấm áp, cho dù anh muốn chậm nhưng lại không thể chậm tới.

Tác giả có lời muôn nói: do vẫn để hợp đồng giữa nhà xuất bản và Tần Giang có chút trực tiếp, nên bản online của tạm dừng tại đây. Mọi người hãy chờ qua một thời gian nữa. Chính văn là HE, cuối cùng Nhan Giác và Lê Tranh vẫn sẽ về một nhà. So với bản trên bản thì sách giấy sẽ có phần kết của câu chuyện, sách sẽ ra mắt trong thời gian tới. Nói nhỏ, tác giả sẽ xem tình huống rồi cập nhật tiếp

phần còn thiếu cho bản trên mạng. Mong mọi người thông cảm. Chúng ta hãy cùng mong đợi kết thúc đẹp của Cảnh xuân nào. Cảnh xuân như một cuốn sách làm cho người ta hạnh phúc, mong mọi người luôn gặp điều tốt, cùi người chào. Sách đang trong quá trình chuẩn bị.

-----oOo-----

Hoàn

Bạn đang đọc truyện Cảnh Xuân Nhứt Mộc được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Table of Contents

- [Giới thiệu Cảnh Xuân Như Mộc](#)
- [Chương 1: Năm Tháng Tĩnh Lặng, Kiếp Nay Bình Yên](#)
- [Chương 2: Phía Trước Là Tình Yêu](#)
- [Chương 3: Mũi Đất Số 7](#)
- [Chương 4: Bí Mật Thời Thanh Xuân](#)
- [Chương 5: Một Tòa Thành, Một Giấc Mộng.](#)
- [Chương 6: Nê Hà](#)
- [Chương 7: Xin Chào, Hoắc Đông Xuyên](#)
- [Chương 8: Luôn Có Bất Ngờ](#)
- [Chương 9: Nhịp Đập Của Trời](#)
- [Chương 10: Mối Tình Thứ Hai](#)
- [Chương 11: Tòa Nhà B](#)
- [Chương 12: Tình Yêu Màu Nắng](#)
- [Chương 13: Chúc Mừng Sinh Nhật](#)
- [Chương 14: Nước Hoa](#)
- [Chương 15: Tín Ngưỡng](#)
- [Chương 16: Không Đổi](#)
- [Chương 17: Thời Hạn Cả Đời](#)
- [Chương 18: Thành Phố Ảo](#)
- [Chương 19: Dám, Không Dám](#)
- [Chương 20: Cọc Gỗ Tình Yêu](#)
- [Chương 21: Phía Dưới Bầu Trời Là Thành Phố](#)
- [Chương 22: Đồng Ý](#)
- [Chương 23: Nơi Cuộn Sóng Không Đáp Ứng](#)
- [Chương 24: 23.2 :nơi Cuộn Sóng Không Đáp Ứng](#)
- [Chương 25: Nhìn Lại Kẽ Hở Trong Móng Tay Năm Xưa](#)
- [Chương 26: Có Đôi Khi Nhún Nhường Chính Là Để Nâng Cao Chính Mình](#)
- [Chương 27: Lệ Ngôn](#)
- [Chương 28: Súng Và Hoa Hồng](#)
- [Chương 29: Súng Và Hoa Hồng.\(Tiếp\)](#)
- [Chương 30: Ấm Áp](#)
- [Chương 31: Một Nửa Tình Yêu](#)

- [Chương 32: Một Nửa Tình Yêu \(Tiếp\)](#)
- [Chương 33: Trên Thế Giới Có Một “Chính Mình” Khác](#)
- [Chương 34: Gặp Gỡ Mẹ Chồng Đại Nhân](#)
- [Chương 35: Có Thể Hạnh Phúc](#)
- [Chương 36: Sinh Thời, Không Thể Buông Tha](#)
- [Chương 37: Có Một Cách Yêu Khác+ Ngoại Truyện](#)
- [Chương 38: Chương 37](#)
- [Chương 39: Hối Tiếc](#)
- [Chương 40: Bong Bóng Hạnh Phúc](#)
- [Chương 41: Em Muốn Chúng Ta Ở Cùng Nhau](#)
- [Chương 42: Hạnh Phúc Là Điều Giản Đơn, Đơn Giản Chính Là Hạnh Phúc](#)
- [Chương 43: Em Muốn Nghe Lời Nói Thật](#)
- [Chương 44: Chênh Lệch 24 Giờ](#)
- [Chương 45: Rượu Brandy Và Hoa Hồng Đen](#)
- [Chương 46: Chương 45](#)